

KIM DUNG

Tiểu ngạo giang hồ

vh

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

8

*Tiểu ngạo
giang hồ*

Tập 8

Original Chinese Edition Written by JIN YONG (Real name: LOUIS CHA).

All Rights Reserved © LOUIS CHA

Original Chinese Edition Published by MING HO Publications Corporation Limited, HK, Vietnamese Translation Right Arranged with JIN YONG and Phuong Nam Manufacturing & Trading Cultural Goods Corporation.

*Nguyên bản tiếng Hoa của Kim Dung (tên thật: Tra Lương)
Đã đăng ký bản quyền © TRA LƯƠNG
Nguyên bản tiếng Hoa do Công ty Minh Hà - Hồng Kông
xuất bản. Được sự đồng ý của Kim Dung, bản dịch tiếng
Việt do Công ty Văn hóa Phương Nam giữ bản quyền.*

KIM DUNG

Tiểu ngạo giang hồ

Tập 8

Tái bản lần thứ hai

Người dịch:

Vũ Đức Sao Biển

Trần Hải Linh - Lê Thị Anh Đào

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC

Hà Nội - 2004

Hồi 145

Lúc lâm tử, hát sơn ca Phúc Kiến

Doanh Doanh sợ Lệnh Hồ Xung xảy ra chuyện, vội thi triển khinh công, chạy nhanh đến bên xe nói:

- Xung ca, có người đến.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Doanh muội lại đi nghe lén người ta giết gà như chó rồi phải không? Sao đi lâu vậy?

Doanh Doanh hứ một tiếng. Cô nhớ vừa rồi Nhạc Linh San muốn ở trong xe làm chuyện vợ chồng thật với Lâm Bình Chi, mặt bỗng nóng bừng. Cô nói:

- Bọn họ... bọn họ đang nói... chuyện luyện Tịch tà kiếm phổ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội nói ấp a ấp úng, nhất định còn có

chuyện cổ quái khác. Mau lên xe đi rồi kể cho ta nghe, không được giấu giếm.

Doanh Doanh nói:

- Không lên! Không đứng đắn chút nào.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tại sao không đứng đắn?

Doanh Doanh nói:

- Không biết.

Lúc này tiếng vó ngựa càng gần. Doanh Doanh nói:

- Người đến đông chắc là đệ tử phái Thanh Thành còn sống sót. Quả thật là họ đến để phục thù rồi.

Lệnh Hồ Xung ngồi dậy nói:

- Chúng ta đi đến là vừa.

Doanh Doanh đáp:

- Dạ.

Cô biết Lệnh Hồ Xung rất quan tâm đến Nhạc Linh San, đã cố dịch nhân đến đánh, dù chàng bị trọng thương nhưng không cứu viện không được. Hưởng chỉ một mình chàng ở lại trong xe, để cô ra tay cứu người cũng không yên tâm. Cô liền dìu Lệnh Hồ Xung bước xuống xe.

Lệnh Hồ Xung bước chân trái xuống đất, cảm thấy nơi vết thương đau buốt, người nghiêng qua đụng vào thành xe. Con lừa kéo xe này giờ vẫn đứng yên không nhúc nhích, thấy xe rung động, nó cho rằng chủ đánh

xe bảo đi, ngẩng đầu lên toan hí vang. Đoàn kiếm của Doanh Doanh vung lên, chém đứt đầu con lừa rất êm thắm. Lệnh Hồ Xung khẽ khen:

- Hay tuyệt!

Không phải chàng khen kiếm pháp của cô thần tốc. Võ công của cô cao minh, khoái kiếm vung lên, đầu lừa rớt xuống thì có gì mà lạ. Khó là ở chỗ cơ trí chém đứt không để cho lừa hí lên nửa tiếng. Còn như sau này lấy gì kéo xe, đi đường bằng cách nào thì là chuyện khác.

Lệnh Hồ Xung đi được mấy bước, nghe tiếng vó ngựa sắp đến gần, liền bước nhanh hơn. Doanh Doanh trầm nghĩ: Xung ca muốn đi nhanh để đón đầu địch nhân. Nếu ta đi quá nhanh không khỏi động đến vết thương. Nếu ta đưa tay ẵm hoặc cõng Xung ca thì mắc cỡ quá.

Cô cười khẽ rồi nói:

- Xung ca, tiểu muội xin lỗi Xung ca.

Cô không đợi Lệnh Hồ Xung đồng ý, tay phải đã nắm lấy dây lưng, tay trái nắm lấy cổ áo, nhấc chàng lên, triển khai khinh công, từ trong đám lúa chạy nhanh về trước. Lệnh Hồ Xung vừa cảm kích vừa tức cười, lòng nghĩ mình đường đường là chưởng môn phái Hằng Sơn mà bị cô xách trong tay như đứa trẻ con, nếu người ngoài trông thấy thì còn mặt mũi nào nữa. Nhưng nếu không làm như vậy, chỉ e rằng bọn người phái Thanh Thành đến trước thì tiểu sư muội gặp hung hiểm ngay. Cô làm việc này là rất thâm hiểu tâm ý của hắn.

Doanh Doanh chạy được mấy chục bước, nghe tiếng vó ngựa càng gần hơn. Cô quay đầu lại nhìn, thấy trong đêm tối một dây đuốc giơ cao, men theo đường lớn chạy nhanh tới. Cô nói:

- Bọn người này thật to gan. Chúng dám đốt đuốc để đuổi người.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bọn chúng liều chết một trận, nên không nghĩ gì nữa. Trời ơi, không xong rồi!

Doanh Doanh liền hiểu ngay, nói:

- Bọn Thanh Thành muốn phóng hỏa đốt xe.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta lên trước cản lại, không để chúng đến gần.

Doanh Doanh nói:

- Đừng nóng vội, muốn cứu hai người, vẫn có cách.

Lệnh Hồ Xung biết võ công của cô cao cường. Còn trong phái Thanh Thành thì Dư Thương Hải đã chết, chẳng còn ai đáng kể nên chàng yên lòng.

Doanh Doanh xách Lệnh Hồ Xung đi đến chỗ cách xe của Nhạc Linh San mấy trượng, đỡ chàng ngồi vào trong đám lúa, khẽ nói:

- Xung ca ngồi yên ở đây, đừng động đậy nhé!

Nghe tiếng Nhạc Linh San ở trong xe nói:

- Địch nhân sắp đến rồi, quả nhiên là bọn chuột nhắt phái Thanh Thành.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Tại sao người biết?

Nhạc Linh San đáp:

- Bọn chúng khinh khi vợ chồng ta bị thương, nên tên nào cũng cầm đuốc đuổi theo. Hừ, bọn chúng không sợ gì nữa.

Lâm Bình Chi hỏi:

- Tên nào cũng cầm đuốc ư?

Nhạc Linh San đáp:

- Đúng vậy.

Lâm Bình Chi trải qua nhiều hoạn nạn, gã suy nghĩ cẩn thận, cơ trí hơn Nhạc Linh San nhiều. Gã vội nói:

- Mau xuống xe, bọn chuột nhất muốn phóng hỏa đốt xe!

Nhạc Linh San nghĩ gã nói đúng bèn nói:

- Đúng rồi. Nếu không thì chúng đốt quá nhiều đuốc làm gì?

Cô nhảy xuống xe, đưa tay nắm lấy tay Lâm Bình Chi. Lâm Bình Chi cũng nhảy xuống theo. Hai người đi ra xa mấy trượng, núp trong đám ruộng lúa, cách chỗ núp của Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh không xa.

Tiếng vó ngựa vang dậy, bọn người phái Thanh Thành đuổi đến gần, chặn đường trước rồi bao vây quanh xe. Một tên quát:

- Lâm Bình Chi cầu tặc, người là thứ rùa đen ư? Sao không dám lộ đầu ra?

Bọn chúng nghe trong xe vẫn yên lặng không một tiếng động, có người nói:

- Không chừng chúng xuống xe trốn rồi.

Một cây đuốc vạch một đường lửa sáng trong đêm tối phóng thẳng đến xe. Bỗng nhiên, một cánh tay từ trong xe thò ra chụp lấy cây đuốc liệng trở ngược lại.

Bọn phái Thanh Thành quát rùm lên:

- Cầu tặc còn ở trong xe! Cầu tặc còn ở trong xe!

Trong xe đột nhiên có người đưa tay ra chụp lấy cây đuốc ném trở lại khiến Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh quá ngạc nhiên, không ngờ lại có viện thủ. Nhạc Linh San càng kinh ngạc hơn. Cô và Lâm Bình Chi nói chuyện đã lâu mà không hề biết trong xe có người. Khi thấy người này liệng cây đuốc ra, thế liệng rất mạnh, võ công hiển nhiên rất cao cường.

Bọn đệ tử phái Thanh Thành liệng vào xe tám cây đuốc, người đó chụp lấy từng cây một rồi liệng trở lại. Tuy bọn chúng chưa có ai bị thương, nhưng cũng không dám liệng đuốc tới nữa, chỉ đứng bao vây xa xa cỗ xe, cùng la hét toáng lên. Dưới ánh đuốc ai ai cũng nhìn thấy rõ cánh tay chụp đuốc ở trong xe khô đét, vàng khè, gân xanh nổi lên. Đó là cánh tay của một lão già. Có người la lên:

- Không phải Lâm Bình Chi.

Người khác nói:

- Cũng không phải là vợ hắn.

Có người quát:

- Con rùa này không dám xuống xe, chắc cũng bị thương rồi.

Bọn Thanh Thành chân chừ hồi lâu, thấy trong xe không có động tĩnh gì, đột nhiên nghe hô một tiếng, hơn hai chục tên cùng xông lên, tên nào cũng cầm trường kiếm đâm vào trong xe.

Bỗng nghe rầm một tiếng, một người từ nóc xe nhảy ra, tay cầm trường kiếm sáng loáng, vọt ra phía sau bọn đệ tử phái Thanh Thành. Lão vung trường kiếm lên, hai tên đệ tử phái Thanh Thành liền ngã xuống đất. Người này mình mặc áo vàng, giống cách ăn mặc của phái Tung Sơn, mặt bịt vải xanh, chỉ để lộ ra cặp mắt sáng loáng, phóng kiếm rất nhanh, chỉ mấy chiêu thì đã có hai tên đệ tử phái Thanh Thành bị trúng kiếm ngã xuống.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh nắm chặt tay nhau, đều cùng một ý nghĩ: Người này sử Tịch tà kiếm pháp.

Nhìn thân hình lão thì biết không phải là Nhạc Bất Quần. Hai người cùng nghĩ: Trên đời này, ngoài ba người là Nhạc Bất Quần, Lâm Bình Chi, Tả Lãnh Thiên ra, còn có người thứ tư biết sử Tịch tà kiếm pháp.

Nhạc Linh San nói khē:

- Kiếm pháp người này sử giống y như kiếm pháp của Bình đệ.

Lâm Bình Chi hứ một tiếng, lẩy làm lạ nói:

- Hấn... hấn cũng biết sử kiếm pháp của ta ư? Người không nhìn lầm chứ?

Trong khoảnh khắc, phái Thanh Thành lại có ba tên bị trúng kiếm. Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh đều đã nhìn ra, chiêu kiếm người này sử tuy là Tịch tà kiếm pháp, nhưng lúc né tránh tiến thoái kếm xa Đông Phương Bất Bại, cũng không xuất quỷ nhập thần bằng Nhạc Bất Quần và Lâm Bình Chi. Có điều võ công lão rất cao, vượt xa bọn đệ tử phái Thanh Thành, lại biết sử những chiêu thức kỳ diệu của Tịch tà kiếm pháp nên dù một địch với nhiều người, lão vẫn chiếm được thượng phong.

Nhạc Linh San nói:

- Kiếm pháp của lão giống như Bình đệ nhưng xuất thủ không nhanh bằng Bình đệ.

Lâm Bình Chi thở phào, nói:

- Ra tay không nhanh là không hợp với tinh nghĩa của kiếm pháp nhà ta. Nhưng... nhưng, hấn là ai? Tại sao biết sử Tịch tà kiếm pháp?

Bỗng nghe tiếng la thảm thiết, trong đám đệ tử phái Thanh Thành lại có một tên bị trường kiếm của lão đâm xuyên ngực. Lão già quát một tiếng, vung trường kiếm ra, chém thêm một tên khác đứt thành hai đoạn. Bọn người phái Thanh Thành còn lại sợ bỏ vía, chạy tán ra bốn phía. Lão già lại quát lên, xông lên trước mấy bước. Trong đám đệ tử phái Thanh Thành có người la lên một tiếng rồi quay đầu bỏ chạy,

những tên còn lại hốt hoảng chạy như ong vỡ tổ. Hai người cỡi một ngựa, có người không kịp lên ngựa phải chạy bộ.

Lão già hiển nhiên đã mệt nhoài, chống trường kiếm xuống đất, thở hồng hộc. Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh nghe tiếng thở của lão, biết người này qua trận kịch đấu vừa rồi, tuy thắng nhưng đã hao tổn nhiều nội lực, không chừng còn bị nội thương nữa.

Lúc này, dưới đất còn bảy tám cây đuốc đang cháy, ánh lửa lập lòe lúc tỏ lúc mờ.

Lão già áo vàng thở một hồi, nhắc trường kiếm lên, từ từ tra vào vỏ rồi nói:

- Lâm thiếu hiệp, Lâm phu nhân! Tại hạ phụng mệnh Tả chương môn phái Tung Sơn đến đây trợ thủ.

Lão nói rất nhỏ, giọng lại ú ớ, tiếng nào cũng khàn khàn không rõ, giống như trong miệng có ngậm vật gì, lại giống như đầu lưỡi bị cụt nên thanh âm mới từ trong cổ họng phát ra.

Lâm Bình Chi nói:

- Đa tạ các hạ đã tương trợ, xin thỉnh giáo cao tính đại danh.

Gã nói rồi cùng Nhạc Linh San từ trong đám ruộng đi ra. Lão già nói:

- Tả chương môn biết tin thiếu hiệp và phu nhân bị gian nhân ám toán, lại bị trọng thương, nên sai tại hạ hộ tống hai vị đến nơi kín đáo an toàn để an dưỡng trị

thương, bảo đảm Nhạc Bất Quần không cách nào tìm đến được.

Lệnh Hồ Xung, Doanh Doanh, Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San đều nghĩ:

- Tại sao Tả Lãnh Thiên biết chuyện này?

Lâm Bình Chi nói:

- Hảo ý của Tả chưởng môn và các hạ khiến cho tại hạ rất cảm kích. Việc dưỡng thương tại hạ tự có thể lo liệu, không dám làm nhọc đến tôn giá.

Lão già nói:

- Hai mắt của thiếu hiệp bị chất độc của Tái Bắc minh đà làm cho bị thương, không những rất khó chữa cho sáng trở lại mà độc dược của người này rất lợi hại, nếu không được Tả chưởng môn đích thân điều trị bằng thạch châm, chỉ e... chỉ e tính mạng của thiếu hiệp khó bảo toàn.

Từ lúc Lâm Bình Chi bị nước độc văng trúng, hai mắt và da mặt của gã ngứa ngáy rất khó chịu, hận không đưa được ngón tay móc tròng mắt liệng đi. Gã cố sức nhẫn nại mới khắc chế được. Biết người này nói thật, gã trầm ngâm nói:

- Tại hạ và Tả chưởng môn không thân thích, không tình cố cựu, tại sao Tả chưởng môn lại yêu mến tại hạ như vậy? Nếu các hạ không nói rõ ra, tại hạ không thể vâng mệnh được.

Lão già cười hì hì nói:

- Cùng một kẻ thù thì cũng giống như là thân thích cố cựu vậy. Hai mắt của Tả chưởng môn bị Nhạc Bất Quần làm hại. Mắt của các hạ bị thương, truy tìm nguyên do là cái họa này cũng từ Nhạc Bất Quần mà ra. Nhạc Bất Quần đã biết thiếu hiệp luyện Tịch tà kiếm pháp, dù thiếu hiệp có trốn đến chân trời góc bể thì lão cũng truy tìm thiếu hiệp đến cùng. Bây giờ lão là chưởng môn Ngũ Nhạc phái, quyền thế cao ngất, một mình thiếu hiệp làm sao có thể kháng cự nổi? Huống chi... huống chi... hì hì, ái nữ của Nhạc Bất Quần sớm tối bên cạnh thiếu hiệp, thì thiếu hiệp có bản lĩnh bằng trời cũng khó đề phòng kẻ đồng sàng ám toán...

Đột nhiên Nhạc Linh San lớn tiếng nói:

- Nhị sư sa, thì ra là nhị sư ca!

Cô vừa nói xong, Lệnh Hồ Xung giật bắn người. Giọng nói của lão già này thanh âm tuy khó nghe, nhưng ngữ khí rất quen thuộc, dường như đã gặp nhiều lần rồi. Nghe Nhạc Linh San gọi như vậy, chàng liền hiểu ra, người này quả nhiên là Lao Đức Nặc. Nhưng trước đây đã từng nghe Nhạc Linh San nói Lao Đức Nặc đã bị người giết ở Phúc Châu, cho nên vụn vụn lần chàng không ngờ là lão. Bây giờ, Lệnh Hồ Xung mới biết những điều Nhạc Linh San nói trước đây không đúng sự thật.

Lão già lạnh lùng nói:

- Tiểu a đầu này ranh thiết, nhận ra được thanh âm của ta.

Lão không nói khàn khàn nữa mà nói đúng giọng mình. Đúng là Lao Đức Nặc.

Lâm Bình Chi nói:

- Nhị sư ca, sư ca giả đồ như bị người giết ở Phúc Châu, còn còn... bát sư ca do nhị sư ca giết phải không?

Lao Đức Nặc hừ một tiếng rồi nói:

- Không phải. Ta giết thẳng nhóc Anh Bạch La làm gì?

Nhạc Linh San lớn tiếng nói:

- Còn nói không phải ư? Người... người... nhất kiếm trên lưng Tiểu Lâm tử cũng là do người chém. Ta lại còn đổ oan cho đại sư ca. Hừ, người làm chuyện hay ghê, người còn giết một lão già, rồi bằm nát mặt lão ra, đem quần áo của người mặc vào cho người chết để ai ai cũng cho rằng người bị người giết hại.

Lao Đức Nặc nói:

- Người đoán không sai. Nếu ta không làm như vậy thì Nhạc Bất Quần làm sao có thể dễ dàng buông tha ta. Nhưng nhất kiếm trên lưng Lâm thiếu hiệp không phải do ta chém.

Nhạc Linh San nói:

- Không phải người? Chẳng lẽ là người khác?

Lao Đức Nặc lạnh lùng nói:

- Cũng không phải là người khác, mà là lệnh tôn đại nhân của người.

Nhạc Linh San quát:

- Nói bậy, người làm chuyện xấu rồi lại ngậm máu phun người. Tại sao gia gia ta chém Bình đệ?

Lao Đức Nặc nói:

- Vì lúc đó gia gia của người đã lấy được Tịch tà kiếm phổ trên người Lệnh Hồ Xung. Kiếm phổ này là vật của nhà họ Lâm, nên người đầu tiên Nhạc Bất Quần muốn giết là Bình đệ của người. Nếu Lâm Bình Chi sống trên đời thì gia gia người làm sao có thể yên tâm luyện Tịch tà kiếm pháp?

Nhạc Linh San cứng họng. Lòng cô biết mấy lời nói này rất có lý, nhưng nghĩ đến chuyện phụ thân đột nhiên đánh lén Lâm Bình Chi thì cô không tin. Cô nghĩ ngợi rồi tiếp:

- Dù gia gia ta muốn hại Bình đệ, chẳng lẽ một kiếm mà chém không chết Bình đệ sao?

Lâm Bình Chi bồng nói:

- Nhất kiếm này quả đúng là Nhạc Bất Quần chém, nhị sư ca không nói sai.

Nhạc Linh San nói:

- Người... người... người cũng nói như vậy sao?

Lâm Bình Chi nói:

- Nhạc Bất Quần chém một kiếm vào lưng ta. Ta bị thương rất nặng, không cách nào trở tay kịp, sau khi ngã xuống đất ta liền giả vờ chết. Lúc đó ta cũng không biết người đánh lén ta lại là Nhạc Bất Quần, nhưng

trong lúc hôn mê, nghe thanh âm của bát sư ca. Sư ca gọi "sư phụ". Bát sư ca gọi tiếng "sư phụ" đã cứu được tính mạng của ta, nhưng sư ca lại bị chết oan.

Nhạc Linh San kinh hãi nói:

- Người nói bát sư ca cũng... cũng... cũng do gia gia ta giết ư?

Lâm Bình Chi nói:

- Đương nhiên rồi! Sau khi ta nghe bát sư ca gọi tiếng "sư phụ" thì liền nghe tiếng la thảm thiết. Ta ngất đi, không biết gì nữa.

Lao Đức Nặc nói:

- Nhạc Bát Quân vốn muốn chém thêm một kiếm lên người thiếu hiệp nhưng lúc đó tại hạ ở trong bóng tối liền ho lên một tiếng nhỏ. Nhạc Bát Quân không dám đứng lại lâu, liền quay về phòng. Lâm huynh đệ, tiếng ho của ta có thể nói là đã cứu được tính mạng của huynh đệ đó.

Nhạc Linh San nói:

- Nếu... nếu gia gia ta muốn hại người, sau này... sau này có rất nhiều cơ hội, tại sao gia gia không động thủ?

Lâm Bình Chi lạnh lùng nói:

- Từ đó về sau ta đề phòng từng chút một, khiến cho lão không còn cơ hội để hạ thủ nữa. May mà có người, ta sớm hôm kề cận người, lão muốn giết ta cũng không tiện.

Nhạc Linh San khóc:

- Thì ra... thì ra... sở dĩ người lấy ta là vì để che tai mắt người, còn... còn... đem ta ra làm tấm lá chắn cho người nữa.

Lâm Bình Chi bỏ mặc cô ta, nói với Lao Đức Nặc:

- Lao huynh, Lao huynh và Tả chương môn kết giao từ bao giờ?

Lao Đức Nặc nói:

- Tả chương môn là ân sư của tại hạ; tại hạ là đệ tử thứ ba của ân sư lão nhân gia.

Lâm Bình Chi nói:

- Thì ra Lao huynh cải đầu làm môn hạ Tung Sơn.

Lao Đức Nặc nói:

- Không phải tại hạ cải đầu làm môn hạ phái Tung Sơn. Xưa nay tại hạ vốn là môn hạ của phái Tung Sơn, chẳng qua phụng mệnh ân sư đầu nhập vào phái Hoa Sơn, với dụng ý là theo dõi võ công Nhạc Bất Quần và những động tĩnh của phái Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung mới vỡ lẽ ra. Lao Đức Nặc có võ nghệ mới đầu sư, người trong bốn môn đều biết, nhưng lúc đó lão biểu diễn võ công xem rất tầm thường, tạp nhạt, giống như người được bàng môn ở Vân Nam, Quý Châu truyền cho, vạn lần không ngờ lão là cao đồ phái Tung Sơn. Thì ra ý đồ thâm tính bốn phái của Tả Lãnh Thiên đã có từ lâu nên lão sớm đưa vào con cờ này. Lao Đức Nặc giết Lục Đại Hữu, trộm bí phổ Tử hà thần công một cách êm xuôi, cũng không có gì kỳ lạ. Nhưng sư phụ là người rất cơ linh lại cũng bị lão che mắt.

Lâm Bình Chi trầm tư một lúc nói:

- Thì ra là vậy. Lao huynh lấy Tử hà thần công bí cấp và Tịch tà kiếm phổ từ Hoa Sơn đưa về Tung Sơn để Tả chương môn luyện được kiếm pháp này. Công lao thật không nhỏ.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh đều gật đầu, thâm nghĩ: Tả Lãnh Thiên và Lao Đức Nặc biết sử Tịch tà kiếm pháp thì ra là vì vậy. Cái đầu của Lâm Bình Chi cũng rất nhạy bén.

Lao Đức Nặc hậm hực nói:

- Không giấu gì Lâm huynh đệ, hai người chúng ta và cả ân sư của tại hạ đều bị khốn dưới tay ác tặc Nhạc Bất Quần. Người này nham hiểm vô cùng, chúng ta đều bị trúng độc kế của hắn.

Lâm Bình Chi nói:

- Hừ, tiểu đệ hiểu rồi. Lao huynh trộm Tịch tà kiếm phổ đã bị Nhạc Bất Quần đưa thứ dỏm, cho nên Tịch tà kiếm pháp Tả chương môn và Lao huynh sử có vài chỗ không đúng.

Lao Đức Nặc nghiêng răng nói:

- Năm xưa tại hạ trà trộn vào môn hạ phái Hoa Sơn, thì ra lúc đầu Nhạc Bất Quần đã phát giác ra rồi nhưng không để lộ gì, mà ngấm ngấm theo dõi hành động của tại hạ. Tịch tà kiếm phổ ấy do Nhạc Bất Quần chép lại; kiếm pháp chép lại tuy tinh diệu nhưng dường như phải mà không phải, đã khuyết đi pháp môn tu luyện nội công. Lão cố ý để kiếm phổ

giả cho tại hạ trộm đi, khiến cho kiếm pháp ân sư của tại hạ luyện không đủ. Đến lúc quyết chiến sinh tử, lão dẫn dụ ân sư tại hạ sử kiếm pháp này rồi lấy kiếm pháp thật chọi với kiếm pháp giả thì đương nhiên chiếm được phần thắng. Nếu không thì ngôi vị chưởng môn Ngũ Nhạc phái làm sao có thể rơi vào tay lão được.

Lâm Bình Chi thở dài nói:

- Nhạc Bất Quần gian trá hung hiểm, hai chúng ta đều rơi vào bẫy của lão.

Lao Đức Nặc nói:

- Ân sư của tại hạ rất sáng suốt thông hiểu lý sự, tuy bị tại hạ làm hỏng đại sự nhưng không hề trách tại hạ một tiếng. Nhưng tại hạ là đệ tử làm sao có thể yên lòng được? Tại hạ dù có xông vào núi đao bén, biển dầu sôi cũng phải giết tên gian tặc Nhạc Bất Quần để báo thù tuyết hận cho ân sư.

Lão nói mấy câu này với ngữ khí rất căm phẫn, hiển nhiên lòng lão oán hận đến tận xương tủy. Lâm Bình Chi ừ một tiếng, Lao Đức Nặc nói tiếp:

- Ân sư tại hạ bị mù mất, bây giờ ẩn cư trên ngọn Tây Phong núi Tung Sơn. Trên Tây Phong còn có khoảng mười vị bị mù mất đều do Nhạc Bất Quần và Lệnh Hồ Xung hại. Lâm huynh đệ hãy theo tại hạ đi gặp ân sư của tại hạ. Huynh đệ là truyền nhân duy nhất của môn Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm Phúc Châu, tức là chưởng môn của Tịch tà kiếm môn, ân sư của tại hạ

đương nhiên sẽ dùng lễ để tiếp đãi rất cung kính. Hai mắt của huynh đệ có thể trị khỏi thì hay lắm, nếu không thì cùng với ân sư tại hạ ẩn cư một nơi, cùng mưu đồ báo trả đại thù này, há không tuyệt sao?

Những lời nói này khiến trái tim Lâm Bình Chi đập thình thịch, lòng nghĩ hai mắt gã chất độc nhiễm vào, tự biết không còn hy vọng sáng mắt trở lại, việc trị khỏi chẳng qua chỉ để an ủi mà thôi. Gã và Tả Lãnh Thiên đều bị mù, đồng bệnh tương lân, chung một kẻ thù, còn gì hay hơn. Nhưng gã biết rõ Tả Lãnh Thiên thủ đoạn lợi hại, đột nhiên lại tốt với gã như vậy, tất nhiên phải có mưu đồ khác. Gã bèn hỏi:

- Lòng tốt của Tả chương môn, tại hạ không biết lấy gì để báo đáp. Lao huynh nói rõ ra trước được không?

Lao Đức Nặc cười ha hả nói:

- Lâm huynh đệ là người sáng suốt, mọi người sau này đồng tâm hiệp lực, đương nhiên phải nói thật với nhau rồi. Tại hạ lấy kiếm phổ dôm của Nhạc Bất Quân, thành ra sư đồ bị mắc bẫy của lão, lòng tại hạ dĩ nhiên không an. Trên đường, tại hạ thấy Lâm huynh đệ đại triển thần oai, lấy kiếm pháp tinh diệu vô bì giết Mộc Cao Phong, Dư Thương Hải; bọn tiểu quý phái Thanh Thành phải bỏ chạy thất vía. Hiển nhiên là huynh đệ đã được chân truyền Tịch tà kiếm pháp, ngu huynh rất khâm phục, hết sức hâm mộ.

Lâm Bình Chi đã hiểu rõ ý lão bèn nói:

- Ý của Lao huynh là muốn tại hạ đem bản Tịch tà kiếm phổ thật ra để hiển sư đồ Lao huynh cùng tham cứu?

Lao Đức Nặc nói:

- Đây là bí pháp gia truyền của Lâm huynh đệ, người ngoài vốn không nên nhìn vào, nhưng từ nay về sau chúng ta uống máu thể kết minh, phải hợp lực giết Nhạc Bất Quần. Nếu Lâm huynh đệ lành mắt, tuổi trẻ lực tráng thì dĩ nhiên chẳng sợ gì lão. Nhưng cục diện hôm nay chỉ có ân sư của ngu huynh và ngu huynh mới học được Tịch tà kiếm pháp. Ba người hợp lực thì mới có hy vọng tru diệt được Nhạc Bất Quần, xin Lâm huynh đệ suy nghĩ kỹ.

Lâm Bình Chi nghĩ: Hai mắt ta đã mù, thật không biết sống ra sao. Huống chi nếu ta không đồng ý, thì Lao Đức Nặc có thể dùng cường lực giết ta và Nhạc Linh San. Đề nghị này của Lao Đức Nặc nếu phát xuất từ tấm lòng thành thì đối với ta thật có lợi hơn có hại.

Gã bèn nói:

- Tả chương môn và Lao huynh muốn kết minh với tại hạ, tại hạ không dám với cao. Tại hạ nhà tan cửa nát, dui mù tàn phế, tuy là do Dư Thương Hải gây ra, nhưng âm mưu của Nhạc Bất Quần cũng là nguyên nhân chính. Ước muốn tru diệt Nhạc Bất Quần của tại hạ cũng không khác gì hiền sư đồ. Lao huynh và tại hạ đã kết minh, Tịch tà kiếm phổ này tại hạ đâu dám cất làm của riêng, đương nhiên lấy ra cùng với hiền sư đồ tham duyệt.

Lao Đức Nặc vui mừng nói:

- Lâm huynh đệ khảng khái đại lượng, sư đồ ngu huynh được xem chân quyết Tịch tà kiếm phổ thì cảm

kích vô cùng. Từ nay về sau, Lâm huynh đệ mãi mãi là thượng khách của phái Tung Sơn tại hạ. Huynh đệ và tại hạ như tay với chân, không còn phân biệt này nọ nữa.

Lâm Bình Chi nói:

- Xin đa tạ Lao huynh. Sau khi tại hạ theo Lao huynh đến Tung Sơn, liền đem chân quyết kiếm phổ để đọc hết ra.

Lao Đức Nặc hỏi:

- Đọc thuộc hết sao?

Lâm Bình Chi nói:

- Đúng vậy. Có điều Lao huynh không biết, chân quyết kiếm phổ này vốn do tăng tổ Viễn Đồ Công của tại hạ viết lên trên áo cà sa. Áo cà sa này bị Nhạc Bất Quần trộm đi, nên lão mới học được kiếm pháp của nhà tại hạ. Sau đó quý thân xui khiến, áo cà sa này lại lọt vào tay tại hạ. Tại hạ sợ Nhạc Bất Quần phát hiện nên sau khi học thuộc kiếm phổ liền hủy áo cà sa đi. Nếu để áo cà sa trong người, mà tại hạ có một vị hiền thê luôn bên cạnh như vậy thì Lâm mỗ sao có thể sống đến ngày nay?

Nhạc Linh San đứng ở bên vẫn không nói gì, nghe gã châm biếm như vậy, cô lại khóc, nói:

- Người... người...

Lao Đức Nặc ở trong xe đã nghe hai vợ chồng nói chuyện, biết Lâm Bình Chi nói đúng. Lão nói:

- Như vậy rất tốt. Chúng ta cùng về Tung Sơn.

Lâm Bình Chi nói:

- Hay lắm.

Lao Đức Nặc nói:

- Phải bỏ xe đi ngựa lên vào đường nhỏ, nếu không thì trên đường gặp phải Nhạc Bất Quần, chúng ta không phải là đối thủ của lão.

Lão nghiêng đầu hỏi Nhạc Linh San:

- Tiểu sư muội, tiểu sư muội giúp phụ thân hay giúp trượng phu?

Nhạc Linh San nín khóc nói:

- Ta không giúp bên nào hết! Ta... ta là người gặp số đau khổ, ngày mai ta xuống tóc xuất gia. Gia gia cũng vậy, trượng phu cũng vậy, từ nay ta không muốn gặp ai hết.

Lâm Bình Chi lạnh lùng nói:

- Người đến Hằng Sơn xuất gia làm ni cô là hợp nhất.

Nhạc Linh San tức giận nói:

- Lâm Bình Chi, hôm đó lúc người gặp bước đường cùng, nếu không được gia gia ta cứu người thì người đã sớm chết dưới tay Mộc Cao Phong, làm sao có thể sống đến ngày hôm nay? Dù gia gia ta có lỗi với người thì Nhạc Linh San ta vẫn không có lỗi gì. Người nói như vậy là có ý gì?

Lâm Bình Chi nói:

- Ý gì ư? Ta muốn tỏ rõ lòng trung thành với Tá
chương môn.

Thanh âm của gã rất hung tợn. Đột nhiên Nhạc
Linh San a lên một tiếng thê thảm.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh la lên:

- Không xong rồi!

Cả hai nhảy ra khỏi đám lúa. Lệnh Hồ Xung lớn
tiếng nói:

- Lâm Bình Chi, đừng hại tiểu sư muội!

Người mà Lao Đức Nặc sợ nhất bây giờ là Nhạc
Bất Quân và Lệnh Hồ Xung. Lão vừa nghe giọng nói
của Lệnh Hồ Xung, bất giác hồn vía lên mây. Lão liền
nắm cánh tay trái Lâm Bình Chi nhảy lên ngựa của đệ
tử phái Thanh Thành, hai chân thúc ngựa, chạy cuống
đi.

Lệnh Hồ Xung lo cho sự an nguy của Nhạc Linh
San, không truy đuổi theo hai người. Chàng thấy Nhạc
Linh San ngã trên chỗ ngồi của phu xe, ngực cắm một
thanh trủy thủ. Lệnh Hồ Xung sờ lên mũi cô, thấy cô
vẫn còn thở thoi thóp.

Lệnh Hồ Xung gào lên:

- Tiểu sư muội, tiểu sư muội!

Nhạc Linh San nói:

- Là... là đại sư ca đó ư?

Lệnh Hồ Xung vui mừng nói:

- Ta... ta đây!

Chàng đưa tay muốn rút mũi trủy thủ ra, Doanh Doanh vội đưa tay cản nói:

- Đừng rút.

Lệnh Hồ Xung thấy trủy thủ cắm sâu vào người Nhạc Linh San đã thành vết thương chí mạng, nếu rút ra thì lập tức cô tắt thở chết ngay. Không cứu được, lòng chàng đau đớn, khóc òa lên, gọi:

- Tiểu... tiểu sư muội!

Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca, đại sư ca ở bên tiểu muội thì hay lắm. Bình đệ... Bình đệ, Bình đệ đi rồi sao?

Lệnh Hồ Xung nghiêng răng, khóc nói:

- Sư muội yên tâm, ta nhất định giết hắn để trả thù cho sư muội.

Nhạc Linh San nói:

- Không, không! Mất của Bình đệ đã mù, đại sư ca muốn giết Bình đệ, Bình đệ không thể chống đỡ nổi. Tiểu muội... tiểu muội, tiểu muội muốn về với má má.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Được, ta đưa sư muội đi gặp sư nương.

Doanh Doanh nghe tiếng nói của Nhạc Linh San càng lúc càng yếu dần, sẽ chết trong khoảnh khắc, bất giác cô cũng rơi lệ. Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca, đại sư ca luôn đối xử với tiểu muội rất tốt. Tiểu muội... tiểu muội có lỗi với đại sư ca. Tiểu muội... tiểu muội sắp chết rồi.

Lệnh Hồ Xung khóc ròng nói:

- Sư muội không chết đâu, chúng ta có thể tìm cách trị khỏi cho sư muội.

Nhạc Linh San nói:

- Tiểu muội... tiểu muội đau ở chỗ này... đau lắm. Đại sư ca, tiểu muội cầu xin đại sư ca một chuyện, đại sư ca... phải hứa với tiểu muội.

Lệnh Hồ Xung nắm chặt tay cô, nói:

- Sư muội nói đi, sư muội nói đi, ta nhất định hứa.

Nhạc Linh San thở dài nói:

- Đại sư ca... đại sư ca... chắc không chịu hứa... mà là... cũng quá khuất tất cho đại sư ca...

Giọng cô càng nhỏ dần, hơi thở càng lúc càng yếu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta nhất định hứa, tiểu muội nói ra đi.

Nhạc Linh San hỏi:

- Đại sư ca nói sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta nhất định hứa, sư muội muốn ta làm chuyện gì, ta nhất định làm cho tiểu muội.

Nhạc Linh San nói:

- Đại sư ca, trạng phu của tiểu muội... Bình đệ... đệ... đệ... bị mù rồi... rất đáng thương... đại sư ca có biết không?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Biết, ta biết.

Nhạc Linh San nói:

- Ở trên đời này, Bình đệ coi cút, mọi người đều khinh khi... khinh khi Bình đệ. Đại sư ca.. sau khi tiểu muội chết, xin đại sư ca tận lực chăm sóc Bình đệ, đừng... đừng để người khinh khi Bình đệ.

Lệnh Hồ Xung sửng sốt. Vạn lần chàng không ngờ Lâm Bình Chi hạ độc thủ giết vợ; Nhạc Linh San đến lúc sắp chết mà vẫn không quên tình nghĩa đối với gã. Bây giờ Lệnh Hồ Xung hận không tóm được Lâm Bình Chi để phanh thây gã ra làm muôn mảnh, sau này muốn tha tính mạng cho gã cũng khó vô cùng, làm sao có thể chăm sóc tên ác tặc phụ bạc này?

Nhạc Linh San từ từ nói:

- Đại sư ca, Bình đệ... Bình đệ không phải là muốn giết tiểu muội... Bình đệ sợ gia gia của tiểu muội... Bình đệ muốn dựa dẫm vào Tả Lãnh Thiên, đành phải... đành phải dâm tiểu muội...

Lệnh Hồ Xung tức giận nói:

- Ác tặc tự tư tự lợi vong ân phụ nghĩa như vậy, sư muội... sư muội còn niệm tình tha thứ cho hắn sao?

Nhạc Linh San nói:

- Bình đệ... Bình đệ không cố tâm giết tiểu muội, chẳng qua... chẳng qua nhất thời lỡ tay thôi. Đại sư ca... tiểu muội van xin đại sư ca, mong đại sư ca chăm sóc Bình đệ...

Ánh trăng phản chiếu lên mặt cô, ánh mắt của cô đã tán loạn vô thần, không còn tinh anh trong suốt như mọi khi nữa. Trên má trắng như tuyết của cô dính mấy giọt máu, mặt cô lộ vẻ cầu khẩn.

Lệnh Hồ Xung nhớ lại khoảng thời gian mười mấy năm cùng với tiểu sư muội nắm tay vui chơi khắp Hoa Sơn, lúc cô muốn hấn làm chuyện gì, trên mặt cũng từng lộ ra thần sắc thành khẩn như vậy, bất luận những chuyện đó khó khăn đến đâu, trái với tâm nguyện hấn cỡ nào hấn cũng chưa bao giờ từ chối cô một lần. Bây giờ cô cầu khẩn đầy vẻ bi thương vì biết mình chết trong khoảnh khắc, không còn cơ hội để cầu xin Lệnh Hồ Xung điều gì nữa. Đây là lần cầu xin sau cùng, cũng là lần cầu xin khiến hấn khó thực hiện nhất.

Trong thoáng chốc, máu nóng trong ngực Lệnh Hồ Xung dâng lên. Chàng biết chỉ cần hứa thì từ nay về sau không những bị phiền lụy vô cùng, lại còn phải làm nhiều chuyện mà trong thâm tâm chàng không muốn làm. Nhưng trước mắt thấy Nhạc Linh San thần sắc và ngữ khí cầu khẩn bi ai như vậy, Lệnh Hồ Xung liền gật đầu nói:

- Ta hứa, ta hứa, tiểu sư muội yên tâm đi.

Doanh Doanh đứng bên nghe vậy, không nhịn được nói xen vào:

- Xung ca... tại sao Xung ca lại hứa?

Nhạc Linh San nắm chặt tay Lệnh Hồ Xung nói:

- Đại sư ca, đa... đa tạ đại sư ca... tiểu muội... tiểu muội yên tâm... yên tâm rồi...

Mắt cô đột nhiên sáng lên, trên môi hé nở nụ cười ra chiều mãn nguyện. Lệnh Hồ Xung thấy cô vui như vậy, thầm nghĩ: Có thể thấy sư muội vui như vậy, bất luận gian nan khốn khó đến đâu ta cũng vì sư muội mà gánh chịu.

Bỗng nhiên lúc đó, Nhạc Linh San khê cất tiếng hát. Ngực Lệnh Hồ Xung như bị ai đánh mạnh. Miệng cô phát ra điệu thức "Chị em lên núi hái chè", chính là sơn ca Phúc Kiến mà Lâm Bình Chi đã dạy cho cô. Ngày hôm đó ở trên ngọn sám hồi, lòng chàng đau như cắt cũng vì nghe cô ta hát khúc sơn ca này. Bây giờ cô lại hát lên, dĩ nhiên là cô nhớ đến ngày cùng với Lâm Bình Chi ở trên Hoa Sơn hưởng mối tình mật ngọt trong sáng.

Tiếng hát của cô càng lúc càng nhỏ đi. Cô từ từ buông tay Lệnh Hồ Xung, rồi tay cô xòe ra, nhắm mắt lại. Tiếng hát cũng dừng lại, cô đã ngừng thở.

Lòng Lệnh Hồ Xung trầm xuống, dường như cả thế giới này đột nhiên chết hết. Chàng muốn khóc to lên nhưng khóc không được, chỉ đưa hai tay ra ôm Nhạc Linh San lên nói khê:

- Tiểu sư muội, tiểu sư muội, tiểu sư muội đừng sợ! Ta ãm tiểu sư muội đến chỗ má má, không có ai ăn hiếp sư muội nữa đâu.

Doanh Doanh thấy lưng Lệnh Hồ Xung đỏ lên, hiển nhiên là miệng vết thương bị rách, máu chảy ra. Vết máu trên áo càng lúc càng to, nhưng trước tình cảnh như vậy cô không biết phải khuyên thế nào.

Lệnh Hồ Xung ôm thi thể Nhạc Linh San như người mất hồn, đi hơn mười mấy bước, miệng nói:

- Tiểu sư muội, tiểu sư muội đừng sợ, đừng sợ! Ta ẵm sư muội đi gặp sư nương.

Đột nhiên, hai gối chàng khuyu xuống rồi ngã lăn ra, không biết gì nữa.

Hồi 146

Hắc Mộc Nhai giảng bầy Nhạc Bát Quân

Trong lúc mơ màng, bên tai nghe mấy tiếng đàn tình tang tình tang, uyển chuyển dịu dặt. Khúc điệu này rất quen, càng nghe càng dễ chịu. Lệnh Hồ Xung cảm thấy toàn thân không có chút khí lực, ngay cả mi mắt cũng không muốn mở ra, chỉ mong vĩnh viễn được nghe tiếng đàn này. Tiếng đàn vẫn vang lên không ngớt, nghe một lúc, Lệnh Hồ Xung mơ mơ màng màng lại thiếp đi.

Lần thứ hai tỉnh dậy, tai chàng vẫn nghe tiếng đàn thánh thót u nhã, mũi ngửi thấy mùi hương hoa thoang thoảng. Lệnh Hồ Xung từ từ mở mắt ra, chỉ thấy toàn là hoa, hoa đỏ, hoa trắng, hoa vàng, hoa tím chất đầy trước mặt, thâm nghĩ: Đây là đâu?

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng đàn lập đi lập lại, chính là khúc Thanh tâm phổ thiện chú mà Doanh Doanh

thường tấu. Chàng nghiêng đầu qua thấy lưng của Doanh Doanh. Cô ngồi dưới đất đang gảy đàn. Lệnh Hồ Xung từ từ nhìn xung quanh, dường như đây là một sơn động, ánh mặt trời từ ngoài cửa động chiếu vào. Chàng đang nằm trên đồng cỏ mềm mại.

Lệnh Hồ Xung muốn ngồi dậy, đám cỏ xanh dưới người phát ra tiếng sột soạt. Tiếng đàn bỗng dừng, Doanh Doanh quay đầu lại, mặt lộ vẻ vui mừng. Cô từ từ đến ngồi bên Lệnh Hồ Xung, chăm chú nhìn chàng, ánh mắt chan chứa thương yêu.

Trong khoảnh khắc, lòng Lệnh Hồ Xung tràn đầy hạnh phúc, biết mình vì cái chết thảm của Nhạc Linh San mà ngất đi, Doanh Doanh cứu mình rồi đem vào sơn động này, lòng áy náy vô cùng. Từ trong ánh mắt của Doanh Doanh, chàng cảm nhận được sự triu mến vô bờ bến. Hai người nhìn nhau rất lâu không nói gì.

Lệnh Hồ Xung đưa tay ra nhẹ nhẹ vuốt bàn tay Doanh Doanh, bỗng nhiên trong mùi hương hoa nghe thoang thoảng mùi ếch nướng. Doanh Doanh cầm một xâu dầy ếch, mỉm cười nói:

- Lại cháy rồi.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả. Hai người nhớ đến tình cảnh ngày cả hai ở bên bờ suối nướng ếch cháy khét lẹt. Giữa hai lần ăn ếch, xảy ra vô số biến cố, nhưng cuối cùng hai người vẫn trùng phùng.

Lệnh Hồ Xung cười mấy tiếng, lòng lại chua xót, rơi lệ. Doanh Doanh đỡ chàng ngồi dậy, chỉ ra phần mộ mới ở ngoài động nói khẽ:

- Nhạc cô nương chôn ở ngoài đó.

Lệnh Hồ Xung nghẹn ngào nói:

- Đa... đa tạ Doanh muội.

Doanh Doanh từ từ lắc đầu nói:

- Không cần đa tạ. Mỗi người có một duyên phận, có một nghiệp báo riêng.

Lòng Lệnh Hồ Xung cảm thấy áy náy nói:

- Doanh muội, ta đối với tiểu sư muội vẫn không sao quên được, mong Doanh muội đừng trách.

Doanh Doanh nói:

- Tiểu muội không trách Xung ca. Nếu Xung ca thật đúng là gã lãng tử, phụ tình bạc hạnh, tiểu muội sẽ không coi trọng Xung ca như vậy.

Cô khẽ nói tiếp:

- Lúc đầu tiểu muội... đã thăm mếu Xung ca. Ở trong ngô Lục Trúc thành Lạc Dương, cách một bức rèm trúc, Xung ca đã nói với tiểu muội rằng Xung ca yêu thương tiểu sư muội của Xung ca thế nào.. Nhạc cô nương vốn là một cô nương tốt. Cô ta... cô ta không có duyên với Xung ca. Nếu Xung ca không phải cùng cô ta lớn lên từ nhỏ thì chắc sau khi cô ta gặp Xung ca sẽ yêu Xung ca.

Lệnh Hồ Xung trầm đi một lúc rồi lắc đầu nói:

- Không đâu. Tiểu sư muội kính ngưỡng sư phụ của ta, nên người nam tử mà cô ta yêu phải giống như gia

gia cô, luôn đoan trang nghiêm túc, trầm mặc ít nói. Ta chỉ là bạn của cô ta, cô ta chưa bao giờ... chưa bao giờ tôn trọng ta.

Doanh Doanh nói:

- Có lẽ Xung ca nói đúng. Lâm Bình Chi giống y sụ phụ của Xung ca, ra vẻ chính khí nhưng trong bụng đầy tâm kế.

Lệnh Hồ Xung thở dài nói:

- Lúc tiểu sư muội sắp chết vẫn không tin Lâm Bình Chi giết cô ta thật, còn đối với hấn đầy lòng thương yêu, vậy... vậy cũng rất hay. Cô ta chết không đau lòng. Ta muốn đi thăm mộ của cô.

Doanh Doanh đi ra ngoài sơn động. Lệnh Hồ Xung thấy ngôi mộ tuy dùng đá chất thành đống nhưng rất tề chỉnh, tuyệt không cấu thả. Chung quanh mộ có hoa tươi, đủ thấy Doanh Doanh tốn rất nhiều công sức, lòng chàng thâm cảm kích. Trước mộ có cắm một cái cây, trên cây dùng kiếm khắc mấy chữ: "Hoa Sơn nữ hiệp Nhạc Linh San chi mộ".

Lệnh Hồ Xung lại ngăn người ra rồi sa lệ nói:

- Có lẽ tiểu sư muội thích người ta gọi sư muội là Lâm phu nhân.

Doanh Doanh nói:

- Lâm Bình Chi vô tình vô nghĩa như vậy, Nhạc cô nương ở dưới suối vàng có linh thiêng thì biết ra tâm địa độc ác của hấn, sẽ không muốn làm Lâm phu nhân đâu.

Cô trầm nghĩ: Xung lang đâu biết cô ta và Lâm Bình Chi là vợ chồng hữu danh vô thực.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vậy cũng phải.

Bốn bề núi non vây quanh, chỗ Lệnh Hồ Xung đứng là một sơn cốc, rừng cây tươi tốt, hoa nở khắp nơi, trên cây tiếng chim hót líu lo, là một nơi vô cùng thanh u. Doanh Doanh nói:

- Chúng ta ở lại đây một thời gian, vừa dưỡng thương vừa ở bên mộ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tuyệt lắm. Tiểu sư muội một mình ở nơi hoang dã này, dù cô ta là quý cũng rất nhát gan.

Doanh Doanh nghe Lệnh Hồ Xung nói, bất giác cô ngấm ngấm thở dài.

Hai người ở lại trong hang núi, nướng ếch hái trái, cũng rất thanh tịnh tự tại. Lệnh Hồ Xung chỉ bị ngoại thương, đã có linh dược trị thương của phái Hằng Sơn, thêm nội công thâm hậu, dưỡng thương hai mươi mấy ngày thì thương thế đã khỏi được tám chín phần. Doanh Doanh hàng ngày dạy chàng tấu đàn. Lệnh Hồ Xung vốn rất thông minh, lại chuyên tâm luyện tập nên tiến bộ rất nhanh.

Sáng sớm hôm nay thức dậy, thấy trên mộ Nhạc Linh San cỏ non mọc xanh um. Lệnh Hồ Xung nhìn ngắm ngơ đăm đăm cỏ xanh, trầm nghĩ: Mộ của tiểu sư muội

cũng mọc đầy cỏ xanh rỗi. Tiểu sư muội ở trong mộ không biết ra sao?

Bỗng nghe ở sau lưng truyền lại tiếng sáo thanh u, chàng quay đầu lại, thấy Doanh Doanh ngồi trên một tảng đá to, tay cầm ống trúc thổi. Cô tấu khúc Thanh tâm phổ thiện chú. Chàng đi đến, thấy ống tiêu làm từ cây trúc mới, chắc là Doanh Doanh dùng kiếm chặt cây rỗi khoét lỗ, chế thành một ống tiêu. Lệnh Hồ Xung đem đàn đến, ngồi xếp bằng cùng tấu với cô chung một điệu khúc. Chàng dần dần để lòng vào trong điệu khúc, không còn tạp niệm, vừa tấu khúc điệu xong, cảm thấy tinh thần sáng khoái. Hai người nhìn nhau cười.

Doanh Doanh nói:

- Khúc Thanh tâm phổ thiện chú này Xung ca đã luyện thuộc rồi, từ nay trở đi luyện khúc Tiểu ngạo giang hồ được chăng?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Khúc nhạc đó khó tấu như vậy, không biết đến bao giờ ta mới tấu bằng Doanh muội.

Doanh Doanh mỉm cười nói:

- Khúc nhạc đó rất thâm ảo, tiểu muội cũng có nhiều chỗ không hiểu. Nhưng khúc đó có một chỗ đặc biệt, vì sao như vậy thì khó mà lý giải được, dường như nếu hai người đồng tấu cùng gợi ý cho nhau, so với một người tự mày mò thì nhất định sẽ tiến bộ rất nhanh.

Lệnh Hồ Xung vỗ tay nói:

- Đúng rồi, hôm đó ta nghe Lưu sư thúc phái Hành Sơn và Ma... và Khúc Dương trưởng lão của Nhật Nguyệt giáo hợp tấu khúc này, tiếng cầm tiêu cùng vang lên, đúng là nghe rất thanh thoát. Khúc nhạc này theo Lưu sư thúc cho biết nguyên là do cầm tiêu hợp tấu mà sáng tác ra.

Doanh Doanh nói:

- Xung ca gảy đàn, tiểu muội thổi tiêu, hai chúng ta cùng luyện từ từ từng nhịp một.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Đáng tiếc Doanh muội thổi tiêu chứ không gảy đàn, cầm sắt hòa quyện thì hay biết mấy.

Mặt Doanh Doanh ửng hồng nói:

- Mấy ngày này không nghe Xung ca nói bóng nói gió nên tiểu muội cho rằng Xung ca đã đổi tính rồi, ai dè lại chứng nào tật nấy.

Lệnh Hồ Xung xụ mặt, biết tính Doanh Doanh rất e thẹn, tuy ở nơi hoang sơn thâm cốc, cô nam quả nữ bên nhau nhưng trước nay cô vẫn không cho chàng ăn nói, hành động quá trớn. Nếu nói giỡn thêm một câu nữa thì e rằng cả nửa ngày cô ta cũng không thèm ngó ngang đến. Lệnh Hồ Xung liền ngồi gẩn lại để xem Doanh Doanh mở khúc phổ cầm tiêu ra, lặng yên nghe cô giải thích, học được liền tấu lên.

Học gảy đàn vốn rất khó, mà khúc Tiểu ngạo giang hồ thâm ảo, biến hóa phức tạp, nên học càng khó.

Nhưng Lệnh Hồ Xung vốn rất thông minh, lại được minh sư chỉ điểm, ngày hôm đó ở trong ngõ Lục Trúc thành Lạc Dương, chàng đã học qua rồi, từ đó về sau mỗi lúc rảnh rỗi, hẳn liền luyện tập, thời gian đã lâu, lẽ dĩ nhiên có tiến bộ nhiều. Bây giờ hợp tấu, tuy lúc đầu khó hợp nhịp, nhưng cuối cùng từ từ cũng tấu với cô được, tuy không thể bằng khúc tận kỳ diệu của hai lão Lưu, Khúc nhưng cũng lãnh được ý cảnh hoàn chỉnh của khúc phổ.

Mười mấy ngày sau đó, hai người kề cận nhau hợp tấu cầm tiêu, nơi thâm cốc tùng xanh bao quanh là chốn thần tiên giữa trần gian của hai người, những hình ảnh chém giết trên giang hồ dần dần nhạt phai đi. Hai người đều cảm thấy nếu có thể được ở trong thâm cốc này đến lúc đầu bạc răng long, không còn bị cuốn vào những cuộc ẩu đả, oán thù trong võ lâm thì không còn gì sung sướng hơn.

Một buổi chiều, Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh hợp tấu hết nửa canh giờ, bỗng chàng cảm thấy nội tức nhộn nhạo không cách nào bình tĩnh được, liên tiếp tấu sai mấy chỗ, càng sốt ruột, chỉ pháp càng loạn. Doanh Doanh nói:

- Xung ca mệt ư? Nghỉ một chút đi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Mệt cũng không mệt, không biết tại sao ta cảm thấy rất khó chịu, nôn nao. Ta đi hái một ít trái đào, tối sẽ luyện tiếp.

Doanh Doanh nói:

- Được nhưng đừng đi xa quá.

Lệnh Hồ Xung biết phía Đông Nam của sơn cốc có rất nhiều cây đào hoang, lúc này đào đã chín. Chàng liền phát cỏ phát cây đi ra tám chín dặm, đến dưới cây đào dại, tung người hai lần nhảy lên hái được ba trái. Thấy trái đào đã chín mùi, rụng đầy đất, trong vài ngày nữa sẽ rụng hết, chàng liền hái một mạch mấy chục trái, thầm nghĩ: Sau khi ta và Doanh Doanh ăn đào, rồi đem hạt đào trồng khắp sơn cốc, mấy chục năm sau cây đào lớn lên, trong sơn cốc hoa đào nở đầy thì đẹp biết mấy.

Bỗng nhiên chàng nhớ đến Đào Cốc lục tiên: Sơn cốc này bốn bề đều mọc đầy đào dại, há không phải là Đào Cốc sao? Ta và Doanh Doanh há không biến thành Đào Cốc nhị tiên sao? Sau này ta và Doanh Doanh sinh ra sáu thằng nhóc, vậy không phải là Tiểu Đào Cốc lục tiên? Nếu Tiểu Đào Cốc lục tiên giống như Lão Đào Cốc lục tiên cứ cãi vã mãi không đâu vào đâu, há chẳng phải hỏng bét sao?

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây, đang muốn cười to lên, bỗng nghe có tiếng động từ xa vọng lại. Lệnh Hồ Xung liền phục người xuống, núp trong đám cỏ lớn, thầm nghĩ: Cứ ăn mãi thịt ếch nướng quả dại cũng ngán rồi, nghe tiếng động này chắc là một con dã thú. Nếu có thể bắt được một con sơn dương hay nai rừng thì Doanh Doanh chắc vừa ngạc nhiên vừa vui mừng.

Chàng suy nghĩ chưa xong thì nghe tiếng bước chân, hình như có hai người đang đi đến. Lệnh Hồ Xung giật

mình nghĩ: Nơi hoang sơn này sao có người? Nhất định là họ đến kiếm ta và Doanh Doanh rồi.

Ngay lúc này, nghe thanh âm của một lão già nói:

- Người không lầm chứ? Nhạc Bát Quân sẽ đi về hướng này chứ?

Lệnh Hồ Xung càng kinh ngạc, tự hỏi: Bọn họ đuổi sư phụ ta đến đây, vậy họ là ai?

Thanh âm trầm trầm của người khác nói:

- Sử hươg chủ đã sục tìm khắp nơi rồi. Con gái và con rể của Nhạc Bát Quân đột nhiên mất tích ở đây, khắp các thị trấn, đường thủy đường bộ đều không thấy tung tích của hai vợ chồng trẻ này. Nhất định là chúng trốn ở trong sơn cốc để dưỡng thương. Nhạc Bát Quân sớm muộn gì cũng tìm đến đây.

Lệnh Hồ Xung chua xót thầm nghĩ: Thì ra bọn họ biết tiểu sư muội bị thương nhưng không biết cô ta đã chết rồi, dĩ nhiên không ít người đi tìm cô, nhất là sư phụ và sư nương. Nếu không phải sơn cốc này vô cùng hẻo lánh thì họ đã sớm tìm đến đây rồi.

Lão già nói:

- Nếu người đoán trúng, Nhạc Bát Quân sớm muộn gì cũng sẽ đến đây thì chúng ta tìm cách mai phục ở cửa sơn cốc.

Người trầm giọng nói:

- Dù Nhạc Bát Quân không đến, sau khi chúng ta bố trí xong cũng có thể dụ hắn đến được.

Lão già vỗ tay nói:

- Kế này thật tuyệt. Tiết huynh đệ, huynh đệ nghĩ ra cách này thật là túc trí đa mưu.

Lão họ Tiết cười nói:

- Cát trưởng lão nói rất hay. Thuộc hạ mong được trưởng lão nhân gia đề bạt, lão nhân gia có gì sai bảo đương nhiên thuộc hạ sẽ tận tâm tận lực báo đáp ân điển của lão nhân gia.

Lệnh Hồ Xung hiểu ra: Thì ra các người là người của Nhật Nguyệt giáo, thủ hạ của Doanh Doanh. Hay nhất là các người đi thật xa, dùng đến quấy nhiễu ta và Doanh Doanh.

Chàng lại nghĩ: Bây giờ võ công của sư phụ đã đại tiến, bọn họ nhân số có nhiều đi nữa cũng quyết không phải là đối thủ của sư phụ. Sư phụ tinh minh cơ trí, trong võ lâm không ai bì kịp, dựa vào chút tài hèn của các người mà muốn dụ sư phụ ta vào bẫy thì thật là muốn đánh trống trước mặt Lỗ Ban.

Bỗng nghe nơi xa có người vỗ tay chát chát ba tiếng, lão họ Tiết nói:

- Đổ trưởng lão cũng đến rồi.

Cát trưởng lão cũng vỗ tay lên ba tiếng. Tiếng bước chân của bốn người chạy nhanh đến, trong đó có hai người bước chân trầm trầm. Khi chạy đến gần, Lệnh Hồ Xung hiểu ra hai người đó khiêng một vật gì khá nặng.

Cát trưởng lão vui mừng nói:

- Đồ trưởng lão tóm được con nhỏ Nhạc gia rồi ư? Công lao thật không nhỏ.

Một người giọng oang oang cười nói:

- Nhạc gia thì cũng là Nhạc gia, nhưng không phải là con nhỏ mà là con lớn.

Cát trưởng lão ồ một tiếng, hiển nhiên vừa kinh ngạc vừa vui mừng, lão nói:

- Sao... sao... sao bắt được vợ của Nhạc Bất Quần?

Lệnh Hồ Xung quá kinh hãi, muốn xông ra cứu người, nhưng chàng liền nhớ ra không mang kiếm. Tay không có trường kiếm thì võ công không địch lại nổi cao thủ bình thường, lòng rất lo lắng.

Đồ trưởng lão nói:

- Có gì lạ đâu?

Cát trưởng lão nói:

- Kiếm pháp của Nhạc phu nhân cao cường, tại sao Đồ huynh đệ bắt được bà ta? A, nhất định là huynh đệ sử thuốc mê rồi.

Đồ trưởng lão cười nói:

- Mụ vợ này như kẻ mất hồn, vào trong khách điếm, không nghĩ ngợi gì rót một bát trà uống. Người ta nói Ninh Trung Tắc vợ của Nhạc Bất Quần ghê gớm lắm, thì ra cũng chỉ là một con nai tơ.

Lệnh Hồ Xung tức giận, thảm nói: Sư nương ta nghe tin ái nữ bị thương mất tích, mấy chục ngày tìm

khắp nơi không thấy, đương nhiên tâm thần bất định, đó là vì quá lo lắng cho ái nữ, đâu phải là nai tơ. Các người nhục mạ sư nương ta, đợi đấy, ta sẽ cho bọn người từng tên chết dưới kiếm của ta.

Chàng lại nghĩ: Làm sao có thể đoạt được một thanh trường kiếm thì hay quá, nếu không kiếm thì đao cũng được.

Cát trưởng lão nói:

- Chúng ta đã bắt vợ của Nhạc Bất Quần đến đây, thì sự việc tiến triển rất tốt. Đỡ huynh đệ, kế trước mắt là làm thế nào dụ Nhạc Bất Quần đến đây.

Đỗ trưởng lão nói:

- Sau khi dụ hắn đến thì làm sao nữa?

Cát trưởng lão ngần ngừ một chút rồi nói:

- Chúng ta dùng mụ này làm con tin, bức hắn liệng kiếm đầu hàng. Vợ chồng Nhạc Bất Quần tình thâm nghĩa trọng, hắn không dám phản kháng đâu.

Đỗ trưởng lão nói:

- Cát huynh nói rất có lý, chỉ e lòng dạ Nhạc Bất Quần hiểm độc, giữa vợ chồng tình thâm nghĩa không trọng, thì chúng ta đành chịu bó tay.

Cát trưởng lão nói:

- Chuyện này... chuyện này... Tiết huynh đệ, huynh đệ thấy sao?

Lão họ Tiết nói:

- Trước hai vị trưởng lão, thuộc hạ không dám khua môi nói...

Bốn người đang nói đến đây, phía Tây lại có người liên tiếp vỗ tay ba cái. Đổ trưởng lão nói:

- Bao trưởng lão đến rồi.

Trong khoảnh khắc, hai người từ phía Tây chạy như bay đến, cước bộ cực nhanh. Cát trưởng lão nói:

- Mạc trưởng lão cũng đến rồi.

Lệnh Hồ Xung ngấm ngấm kêu khổ: Nghe tiếng cước bộ, thì hai người này dường như võ công cao hơn hai lão Cát, Đổ. Ta tay không làm sao cứu được sư nương?

Nghe hai lão Cát, Đổ cùng nói:

- Bao, Mạc nhị huynh cùng đến, thật hay quá.

Cát trưởng lão lại nói:

- Đổ huynh đệ lập được đại công, bắt được vợ của Nhạc Bất Quần.

Một lão già vui mừng nói:

- Tuyệt quá, tuyệt quá! Hai vị vất vả quá rồi!

Cát trưởng lão nói:

- Đó là công lao của Đổ huynh đệ.

Lão già nói:

- Mọi người phụng mệnh giáo chủ làm công việc, bất luận là công lao của ai, đều là nhờ hồng phúc của giáo chủ.

Lệnh Hồ Xung nghe thanh âm lão già này rất quen, thâm nghĩ: Phải chăng ngày hôm đó ở trên Hắc Mộc Nhai ta đã gặp qua lão rồi?

Lệnh Hồ Xung vận nội công, nghe bọn họ nói chuyện, nhưng không dám lộ đầu ra nhìn. Trưởng lão trong Ma giáo đều là cao thủ nên chàng mà nhúc nhích một chút chỉ e rằng bị bọn họ phát giác ngay.

Cát trưởng lão nói:

- Bao, Mạc nhị huynh, tiểu đệ và Đổ huynh đệ đang bàn bạc, làm thế nào dụ cho được Nhạc Bất Quần đến để bắt hấn lên Hắc Mộc Nhai.

Một trưởng lão khác nói:

- Các vị đang tìm kế gì?

Cát trưởng lão nói:

- Bọn tiểu đệ nhất thời chưa nghĩ ra kế gì hay; Bao, Mạc nhị huynh đến thì nhất định có diệu kế.

Lão già trước đó nói:

- Hôm Ngũ nhạc kiếm phái ở trên Phong Thiên đài Tung Sơn tranh đoạt ngôi vị chưởng môn, Nhạc Bất Quần đâm mù mắt Tả Lãnh Thiên oai chấn Tung Sơn, trong Ngũ Nhạc kiếm phái không ai dám lên đài khiêu chiến với hấn nữa. Nghe nói hấn đã được chân truyền Tịch tà kiếm pháp của nhà họ Lâm, nên võ công của hấn không phải tầm thường. Chúng ta phải nghĩ ra kế sách cho vẹn toàn chứ không thể coi thường hấn được.

Đổ trưởng lão nói:

- Đúng vậy. Bốn người chúng ta hợp lực xông lên tuy chưa chắc thua hẳn nhưng cũng khó mà thắng được hẳn.

Mạc trưởng lão nói:

- Bao huynh, Bao huynh đã nghĩ ra kế gì xin nói ra đi.

Trưởng lão họ Bao nói:

- Tuy tiểu đệ đã nghĩ ra được một kế nhưng tầm thường không kỳ diệu gì, chỉ e ba vị sẽ cười cho.

Mạc, Cát, Đỗ, cả ba trưởng lão cùng nói:

- Bao huynh là quân sư của bốn giáo, nghĩ ra được kế sách thì nhất định rất hay.

Bao trưởng lão nói:

- Thực ra cách này rất thường. Chúng ta đào một cái hố thật sâu, trên mặt phủ cành cây, cỏ xanh, không để lộ vết tích, sau đó điểm huyết đạo của mục này rồi đem mục để ở bên hố, dụ Nhạc Bất Quần đến. Hắn thấy thê tử nằm dưới đất, nhất định đến cứu. Ầm... ùm... trời ơi, không xong rồi.

Lão vừa nói vừa hươ tay diễn tả. Ba tên trưởng lão và bốn người kia đều cười ha hả. Mạc trưởng lão cười nói:

- Kế này của Bao huynh thật tuyệt. Đương nhiên chúng ta sẽ mai phục gần đó, chỉ đợi Nhạc Bất Quần thất chân rớt xuống hố thì bốn thứ binh khí liền phóng tỏa miệng hố, không để cho hắn nhảy lên. Nếu không

thì người này võ công cao cường, sợ hấn vừa rớt xuống đáy hồ thì đã tung người vọt lên.

Bao trưởng lão trầm ngâm nói:

- Nhưng trong chuyện này còn có chỗ khó khăn.

Mạc trưởng lão nói:

- Khó chỗ nào? A, phải rồi, Bao huynh sợ kiếm pháp của Nhạc Bất Quần kỳ dị, sau khi sẩy chân rớt xuống hồ, chúng ta vẫn không phong tỏa được hấn phải không?

Bao trưởng lão nói:

- Mạc huynh đoán rất đúng. Lần này giáo chủ phái chúng ta làm chuyện này, người mà chúng ta đối phó là đại cao thủ của Ngũ Nhạc phái. Nếu chúng ta được vì giáo chủ mà chết thì cũng là chuyện rất vinh dự, chẳng qua chỉ sợ làm tổn thất oai danh của thân giáo và giáo chủ. Người xưa thường nói: lượng nhỏ phi quân tử, không độc chẳng trượng phu. Đã đối phó với quân tử thì phải hạ chút độc thủ. Xem ra chúng ta còn phải để trong hồ một chút vật gì nữa.

Đỗ trưởng lão nói:

- Bao trưởng lão nói hợp với ý tiểu đệ. Bách hoa tiêu hồn tán tiểu đệ mang rất nhiều trong người, có thể rải hết trên cành cây ngọn cỏ phủ trên miệng hồ. Nhạc Bất Quần vừa rơi xuống hồ liền hít một hơi thì...

Bốn người nói đến đây liền cười ầm lên. Bao trưởng lão nói:

- Việc không nên chậm trễ, phải động thủ ngay. Cái hố này đào ở đây là tốt nhất.

Cát trưởng lão nói:

- Từ đây đi về hướng Tây ba dặm, một bên là vách núi cao ngất, một bên là vực thẳm, duy nhất chỉ có một con đường nhỏ để đi. Nhạc Bất Quần không đến thì thôi, nếu đến thì nhất định phải đi qua con đường nhỏ này.

Bao trưởng lão nói:

- Hay lắm, mọi người qua đó xem thử.

Lão nói xong liền bước đi trước, mọi người đi theo sau. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Bọn họ đào hố, không thể một giờ ba khắc đào xong. Ta phải chạy nhanh về báo cho Doanh Doanh, lấy trường kiếm rồi đến cứu sư nương cũng không muộn.

Đợi bọn Ma giáo đi xa, Lệnh Hồ Xung rón rén đi về con đường cũ. Đi được mấy dặm, bỗng nghe tiếng đào đất cộp cộp, chàng thầm nghĩ: Tại sao bọn họ đào hố ở đây?

Lệnh Hồ Xung núp sau gốc cây thò đầu ra, quả nhiên thấy giáo chúng Ma giáo đang cúi người đào đất, mấy lão già đứng một bên. Bây giờ khoảng cách rất gần, chàng thấy được một bên mặt của lão già, liền nhận ra người này là Bảo Đại Sở mà năm trước chàng đã gặp qua ở Cô Sơn Mai trang Hàng Châu. Cái gì là Bao trưởng lão, lại Bảo trưởng lão. Ngày Nhậm Ngã Hành thoát ngục ở Tây Hồ, trưởng lão Ma giáo đầu tiên được Nhậm Ngã Hành thu phục là Bảo Đại Sở này.

Lệnh Hồ Xung từng thấy lão ra tay chế phục Hoàng Chung Công, biết võ công lão rất cao cường; lòng nghĩ sự phụ xuất nhậm chương môn Ngũ Nhạc phái, nói rõ muốn đối đầu với Ma giáo, đương nhiên Ma giáo không thể ngồi nhìn, Nhậm Ngã Hành phái bọn họ đến đối phó với sự phụ, chỉ e rằng không chỉ có bốn trưởng lão này thôi. Thấy bốn người dùng một đôi thiết kích, một đôi rìu thép bổ xuống đất rồi dùng tay bóc đất lên, đương nhiên thâm nghĩ: Rõ ràng bọn họ nói muốn đến bên sườn núi cao ngắt để đào hố, nhưng tại sao lại đào ở đây?

Chàng suy nghĩ một lát liền hiểu ra: Bên sườn núi đều là đá, muốn đào hố không dễ.

Cát trưởng lão là người vô mưu nên chỉ tiện miệng nói ra. Nhưng như vậy thì bọn họ chặn đường đi rồi, Lệnh Hồ Xung không cách nào quay về lấy kiếm được. Bốn người này lấy binh khí để đào đất rất bất tiện, cái hố không thể đào trong khoảnh khắc mà xong được, nhưng chàng không dám rời sự nương quá xa, định đi đường vòng về lấy kiếm.

Bỗng nghe Cát trưởng lão cười nói:

- Nhạc Bất Quần tuổi đã già, mà vợ của hắn lại còn trẻ đẹp mỹ miều như vậy.

Đỗ trưởng lão cười nói:

- Tướng mạo của muội đương nhiên đẹp, nhưng tuổi chưa chắc trẻ đâu. Tiểu đệ thấy muội cũng cỡ bốn mươi tuổi rồi. Nếu Cát huynh có hứng, đợi bắt được Nhạc Bất Quần bầm rở với giáo chủ, thì muốn bà vợ này cũng không sao.

Cát trưởng lão cười nói:

- Muốn bà vợ này thì không dám, nhưng dùng để giải trí thì cũng được.

Lệnh Hồ Xung tức giận, thâm nghĩ: Cầu tặc vô sỉ, to gan dám làm nhục sư nương ta. Đợi đó, ta sẽ khiến cho bọn người chết không yên.

Cát trưởng lão cười rất đậm dăng. Không nhẫn nhục được, chàng lộ đầu ra nhìn, thấy lão đưa tay ra bẹo má Nhạc phu nhân. Nhạc phu nhân bị điểm huyết không cách nào phản kháng, một tiếng cũng không nói ra được. Giáo chúng Ma giáo đều cười ha hả. Đồ trưởng lão cười nói:

- Cát huynh nôn nóng quá nhưng Cát huynh đâu có gan ở đây giỡn chơi với mụ?

Lệnh Hồ Xung tức giận càn hông. Nếu lão họ Cát này vô lễ với sư nương thì dù trong tay không có kiếm, chàng cũng phải liều mình sống chết với những gian nhân Ma giáo này.

Cát trưởng lão cười đậm dăng nói:

- Giỡn với mụ này thì có gì mà không dám? Nhưng nếu làm hỏng đại sự của giáo chủ thì lão Cát này có một trăm cái đầu cũng không giữ được.

Bảo Đại Sở lạnh lùng nói:

- Như vậy thì tốt lắm. Cát huynh đệ, Đồ huynh đệ, hai vị khinh công giỏi thì đi dụ Nhạc Bất Quần đến đây, dự tính trong khoảng một canh giờ nữa thì tất cả ở đây bố trí xong.

Cát, Đỗ hai lão cùng đáp dạ rồi vọt người đi về hướng Bắc. Sau khi hai người đi, trong sơn cốc chỉ nghe tiếng đào đất và thỉnh thoảng nghe mấy câu khẩu lệnh chỉ huy của Mạc trưởng lão. Lệnh Hồ Xung núp trong bụi cỏ, không dám thở mạnh, thầm nghĩ: Ta đi lâu không về, Doanh Doanh nhất định lo lắng sẽ đi tìm ta. Cô ta nghe tiếng đào đất thì sẽ đến quan sát, chắc sẽ cứu sư nương của ta. Mấy trưởng lão trong Ma giáo này thấy Nhậm đại tiểu thư đến làm sao mà dám chống đối? Nể mặt Nhậm giáo chủ, Hương đại ca và Doanh Doanh, ta không thể động thủ với người của Ma giáo, như vậy là tốt hơn.

Chàng nghĩ đến đây cảm thấy chờ càng lâu càng tốt, Cát trưởng lão hiếu sắc đã đi xa thì sư nương không sợ bị làm nhục nữa.

Bọn họ cuối cùng cũng đào hố xong, đặt cỏ xuống miệng hố, rải mê hồn độc dược rồi lấy cỏ lấp lên miệng hố. Bọn Bảo Đại Sở sáu người phân ra núp trong các bụi cỏ gần đó, yên lặng đợi Nhạc Bất Quần đến. Lệnh Hồ Xung nhẹ nhàng lượm một cục đá to cầm trong tay, thầm nghĩ: Đợi sư phụ đến, nếu đi đến gần hố thì ta ném cục đá này lên trên đám cỏ lấp miệng hố. Cục đá rớt xuống hố thì sư phụ sẽ thấy ngay và đương nhiên sẽ cảnh giác.

Lúc này đang đầu hạ, trong sơn cốc âm u tiếng ve sầu kêu râm rân, thỉnh thoảng có tiếng chim hót, ngoài ra không còn thanh âm nào khác.

Lệnh Hồ Xung cố nén hơi thở vừa nhẹ vừa chậm, lắng tai nghe tiếng bước chân của Nhạc Bất Quần và Cát, Đỗ hai trưởng lão. Qua hơn nửa canh giờ, bỗng

nghe ở nơi xa có tiếng người con gái la a một tiếng, chính là Doanh Doanh. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Doanh Doanh đã phát hiện có người ngoài đến. Không biết cô gặp sư phụ ta hay hai trưởng lão Cát, Đổ?

Tiếp theo chàng nghe tiếng bước chân, người trước người sau chạy rất nhanh đến, nghe Doanh Doanh liên tục hô hoán:

- Xung ca, Xung ca, sư phụ Xung ca muốn giết Xung ca, không nên ra mặt!

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi. Tại sao sư phụ muốn giết ta?

Chỉ nghe Doanh Doanh lại hô hoán:

- Xung ca chạy nhanh đi, sư phụ Xung ca muốn giết Xung ca!

Cô ta cố sức hô hoán, hiển nhiên là muốn Lệnh Hồ Xung nghe mà chạy xa. Đầu tóc cô rối bời, tay cầm trường kiếm, chạy nhanh đến. Nhạc Bất Quần hai tay không chạy đuổi theo sau.

Thấy Doanh Doanh còn chạy thêm hơn mười bước nữa thì sẽ dẫm vào hố, Lệnh Hồ Xung và bọn Bảo Đại Sở vô cùng lo lắng, nhất thời không biết phải làm sao. Đột nhiên Nhạc Bất Quần chạy nhanh như chớp, tay trái túm lưng Doanh Doanh, tay phải liền chụp hai cổ tay của cô, bẻ hai tay cô ra sau lưng. Doanh Doanh không nhúc nhích được nữa, trường kiếm rớt xuống đất. Nhạc Bất Quần ra tay cực nhanh, Lệnh Hồ Xung

và Bảo Đại Sở cố nhiên không kịp cứu viện, võ công của Doanh Doanh vốn cũng rất cao, lại không thể né tránh kháng cự được, trong một chiêu thì đã bị lão bắt được.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi la lên. Doanh Doanh vẫn hô hoán:

- Xung ca chạy mau đi, sư phụ của Xung ca muốn giết Xung ca!

Lệnh Hồ Xung ứa nước mắt, trầm nghĩ: Cô ta chỉ nghĩ đến sự an nguy của ta mà hoàn toàn không nghĩ gì đến mình.

Nhạc Bất Quần liền đưa tay điểm mấy huyệt đạo trên lưng Doanh Doanh, rồi buông tay ra để cô quy xuống. Ngay lúc này, lão thấy Nhạc phu nhân nằm ở dưới đất không nhúc nhích. Nhạc Bất Quần giật mình kinh hãi nhưng liền đoán được gần đây nhất định có nguy hiểm rình rập, liền không đi đến bên vợ, bình tĩnh quan sát bốn phía, nhất thời không thấy gì khác lạ. Lão lạnh lùng nói:

- Nhậm đại tiểu thư, ác tặc Lệnh Hồ Xung giết ái nữ của Nhạc mỗ, người cũng có tham dự vào sao?

Lệnh Hồ Xung lại giật mình kinh hãi: Sư phụ nói ta giết tiểu sư muội, lời nói này từ đâu ra?

Doanh Doanh nói:

- Con gái của lão do Lâm Bình Chi giết, không liên can gì đến Lệnh Hồ Xung. Miệng lão nói Lệnh Hồ

Xung giết con gái của lão, thật oan ức cho người tốt.

Nhạc Bất Quần cười ha hả nói:

- Lâm Bình Chi là nữ tể của ta, chẳng lẽ người không biết? Bọn chúng đang hưởng tuần trăng mật, ân ái như vậy có lý nào lại giết vợ?

Hỏi 147

Đấu Tịch tà, Độc Cô thủ thắng

Doanh Doanh nói:

- Lâm Bình Chi quy đầu vào phái Tung Sơn, vì thủ tín với Tả Lãnh Thiên, chúng tỏ mình quả thật ở thế không đội trời chung với lão nên mới giết con gái lão.

Nhạc Bất Quần lại cười ha hả nói:

- Nói bậy nói càn. Phái Tung Sơn ư? Trên đời này làm gì có phái Tung Sơn nữa? Phái Tung Sơn đã nhập vào trong Ngũ Nhạc phái. Trong võ lâm đã không còn cái tên phái Tung Sơn, Lâm Bình Chi làm sao có thể đầu vào phái Tung Sơn? Hơn nữa Tả Lãnh Thiên là thuộc hạ của ta, Lâm Bình Chi đã biết. Hắn làm sao có thể bỏ nhạc phụ làm chướng môn Ngũ Nhạc phái mà đi nương nhờ vào một tên đui mù như Tả Lãnh Thiên ngay cả cái thân cũng khó bảo toàn. Thiên hạ này có ai ngu hơn cũng không thể làm chuyện này.

Doanh Doanh nói:

- Lão không tin thì mặc lão. Lão đi tìm Lâm Bình Chi mà hỏi hấn.

Ngũ khí của Nhạc Bất Quần đột nhiên nghiêm khắc nói:

- Bây giờ người ta muốn tìm không phải là Lâm Bình Chi mà là Lệnh Hồ Xung. Mọi người trên giang hồ đều nói Lệnh Hồ Xung vô lễ với con gái ta, con gái ta cố sức kháng cự tên dâm tặc này nên bị hấn giết. Người cứ bịa chuyện hoang đường ra để che giấu cho Lệnh Hồ Xung, hiển nhiên là về hòa với hấn làm chuyện gian ác rồi.

Doanh Doanh hừ một tiếng, cười nhạt mấy tiếng. Nhạc Bất Quần nói:

- Nhậm đại tiểu thư, Lệnh tôn là giáo chủ Nhật Nguyệt giáo, ta đối với tiểu thư không muốn làm khó dễ gì nhưng vì ta muốn bức Lệnh Hồ Xung ra đây đành phải có chút hình phạt nhỏ lên người tiểu thư. Ta muốn trước tiên chém bàn tay trái của tiểu thư rồi sau đó chém bàn tay phải, rồi chặt chân trái, chân phải. Nếu ác tặc Lệnh Hồ Xung còn có chút lương tâm thì phải hiện thân.

Doanh Doanh lớn tiếng nói:

- Ta đoán chắc lão không dám. Lão mà động đến một sợi tóc của ta thì gia gia của ta sẽ đem Ngũ Nhạc phái của lão giết hết không còn để sót một con gà con chó.

Nhạc Bất Quần cười nói:

- Ta không dám sao?

Lão nói xong từ từ rút trường kiếm ra khỏi vỏ. Lệnh Hồ Xung không còn nhẫn nại được nữa, nhẩy ra khỏi đám cỏ gọi:

- Sư phụ, Lệnh Hồ Xung ở đây.

Doanh Doanh a một tiếng vội nói:

- Chạy nhanh đi, chạy nhanh đi! Lão không dám đả thương tiểu muội đâu!

Lệnh Hồ Xung lác đầu đi đến gần mấy bước nói:

- Sư phụ...

Nhạc Bất Quần danh giọng nói:

- Tiểu tặc, ngươi còn mặt mũi nào gọi ta là sư phụ?

Lệnh Hồ Xung ngán lệ, quỳ xuống đất run run nói:

- Xin hoàng thiên chứng giám, Lệnh Hồ Xung đối với Nhạc cô nương xưa nay luôn kính trọng, quyết không dám có chút vô lễ với cô. Lệnh Hồ Xung chịu đại ân dưỡng dục của hai vị lão nhân gia, lão nhân gia muốn giết đệ tử thì xin động thủ.

Doanh Doanh hoảng hốt gọi:

- Xung ca, người này bán nam bán nữ, đã mất nhân tính rồi. Xung ca còn không mau chạy đi!

Mặt Nhạc Bất Quần bỗng lộ ra đầy vẻ sát khí, lão quay lại Doanh Doanh gần giọng hỏi:

- Người nói vậy là có ý gì?

Doanh Doanh nói:

- Lão vì luyện Tịch tà kiếm pháp, tự... tự... tự làm mình dở sống dở chết, đã giống như quỷ quái. Xung ca, Xung ca có nhớ Đông Phương Bất Bại không? Bọn họ đều là những kẻ điên khùng, Xung ca đừng coi họ là người bình thường.

Cô chỉ mong Lệnh Hồ Xung mau chạy trốn đi, biết rằng nói như vậy thì Nhạc Bất Quần nhất định sẽ không buông tha cho mình nhưng cô vẫn không quan tâm đến.

Nhạc Bất Quần lạnh lùng hỏi:

- Những lời quái gở này từ đâu ra vậy?

Doanh Doanh nói:

- Do chính miệng Lâm Bình Chi nói. Lão trộm Tịch tà kiếm phổ của Lâm Bình Chi mà lão tưởng hẳn không biết sao? Lão đem chiếc áo cà sa ném xuống khe núi, lúc đó Lâm Bình Chi núp bên ngoài cửa sổ phòng lão, đưa tay chụp lấy cho nên hẳn... hẳn cũng luyện thành Tịch tà kiếm pháp. Nếu không như vậy thì làm sao hẳn có thể giết được Mộc Cao Phong và Dư Thương Hải? Chính hẳn luyện thành công Tịch tà kiếm pháp ra sao thì hẳn đương nhiên cũng biết lão luyện y như vậy. Xung ca, Xung ca nghe thanh âm Nhạc Bất Quần nói giống hệt tiếng đàn bà. Lão... lão giống y như Đông Phương Bất Bại, đã mất đi giới tính của mình.

Cô đã từng nghe Lâm Bình Chi và Nhạc Linh San nói chuyện trong xe, Lệnh Hồ Xung lại không được

nghe. Cô biết Lệnh Hồ Xung vẫn kính yêu sư phụ nên không muốn làm chàng thêm khó xử, những lời nói này không tiện nói ra, cho nên suốt mấy tháng qua cô không đề cập đến. Nhưng bây giờ chuyện quá khẩn cấp, cô đành phải nói ra cho Lệnh Hồ Xung biết. Con người trước mặt đó không phải là tôn sư chương môn trong võ lâm, chẳng qua chỉ là một quái nhân đã mất nhân tính khác gì kẻ điên khùng, há có thể nói ân nghĩa giao tình với lão được sao?

Mục quan của Nhạc Bất Quần đặng đặng sát khí, lão hung tợn nói:

- Nhậm đại tiểu thư, ta vốn muốn để cho ngươi sống, nhưng ngươi nói bậy như vậy thì ta không thể tha cho ngươi.

Doanh Doanh giục:

- Xung ca, chạy đi, chạy đi!

Lệnh Hồ Xung biết sư phụ ra tay rất nhanh, trường kiếm vừa rung lên thì Doanh Doanh đã mất mạng rồi. Thấy trường kiếm Nhạc Bất Quần giơ lên làm thế muốn đâm ra, chàng lớn tiếng nói:

- Lão muốn giết người thì cứ giết ta đây, không được dả thương cô ta.

Nhạc Bất Quần quay đầu lại cười nhạt nói:

- Ngươi học được một chút kiếm pháp mèo què thì cho rằng có thể tung hoành giang hồ sao? Lượm kiếm lên để ta cho ngươi chết mà tâm phục.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vạn lần không dám... không dám cùng với sư... cùng với lão động thủ.

Nhạc Bất Quần lớn tiếng nói:

- Đến hôm nay mà ngươi còn giả nhân giả nghĩa làm gì? Ngày hôm đó ở trên sông Hoàng Hà, trên Ngũ Bá Cương, ngươi cấu kết với bàng môn tả đạo, cố ý làm mất mặt ta, lúc đó ta đã quyết ý giết ngươi. Ta cố ẩn nhẫn cho đến hôm nay đã là phước cho ngươi rồi. Ở Phúc Châu ngươi rơi vào tay ta, nếu ta không nể phu nhân thì tiểu tặc ngươi đã sớm chầu Diêm vương rồi. Ngày đó ta niệm tình tha thứ khiến cho con gái của ta bị táng mạng trong tay dâm tặc ngươi.

Lệnh Hồ Xung chỉ vội nói:

- Ta không có... ta không có...

Nhạc Bất Quần tức giận quát:

- Lượm kiếm lên! Chỉ cần ngươi có thể thắng được trường kiếm trong tay ta thì liền giết ta, nếu không thì ta cũng quyết không tha cho ngươi. Yêu nữ Ma giáo này mở miệng nói càn bậy, ta trừ khử ả trước!

Lão nói xong vung kiếm lên nhằm chém vào đầu Doanh Doanh. Tay trái Lệnh Hồ Xung vẫn còn cầm cục đá vốn dành để cứu Nhạc Bất Quần giúp lão không bị rút xuống hố. Bây giờ không còn kịp suy nghĩ nữa, chàng liền ném cục đá ra, hướng về phía Nhạc Bất Quần. Nhạc Bất Quần nghiêng người né tránh. Lệnh Hồ Xung lăn dưới đất lượm trường kiếm của Doanh Doanh, vung kiếm lên nhằm phóng đến nách phải Nhạc Bất Quần. Nếu

chiêu kiếm này Nhạc Bất Quần đâm vào Lệnh Hồ Xung thì chàng đành bó tay, chứ không muốn đỡ. Nhưng Nhạc Bất Quần nghe Doanh Doanh vạch trần bí mật của mình, lão vừa kinh ngạc vừa tức giận nên chiêu kiếm đầu tiên chém về cô ta, Lệnh Hồ Xung không thể không cứu. Nhạc Bất Quần đỡ ba kiếm, lùi ra hai bước, lòng thầm kinh ngạc. Vừa rồi lão gạt được ba chiêu, khiến cánh tay lão bị chấn động, hơi buốt. Ngày hôm trước, tuy hai sư đồ đã từng chiết hơn một ngàn chiêu ở trong chùa Thiếu Lâm, nhưng trên kiếm Lệnh Hồ Xung vẫn không thúc đẩy nội lực, bây giờ chuyện quá khẩn cấp, ba kiếm này chàng không nhân nhượng nữa.

Lệnh Hồ Xung bức Nhạc Bất Quần lùi ra, xoay tay lại giải huyệt đạo cho Doanh Doanh. Doanh Doanh la lên:

- Đừng lo cho tiểu muội, cẩn thận!

Bạch quang lóe lên, trường kiếm của Nhạc Bất Quần đã phóng đến. Lệnh Hồ Xung đã thấy qua võ công của Đông Phương Bất Bại, Nhạc Bất Quần, Lâm Bình Chi. Biết đối phương ra tay như quỷ như ma, tấn tốc vô bì, đợi đến lúc thấy rõ được chỗ sơ hở của chiêu thì mình đã bị trúng kiếm rồi, nên chàng đưa trường kiếm lên phóng nhanh đến bụng dưới của Nhạc Bất Quần. Nhạc Bất Quần búng hai chân nhảy lùi ra sau chửi:

- Tiểu tặc ghê gớm thật!

Kỳ thực tuy Nhạc Bất Quần nuôi dưỡng Lệnh Hồ Xung từ nhỏ đến lớn, nhưng không hiểu con người của chàng. Nếu lão không màng đến chiêu phản kích của

Lệnh Hồ Xung thì chiêu kiếm vừa rồi của lão đã lấy được tính mạng của hắn. Tuy Lệnh Hồ Xung sử chiêu theo cách đánh lương bại câu thương, đồng quy ư tận, nhưng thực ra chàng quyết không đâm kiếm vào bụng dưới của sư phụ. Nhạc Bất Quần lấy bụng mình đo bụng người, liền nhảy lùi ra, mất một cơ hội tốt đã thương địch.

Nhạc Bất Quần xuất chiêu không thắng, nên xuất kiếm càng nhanh, Lệnh Hồ Xung phấn khởi tinh thần, tiến thoái lựa thời cơ đánh tới. Lúc đầu chàng còn nghĩ nếu bại dưới tay sư phụ thì mình chết cũng không tiếc, nhưng Doanh Doanh cũng sẽ bị sư phụ giết, thậm chí vì Doanh Doanh nói đúng tim đen của lão, nên trước khi chết sẽ bị lão hành hạ thảm khốc. Vì vậy chàng gắng sức đấu, tất cả tâm ý đều vì bảo vệ Doanh Doanh. Sau khi chiết mấy chục chiêu, Nhạc Bất Quần biến chiêu phức tạp. Lệnh Hồ Xung ngưng thần tiếp chiến, dần dần trong lòng trống không, ánh mắt chỉ chăm chú vào hướng điểm của mũi kiếm đối phương. Độc Cô cửu kiếm càng đánh càng mạnh. Ngày hôm đó chàng tỉ kiếm với Nhậm Ngã Hành ở trong ngục dưới đáy Tây Hồ, võ công Nhậm Ngã Hành cao cường trên đời hiếm có, nhưng bất luận chiêu kiếm của lão chuyển dịch biến hóa, trong Độc Cô cửu kiếm của Lệnh Hồ Xung nhất định có chiêu số tương ứng tùy cơ sinh ra, hoặc tấn công hoặc thủ, trực tiếp đối đầu. Lúc này Lệnh Hồ Xung đã học được Hấp tinh đại pháp, nội lực so với hôm tỉ kiếm dưới đáy Tây Hồ rất đại tiến. Tịch tà kiếm pháp mà Nhạc Bất Quần học tuy kiếm chiêu quái

đi, nhưng thời gian tu luyện còn rất ít, không lâu bằng Lệnh Hồ Xung luyện Độc Cô cửu kiếm, so với sở học của Đông Phương Bất Bại càng kém xa.

Sau khi đấu một trăm năm sáu chục chiêu, chàng xuất kiếm không còn chút suy nghĩ, vả lại kiếm chiêu của Nhạc Bất Quần rất thần tốc nên Lệnh Hồ Xung cũng không có thời gian để tìm sơ hở của đối phương. Nếu là người khác, không nhúc nhủ đầu hoa mắt thì cũng bị kiếm pháp giống như kính vạn hoa làm cho mê đi, chân tay luống cuống không biết phản công ra sao. Nhưng Độc Cô cửu kiếm mà Lệnh Hồ Xung học có thể nói là không có chiêu thức, theo chiêu của địch mà tùy cơ tiếp ứng. Nếu chiêu số của địch có ngàn vạn chiêu thì chàng cũng có ngàn vạn chiêu tiếp ứng.

Nhạc Bất Quần thấy kiếm pháp của đối phương càng lúc càng phức tạp hơn kiếm pháp của lão, chỉ e rằng đấu cả ba ngày ba đêm nữa cũng vẫn chiêu mới để xuất. Lão nghĩ đến đây bất giác ngấm ngấm khiếp sợ. Lại nghĩ: Yêu nữ họ Nhậm này vạch trần bí mật cách luyện kiếm của ta, hôm nay nếu không giết được hai đứa thì chuyện này đồn ra trong giang hồ, ta còn mặt mũi nào làm chưởng môn của Ngũ Nhạc phái? Bao nhiêu tâm cơ trù tính trước nay đều trôi theo dòng nước hết. Nhưng tiểu tặc này đã nói ra hết với yêu nữ họ Nhậm, tại sao không nói với người khác. Chuyện này... chuyện này có thể...

Càng lo lắng, kiếm chiêu của lão càng dữ dội. Và cũng vì lòng lo lắng nên uy lực của chiêu kiếm càng giảm. Tịch tà kiếm pháp nguyên lấy nhanh thủ thắng,

vội tấn công hơn một trăm chiêu mà chưa có hiệu quả thì nhuệ khí trên kiếm pháp không khỏi giảm đi, hơn nữa tinh thần phân tán thì oai lực trên kiếm pháp giảm sút rất nhiều.

Lệnh Hồ Xung thoáng một cái đã nhìn ra được chỗ sơ hở trong kiếm pháp của đối phương.

Yếu chỉ của Độc Cô cửu kiếm là ở chỗ thấy được chỗ sơ hở trong võ công của địch thủ. Bất luận là quyền cước hay đao kiếm, chiêu thức nào cũng đều có chỗ sơ hở, vì vậy chỉ thừa cơ hội đánh vào là thủ thắng. Hôm đấu với Đông Phương Bất Bại trên Hắc Mộc Nhai, Đông Phương Bất Bại chỉ cầm một cây kim thêu, nhưng thân pháp lão như điện chớp, cực nhanh. Tuy vậy trong thân pháp và chiêu số vẫn có chỗ sơ hở, nhưng chỗ sơ hở này trong chớp mắt đã vụt qua, đợi thấy được chỗ sơ hở thì chỗ sơ hở đã không còn nữa, không cách nào đánh vào chỗ yếu của địch được.

Vì vậy mà bốn đại cao thủ Lệnh Hồ Xung, Nhậm Ngã Hành, Hương Vấn Thiên và Thượng Quan Vân hợp lực cũng không cách nào thắng được cặp kim thêu. Sau đó Lệnh Hồ Xung thấy Nhạc Bất Quần và Tả Lãnh Thiên đấu trên Phong Thiên đài, Lâm Bình Chi đấu với Mộc Cao Phong, Dư Thương Hải và bọn đệ tử phái Thanh Thành. Những ngày qua chàng đau đầu suy nghĩ cách phá giải chiêu kiếm này. Vấn đề nan giải là ở chỗ kiếm chiêu của đối phương thần tốc, chỗ sơ hở vừa hiện ra liền mất hút nên khó mà tấn công vào được.

Bây giờ đấu với Nhạc Bất Quần gần hai trăm chiêu, thấy lão vung kiếm đến, dưới nách phải lộ ra chỗ hở. Chiêu kiếm này vừa rồi Nhạc Bất Quần đã sử qua, dù biến hóa phức tạp, trong vòng hai trăm chiêu cũng không nên lặp lại. Trong mấy chiêu sau, trường kiếm Nhạc Bất Quần vung ngang, giữa hông trái lộ ra chỗ sơ hở. Chiêu này cũng được lão sử lại.

Trong lúc đấu, Lệnh Hồ Xung bỗng phát hiện ra: Tịch tà kiếm pháp của lão lúc cực nhanh, thì chỗ sơ hở cũng không thành chỗ sơ hở. Tuy chiêu kiếm không có chỗ sơ hở nhưng trong kiếm pháp chỗ sơ hở cuối cùng cũng bị ta thấy được. Chỗ sơ hở này chính là chiêu kiếm được sử trở lại.

Bất cứ kiếm pháp nào trong thiên hạ, bất luận phức tạp biến hóa như thế nào thì cuối cùng cũng có lúc sử ra hết. Nếu vẫn không thể khắc địch chế thắng thì chiêu kiếm sử rồi không khỏi sử lại lần nữa. Nhưng cao thủ danh gia dù tinh thông kiếm pháp đến tám mươi đường, mỗi đường mấy chục chiêu, chiêu nào cũng biến ảo, ít khi sử đến hơn một ngàn chiêu mà vẫn chưa phân thắng bại. Kiếm pháp Nhạc Bất Quần biết tuy nhiều, nhưng kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung thật quá cao cường, lại thuần thực kiếm pháp phái Hoa Sơn. Trừ Tịch tà kiếm pháp ra, không có thứ kiếm pháp nào khác có thể thắng được. Lão sử ra mấy chiêu thì Lệnh Hồ Xung đã nghĩ ra được cơ hội để thủ thắng, lòng thực sự vui mừng.

Nhạc Bất Quân thấy hấn cười mỉm, ngấm ngấm kinh hãi: Tại sao tiểu tặc này cười? Chẳng lẽ hấn đã có cách thắng được ta? Lão liền ngấm vận nội lực, chột tiến chột thoái, xoay loạn quanh người Lệnh Hồ Xung, chiêu kiếm như cuồng phong bão táp, càng lúc càng nhanh.

Doanh Doanh nằm dưới đất, ngay cả cái bóng của Nhạc Bất Quân cũng nhìn không rõ, chỉ thấy đầu nhúc nhúc mắt hoa, ngực nhọn nhọn muốn nôn ra.

Cả hai lại đấu ba mươi mấy chiêu nữa, thấy tay trái Nhạc Bất Quân đưa ra trước, tay phải co lại, Lệnh Hồ Xung biết chiêu này lão sắp sử lần thứ ba. Cuộc so kiếm kéo dài đã lâu, thương thế của Lệnh Hồ Xung mới khỏi nên chàng cảm thấy thấm mệt, biết tình thế nguy hiểm vô cùng mà khoái chiêu tấn công của Nhạc Bất Quân như sấm động chớp nhoáng. Chỉ cần sơ ý một chút thì sẽ mất mạng ngay, Doanh Doanh phải bị hạ độc thủ. Lệnh Hồ Xung vừa thấy chiêu kiếm này của lão sử ra, liền phóng trường kiếm nhắm đúng vào nách phải của lão chênh chéch đâm đến, điểm chỉ của mũi kiếm chính là chỗ sơ hở của lão. Đó chính là do chàng đã liệu được tiên cơ mà khắc chế địch.

Chiêu kiếm này của Nhạc Bất Quân tuy nhanh nhưng chiêu kiếm của Lệnh Hồ Xung lại đến trước. Tịch tà kiếm pháp còn chưa biến chiêu, thì chiêu kiếm của đối phương đã phóng đến dưới nách, gạt cũng không được mà né cũng không được. Nhạc Bất Quân la lên thất thanh, trong tiếng la chứa đầy vẻ kinh hãi, tức giận, lại có ý tuyệt vọng.

Mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung phóng đến dưới nách lão thì đột nhiên nghe lão la lên như vậy, chàng kinh hãi nghĩ: Ta đấu đến mê muội. Lão là sư phụ, sao ta có thể đả thương sư phụ? Chàng liền dừng kiếm không đâm tới nữa, nói:

- Thắng bại đã phân; chúng ta mau cứu sư nương, ở đây... ở đây chia tay thôi.

Sắc mặt Nhạc Bất Quần tái mét, lão từ từ gạt đầu nói: Được, ta chịu thua.

Lệnh Hồ Xung liệng trường kiếm xuống, quay đầu nhìn Doanh Doanh. Đột nhiên Nhạc Bất Quần quát to một tiếng, trường kiếm phóng như điện chớp nhắm đâm thẳng vào hông Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung kinh hãi vội đưa tay lược trường kiếm thì không còn kịp nữa, soạt một tiếng, mũi kiếm đã đâm trúng hông chàng. May mà nội lực Lệnh Hồ Xung thâm hậu, nên lúc mũi kiếm đâm đến thì da thịt đột nhiên phản ứng, khiến mũi kiếm trượt sang một bên, không làm tổn thương đến chỗ yếu hại.

Nhạc Bất Quần vui mừng, rút trường kiếm ra chém xuống một kiếm nữa, Lệnh Hồ Xung vội lặn đi mấy vòng. Nhạc Bất Quần xông đến vung kiếm chém mạnh, Lệnh Hồ Xung lại lặn đi. Choang một tiếng, lưỡi kiếm chém xuống cách đầu chàng không quá mấy bước.

Nhạc Bất Quần nhắc trường kiếm lên, cười danh ác, trường kiếm giơ cao toan chém xuống đầu Lệnh Hồ Xung. Bỗng nhiên chân lão nhún ra, thân người nhào thẳng đến mặt hồ. Lão giật mình kinh hãi, hoảng hốt

hít một hơi, chân phải điếm xuống muốn vọt lên nhưng trong nháy mắt trời đất quay cuồng, lão đã bất tỉnh. Âm một tiếng, lão rớt xuống hố.

Lệnh Hồ Xung như người chết đi sống lại, tay trái bị vết thương ở lưng, gắng gượng ngồi dậy. Nghe trong bụi cỏ có mấy người cùng gọi:

- Đại tiểu thư! Thánh cô!

Mấy người chạy đến chính là sáu người bọn Bảo Đại Sở, Mạc trưởng lão. Bảo Đại Sở xông đến bên hố trước, nín thở, lộn ngược chuỗi đao đánh mạnh lên đầu Nhạc Bất Quần một cái. Dù nội lực của Nhạc Bất Quần có cao thâm đến đâu, dù thuốc mê không làm lão mê lâu thì cái đánh này cũng khiến cho lão mê hết nửa ngày.

Lệnh Hồ Xung vội chạy đến bên Doanh Doanh hỏi:

- Lão... lão phong tỏa huyết đạo nào của Doanh muội?

Doanh Doanh nói:

- Xung ca... Xung ca... Xung ca không sao... không sao chứ?

Cô kinh hãi nên giọng run lên, khó tự kiềm chế được, chỉ nghe hai hàm răng đánh vào nhau kêu cộp cộp. Lệnh Hồ Xung nói:

- Không chết nổi đâu, đừng... đừng sợ.

Doanh Doanh lớn tiếng nói:

- Đem ác tặc này chém đi!

Bảo Đại Sở đáp dạ. Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Đừng đá thương tính mạng lão.

Doanh Doanh thấy hắn lo lắng, bèn nói:

- Được, vậy mau... mau bắt lão.

Cô không biết trong hố đã rải thuốc mê, chỉ sợ Nhạc Bất Quần sẽ vọt lên, mọi người không phải là đối thủ của lão.

Bảo Đại Sở nói:

- Tuân mệnh!

Lão quyết không dám nói cái hố này do lão đào. Bọn lão sáu người đã sớm núp ở gần đó, nếu không thì tại sao lúc đại tiểu thư bị Nhạc Bất Quần làm khó, mọi người tham sống sợ chết không dám ra cứu. Chuyện này truy cứu ra thì hậu quả khó gánh nổi, nên đành phải giả vờ chạy đến đúng lúc này. Lão đưa tay ra nắm cổ Nhạc Bất Quần lôi lên, ra tay như gió, liên tục điểm mười hai chỗ huyết đạo lớn trên người Nhạc Bất Quần, rồi lấy dây thừng trói chặt tay chân lại. Thuốc mê, cái đánh, điểm huyết, trói lại, với bốn thứ này thì Nhạc Bất Quần có bản lĩnh bằng trời cũng khó mà thoát được.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh ngưng thần nhìn nhau như đang ở trong mơ. Một lúc lâu sau, Doanh Doanh òa khóc. Lệnh Hồ Xung đưa tay ra ôm lấy cô. Lần này chàng thoát chết, cảm thấy trên đời này chưa bao giờ được may mắn như vậy. Chàng hỏi rõ chỗ huyết đạo bị phong tỏa rồi giải khai cho cô, liếc thấy sư nương vẫn còn nằm dưới đất, chàng liền la lên:

- Chao ơi!

Lệnh Hồ Xung vội chạy đến đỡ bà dậy, giải khai huyết đạo cho bà rồi gọi:

- Sư nương, đệ tử thật đắc tội.

Tất cả mọi chuyện xảy ra vừa rồi, Nhạc phu nhân đều thấy rất rõ. Bà rất hiểu con người của Lệnh Hồ Xung, đối với Nhạc Linh San xưa nay rất kính yêu, xem cô giống như thần tiên trên trời, quyết không dám có chút đắc tội, ngay cả một lời nói nặng cũng không. Nếu nói hấn vì cô mà bỏ mạng thì cũng không có gì lạ, còn nói hấn bức gian cô không được nên giết hại cô thì thật quá hoang đường. Huống chi thấy hấn và Doanh Doanh tình nghĩa thâm trọng như vậy, làm sao có thể hành động quái gở? Hấn xuất kiếm chế ngự được chồng bà, nhưng không nỡ giết mà chồng bà lại đột nhiên thi triển độc thủ với hấn. Hành động bỉ ổi này dù là kẻ bàng môn tả đạo cũng không làm. Đường đường là chưởng môn Ngũ Nhạc phái lại dùng thủ đoạn như vậy, thật khiến cho người khinh bỉ. Trong phút chốc bà quá bất mãn, lạnh lùng hỏi:

- Xung nhi, người hại chết San nhi có đúng là Lâm Bình Chi không?

Lòng Lệnh Hồ Xung đau đớn, nước mắt lại rơi xuống lăn lăn, ghen ngào nói:

- Đệ tử... tại hạ... tại hạ...

Nhạc phu nhân nói:

- Lão không coi ngươi là đệ tử, còn ta vẫn như xưa, luôn coi ngươi là đệ tử. Chỉ cần ngươi thích thì ta vẫn là sư nương của ngươi.

Lệnh Hồ Xung cảm động, bái phục xuống đất gọi:

- Sư nương, sư nương!

Nhạc phu nhân xoa đầu Lệnh Hồ Xung, nước mắt chảy dài. Bà từ từ nói:

- Vậy vị Nhậm đại tiểu thư này nói không sai. Lâm Bình Chi cũng học được Tịch tà kiếm pháp, đầu nhập Tả Lãnh Thiền nên đã giết hại San nhi phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng vậy.

Nhạc phu nhân ghen ngào nói:

- Ngươi quay qua đây để ta coi vết thương của ngươi.

Lệnh Hồ Xung đáp dạ rồi quay người lại.

Nhạc phu nhân vén áo hấn lên, điểm huyết đạo bốn phía quanh vết thương rồi nói:

- Ngươi có đem theo thương dược của phái Hằng Sơn không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Dạ có.

Doanh Doanh liền thò tay vào túi Lệnh Hồ Xung lấy thuốc ra đưa cho Nhạc phu nhân. Nhạc phu nhân lau sạch máu trên vết thương của chàng rồi bôi thương dược

lên, bà lấy từ trong túi ra một cái khăn tay trắng tinh, để lên vết thương của chàng rồi xé vạt quần của mình bằng bó vết thương lại. Xưa nay Lệnh Hồ Xung coi Nhạc phu nhân là mẫu thân, thấy bà chăm sóc mình như vậy, lòng chàng rất được an ủi nên quên hết cả đau đớn.

Nhạc phu nhân nói:

- Sau này giết Lâm Bình Chi báo thù cho San nhi, chuyện này đương nhiên là người đảm nhận.

Lệnh Hồ Xung khóc nói:

- Tiểu sư muội... tiểu sư muội... lúc lâm chung cầu xin hài nhi chăm sóc cho Lâm Bình Chi. Hài nhi không nỡ từ chối tiểu sư muội nên đã hứa với tiểu sư muội. Chuyện này... chuyện này thật khó vô cùng.

Nhạc phu nhân thở dài nói:

- Oan nghiệt, oan nghiệt!

Bà lại nói:

- Xung nhi, sau này người đối với người không nên tốt quá!

Lệnh Hồ Xung đáp dạ, đột nhiên cảm thấy sau gáy có những giọt nước nóng rơi xuống, chàng quay đầu lại, thấy mặt Nhạc phu nhân trắng bệch. Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi gọi:

- Sư nương, sư nương!

Lúc chàng đứng dậy đỡ Nhạc phu nhân thì đã thấy trước ngực bà cắm một cây trủy thủ ngay vào tim, đã

tất thở qua đời. Lệnh Hồ Xung kinh hãi ngẩn ra, miệng há to vẫn không gọi lên được một tiếng.

Doanh Doanh cũng kinh hãi vô cùng. Cô đối với Nhạc phu nhân không quen luyến, chỉ kinh ngạc thương tiếc chứ không đau lòng. Cô đưa tay đỡ Lệnh Hồ Xung. Một lúc sau, Lệnh Hồ Xung mới khóc lên.

Bảo Đại Sở thấy cặp tình nhân trẻ này trải qua cơn đại biến tất có rất nhiều lời muốn nói. Lão không dám ở bên quấy nhiễu, lại sợ Doanh Doanh truy hỏi nguyên do cái hố này. Sáu người bàn bạc tìm lời hay để che mắt cô, khiêng Nhạc Bất Quần cùng với bọn Mạc trưởng lão rút lui ra xa.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bọn... bọn họ muốn làm gì sư phụ ta?

Doanh Doanh nói:

- Xung ca còn gọi lão là sư phụ ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Ôi ta gọi quen rồi. Tại sao sư nương lại tự tử? Tại sao... sư nương lại tự sát?

Doanh Doanh hăm hăm nói:

- Đương nhiên là vì gian nhân Nhạc Bất Quần này. Lấy một người chồng đê tiện vô sỉ như vậy, nếu không giết lão thì phải tự sát. Chúng ta mau giết Nhạc Bất Quần để báo thù cho sư nương Xung ca.

Lệnh Hồ Xung ngẩn ngờ nói:

- Doanh muội muốn giết lão ư? Lão dù sao cũng từng là sư phụ ta, dưỡng dục ta.

Doanh Doanh nói:

- Tuy lão là sư phụ của Xung ca, đã từng có ân dưỡng dục Xung ca, nhưng lão mấy lần muốn giết Xung ca, ân oán đã sớm cấu thành rồi. Ân nghĩa của sư nương Xung ca, Xung ca chưa báo đáp. Chẳng lẽ sư nương của Xung ca không phải chết vì lão sao?

Lệnh Hồ Xung thở dài, buồn bã nói:

- Đại ân của sư nương, suốt đời này ta khó mà báo đáp. Dù giữa Nhạc Bất Quần và ta oán thù đã định, ta cũng không thể giết lão.

Doanh Doanh nói:

- Không ai muốn Xung ca động thủ.

Cô đề cao giọng gọi:

- Bảo trưởng lão!

Bảo Đại Sở lớn tiếng đáp:

- Dạ, đại tiểu thư.

Lão cùng với bọn Mạc trưởng lão chạy đến. Doanh Doanh hỏi:

- Gia gia của ta sai các vị đến làm chuyện này phải không?

Bảo Đại Sở xuôi tay đáp:

- Dạ, lệnh chỉ của giáo chủ lệnh cho thuộc hạ cùng

ba trưởng lão Cát, Đỗ, Mạc dẫn mười tên huynh đệ tìm cách bắt Nhạc Bất Quần về tổng đàn.

Doanh Doanh hỏi:

- Hai vị Cát, Đỗ đâu?

Bảo Đại Sở đáp:

- Hai người bọn họ trước đây mấy canh giờ đã đi du Nhạc Bất Quần đến, đến giờ cũng chưa thấy, chỉ e... chỉ e...

Doanh Doanh nói:

- Lão lục soát trên người Nhạc Bất Quần đi.

Bảo Đại Sở đáp dạ rồi qua lục soát.

Từ trong túi Nhạc Bất Quần lão lấy ra một cây cờ gấm, đó là minh kỳ của Ngũ Nhạc phái, mười mấy lượng bạc, còn có hai cái thẻ đồng. Bảo Đại Sở cảm phần, lớn tiếng nói:

- Khỏi bấm đại tiểu thư, Cát, Đỗ hai trưởng lão quả nhiên đã bị hạ độc thủ rồi. Đây là giáo bài của hai vị trưởng lão.

Lão nói xong vung chân lên đá mạnh một cước vào lưng Nhạc Bất Quần. Lệnh Hồ Xung lớn tiếng nói:

- Đừng dả thương lão!

Bảo Đại Sở cung kính đáp dạ. Doanh Doanh nói:

- Lấy một ít nước lạnh đến, tạt vào mặt cho lão tỉnh.

Mạc trưởng lão lấy bình nước ở lưng, mở nút bình chế nước lên đầu Nhạc Bất Quần. Một lúc sau, Nhạc Bất Quần ú ớ vài tiếng rồi mở mắt ra, cảm thấy đầu và lưng đau buốt, lão lại rên lên. Doanh Doanh hỏi:

- Họ Nhạc kia, hai vị Cát, Đỗ trưởng lão của bốn giáo có phải là do lão giết không?

Bảo Đại Sở cầm hai cái thẻ đồng ném ra phát lên tiếng leng keng. Nhạc Bất Quần biết mình không còn cơ hội thoát thân liền chửi:

- Ta giết đó. Tà đồ Ma giáo ai ai cũng phải tru diệt.

Bảo Đại Sở vốn muốn đá lão nhưng nghĩ Lệnh Hồ Xung có giao tình rất sâu với giáo chủ, lại là phu quân sau này của đại tiểu thư, hẳn đã nói "đừng đá thương" nên lão không dám trái lệnh. Doanh Doanh cười nhạt nói:

- Lão tự phụ là chưởng môn chính giáo, nhưng việc lão làm so với giáo hạ của Nhật Nguyệt thần giáo bọn ta tàn ác gấp trăm lần, làm sao đủ tư cách để chửi bọn ta là tà đồ. Ngay cả phu nhân của lão cũng bầm gan tím ruột vì lão nên thà tự sát chứ không muốn làm vợ lão. Lão còn mặt mũi sống trên đời nữa sao?

Nhạc Bất Quần chửi:

- Tiểu yêu nữ nói bậy! Phu nhân ta rõ ràng là bị bọn ngươi giết hại mà ngươi còn chối cãi nói phu nhân ta tự sát.

Doanh Doanh nói:

- Xung ca, Xung ca nghe lão nói có vô sỉ không?

Lệnh Hồ Xung ấp úng nói:

- Doanh muội, ta muốn cầu xin Doanh muội một chuyện.

Doanh Doanh nói:

- Xung ca muốn tiểu muội thả lão ư? Chỉ e thả cạp thì dễ mà bắt cạp thì khó. Người này tâm kế hiểm ác, võ công cao cường, sau này sẽ tìm Xung ca nữa thì chúng ta chưa chắc có vận may như ngày hôm nay.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hôm nay thả lão, tình sư đồ giữa ta và lão đã hết. Kiếm pháp của lão ta đã thuộc lòng, lão dám cả gan tìm đến nữa thì ta quyết chẳng dung tha.

Doanh Doanh biết Lệnh Hồ Xung quyết không thể để cho cô giết lão, chỉ cần Lệnh Hồ Xung sau này không nghĩ đến tình cũ thì đối với Nhạc Bất Quần cũng không sợ hãi nữa, bèn nói:

- Được, hôm nay chúng ta tha tính mạng cho lão. Bảo Đại Sở, Mạc trưởng lão, các vị đi trên giang hồ đem chuyện chúng ta tha cho Nhạc Bất Quần ra sao nói cho mọi người đều biết. Lại nói Nhạc Bất Quần vì luyện Tịch tà kiếm pháp mà tự hủy một bộ phận trong cơ thể, thành bán nam bán nữ, để cho anh hùng thiên hạ đều hay.

Bảo Đại Sở và Mạc trưởng lão cùng đáp dạ.

Nhạc Bất Quần tái mét, cặp mắt lóe lên tia ác độc, nhưng nghĩ cuối cùng còn lại tính mạng nên trong ánh mắt cũng lẫn chút vui mừng.

Doanh Doanh nói:

- Lão hận ta, chẳng lẽ ta sợ lão sao?

Cô vung trường kiếm lên, cắt đứt sợi dây trói lão, giải khai một huyết đạo trên lưng lão, tay phải ấn vào miệng, tay trái vỗ sau gáy lão. Nhạc Bất Quần há miệng ra, cảm thấy trong miệng đã có một viên dược hoàn, đồng thời cảm thấy hai ngón tay phải của Doanh Doanh bóp mũi lão, lão liền bị nghẹt thở.

Lúc Doanh Doanh cắt dây thừng, giải khai huyết đạo trên người Nhạc Bất Quần, lưng cô hướng về Lệnh Hồ Xung để che ánh mắt của chàng. Cô lấy dược hoàn nhét vào miệng Nhạc Bất Quần, Lệnh Hồ Xung cũng không thấy, chỉ cho rằng cô ta nể mình mà thả sư phụ ra, lòng rất cảm kích.

Nhạc Bất Quần bị bịt mũi, há miệng thở, kinh lực tên tay Doanh Doanh đẩy vào, viên dược hoàn liền thuận theo hơi thở chui tọt vào bụng lão.

Nhạc Bất Quần vừa nuốt viên dược hoàn, lão sợ mất vía, đoán rằng đây là Tam thi não thần đan rất lợi hại của Ma giáo. Lão đã nghe người ta nói từ lâu, sau khi uống đan dược vào, mỗi năm vào tiết Đoan Ngọ phải uống thuốc giải để khắc chế con thi trùng trong thuốc, nếu không thì thi trùng thoát ra chui vào trong đầu, cắn phá não tủy, đau đớn khôn tả mà còn bị tính cuồng đại phát, ngay cả chó điên cũng không bằng. Tuy lão tức trí đa mưu, lúc lâm nguy cũng không nao núng nhưng bây giờ thân ra nông nỗi này, trán toát mồ hôi hột, mặt đỏ ửng ra. Doanh Doanh đứng dậy nói:

- Xung ca, bọn họ hạ thủ quá nặng, những huyết đạo này điểm rất độc, còn lại hai huyết đạo phải để một lát nữa mới giải khai để lão đỡ đau hơn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đa tạ Doanh muội.

Doanh Doanh mỉm cười thâm nghĩ: Ta ngấm ngấm ra tay, tuy gạt Xung ca nhưng cũng vì muốn tốt cho Xung ca.

Một lúc sau, cô đoán biết được hoàn trong bụng Nhạc Bất Quần đã tan, lão không cách nào vận công nhỏ ra được, cô mới giải khai hai huyết đạo còn lại của lão. Doanh Doanh cúi người xuống nói khe bên tai lão:

- Mỗi năm trước tiết Đoan Ngọ, lão lên Hắc Mộc Nhai, ta đưa thuốc giải cho.

Nhạc Bất Quần nghe câu này, biết rõ vừa rồi lão đã uống đúng là Tam thi não thần đan. Bất giác cả người phát run, run run nói:

- Đây... đây là Tam thi... Tam thi...

Doanh Doanh cười khan khách lớn tiếng nói:

- Đúng vậy, chúc mừng các hạ. Linh đan diệu dược này chế luyện thật không dễ đâu. Giáo hạ của ta chỉ có những nhân vật danh tiếng, có địa vị cao, võ công trác tuyệt mới có tư cách uống. Bảo trưởng lão, có phải không?

Bảo Đại Sở cúi người đáp:

- Đa tạ ân điển của giáo chủ, thần đan này đã từng ban cho thuộc hạ uống. Thuộc hạ tận trung không dám

hai lòng, phụng mệnh duy cần, sau khi uống thần đan, giáo chủ càng tín nhiệm, thật là tốt không thể kể hết được. Giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ.

Lệnh Hồ Xung giật mình hỏi:

- Doanh muội cho sư... của ta... cho lão uống Tam thì nào thần đan ư?

Doanh Doanh cười nói:

- Tại lão vội há miệng nuốt vào, chắc do đói bụng quá, cái gì cũng muốn ăn. Nhạc Bất Quần, sau này lão ra sức bảo vệ tính mạng của ta và Xung ca thì sẽ rất có ích cho lão.

Nhạc Bất Quần rất uất hận, thâm nghĩ: Nếu yêu nữ này gặp chuyện không may, bị người hại chết thì ta... ta bị vạ lây. Thậm chí tính mạng của ả mà bị trọng thương trước tiết Đoan Ngọ không thể về Hắc Mộc Nhai thì ta biết tìm ả ở đâu? Hoặc giả ả không cho ta thuốc giải...

Lão nghĩ đến đây, bất giác phát run lên, tuy thân công lão rất thâm hậu nhưng vẫn không trấn tĩnh được.

Lệnh Hồ Xung thở dài, lòng nghĩ Doanh Doanh xuất thân Ma giáo, dĩ nhiên hành sự có mấy phần tà khí, nhưng hành động này kỳ thực là vì hắn, không thể trách cô ta được.

Doanh Doanh nói với Bảo Đại Sở:

- Bảo trưởng lão, trưởng lão về bẩm báo với giáo chủ, nói chường môn Ngũ Nhạc phái Nhạc tiên sinh đã

thành tâm quy phục bốn giáo, đã uống thần đan của giáo chủ rồi, không bội phản được nữa.

Bảo Đại Sở thấy vừa rồi Lệnh Hồ Xung muốn thả Nhạc Bất Quần, lão đang phát rầu, sợ sau khi về tổng đàn, giáo chủ quở trách. Giờ thấy Nhạc Bất Quần bị bức uống Tam thi não thần đan, lão vui mừng hơn hử nói:

- Tất cả nhờ đại tiểu thư chủ trì mới có thể lập được đại công, giáo chủ lão nhân gia nhất định rất vui mừng. Giáo chủ trung hưng thánh giáo, trạch bị thương sinh!

Doanh Doanh nói:

- Nhạc tiên sinh đã quy phục giáo ta, để thanh danh lão khỏi bị tổn thất, đừng đề cập với người ngoài. Chuyện lão uống thần đan càng không nên tiết lộ ra nửa lời. Người này có địa vị danh vọng rất cao trong võ lâm, cơ trí hơn người, võ công cao cường, giáo chủ tất có chỗ trọng dụng lão.

Bảo Đại Sở nói:

- Dạ, kính cần tuân lời dặn bảo của đại tiểu thư.

Lệnh Hồ Xung nhìn bộ dạng thảm hại của Nhạc Bất Quần, không khỏi động lòng trắc ẩn. Tuy lần này lão muốn hạ thủ mình tàn độc, nhưng trong mười hai năm qua, mình được lão và sư nương dưỡng dục thành người. Chàng vẫn coi lão như phụ thân, đột nhiên trở mặt thành thù, lòng rất khó xử. Chàng muốn nói vài câu an ủi nhưng cổ họng bị nghẹn nói không nên lời.

Doanh Doanh nói:

- Bảo trưởng lão, Mạc trưởng lão, hai vị về đến Hắc Mộc Nhai, xin cho ta gửi lời vấn an gia gia và Hưởng thúc thúc, đợi... đợi Xung ca... đợi Lệnh Hồ công tử khỏe, chúng ta sẽ về tổng đàn bái kiến gia gia.

Nếu là một cô nương khác chứ không phải Doanh Doanh thì Bảo Đại Sở nhất định nói:

- Mong công tử chóng bình phục, cùng đại tiểu thư về Hắc Mộc Nhai, để mọi người sớm được uống bát rượu mừng.

Cặp tình nhân trẻ nào cũng rất thích nghe những lời này. Nhưng đối với Doanh Doanh, lão đầu dám hé răng, ngay cả liếc nhìn hai người, lão cũng không dám. Lão chỉ cúi đầu khom người, kính cẩn vâng dạ, sợ Doanh Doanh nghi ngờ lão cười thầm trong bụng. Vị cô nương này vì sợ người ta cười cô và Lệnh Hồ Xung thương yêu nhau, đã từng khiến cho không ít hào khách giang hồ bị hệ lụy, đó là chuyện mọi người trong võ lâm đều biết. Lão không dám chần chừ nữa, liền cáo từ Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung, dẫn mọi người ra đi. Lúc cáo từ Lệnh Hồ Xung, lão còn kính trọng hơn Doanh Doanh ba phần. Lão ở trên giang hồ lão luyện trong tình cảm, biết lão càng kính trọng Lệnh Hồ Xung thì Doanh Doanh càng thích.

Doanh Doanh thấy Nhạc Bất Quần đứng trơ ra. Cô nói:

- Nhạc tiên sinh, tiên sinh có thể đi được rồi. Di thể của tôn phu nhân, tiên sinh đưa về Hoa Sơn an táng chứ?

Nhạc Bất Quân lắc đầu nói:

- Làm phiền hai vị, đem chôn bà ấy bên cạnh mộ tiểu nữ.

Lão nói mà không liếc nhìn hai người, bước nhanh đi. Trong khoảnh khắc đã mất hút sau lùm cây, thân pháp nhanh như vậy, thật hiếm có.

Lúc hoàng hôn, Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh đem di thể của Nhạc phu nhân chôn bên cạnh mộ Nhạc Linh Sar, Lệnh Hồ Xung lại khóc to một trận.

Sáng sớm hôm sau, Doanh Doanh hỏi:

- Xung ca, vết thương của Xung ca thế nào rồi?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Thương thế lần này không nặng, đừng lo lắng.

Doanh Doanh nói:

- Vậy thì hay rồi, chúng ta ở đây đã có người biết. Tiểu muội nghĩ để Xung ca nghỉ ngơi mấy ngày, chúng ta đi nơi khác.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Cũng được. Tiểu sư muội có má má làm bạn cũng không sợ nữa.

Lòng chàng vừa chua xót vừa đau đớn, than:

- Sư phụ ta cả đời chính trực, vì luyện Tịch tà kiếm pháp nên tính tình mới thay đổi.

Doanh Doanh lắc đầu nói:

- Cũng chưa chắc. Ngày hôm đó lão phái tiểu sư muội của Xung ca và Lao Đức Nặc đến Phúc Châu mở quán rượu nhỏ, muốn âm mưu lấy Tịch tà kiếm phổ, đó không phải là hành vi của quân tử.

Lệnh Hồ Xung lặng yên. Chuyện này trong lòng chàng cũng đã từng loáng thoáng nghĩ tới, nhưng chưa bao giờ dám trực diện phân tích kỹ lưỡng.

Doanh Doanh lại nói:

- Đây kỳ thực không phải là Tịch tà kiếm pháp mà nên gọi là Tà môn kiếm pháp mới đúng. Kiếm phổ này lưu truyền trên giang hồ di họa vô cùng. Nhạc Bất Quần còn sống ở trên đời, Lâm Bình Chi trong đầu vẫn nhớ một bộ nhưng tiểu muội đoán rằng hắn sẽ không đem toàn bộ đọc hết cho Tả Lãnh Thiên và Lao Đức Nặc nghe. Tiểu tử Lâm Bình Chi này tâm kế rất thâm, há chịu cam tâm tình nguyện đem kiếm phổ cho người?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tả Lãnh Thiên và Lâm Bình Chi mắt đã mù, Lao Đức Nặc vẫn sáng mắt thì sẽ chiếm được tiện nghi. Ba người đều rất thông minh, thâm hiểm, tự lại một chỗ thì không biết hậu quả sẽ ra sao? Lấy hai mà đổi một thì e rằng Lâm Bình Chi phải thất bại.

Doanh Doanh nói:

- Xung ca muốn tìm cách bảo vệ Lâm Bình Chi sao?

Lệnh Hồ Xung nhìn mộ Nhạc Linh San nói:

- Ta thực không nên hứa với tiểu sư muội đi bảo vệ Lâm Bình Chi. Người này không bằng heo chó, ta

hận không được bằm gã ra muôn mảnh, sao có thể giúp gã được? Nhưng ta đã hứa với tiểu sư muội rồi, nếu nuốt lời thì dưới suối vàng tiểu sư muội không nhắm mắt.

Doanh Doanh nói:

- Lúc Nhạc cô nương còn sống trên đời, không biết ai đối xử tốt với mình, sau khi chết có linh thiêng thì sẽ hiểu. Cô ta sẽ không muốn Xung ca bảo vệ Lâm Bình Chi đâu.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nói:

- Cũng khó biết được. Tiểu sư muội vẫn nặng tình với Lâm Bình Chi, biết rõ hấn cố tâm gia hại mình, nhưng không nhẫn tâm để hấn gặp tai họa.

Doanh Doanh trầm nghĩ: Như vậy cũng đúng. Đối lại là ta, dù Xung ca đối đãi với ta thế nào ta cũng toàn tâm toàn ý với Xung ca.

Lệnh Hồ Xung ở lại trong sơn cốc dưỡng thương mười mấy ngày, vết thương mới cũng đã bớt, nói là phải quay về Hằng Sơn đem chức vị chương môn truyền cho Nghi Thanh. Lòng chàng không bị ràng buộc nữa thì có thể cùng Doanh Doanh đi khắp chân trời góc bể, tìm nơi ẩn cư.

Doanh Doanh nói:

- Chuyện của Lâm Bình Chi, Xung ca tính sao với tiểu sư muội đã quá cô?

Lệnh Hồ Xung vò đầu nói:

- Đây là chuyện ta đau đầu nhất, tốt nhất là Doanh muội đừng nhắc đến, để ta tùy cơ hành sự.

Doanh Doanh mỉm cười không nói nữa.

Hai người lễ trước hai ngôi mộ rồi cùng đi khỏi sơn cốc.

Hồi 148

Hình phạt ngộ nghĩnh trên hang Thông Nguyên

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh ra khỏi sơn cốc, đi nửa ngày đến một thị trấn, cả hai vào một quán mì ăn.

Lệnh Hồ Xung dùng đũa gắp những cọng mì dài, bặm môi cười nói:

- Ta và Doanh muội còn chưa bái đường thành thân...

Doanh Doanh mắc cỡ mặt đỏ lên, giận nói:

- Ai thèm bái đường thành thân với Xung ca.

Lệnh Hồ Xung mỉm cười nói:

- Tương lai cũng phải thành thân. Nếu Doanh muội không muốn ta cũng bắt Doanh muội phải bái đường.

Doanh Doanh giống như cười mà không phải cười, nói:

- Ở trong sơn cốc thì ngoan ngoãn, vừa ra ngoài đã nói những lời điên khùng, không đứng đắn chút nào.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đại sự chung thân là chuyện đứng đắn nhất. Doanh muội ngày hôm đó ở trong sơn cốc, ta bỗng nghĩ sau này ta và Doanh muội là vợ chồng, không biết sinh ra mấy đứa con.

Doanh Doanh đứng phắt dậy, cặp chân mày thanh tú nhíu lại, nói:

- Xung ca mà còn nói những lời này nữa thì tiểu muội sẽ không đi lên Hằng Sơn với Xung ca đâu.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Được rồi, được rồi, ta không nói nữa, ta không nói nữa. Vì trong sơn cốc có rất nhiều cây đào, giống như Đào Cốc, nếu có sáu tiểu quý hòa nhập vào trong đó há không phải biến thành Tiểu Đào Cốc lục tiên sao?

Doanh Doanh ngồi xuống hỏi:

- Ở đâu ra sáu tiểu quý?

Cô vừa hỏi thì liền hiểu, lại là Lệnh Hồ Xung nói bóng gió. Cô liếc hẩn một cái rồi cúi xuống ăn mì, lòng vô cùng vui sướng.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta và Doanh muội cùng lên Hằng Sơn, có những kẻ tâm địa bẩn thỉu còn cho rằng ta và Doanh muội đã thành vợ thành chồng, bụng bọn họ nghĩ sao lại toàn nói bậy như vậy, chỉ e Doanh muội không vui.

Những lời nói này đoán trúng tâm sự của Doanh Doanh. Cô nói:

- Đúng vậy. May mà bây giờ tiểu muội và Xung ca đều mặc quần áo người làm ruộng ở quê, người ngoài chưa chắc nhận ra.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội sắc nước hương trời như vậy, bất luận cải trang ra sao cũng đẹp nhất trần gian. Người ta vừa thấy Doanh muội thì thầm khen: "Ồ, một đại cô nương nông thôn mỹ miều tại sao lại đi theo một tiểu tử thúi tha ngu si điên độn, há không phải là bông hoa lài cấm bãi cứt trâu sao?". Đến lúc nhìn kỹ người ta không khỏi nhận ra bông hoa đẹp này chính là Nhậm đại tiểu thư của Nhật Nguyệt thần giáo, còn bãi phân trâu đương nhiên là Lệnh Hồ Xung, người may mắn được lọt vào mắt xanh của Nhậm đại tiểu thư.

Doanh Doanh cười nói:

- Các hạ không nên quá khiêm tốn như vậy.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta nghĩ, lần này chúng ta đi Hằng Sơn, ta nên cải trang thành một người bình thường, âm thầm theo dõi. Nếu bình yên vô sự thì ta một mình hiện thân, đem

chức vị chưởng môn truyền cho một đệ tử, sau đó cùng với Doanh muội tương hội ở một nơi bí mật nào đó, cùng xuống núi, thân không biết quý không hay, há không phải là tốt hơn?

Doanh Doanh nghe hẳn nói như vậy, biết hẳn vì thể diện của mình nên cô rất vui, cười nói:

- Vậy thì hay tuyệt, nhưng Xung ca lên Hằng Sơn, nhất là đi gặp những vị sư thái, cũng phải cạo đầu đi, cải trang thành một sư thái, người khác mới không nghi ngờ. Xung ca, để tiểu muội cải trang cho Xung ca thành một tiểu ni cô, không chừng cũng rất xinh xắn.

Lệnh Hồ Xung liên tục xua tay nói:

- Không được, không được. Vừa gặp ni cô thì đánh bạc tất thua. Lệnh Hồ Xung cải trang thành ni cô, từ nay về sau sẽ bị xúi quẩy, quyết không thể được.

Doanh Doanh cười nói:

- Bạc đại trượng phu có thể co có thể giãn, cứ úy kị thì tiểu muội phải cạo đầu cho Xung ca mới được.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Cải trang thành ni cô cũng không cần, nhưng muốn lên ngọn Kiến Tinh thì tất phải cải trang thành phụ nữ. Có điều ta vừa mở miệng nói là bị người phát hiện ra là nam nhân. Ta có một kế, Doanh muội còn nhớ người ở chùa Huyền Không núi Thúc Bình cửa Từ Diêu phái Hằng Sơn không?

Doanh Doanh trầm ngâm, vỗ tay nói:

- Tuyệt lắm, tuyệt lắm! Trong chùa Huyền Không có một bệ phụ vừa cầm vừa điếc. Chúng ta ở trên chùa Huyền Không đánh một trận long trời lở đất mà bà ta không nghe thấy gì hết. Hỏi bà, bà chỉ ngơ ngẩn nhìn, Xung ca muốn cải trang thành người này ư?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng vậy.

Doanh Doanh cười nói:

- Được, chúng ta đi mua quần áo rồi cải trang cho Xung ca.

Doanh Doanh dùng hai lượng bạc mua mớ tóc dài của một cụ nhà quê, chải chuốt cẩn thận rồi trùm lên đầu Lệnh Hồ Xung. Chàng thay quần áo của phụ nữ nhà nông, giống y một người đàn bà, trên mặt bôi thêm một lớp phấn vàng, chấm thêm bảy tám nốt ruồi đen, bên má trái dán thêm miếng thuốc cao. Lệnh Hồ Xung vừa nhìn vào gương thì ngay cả mình cũng không nhận ra mình nữa. Doanh Doanh cười nói:

- Bề ngoài thì giống rồi, nhưng về mặt thì chưa giống, phải giả bộ ngơ ngẩn, đần độn.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Về mặt ngơ ngẩn, đần độn thì rất dễ. Căn bản không cần giả bộ, ngơ ngẩn vốn là bản chất của Lệnh Hồ Xung.

Doanh Doanh nói:

- Điều quan trọng nhất là nếu người khác đột nhiên ở sau lưng Xung ca lớn tiếng hù dọa thì Xung ca không được để lộ đuôi ra.

Trên đường đi, Lệnh Hồ Xung giả làm bộc phụ, vừa cầm vừa điếc đi trước để luyện tập. Hai người không vào nghỉ trong khách điếm, mà chỉ nghỉ trong phá miếu chùa hoang. Thỉnh thoảng Doanh Doanh ở sau lưng chàng hét lớn lên, Lệnh Hồ Xung vờ như không nghe thấy gì. Không đầy một ngày, cả hai đã đến chân núi Hằng Sơn, hẹn ba ngày sau sẽ gặp nhau ở chùa Huyền Không. Lệnh Hồ Xung một mình lên ngọn Kiến Tính, Doanh Doanh thì du sơn ngoạn thủy ở gần đó.

Lệnh Hồ Xung lên đỉnh Kiến Tính, trời đã hoàng hôn. Chàng trầm nghĩ:

- Nếu ta vào am ngay thì bọn Nghi Thanh, Trịnh Ngạc, Nghi Lâm sợ muội nhiều người tinh tế, nhìn thấy hẳn sẽ ngờ vực. Hay là ta ngấm ngấm theo dõi mới được.

Lệnh Hồ Xung liền tìm một sơn động hoang vắng, ngủ một giấc. Lúc tỉnh dậy trăng đã lên đỉnh đầu, chàng mới chạy về hướng Vô Sắc am trên ngọn Kiến Tính. Vừa đi đến gần am chính, nghe thấy tiếng trường kiếm giao nhau choang choang, Lệnh Hồ Xung giật mình: Sao lại có địch nhân đến?

Chàng sờ lên đoản kiếm giấu bên người, vọt người chạy về chỗ phát ra tiếng kiếm giao nhau. Tiếng binh khí giao nhau phát ra trong một ngôi nhà ngói cách Vô

Sắc am hơn mười trượng, trong cửa sổ có ánh đèn hắt qua. Lệnh Hồ Xung chạy đến bên cạnh nhà, nghe tiếng binh khí va nhau càng quyết liệt, chàng nhìn qua khe cửa sổ liền yên tâm. Thì ra Nghi Hòa và Nghi Lâm, hai sư tỷ muội đang luyện kiếm, Nghi Thanh và Trịnh Ngạc đứng ở bên xem.

Kiểm pháp Nghi Hòa và Nghi Lâm sử chính là Hằng Sơn kiếm pháp mà Lệnh Hồ Xung tự học trên vách đá trong hậu động ngọn sám hồi rồi truyền cho họ trước đây. Kiếm pháp của hai người sử đã thuần thục. Đấu đến chỗ hăng say Nghi Hòa xuất kiếm dần dần nhanh lên. Nghi Lâm hơi lơ đãng, Nghi Hòa phóng một kiếm chỉ đến trước ngực, Nghi Lâm hồi kiếm muốn đỡ nhưng không kịp. Cô á lên một tiếng. Mũi kiếm của Nghi Hòa đã chỉ vào tim của cô. Bà mỉm cười nói:

- Sư muội, sư muội lại thua rồi.

Nghi Lâm rất xấu hổ, cúi đầu nói:

- Tiểu muội luyện đi luyện lại mà không tiến bộ gì hết.

Nghi Hòa lại nói:

- So với lần trước đã có tiến bộ, chúng ta luyện nữa.

Trường kiếm của bà vung trên không ra một chiêu, Nghi Thanh nói:

- Tiểu sư muội mệt rồi, hãy cùng Trịnh Ngạc sư muội về ngủ thôi. Ngày mai luyện cũng không muộn.

Nghi Lâm đáp dạ rồi tra kiếm vào vỏ, hành lễ cáo từ Nghi Hòa, Nghi Thanh, nắm tay Trịnh Ngọc đẩy cửa đi ra. Lúc cô quay người, Lệnh Hồ Xung thấy dung mạo cô tiêu tụy, nghĩ thầm: Tiểu sư muội đang có điều phiền muộn.

Nghi Hòa đóng cửa lại. Bà và Nghi Thanh nhìn nhau lắc đầu. Nghe tiếng bước chân của Nghi Lâm và Trịnh Ngọc đi xa, bà mới nói:

- Ta thấy tiểu sư muội tâm không thanh tịnh. Tâm tính thất thường, đó là điều đại kỵ của người tu hành chúng ta, không biết nên khuyên tiểu sư muội sao đây.

Nghi Thanh nói:

- Khuyên thì rất khó, chỉ tự tỉnh ngộ thôi.

Nghi Hòa nói:

- Ta biết tiểu sư muội tại sao không thể tĩnh tâm. Lòng của tiểu sư muội thường nhớ đến...

Nghi Thanh xua tay nói:

- Nơi Phật môn thanh tịnh, sư tử đừng nói những lời như vậy. Nếu không phải vì nóng lòng báo đại thù cho sư phụ thì chúng ta cứ để sư muội từ từ tự ngộ ra cũng không sao.

Nghi Hòa nói:

- Sư phụ thường nói: Trên đời này vạn sự đều phải tùy duyên, không miễn cưỡng được, nhất là gò bó tâm thần càng phải tuần tự mà tiến, nếu quá lo toan suy nghĩ thì dễ rơi vào ma chướng. Ta thấy tiểu

sư muội bề ngoài ôn hòa mà bề trong bốn chôn lo lắng, là tính người phạm tặc. Dem thân vào cửa Phật, đối với tiểu sư muội thật không thích hợp chút nào.

Nghi Thanh thở dài nói:

- Điều ấy tiểu muội cũng đã nghĩ đến, nhưng... nhưng một là phái ta phải có người trong Phật môn tiếp chương môn hộ. Lệnh Hồ sư huynh cũng từng nói rõ như vậy, sư huynh chỉ thay quyền chương môn là kẻ nhất thời. Việc yếu khẩn nhất là ác tặc Nhạc Bất Quần này giết hại sư phụ, sư thúc chúng ta...

Lệnh Hồ Xung nghe đến đây giật mình kinh hãi nghĩ: Tại sao sư phụ ta giết hại sư phụ, sư thúc của bọn họ? Nghi Thanh nói tiếp:

- Không báo được mối đại thù thâm hận này, chúng ta là đệ tử khó ăn ngon ngủ yên được.

Nghi Hòa nói:

- Ta còn nóng ruột hơn cả sư muội. Được, sáng sớm mai ta sẽ đốc thúc tiểu sư muội luyện kiếm.

Nghi Thanh nói:

- Người xưa thường nói: Dục tốc bất đạt, đừng bức ép tiểu sư muội quá. Tiểu muội thấy tiểu sư muội gần đây tinh thần càng ngày càng sa sút.

Nghi Hòa nói:

- Đúng rồi.

Hai người thu dọn binh khí, thổi tắt đèn rồi vào phòng ngủ. Lệnh Hồ Xung đứng ngoài cửa sổ, lòng nghi ngờ không lý giải nổi: Tại sao bọn họ nói sư phụ ta giết hại sư phụ, sư thúc bọn họ? Tại sao vì báo thù, vì muốn có người tiếp nhiệm chương môn hộ Hằng Sơn thì phải đốc thúc Nghi Lâm ngày đêm luyện kiếm? Chàng suy nghĩ một lúc mà không hiểu được nguyên do, từ từ đi ra, trầm nghĩ: Sau này ta phải hỏi hai vị sư tử Nghi Hòa, Nghi Thanh sẽ rõ.

Bỗng thấy ở dưới đất cái bóng của mình từ từ thoáng động. Chàng ngẩng đầu lên nhìn, chỉ thấy mặt trăng treo trên đầu ngọn cây, lòng bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ, suýt la lên. Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Ta thật ngốc nghếch. Tại sao bọn họ sớm biết chuyện này mà ta vẫn không hề nghĩ ra?

Lệnh Hồ Xung lách người đến gần bên ngoài một căn nhà nhỏ, đứng dựa vào tường để đề phòng người trong phái Hằng Sơn thấy được bóng của mình, mới tĩnh tâm suy nghĩ, hồi tưởng lại tình cảnh ngày hai vị sư thái Định Nhân, Định Dật chết ở trong chùa Thiếu Lâm. Lúc đó Định Dật sư thái đã chết rồi. Sau khi Định Nhân sư thái dặn dò ta tiếp nhiệm chương môn phái Hằng Sơn liền tắt thở, lời nói không để lộ ra hung thủ giết hai sư thái là ai. Khi xem xét, trên người hai vị sư thái không hề có vết thương, cũng không bị nội thương, càng không phải là bị trúng độc. Họ chết thật kỳ lạ. Có điều ta không tiện cởi áo của hai sư thái để quan sát.

Sau đó rời khỏi chùa Thiếu Lâm, ở trong sơn động đầy tuyết, Doanh Doanh nói lúc ở chùa Thiếu Lâm cô đã cởi áo hai vị sư thái xem xét vết thương, thấy ở tim của hai người đều có một chấm đỏ nhỏ như mũi kim châm, đúng là bị người dùng kim đâm chết. Lúc đó ta nhảy lên hỏi: “Độc châm? Trong võ lâm, có người sử độc châm ư?”. Doanh Doanh nói: “Gia gia và Hương thúc thúc hiểu biết rất rộng nhưng hai vị cũng không biết. Gia gia còn nói kim này không phải là độc châm, mà là một thứ binh khí đâm vào chỗ yếu hại thì người bị đâm chết ngay. Nhưng mũi kim đâm vào tim Định Nhân sư thái hơi lệch đi một chút”. Ta nói: “Phải rồi, lúc thấy Định Nhân sư thái, sư thái còn thoi thóp. Kim này đã đâm vào ngực sư thái, vậy không phải là ám toán mà là cuộc giao phong chính diện, vậy người hại chết hai vị sư thái nhất định là cao thủ võ công tuyệt đỉnh”. Doanh Doanh nói: “Gia gia tiểu muội cũng nói như vậy. Đã có manh mối này thì muốn tìm hung thủ cũng không khó”. Lúc đó ta đưa tay ra đưa tay ra dùng lực đánh mạnh lên vách sơn động rồi lớn tiếng nói: “Doanh muội, hai chúng ta còn sống ngày nào thì nhất định phải báo thù tuyết hận cho hai vị sư thái”. Doanh Doanh nói: “Đúng vậy”.

Hai tay Lệnh Hồ Xung vịn vào vách tường, thân hình run lên, thầm nghĩ: Có thể sử một cây kim mà giết được hai vị cao thủ sư thái này, nếu không phải là người luyện Quỷ hoa bảo điển thì luyện Tịch tà kiếm pháp. Đông Phương Bất Bại vẫn ở trong khuê phòng trên đỉnh Hắc Mộc Nhai thêu hoa, không đến chùa

Thiếu Lâm giết người. Võ công của lão cũng quyết sẽ không đâm Định Nhân sư thái mà nhất thời bà chưa chết. Tịch tà kiếm pháp của Tả Lãnh Thiên luyện là của giả. Lúc đó Lâm sư đệ mới được kiếm phổ chưa lâu thì chưa chắc đã luyện thành kiếm pháp, thậm chí còn chưa được kiếm phổ....

Chàng nhớ lại tình cảnh gặp Nhạc Linh San và Lâm Bình Chi ở nơi đây tuyết, trầm nghĩ: Đúng vậy, lúc đó giọng Lâm Bình Chi chưa biến đổi, dù hẳn được kiếm phổ hay chưa thì vẫn chưa luyện thành công Tịch tà kiếm pháp.

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây, trán lấm tấm mồ hôi. Người lúc đó có thể dùng mũi kim nhỏ chính diện giao phong mà giết chết hai đại cao thủ phái Hằng Sơn, võ công lại không cao hơn Định Nhân sư thái bao nhiêu, một kim không thể lập tức giết chết bà được, chỉ có một mình Nhạc Bất Quần. Chàng lại nghĩ đến những mưu đồ thâm độc của Nhạc Bất Quần, muốn làm chướng môn Ngũ Nhạc phái, lại có thể để cho Lao Đức Nặc ở trong môn hạ mười mấy năm mà không vạch trần lai lịch của lão, cố tình để cho lão trộm quyển kiếm phổ giả đi, nhờ vậy mà dễ dàng đâm mù mắt Tả Lãnh Thiên. Hai vị sư thái Định Nhân, Định Dật cực lực phản đối việc ngũ phái hợp nhất, Nhạc Bất Quần thừa cơ hạ thủ trừ khử hai người, để bớt đi một trở ngại lớn cho việc hợp phái, rất hợp với tình lý. Tại sao Định Nhân sư thái không chịu thổ lộ hung thủ giết sư thái là ai? Đương nhiên vì Nhạc

Bất Quần là sư phụ của hắn. Nếu hung thủ là Tả Lãnh Thiên hay Đông Phương Bất Bại thì tại sao Định Nhân sư thái không nói?

Lệnh Hồ Xung lại nhớ đến lúc nói chuyện với Doanh Doanh trong sơn động. Ở chùa Thiếu Lâm, chàng bị Nhạc Bất Quần đá một cước mạnh. Lệnh Hồ Xung chưa bị thương mà Nhạc Bất Quần lại bị gãy xương chân, Doanh Doanh cảm thấy rất kỳ lạ. Cô nói phụ thân cô suy nghĩ cả nửa ngày mà cũng không nghĩ ra nguyên nhân tại sao. Lệnh Hồ Xung đã hút không ít nội công của nhiều người đương nhiên đủ để hộ thân, nhưng phải tự vận thêm nội lực mới có thể đả thương người, không giống như nội công tự luyện được, không cần vận lực vẫn tự có thể dùng nội lực hất ngược lực đạo mà đối phương tấn công đến. Đàng này lúc đó chàng chưa kịp luyện cho những luồng chân khí di chuyển biến hóa thành nội công của chính mình nên khó mà phát huy được. Bây giờ nghĩ lại, Nhạc Bất Quần cố ý làm như vậy để cho Tả Lãnh Thiên, chân này gãy là do chính lão dùng nội lực tự làm chấn động, để Tả Lãnh Thiên tận mắt thấy và cho rằng võ công của lão không ra gì, không đủ để gây họa thì Tả Lãnh Thiên có thể buông tay tiến hành chuyện hợp pháp. Tả Lãnh Thiên mất biết bao tâm huyết khí lực để ngũ pháp hợp nhất, đến phút chót thì bị Nhạc Bất Quần đoạt lấy thành quả.

Những chuyện này vốn không khó hiểu, có điều nói gì đi nữa chàng cũng không dám nghi ngờ sư phụ. Có lẽ tận đáy lòng Lệnh Hồ Xung đã sớm loáng thoáng

ngĩ đến nhưng vừa nghĩ đến chuyện này thì liền né tránh. Chẳng những đã không muốn nghĩ mà cũng không dám nghĩ, cho đến bây giờ nghe Nghi Hòa và Nghi Thanh nói thì chàng không thể trốn tránh được nữa.

Xưa nay Lệnh Hồ Xung luôn kính yêu sư phụ, mà sư phụ lại là hạng người như vậy, chàng cảm thấy tất cả mọi thứ trên đời đều vô vị, nhất thời không còn tinh thần đến Hằng Sơn biệt viện để quan sát, liền đến chỗ thung lũng thanh tĩnh để ngủ.

Sáng sớm hôm sau, lúc Lệnh Hồ Xung đến Thông Nguyên cốc thì trời đã sáng. Chàng đi men theo con suối nhỏ, nhìn dung mạo sau khi cải trang dưới suối, lại xem kỹ quần áo, giày vớ mang trên người không có gì sơ hở, mới đi về hướng biệt viện. Lệnh Hồ Xung vòng qua cửa chính muốn đi từ cửa bên vào viện, vừa đến bên cửa đã nghe tiếng huyền não ồn ào.

Trong sân có rất nhiều người lớn tiếng bàn tán:

- Thật là kỳ lạ! Tổ mẹ nó, đứa nào làm vậy?

- Làm hồi nào vậy? Tại sao thần không biết quý không hay, thủ cước mau lẹ quá.

- Vô công của mấy người này cũng không tôi, tại sao bị người ta làm vậy mà cũng không hô lên một tiếng?

Lệnh Hồ Xung biết trong đó đang xảy ra chuyện quái lạ, bèn từ bên cửa đi vào, thấy trong viện và hành lang đều đứng đầy người đang nhìn lên ngọn cây cao nhất.

Lệnh Hồ Xung ngẩng đầu lên xem, cảm thấy vô cùng kỳ quái, trong lòng cũng muốn hô hoán những lời như mấy người này. Trên cây treo tám người, ngoài bọn Cừu Tùng Niên, Trương phu nhân, Tây Bảo hòa thượng, Ngọc Linh đạo nhân... còn có một người là Hoạt bát lưu thủ Du Tấn. Tám người bị điểm huyết đạo, tay chân bị trói, treo dốc ngược lên cành cách mặt đất hơn một trượng, thân hình bị gió thổi lắc lư chứ không nhúc nhích gì được. Về mặt tám người này rất bẽ bực, thật hiếm có trên đời. Hai con rắn đen đang bò qua bò lại trên thân tám người, đó là song xà ác nhất, “pháp bảo” tùy thân của Nghiêm Tam Tinh. Hai con rắn này bò qua lại trên thân người Nghiêm Tam Tinh không có gì đáng nói, nhưng lúc nó bò lên những người kia thì về mặt tức giận, xấu hổ của mấy người này càng thêm phần sợ hãi.

Bỗng trong đám đông một người nhảy ra, đó là Dạ miêu tử Vô Kế Khả Thi Kế Vô Thi. Tay lão cầm cây trủy thủ, vọt lên cây cắt đứt dây trói cho Đồng Bách, song kỳ. Hai người từ trên không rơi xuống, Lão Đầu Tử mập lùn bèn đưa tay ra đón lấy, rồi đặt xuống đất. Trong khoảnh khắc, Kế Vô Thi cứu xong tám người xuống, giải khai huyết đạo bị phong tỏa cho từng người.

Bọn Cừu Tùng Niên vừa được tự do liền ngoác miệng ra chửi những lời thô tục. Mọi người đều giương mắt nhìn cả bọn, có người mỉm cười, có người thì kinh ngạc. Có người nói: “Dĩ”, có người nói “Âm”, có người nói “Tiểu”, có người nói “Mệnh”. Trương phu nhân ngẩng

đầu lên, thấy trên trán bọn Cừu Tùng Niên bảy người đều có viết một chữ đỏ chói, có người chữ “Dĩ”, có người chữ “Âm”, bà đoán rằng trên trán mình chắc cũng có chữ, liền đưa tay lên chùi.

Tổ Thiên Thu đã nhanh trí hiểu ra, liền đem tám chữ trên trán tám người nối lại, đọc: “Âm mưu dĩ bại, tiểu tâm cầu mệnh!” (Âm mưu đã bại lộ, coi chừng cái mạng chó má).

Người khác vừa nghe biết là đúng, liền lẩm bẩm nói:

- Âm mưu dĩ bại, tiểu tâm cầu mệnh!

Tây Bảo hòa thượng lớn tiếng chửi:

- Cái gì mà âm mưu đã bại lộ? Bà mẹ nó, coi chừng mạng chó của ai?

Ngọc Linh đạo nhân xua tay cản lại, rồi nhổ nước bọt vào lòng bàn tay, đưa tay lên xóa chữ trên trán.

Tổ Thiên Thu nói:

- Du huynh có biết tám vị tại sao bị người ta ám toán, có thể cho tại hạ biết được chăng?

Du Tấn mỉm cười nói:

- Nói ra thật xấu hổ. Tối qua, tại hạ ngủ ngon quá, không hiểu vì sao lại bị người điếm huyết, rồi đem treo ngược lên cây cao. Ác tặc hạ thủ này, chắc sử loại mê dược Ngũ cánh kê minh hoàn hỗn hương, nếu không thì bản lĩnh tiểu đệ kém cỏi nên bị người ám toán cũng đành, nhưng những nhân vật trí dũng song toàn như

các vị Ngọc Linh đạo trưởng, Trương phu nhân tại sao cũng bị như vậy?

Trương phu nhân hừ một tiếng, nói:

- Đúng là như vậy.

Mụ không muốn nói nhiều với người ngoài, vội đi vào trong nhà soi gương rửa mặt, bọn Ngọc Linh đạo nhân cũng đi theo vào. Quần hào bàn tán không thôi, tất tấc cho là chuyện hiếm có, đều nói:

- Lời của Du Tấn chưa chắc là sự thật.

Có người nói:

- Tất cả mấy chục người đều ngủ trong nội đường, nếu bị xông thuốc mê, thì cả mấy chục người cùng mê man hết mới phải. Tại sao chỉ có mấy người bọn họ mới bị mê?

Mọi người ngẫm nghĩ âm mưu gì trong câu "Âm mưu dĩ bại", không biết là chuyện gì, đoán mãi mà không thể nhất trí, có người nói:

- Không biết vị cao thủ treo ngược tám người này lên cây cao là ai?

Có người cười nói:

- May mà phen này Đào Cốc lục quái chưa đến, nếu không thì lại có trò cười rồi.

Một người khác nói:

- Tại sao người biết không phải do Đào Cốc lục tiên làm? Sáu huynh đệ này tính tình quái gỡ, chắc là do thủ cước của bọn họ.

Tổ Thiên Thu lắc đầu nói:

- Không phải, không phải, quyết không phải vậy.

Người trước nói:

- Sao Tổ huynh biết?

Tổ Thiên Thu cười nói:

- Võ công của Đào Cốc lục tiên tuy cao nhưng chữ nghĩa trong bụng thì rất có hạn. Hai chữ "Âm mưu" bảo đảm bọn họ không biết viết đâu.

Quần hào cười ha hả, đều công nhận rằng lời nói này có lý. Mọi người đều đàm luận về chuyện hứng thú kia, không ai để ý Lệnh Hồ Xung bây giờ đã giả trang làm một bợ phụ ngớ ngẩn đang đứng bên cạnh.

Lệnh Hồ Xung nghĩ: Tám người này muốn âm mưu gì? Chắc là có ý muốn gây bất lợi cho phái Hằng Sơn ta.

Chiều hôm ấy, bỗng nghe bên ngoài có tiếng người hô lớn:

- Chuyện lạ, chuyện lạ, mọi người đến xem kìa!

Quần hào liền kéo ùa đến. Lệnh Hồ Xung từ từ đi theo sau, chỉ thấy cách mé phải biệt viện chừng hơn một dặm có mấy chục người đứng vây tròn, quần hào vội chạy nhanh đến. Lệnh Hồ Xung đi đến gần, nghe mọi người há mồm ngoác miệng bàn tán xôn xao. Có mười mấy người đang ngồi dưới chân núi, mặt hướng lên ngọn núi, hiển nhiên là họ bị điểm trúng huyết

đạo, không nhúc nhích được, trên vách núi viết tám chữ to bằng bùn vàng, lại là “Âm mưu dĩ bại, tiểu tâm cầu mệnh”.

Lúc đó có người đem mười mấy người quay lại, có cả Mạc Bắc song hùng thích ăn thịt người ở trong đó.

Kế Vô Thi đi đến trước, xoa bóp lưng Mạc Bắc song hùng mấy cái rồi giải khai á huyết cho họ, nhưng không giải các huyết khác, vẫn để cho họ không nhúc nhích được. Lão nói:

- Tại hạ có chuyện không rõ, muốn thỉnh giáo. Xin hỏi hai vị đã tham dự vào mưu đồ bí mật gì. Tất cả huynh đệ ở đây đều muốn biết điều đó.

Quần hào đều nói:

- Đúng, đúng! Có âm mưu gì, nói ra cho tất cả nghe đi.

Bạch Hùng ngoác miệng cười to:

- Tổ mẹ tổ tông mười tám đời nó, cái gì âm mưu. Âm mưu cái bà mẹ nó quân rùa đen!

Tổ Thiên Thu nói:

- Vậy thì các vị bị ai điểm huyết, có thể nói ra cho mọi người nghe đi.

Bạch Hùng nói:

- Lão tử mà biết thì hay rồi. Lão tử đang tản bộ ngon lành bên sườn núi, bỗng nghe lưng tê chồn, thế là bị con cháu quân rùa đen vô lại điểm huyết. Là

anh hùng hảo hán thì phải cầm đao cầm thương tỳ
đấu, đằng này lại đánh lên sau lưng là cái thứ nhân
vật gì?

Tổ Thiên Thu nói:

- Hai vị không chịu nói thì thôi. Chuyện này mà bị
người vạch trần, ta thấy không làm gì nổi đâu, có điều
mọi người nên lưu tâm một chút.

Có người lớn tiếng nói:

- Tổ huynh, bọn họ không chịu thổ lộ thì cứ để bọn
họ ở bên chân núi này, đói khát ba ngày ba đêm.

Người khác nói:

- Đúng vậy, cỡi chuông phải do người treo chuông.
Nếu Tổ huynh thả bọn họ, thì vị cao nhân đó sẽ trách
Tổ huynh, đem Tổ huynh ra điểm ngã rồi treo ngược
lên, không phải chuyện đùa đâu.

Kế Vô Thi nói:

- Lời nói này rất đúng. Các vị huynh dài, không
phải tại hạ tự thủ bàng quan, thực có chút sợ hãi nên
không dám.

Hắc Hùng, Bạch Hùng nhìn nhau, đều lớn tiếng
chửi, có điều chửi bóng gió chứ không dám công nhiên
chửi tổ tông của Kế Vô Thi hay người nào, sợ đối phương
động thủ thì không cách nào phản kích được. Kế Vô
Thi vừa cười vừa cung tay nói:

- Xin cáo từ các vị.

Lão nói vậy rồi quay người đi. Mọi người chỉ tro bàn tán một lúc nữa rồi dần dần tan hàng.

Lệnh Hồ Xung từ từ quay về, vừa đến bên ngoài viện, nghe bên trong lại có người la ó cười hì hì. Chàng ngẩng đầu lên thấy trên cây cao nhất lại có hai người bị treo ngược, một người là Bất Khả Bất Giới Điền Bá Quang, người kia lại là Bất Giới hòa thượng. Lệnh Hồ Xung cảm thấy kỳ lạ: Bất Giới đại sư là phụ thân của Nghi Lâm tiểu sư muội, Điền Bá Quang là đệ tử của tiểu sư muội. Hai người cũng không hề làm khó dễ phái Hằng Sơn. Phái Hằng Sơn gặp nạn, bọn họ nhất định sẽ hết sức viện thủ. Tại sao họ cũng bị treo ở trên cây?

Lòng đầy nghi vấn, đột nhiên trong đầu Lệnh Hồ Xung lóe lên ý nghĩ: Bất Giới đại sư tính tình rất vô tư, không xích mích với ai tại sao cũng bị treo ngược lên cây, nhất định là có người không ưa lão nên đùa kiểu này. Muốn bắt được Bất Giới đại sư sức một người không thể làm được, chắc là bọn Đào Cốc lục tiên.

Nhưng chàng nhớ lại lời của Tổ Thiên Thu vừa rồi, nói Đào Cốc lục tiên không viết được hai chữ "Âm mưu" cũng rất có lý.

Lệnh Hồ Xung tạm thời chưa giải thích được, từ từ đi vào viện, thấy từ chỗ treo Bất Giới hòa thượng và Điền Bá Quang đều để rũ xuống một cuộn vải màu vàng, trên có viết chữ. Trên dây đai người Bất Giới hòa thượng viết: "Thiên hạ đệ nhất phụ tâm bạc hạnh, hiếu sắc vô yếm chi đồ" (Kẻ phụ tâm bạc hạnh hiếu sắc vô yếm đệ nhất thiên hạ). Dây đai trên người Điền Bá

Quang viết là: “Thiên hạ đệ nhất đại đảm vọng vi, biện sự bất lực chi nhân” (Người to gan làm càn, làm việc bất lực đệ nhất thiên hạ).

Ý niệm đầu tiên của Lệnh Hồ Xung là: Hai dây đai này treo nhầm rồi. Bất Giới đại sư sao có thể là “kẻ hiếu sắc vô yếm”? Bốn chữ “Hiếu sắc vô yếm” nên tặng cho Điền Bá Quang mới phải. Còn như bốn chữ: “To gan làm càn” thì nên để cho Bất Giới hòa thượng chiếm hết. Lão không giữ giới sát, không ăn chay, làm hòa thượng mà dám lấy ni cô, đương nhiên là to gan rồi, nhưng “làm việc bất lực” thì không biết từ đâu mà có được?

Nhưng thấy hai dây đai này buộc vào cổ hai người thông xuống, không giống như vôi vàng treo nhầm. Quần hào chỉ chỗ bình luận, mọi người đều nói:

- Điền Bá Quang tham hoa hiếu sắc, thiên hạ đều biết...

Kế Vô Thi và Tổ Thiên Thu bàn bạc khẽ, đều cảm thấy rất là kỳ quặc, biết Bất Giới hòa thượng và Lệnh Hồ Xung giao tình rất tốt, phải cứu hai người xuống rồi tính sau. Kế Vô Thi liền vọt người lên cây, cắt đứt dây thừng trói tay chân hai người, giải khai huyết đạo cho cả hai. Bất Giới hòa thượng và Điền Bá Quang đều cúi đầu buồn bã, hoàn toàn khác với tình trạng của bọn Cừ Tùng Niên và Mạc Bắc song hùng ngoác miệng ra cười. Kế Vô Thi hỏi khẽ:

- Tại sao đại sư cũng bị cái tai bay vạ gió này?

Bất Giới hòa thượng lắc đầu, từ từ cởi dây đai ra, nhìn chữ trên đai một lúc, đột nhiên dậm chân khóc òa

lên. Biến cố này thật vượt ra ngoài suy đoán của quần hùng. Mọi người không nói lời nào, đều ngơ ngẩn nhìn lão. Hai tay lão dấm vào ngực, càng khóc càng thương tâm. Điền Bá Quang khuyên:

- Thái sư phụ, thái sư phụ cũng đừng quá đau lòng. Chúng ta thất thủ bị người ám toán, nhất định phải tìm ra người này, bằm nát hấn ra muôn mảnh...

Gã chưa nói hết lời thì Bất Giới hòa thượng xoay tay đánh cho một chưởng, hất gã văng ra hơn một trượng. Gã loạng choạng mấy cái suýt ngã, nửa bên mặt sưng vù. Bất Giới hòa thượng chửi:

- Tặc tử thúi tha! Chúng ta bị treo ở đây, đương nhiên là có tội bị báo ứng, người... người... người lại càng to gan hiếu thắng, muốn giết chết người ta.

Điền Bá Quang không hiểu, nghe thái sư phụ nói như vậy thì biết người bắt mình nhất định có lai lịch quan trọng, ngay cả thái sư phụ cũng không dám có chút đắc tội với người đó. Gã đành phải đáp dạ dạ chứ không nói gì.

Bất Giới hòa thượng ngấn ra rồi lại dấm vào ngực khóc lên. Đột nhiên lão xoay tay đánh một chưởng về phía Điền Bá Quang. Thân pháp của Điền Bá Quang rất nhanh, gã nghiêng người né tránh, gọi:

- Thái sư phụ!

Bất Giới hòa thượng đánh không trúng cũng không đánh nữa. Lão thu chưởng lại, bóp một tiếng, lão đánh lên trên ghế đá trong viện, đá vụn bay tung tóe. Tay

trái một chưởng tay phải một chưởng, lão vừa khóc vừa la, càng đánh càng dùng sức mạnh, sau khi đánh mười mấy chưởng máu trên hai tay đầm đìa, ghế đá cũng bị lão đánh bể nát. Bỗng nghe rầm một tiếng, thêm một ghế đá bị bể thành bốn mảnh. Quân hào kinh sợ, không ai dám nói một tiếng, nếu lão tức giận mà nhắm mình phóng chưởng đánh trúng đầu thì đầu có cứng như ghế đá cũng không chịu nổi. Tổ Thiên Thu, Lão Đầu Tử, Kế Vô Thi nhìn nhau không hiểu gì cả. Điền Bá Quang thấy không bình thường bèn nói:

- Xin các vị trông coi thái sư phụ. Tại hạ đi mời sư phụ đến.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Tuy ta đã cải trang nhưng Nghi Lâm tiểu sư muội rất tinh tế, đừng để cho cô ta nhìn ra sơ hở.

Lệnh Hồ Xung từng cải trang làm viên quan, cải trang làm nông dân, nhưng đều là nam nhân. Lần này hắn cải trang thành phụ nữ, thực là ngượng nghịu quá, lòng không tự tin, sợ bị lộ ra chân tướng. Chàng liền núp trong gian nhà cũ ở hậu viện, trầm nghĩ: Bọn Mạc Bắc song hùng bỗng dưng bị phong tỏa huyết đạo, không chừng bọn Kế Vô Thi, Tổ Thiên Thu đêm nay sẽ đi nghe trộm mấy người này nói chuyện. Ta hãy ngủ một giấc rồi nửa đêm cũng đi nghe xem sao.

Tai nghe tiếng khóc hu hu không ngớt của Bất Giới hòa thượng, Lệnh Hồ Xung vừa kinh ngạc vừa tức cười, mơ màng ngủ thiếp đi.

Hỏi 149

Tiểu ni cô thổ lộ chân tình

Lúc tỉnh dậy trời đã tối đen, Lệnh Hồ Xung vào trong nhà bếp tìm ít cơm nguội ăn. Lại đợi một lúc rất lâu, tai nghe tiếng người dần dần yên lặng, chàng mới đi vòng ra sau núi, từ từ đến chỗ bọn Mạc Bắc song hùng bị khốn, ngồi xồm trong bụi cỏ ở đằng xa, lắng tai nghe.

Không bao lâu nghe tiếng thổ, ít nhất cũng có hơn hai chục người phân ra nép trong lùm cây bụi cỏ khắp bốn phía, Lệnh Hồ Xung cười thầm: Bọn Kế Vô Thi muốn đến đây nghe lén, người khác cũng đến rồi. Người thông minh thật không ít. Chàng lại nghĩ: Kế Vô Thi thật giỏi, lão chỉ giải khai Á huyết cho Mạc Bắc song hùng là hai tên thô tục mà không giải Á huyết cho mấy người còn lại. Nếu không Mạc Bắc song hùng vừa mở miệng nói thì có thể sẽ bị mấy tên đồng bọn tinh minh cản lại ngay.

Bạch Hùng luôn mồm chửi:

- Tổ mẹ nó, ở sườn núi này muối nhiều quá, muốn hút cạn máu của lão tử mới vừa lòng. Bà mẹ tổ tông mười tám đời lữ muối thúì tha.

Hắc Hùng cười nói:

- Bọn muối chỉ đốt người chứ không đốt ta, không biết lý do tại sao.

Bạch Hùng chửi:

- Tại máu người thúì, ngay cả muối cũng chê không thèm hút.

Hắc Hùng cười nói:

- Ta thà là có máu thúì còn hơn bị mấy trăm con muối chích lên người.

Bạch Hùng lại lớn tiếng chửi:

- Đồ giặc cái, đồ quân rùa đen.

Bạch Hùng chửi một lúc rồi nói:

- Sau khi huyết đạo giải rồi, thì người đầu tiên lão tử tìm để tính sổ là Dạ miêu tử. Ta sẽ đem con rùa đen này điếm hết huyết đạo, cắn từng miếng thịt trên đùi của hắn mà ăn sống.

Hắc Hùng cười nói:

- Ta ăn thịt bọn tiểu ni cô. Da thịt bọn chúng trắng mịn ngon hơn nhiều.

Bạch Hùng nói:

- Nhạc tiên sinh dặn, phải bắt bọn ni cô đến Hoa Sơn, không được ăn thịt dẫu.

Hắc Hùng cười nói:

- Máy trăm ni cô chỉ ăn ba bốn người, Nhạc tiên sinh không biết được.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi: Tại sao sư phụ dặn vậy? Tại sao lại sai bọn họ bắt đệ tử Hằng Sơn lên Hoa Sơn? "Đại âm mưu" đó dĩ nhiên là chuyện này. Nhưng tại sao bọn họ lại nghe hiệu lệnh của sư phụ ta?

Bỗng nghe Bạch Hùng lớn tiếng chửi:

- Quân rùa đen vô lại!

Hắc Hùng tức giận nói:

- Người không ăn ni cô thì không ăn, sao cứ chửi người ta?

Bạch Hùng nói:

- Ta chửi lữ muỗi chứ đâu chửi người.

Lệnh Hồ Xung đang nghi ngờ đầy bụng, bỗng nghe tiếng bước chân ở trong bụi cỏ sau lưng, có người từ từ đi đến gần. Chàng trầm nghĩ: Mong sao người này đừng dẫm lên ta.

Người đó đến sau lưng chàng rồi ngồi xuống, nhẹ kéo tay áo. Lệnh Hồ Xung hơi giật mình: Ai vậy? Chẳng lẽ ta bị phát hiện rồi?

Lệnh Hồ Xung quay đầu lại. Dưới ánh trăng mờ ảo, chàng thấy một gương mặt trái xoan đẹp tuyệt trần,

chính là Nghi Lâm. Chàng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, thầm nghĩ: Thì ra hành tung của mình sớm bị cô ta phát hiện rồi. Muốn cải trang làm người phụ nữ lại không giống.

Nghi Lâm nghiêng đầu, cái miệng nhỏ chúm lại, từ từ đứng dậy, vẫn kéo tay áo chàng, tỏ ý muốn cùng với chàng đi ra chỗ xa xa nói chuyện.

Lệnh Hồ Xung thấy cô đi về hướng Tây, bèn đi theo sau cô. Hai người không nói lời nào, cùng đi về một hướng. Nghi Lâm đi men theo sơn đạo nhỏ hẹp, ra khỏi Thông Nguyên cốc, bỗng nói:

- Bà bà không nghe người ta nói chuyện được mà vào chỗ thị phi này thực nguy hiểm vô cùng.

Mấy câu nói này dường như không phải là cô nói với chàng mà chỉ nói lẩm bẩm thôi. Lệnh Hồ Xung ngẩn ra, thầm nghĩ: Cô ta nói không nghe được người ta nói chuyện, vậy là có ý gì? Cô không nhận ra ta ư?

Chàng lại nghĩ Nghi Lâm xưa nay không hề cười nói với mình, vậy chắc là cô ta không nhận ra. Cô rẽ qua hướng Bắc, từ từ đi về hướng cửa Từ Diêu rồi quẹo qua một thung lũng, đến bên một con suối nhỏ.

Nghi Lâm nhỏ nhẹ nói:

- Chúng ta thường nói chuyện ở đây, bà bà nghe tiểu ni nói chuyện có chán không?

Rồi cô cười nho nhỏ, nói:

- Trước nay á bà bà không nghe tiểu ni nói gì cả. Á bà bà, nếu bà bà có thể nghe được lời của tiểu ni thì tiểu ni không bao giờ nói với bà bà đâu.

Lệnh Hồ Xung nghe Nghi Lâm nói rất chân thành, biết quả thật cô ta nhận lầm mình là bộc phụ vừa cầm vừa điếc trong chùa Huyền Không. Tính trẻ con của chàng lại nổi lên, thầm nghĩ: Ta tạm thời không để lộ thân phận, để nghe cô ta nói những gì với ta.

Nghi Lâm kéo tay áo chàng đi đến bên một tảng đá dài dưới gốc cây liễu to, ngồi xuống. Lệnh Hồ Xung ngồi xuống theo, hấn nghiêng người để ánh trăng chiếu xuống lưng, cho Nghi Lâm không nhìn thấy mặt của mình, thầm nghĩ: Chẳng lẽ ta cải trang giống như thật, ngay cả Nghi Lâm cũng nhìn không ra? Phải rồi, trong đêm tối, chỉ cần có ba phần giống thì cô ta không dễ gì phân biệt được. Thuật cải trang của Doanh Doanh thật tuyệt.

Nghi Lâm nhìn vầng trăng lười liềm trên trời, buồn bã thở dài. Lệnh Hồ Xung không nhịn được muốn hỏi: Tiểu sư thái tuổi còn nhỏ sao có nhiều buồn phiền như vậy? Nhưng cuối cùng chàng không lên tiếng. Nghi Lâm nhỏ nhẹ nói:

- Á bà bà, bà bà thật tốt. Tiểu ni thường kéo bà bà đến đây, kể cho bà bà nghe những tâm sự của tiểu ni, xưa nay bà bà không cảm thấy buồn chán,

vấn nhấn nại ngồi nghe, để tiểu ni thích nói bao nhiêu thì nói. Tiểu ni biết không nên làm phiền bà bà mãi, nhưng bà bà đối đãi với tiểu ni rất tốt, giống như má má ruột của tiểu ni. Tiểu ni không có má má, nhưng nếu tiểu ni có má má thì tiểu ni cũng không nói với má má đâu.

Lệnh Hồ Xung nghe cô ta thổ lộ tâm sự, cảm thấy không ổn, thầm nghĩ: Cô ta muốn tâm sự gì? Ta gạt cô ta thổ lộ ra bí mật nội tâm thì không phải với cô. Hay là ta mau đi khỏi đây là hơn. Lệnh Hồ Xung liền đứng dậy. Nghi Lâm kéo tay áo chàng, nói:

- Á bà bà, bà bà... bà bà muốn đi sao?

Giọng nói của cô chứa đầy nỗi thất vọng. Lệnh Hồ Xung liếc nhìn cô, thấy thần sắc của cô buồn khổ, trong ánh mắt lộ ra ý khẩn cầu, bất giác chàng xiêu lòng, thầm nghĩ: Tiểu sư muội nhan sắc tiêu tụy, có nhiều tâm sự, nếu không thổ lộ được thì cứ buồn bã trong lòng, sớm muộn gì cũng sinh trọng bệnh. Ta hãy nghe sư muội nói, chỉ cần sư muội vẫn không nhận ra ta thì ta cũng không biết đâu mà xấu hổ. Chàng liền từ từ ngồi xuống.

Nghi Lâm đưa tay kéo tay áo Lệnh Hồ Xung, nói:

- Á bà bà, bà bà thật tốt, bà bà ngồi đây với tiểu ni thêm một lúc nữa. Bà bà đâu biết lòng tiểu ni rất buồn phiền.

Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Đời Lệnh Hồ Xung này cứ mãi “đụng” phải bà bà, lần trước nhận lầm Doanh

Doanh là bà bà, bây giờ lại bị Nghi Lâm nhận làm mình là bà bà. Ta gọi người ta mấy trăm tiếng “bà bà”, bây giờ Nghi Lâm gọi trả lại mấy tiếng coi như là người tốt có báo ứng tốt.

Nghi Lâm nói:

- Hôm nay gia gia tiểu ni suýt chút nữa bị treo ngược cho đến chết, bà bà có biết không? Gia gia bị người treo lên cây, lại bị buộc thêm sợi dây đai, nói gia gia là “kẻ hiếu sắc vô yếm phụ tâm bạc hạnh đệ nhất thiên hạ”. Cả đời gia gia tiểu ni chỉ có một mình má má tiểu ni thôi, cái gì hiếu sắc vô yếm là do đâu mà có? Người đó nhất định nói hồ đồ, vốn muốn treo sợi đai vải đó lên người Điền Bá Quang mà lại treo nhầm lên người gia gia. Kỳ thực là treo sai rồi. May mà gia gia không thể treo cổ tự tử được bằng cái đai đó.

Lệnh Hồ Xung vừa ngạc nhiên vừa tức cười: Tại sao Bất Giới hòa thượng muốn tự tử? Cô ta nói lão suýt chút nữa bị chết, vậy nhất định là còn sống. Hai sợi đai này viết đều không phải lời hay ho, đã cầm xuống rồi thì tại sao lại treo người lên nữa? Tiểu sư muội này tính thật ngây thơ, không thông hiểu thế sự chút nào cả.

Nghi Lâm nói:

- Điền Bá Quang chạy lên ngọn Kiến Tính, muốn nói với tiểu ni, cứ đừng phải Nghi Hòa sư tỷ, nói hấn quá nhiều ngọn Kiến Tính không thềm hỏi câu nào cho rõ, liền vung kiếm chém. Suýt chút nữa tính mạng hấn không còn, thật là nguy hiểm.

Lệnh Hồ Xung thăm nghĩ: Ta đã từng nói, nam tử trong biệt viện nếu không có hiệu lệnh của ta thì bất cứ ai cũng không được lên ngọn Kiến Tĩnh. Thanh danh của Điền Bá Quang vốn không tốt, Nghi Hòa sư tỷ lại là người rất nóng tính, vừa gặp gã thì đương nhiên động kiếm. Nhưng võ công của Điền huynh cao hơn Nghi Hòa sư tỷ, Nghi Hòa không thể giết được Điền huynh.

Lệnh Hồ Xung đang muốn gạt đầu thì liên cảnh giác: Bất luận cô ta nói cái gì, ta tán đồng cũng được, phản đối cũng được chứ quyết không được gạt đầu hay lác đầu. Á bà bà đó quyết không nghe được lời cô ta nói.

Nghi Lâm nói tiếp:

- Đến lúc Điền Bá Quang giải thích rõ thì Nghi Hòa sư tỷ đã chém hấn mười bảy mươi tám kiếm, may mà sư tỷ hạ thủ lưu tình, không giết hấn thật. Tiểu ni vừa nghe tin, vội chạy đến Thông Nguyên cốc, không thấy gia gia đâu. Hỏi người khác ai cũng đều nói gia gia ở trong viện vừa khóc vừa làm náo loạn, rất tức giận, không ai dám nói gì với gia gia, sau đó thì không thấy nữa. Tiểu ni tìm khắp nơi trong Thông Nguyên cốc, cuối cùng gặp được gia gia ở thung lũng sau núi, thấy gia gia bị treo ở trên cây cao. Tiểu ni rất hoảng sợ, vội vọt lên cây, thấy trong cổ gia gia có một sợi dây thừng siết gia gia sắp tắt thở, thật là Bồ Tát phù hộ, may mà tiểu ni đến kịp thời. Tiểu ni cứu gia gia tỉnh lại, gia gia ôm tiểu ni khóc rống lên. Tiểu ni thấy trong cổ của gia gia vẫn còn treo sợi dây đai, trên mặt

đai vẫn viết cái gì “tham tâm bạc hạnh đệ nhất thiên hạ”. Tiểu ni nói: “Gia gia, người này thật xấu, đã treo gia gia một lần, lại treo thêm lần thứ hai nữa, treo nhầm dây đai, hẳn cũng không đổi đi nữa”.

Gia gia vừa khóc vừa nói:

- Không phải người ta treo mà là tự ta treo lên. Ta... ta... không muốn sống nữa.

Tiểu ni khuyên gia gia: “Gia gia, người đó nhất định là đột nhiên đánh lén gia gia, gia gia không cần thận, bị trúng kế của hắn, vậy cũng không cần buồn nữa. Chúng ta tìm được hắn thì phải bảo hắn nói cho rõ ra, nếu hắn nói không đúng thì chúng ta cũng treo hắn lên, đem sợi đai treo lên cổ hắn”. Gia gia nói: “Sợi dây đai này là của ta, tại sao có thể treo lên mình người khác? Kẻ hiếu sắc vô yếm tham tâm bạc hạnh đệ nhất thiên hạ là Bất Giới hòa thượng ta. Đâu có còn người nào hơn ta? Tiểu hài nhi, đừng đoán mò”. Á bà bà, tiểu ni nghe gia gia nói như vậy trong lòng rất lấy làm kỳ. Tiểu ni hỏi: “Gia gia nói sợi dây đai không treo làm sao?”. Gia gia nói: “Đương nhiên là không treo làm. Ta... ta có lỗi với má má người, cho nên muốn treo mình lên cây tự tử, người cứ mặc ta, ta không muốn sống nữa”.

Lệnh Hồ Xung nhớ Bất Giới hòa thượng từng nói với mình rằng lão yêu má má của Nghi Lâm, vì bà ta là một ni cô, cho nên lão xuất gia làm hòa thượng. Hòa thượng lấy ni cô thật là chuyện kỳ lạ cổ quái vô cùng. Lão nói lão có lỗi với má má của Nghi Lâm, chắc là vì

sau đó lão thay lòng đổi dạ cho nên mới tự nhận là “phụ tâm bạc hạnh, hiếu sắc vô yếm”. Lệnh Hồ Xung nghĩ đến chỗ này thì lòng dần hiểu ra.

Nghi Lâm nói:

- Tiểu ni thấy gia gia khóc rất thương tâm, nên cũng khóc theo. Gia gia lại khuyên ngược tiểu ni, nói: “Hài nhi ngoan, đừng khóc, đừng khóc. Nếu gia gia chết rồi, hài nhi sẽ bơ vơ, vất vưởng ở trên đời, đâu còn ai lo lắng cho hài nhi”. Gia gia nói vậy khiến tiểu ni càng khóc dữ dội hơn.

Cô nói đến đây, mắt đẫm lệ, vẻ mặt rất buồn khổ. Cô lại nói:

- Gia gia nói: “Được rồi, được rồi, ta không chết nữa đâu, nhưng ta quả cũng có lỗi với má má của ngươi”. Tiểu ni hỏi: “Tại sao gia gia lại có lỗi với má má của hài nhi?”. Gia gia thở dài nói: “Má má của ngươi vốn là một ni cô, ngươi biết rồi. Ta vừa gặp má má ngươi thì yêu má má ngươi đến phát điên, nói gì cũng phải lấy má má ngươi làm vợ. Má má ngươi nói: “A Di Đà Phật, khởi lên ý nghĩ này, không sợ Bồ Tát trách sao?”. Ta nói: “Bồ Tát muốn trách thì chỉ trách một mình ta thôi”. Má má ngươi nói: “Thí chủ là người tục gia, lấy vợ sinh con là lẽ đương nhiên. Bản ni gửi thân vào Phật môn, lục căn thanh tịnh, không động lòng phàm, Bồ Tát đương nhiên phải quả trách, làm sao trách thí chủ được?”. Ta nghĩ không sai, ta quyết chí muốn lấy má má ngươi làm vợ nhưng không phải má má ngươi một lòng muốn lấy ta. Nếu để Bồ Tát trách má má

người, làm liên lụy khiến sau khi má má người chết phải chịu khổ dưới địa ngục, ta phải làm gì để xứng với má má người? Vì vậy ta đi làm hòa thượng. Bồ Tát sẽ trách ta trước, dù bị đày xuống địa ngục, vợ chồng chúng ta cùng xuống luôn”.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Bất Giới đại sư đúng là một người chung tình, vì muốn nhận lấy sự quả trách của Bồ Tát mới đi làm hòa thượng. Đã như vậy, không biết sau đó tại sao lại thay lòng đổi dạ?

Nghi Lâm nói tiếp:

- Tiểu ni hỏi gia gia: “Sau đó gia gia có lấy má má không?”. Gia gia nói: “Đương nhiên là lấy được, nếu không thì làm sao sinh ra người? Ngàn lần không nên, vạn lần không nên, hôm đó người mới sinh ra được ba tháng, ta ẵm người ra cửa hóng nắng”. Tiểu ni hỏi: “Hóng nắng thì có gì đâu mà không phải?”. Gia gia nói: “Sự việc cũng thật là không may, lúc đó có một thiếu phụ mỹ miều, cưỡi ngựa đi ngang cửa, thấy đại hòa thượng ta ẵm một bé gái, cảm thấy hơi kỳ lạ, liếc nhìn cha con ta mấy cái rồi khen: “Bé gái thật dễ thương”. Lòng ta vui vui, nói: “Thí chủ cũng rất đẹp”. Thiếu phụ trừng mắt liếc ta rồi hỏi: “Bé gái này hòa thượng ăn cắp ở đâu ra?”. Ta nói: “Cái gì mà cắp với không trộm? Nó là con của hòa thượng ta đó”. Thiếu phụ đó đột nhiên tức giận, chửi: “Ta hỏi người đàng hoàng mà người ba lần bảy lượt trêu chọc ta, không thấy phiền phức sao?”. Ta nói: “Cái gì trêu chọc? Chẳng lẽ hòa thượng không phải là người, không biết sinh con

sao? Người không tin thì ta sinh cho người coi”. Nào ngờ người phụ nữ đó rất hung dữ, rút trường kiếm sau lưng ra phóng đến ta, thật là không biết đạo lý”.

Lệnh Hồ Xung thâm nghĩ: Bát Giới đại sư nói rất chân thật, thẳng tuột không kiêng kỵ gì, nhưng đôi phương nghe thì cho rằng lão vô lễ trêu chọc. Lão đã lấy vợ sinh con, tại sao không hoàn tục? Đại hòa thượng mà ẵm đứa bé thì thật chẳng ra thể thống gì hết.

Nghi Lâm nói:

- Tiểu ni nói: “Vị thái thái này cũng quá hung dữ. Rõ ràng hài nhi là do gia gia sinh ra, đâu có gạt bà ta, làm gì mà vô duyên vô cớ rút kiếm đâm người?” Gia gia nói: “Đúng vậy, lúc đó ta né tránh, nói: “Tại sao người chưa phân biệt xanh đỏ, trắng đen, thì đã động đao kiếm? Đứa bé này không phải ta sinh thì chẳng lẽ là người sinh?”. Người phụ nữ đó càng tức giận hơn, liên tiếp phóng ba kiếm về phía ta. Mấy kiếm này phóng không trúng ta nên xuất kiếm càng nhanh. Ta đương nhiên không sợ bà ta mà chỉ sợ bà ta đả thương đến người, bà ta phóng đến kiếm thứ tám thì ta phóng cước đá bà ta lộn nhào. Bà ta đứng dậy lớn tiếng chửi: “Ác hòa thượng, không biết xấu hổ, vô sỉ hạ lưu, chọc ghẹo phụ nữ”.

Ngay lúc đó má má người giặt áo ở bờ sông về, đứng gần đó nghe. Người phụ nữ đó chửi mấy câu, hầm hầm vọt ngựa đi, kiếm rút dưới đất cũng không lượm. Ta quay lại nói với má má người. Má má người không trả lời câu nào mà chỉ đứng khóc. Ta hỏi má má người

có chuyện gì vậy, má má người vẫn không trả lời. Sáng sớm hôm sau, ta không thấy má má người nữa. Trên bàn có một tờ giấy viết tám chữ. Người đoán xem là chữ gì? Đó là tám chữ “tham tâm bạc hạnh, hiếu sắc vô yếm”. Ta ấm người đi khắp nơi tìm má má người nhưng không tìm ra”.

Tiểu ni hỏi: “Má má nghe lời người phụ nữ đó thì cho rằng gia gia đã trêu ghẹo bà ta thật”. Gia gia nói: “Đúng vậy, không phải là oan uổng sao? Nhưng sau đó ta nghĩ lại thì cũng không hoàn toàn oan uổng, vì lúc đó ta thấy người phụ nữ đó thì trong lòng liền nghĩ: “Người phụ nữ này thật đẹp”. Người nghĩ xem: “Ta đã lấy má má người làm vợ rồi mà trong lòng lại khen người phụ nữ khác mỹ miều, không những chỉ khen trong lòng mà còn nói ra luôn, đó không phải là phụ tâm bạc hạnh, hiếu sắc vô yếm sao?”.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Thì ra má má của Nghi Lâm tiểu sư muội ghen thật lợi hại. Đương nhiên trong chuyện này có sự hiểu lầm, nhưng nếu hiểu cho rõ thì đã không có chuyện gì rồi.

Nghi Lâm nói:

- Tiểu ni hỏi: “Sau đó có tìm được má má không?”. Gia gia nói: “Ta tìm kiếm khắp nơi nhưng tìm không ra. Ta nghĩ má má người là ni cô nên nhất định đến một am ni cô nào đó, am đường nơi nào ta cũng tìm qua một lượt. Một hôm, ta tìm đến Bạch Vân am phái Hằng Sơn, sư phụ Định Dật sư thái của người thấy người rất dễ thương, lòng rất thích. Lúc đó người đang

bị bệnh, sư thái bảo ta để người ở trong am cho sư thái nuôi dưỡng, ta khỏi đem người đi bốn ba bên ngoài sẽ rất nguy hiểm cho người”.

Vừa nhắc đến Định Dật sư thái, Nghi Lâm lại thốt thức nói:

- Tiểu ni từ nhỏ không có má má, hoàn toàn nhờ sư phụ nuôi dưỡng đến ngày khôn lớn, nhưng sư phụ bị người giết chết, người giết chết sư phụ lại là sư phụ của Lệnh Hồ đại ca, bà bà thấy có khó xử không? Lệnh Hồ đại ca giống y như tiểu ni, từ nhỏ cũng không có má má, được sư phụ của Lệnh Hồ đại ca nuôi dưỡng đến lớn. Nhưng Lệnh Hồ đại ca còn chịu nhiều đau khổ hơn tiểu ni, không những không có má má, mà ngay cả gia gia cũng không có. Lệnh Hồ đại ca đương nhiên phải kính yêu sư phụ của đại ca, nếu tiểu ni giết sư phụ của Lệnh Hồ đại ca để báo thù cho sư phụ tiểu ni thì không biết Lệnh Hồ đại ca đau buồn biết bao nhiêu. Gia gia của tiểu ni lại nói, sau khi gia gia gửi tiểu ni cho Bạch Vân am nuôi dưỡng, người đi khắp các ni am trong thiên hạ, ngay cả Mông Cổ, Tây Tạng, Quan Ngoại, Tây Vực, nơi hẻo lánh nào cũng tìm đến, nhưng vẫn không hỏi thăm được một chút tin tức nào của má má. Suy nghĩ kỹ, thì má má tiểu ni nhất định là trách gia gia tiểu ni trêu ghẹo phụ nữ nên ngày hôm sau người đã tự tử rồi. Á bà bà, lúc má má tiểu ni xuất gia, đã phát lời thề trước Bồ Tát, sau khi thân vào cửa không môn, quyết không còn vướng víu tình duyên. Nhưng cuối cùng không chịu nổi tính bướng của gia gia, chịu lấy gia gia mới sinh ra tiểu ni không lâu, thì

thấy gia gia trêu ghẹo phụ nữ, bị người chửi “vô sỉ hạ lưu”, liền tức giận. Má má là một phụ nữ vô cùng cứng rắn, cho rằng mình đã sai thì không thể sai nữa, đành phải tự tử.

Nghi Lâm thở dài nói tiếp:

- Gia gia tiểu ni nói chuyện này mai sau tiểu ni mới biết, tại sao lúc gia gia xem dòng chữ “kẻ phụ tâm bạc hạnh, hiếu sắc vô yếm” trên sợi đai lại làm cho gia gia đau lòng như vậy. Tiểu ni nói: “Má má viết dòng chữ này để chửi gia gia, gia gia có cầm đưa cho ai xem không? Tại sao người khác cũng biết?” Gia gia nói: “Đương nhiên là không! Ta chưa hề nói với ai. Cái chuyện này mà nói ra ngoài thì còn ra thể thống gì nữa? Nhất định là hồn ma của má má người tìm đến ta, má má người muốn tìm ta báo thù, hận ta đã làm ô uế tấm thân thanh bạch của bà rồi còn đi trêu ghẹo người đàn bà khác nữa. Nếu không thì sợi đai vải treo trên người ta thiếu gì chữ không viết, sao cứ viết đúng tám chữ này? Ta biết má má người đang muốn đòi tính mạng của ta, vậy cũng hay lắm, ta được cùng đi với má má người”.

Gia gia lại nói: “Dù ta đi khắp nơi không tìm được má má người, có xuống âm phủ tương hội với má má người thì đó chính là điều ta có cầu cũng không được. Nhưng đáng tiếc thân ta quá nặng, lần đầu vừa treo lên thì dây thừng đã đứt, lần thứ hai treo lên, dây cũng lại đứt. Ta muốn cầm đao cắt cổ tự tử, vậy mà thanh đao rõ ràng luôn bên người ta đột nhiên tìm không thấy nữa, muốn chết cũng không dễ”. Tiểu ni nói: “Gia

gia, gia gia nghĩ sai rồi, Bồ Tát bảo vệ, không để gia gia tự tử, vì vậy dây thừng mới đứt, thanh đao cũng không thấy. Nếu không thì đến lúc hài nhi tìm đến thì gia gia đã chết rồi!". Gia gia nói: "Cũng đúng, chắc Bồ Tát phạt ta phải sống trên thế gian để chịu bao nhiêu khổ sở, không cho ta lập tức xuống cõi âm để gặp má người". Tiểu ni nói: "Lúc đầu hài nhi còn cho rằng dây đai vải của Diên Bá Quang treo nhầm vào gia gia cho nên gia gia mới tức giận như vậy". Gia gia nói: "Làm sao mà treo nhầm được? Trước đây Bất Khả Bất Giới vô lễ với người, há không phải "to gan làm càn" sao? Ta biểu hấn đi làm mai, muốn tiểu tử Lệnh Hồ Xung đến lấy người làm vợ, hấn lần lửa thoái thác, rồi làm cũng không xong, đó không phải là "làm việc bất lực" sao? Tám chữ này treo lên người hấn là thích hợp quá đi chứ". Tiểu ni nói: "Gia gia, gia gia còn kêu Diên Bá Quang đi làm những chuyện vô vị nữa thì hài nhi sẽ giận đó. Trước kia, người Lệnh Hồ đại ca yêu là tiểu sư muội của đại ca, sau này yêu Nhậm đại tiểu thư trong Ma giáo. Tuy Lệnh Hồ đại ca đối xử với hài nhi rất tốt, nhưng chưa bao giờ để ý đến hài nhi".

Lệnh Hồ Xung nghe Nghi Lâm nói như vậy thì cảm thấy vô cùng có lỗi với cô. Cô đối với chàng một dạ si tình, lúc đầu còn chưa biết, nhưng sau đó dần hiểu ra, nhưng quả đúng như lời cô nói, trước chàng yêu tiểu sư muội họ Nhạc, sau đó lại chuyển sang yêu Doanh Doanh. Những lúc bôn ba giang hồ, rất ít khi chàng nhớ đến Nghi Lâm.

Nghi Lâm nói:

- Gia gia nghe tiểu ni nói như vậy bỗng tức giận, lớn tiếng thóa mạ Lệnh Hồ đại ca, nói: “Tiểu tử Lệnh Hồ Xung có mắt không trông, thật là thua cả Bất Khả Bất Giới. Bất Khả Bất Giới còn biết con gái của ta xinh đẹp, còn Lệnh Hồ Xung lại là người đại ngu đệ nhất thiên hạ”. Gia gia chửi nhiều lời thô tục rất khó nghe, tiểu ni không dám nhắc lại. Gia gia nói: “Người dui mù nhất thiên hạ là ai? Không phải Tả Lãnh Thiên mà là Lệnh Hồ Xung”. Á bà bà, gia gia nói như vậy là không đúng, tại sao gia gia chửi Lệnh Hồ đại ca như vậy? Tiểu ni nói: “Gia gia, Nhạc cô nương và Nhậm đại tiểu thư đều đẹp hơn hài nhi gấp trăm lần, hài nhi làm sao mà bằng người ta được? Hơn nữa, hài nhi thân đã vào Phật môn, chỉ cảm kích ân đức của Lệnh Hồ đại ca đã xả thân cứu mạng hài nhi và đối với sư phụ hài nhi rất tốt nên lúc nào hài nhi cũng nhớ đến Lệnh Hồ đại ca. Má má hài nhi nói đúng, sau khi quy y vào cửa Phật, thì lục căn phải thanh tịnh, vương vãi tình duyên thì Bồ tát sẽ quở trách.”

Gia gia nói: “Thân vào Phật môn tại sao không thể lấy chồng? Nếu con gái trong thiên hạ đều xuất gia hết, không lấy chồng sinh con nữa thì loài người ở trên thế giới này không còn nữa. Má má người là ni cô không phải đã lấy ta rồi sinh ra người sao?”. Tiểu ni nói: “Gia gia, chúng ta đừng nói chuyện này nữa, hài nhi... hài nhi... Thà năm xưa má má đừng sinh ra hài nhi thì hơn”.

Cô nói đến đây thanh âm lai nghẹn ngào, một lúc sau mới nói:

- Gia gia nói, gia gia nhất định phải đi tìm Lệnh Hồ đại ca, bảo đại ca lấy tiểu ni. Tiểu ni hốt hoảng nói với gia gia, nếu gia gia mà nói chuyện này với Lệnh Hồ đại ca thì tiểu ni mãi mãi không thềm nói với gia gia một câu, gia gia có đến ngọn Kiến Tinh, tiểu ni cũng quyết không gặp gia gia nữa. Nếu Điền Bá Quang còn nói những lời vô vị này với Lệnh Hồ đại ca, tiểu ni sẽ nói với các vị sư tỷ Nghi Thanh, Nghi Hòa vĩnh viễn không cho phép hấn bước nửa bước lên Hằng Sơn. Gia gia biết tiểu ni nói là làm, gia gia ngẩn người một lúc, thở dài rồi bỏ đi. Á bà bà, gia gia đi như vậy, không biết khi nào đến thăm tiểu ni? Cũng không biết gia gia có tự sát nữa không? Thật khiến cho người ta lo lắng vô cùng. Sau đó tiểu ni tìm Điền Bá Quang, biểu hấn đi theo gia gia, chăm sóc cho gia gia. Sau khi nói xong, tiểu ni thấy có rất nhiều người lén lút đi đến Thông Nguyên cốc núp ở trong bụi cỏ, không biết để làm gì. Tiểu ni nhẹ nhàng đi theo xem, lại gặp được bà bà. Á bà bà, bà bà không biết võ công, lại không nghe người ta nói, núp ở đây nếu bị ai phát giác thì thật là nguy hiểm vô cùng. Sau này ngàn vạn lần bà bà đừng đi theo người ta núp vào trong bụi cỏ nữa. Bà bà cho rằng người ta đang chơi trò ú tim sao?

Lệnh Hồ Xung suýt bật cười, thầm nghĩ: Tiểu sư muội này tính thật trẻ con nên cho rằng người ta cũng là trẻ con.

Nghi Lâm nói:

- Trong những ngày qua, hai vị sư tỷ Nghi Hòa, Nghi Thanh cứ đốc thúc tiểu ni luyện kiếm. Tần Quyên

tiểu sư muội nói với tiểu ni rằng sư muội từng nghe các vị đại sư tử Nghi Hòa, Nghi Thanh bàn bạc. Mọi người nói, sau này Lệnh Hồ đại ca nhất định không chịu làm chương môn phái Hằng Sơn. Nhạc Bất Quần là kẻ đại thù giết sư phụ của chúng ta, chúng ta không thể nhập vào Ngũ Nhạc phái, tôn lão làm chương môn, cho nên mọi người biểu tiểu ni làm chương môn. Á bà bà, tiểu ni không tin chút nào, nhưng Tần Quyên sư muội thề độc, nói không giả dối chút nào. Sư muội nói, mấy vị đại sư tử đều nói trong quần ni hàng chữ "Nghi" của phái Hằng Sơn, Lệnh Hồ đại ca đối xử tốt với tiểu ni nhất, nếu để tiểu ni làm chương môn thì nhất định là rất hợp với tâm ý của Lệnh Hồ đại ca. Sở dĩ các sư tử quyết định cất cử tiểu ni, hoàn toàn là vì Lệnh Hồ đại ca. Các sư tử muốn tiểu ni luyện kiếm thuật giỏi để giết Nhạc Bất Quần, lúc đó làm chương môn phái Hằng Sơn không ai dị nghị nữa. Sư muội giải thích như vậy, tiểu ni mới tin. Nhưng chương môn phái Hằng Sơn, tiểu ni sao mà làm nổi? Kiếm pháp của tiểu ni có luyện thêm mười năm nữa cũng không bằng các sư tử Nghi Hòa, Nghi Thanh, muốn tiểu ni giết Nhạc Bất Quần thì tiểu ni càng làm không được. Lòng tiểu ni vốn đã rối bời, nghĩ đến chuyện này càng rối bời hơn. Á bà bà, bà bà thấy tiểu ni phải làm sao đây?

Lệnh Hồ Xung mới hiểu ra: Hóa ra bọn họ đốc thúc Nghi Lâm luyện kiếm ngày đêm như vậy, là muốn cô sau này thay chức vị của ta mà tiếp nhiệm chương môn phái Hằng Sơn. Thật là dày công suy nghĩ, nhưng cũng là tấm lòng hậu ý đối với ta.

Nghi Lâm buồn bã nói:

- Á bà bà, tiểu ni thường nói với bà bà, tiểu ni ngày đêm tưởng nhớ đến Lệnh Hồ đại ca, nằm mơ cũng thấy Lệnh Hồ đại ca. Tiểu ni nhớ đến Lệnh Hồ đại ca vì cứu tiểu ni mà không nghĩ đến tính mạng; nhớ đến Lệnh Hồ đại ca bị thương, tiểu ni ôm Lệnh Hồ đại ca chạy trốn; nhớ đến Lệnh Hồ đại ca nói cười với tiểu ni, muốn tiểu ni kể chuyện cho Lệnh Hồ đại ca nghe; nhớ đến ở trong cái gì Quân Ngọc viện thành Hành Sơn, tiểu ni.... tiểu ni... ngủ... chung giường với Lệnh Hồ đại ca, cùng đắp chung chăn với đại ca. Á bà bà, tiểu ni biết bà bà không nghe gì, nên nói với bà bà những lời này cũng không xấu hổ. Nếu tiểu ni không nói, suốt ngày chất chứa trong lòng thì phải phát điên mất. Tiểu ni nói với bà bà một lúc, khê gọi tên Lệnh Hồ đại ca thì lòng dễ chịu mấy phần.

Cô dừng lại một lúc rồi khê gọi:

- Lệnh Hồ đại ca! Lệnh Hồ đại ca!

Hai tiếng gọi này tình ý miên man, thật là tương tư ghi lòng tạc dạ. Lệnh Hồ Xung bất giác chấn động. Chàng sớm biết tiểu sư muội này rất tốt với mình, nhưng lại không ngờ trong tâm hồn nhỏ bé của cô ẩn chứa mối thâm tình như vậy, khiến cho chàng ngỡ ngàng bàng hoàng.

Lệnh Hồ Xung nghĩ: Tiểu sư muội đối với ta tình ý như vậy, kiếp này ta làm sao báo đáp được mối thâm tình của Nghi Lâm?

Nghi Lâm khẽ thở dài nói:

- Á bà bà, gia gia không hiểu tiểu ni, các sư tỷ Nghi Hòa, Nghi Thanh cũng không hiểu tiểu ni. Tiểu ni nhớ Lệnh Hồ đại ca, chỉ vì không quên được, tiểu ni biết rõ là không nên như vậy. Tiểu ni là ni cô thân trong Phật môn, sao lại có thể ngày đêm thương nhớ một nam nhân, huống chi Lệnh Hồ đại ca còn là chưởng môn nhân của bốn môn? Ngày ngày tiểu ni cầu Quan Âm Bồ Tát cứu tiểu ni, cầu xin Bồ Tát phù hộ cho tiểu ni quên được Lệnh Hồ đại ca. Sáng sớm hôm nay tụng kinh, niệm danh hiệu Cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát, lòng tiểu ni lại cầu xin Bồ Tát mong Bồ Tát phù hộ cho Lệnh Hồ đại ca tai qua nạn khỏi, gặp hung hóa cát, phù hộ cho Lệnh Hồ đại ca và đại tiểu thư họ Nhậm kết thành lương duyên mỹ mãn, sống đến bạc đầu, đời đời kiếp kiếp được hạnh phúc. Tiểu ni bỗng nhiên nghĩ tại sao mình cầu Bồ Tát điều này, cầu Bồ Tát điều nọ, Bồ Tát nghe cũng phải phiền. Từ nay về sau tiểu ni chỉ cầu Bồ Tát phù hộ cho Lệnh Hồ đại ca cả đời tiêu dao khoái lạc. Lệnh Hồ đại ca thích nhất là tiêu dao khoái lạc, không câu nệ, ràng buộc, mong Nhậm đại tiểu thư sau này không làm vướng víu Lệnh Hồ đại ca.

Cô xuất thần một lúc rồi khẽ niệm:

- Nam mô cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát,
Nam mô cứu khổ cứu nạn Quan Thế Âm Bồ Tát.

Cô niệm mười mấy lần rồi ngẩng đầu lên nhìn trắng nói:

- Tiểu ni phải về rồi, bà bà cũng về thôi.

Cô lấy từ trong túi ra hai cái bánh bao nhét vào tay Lệnh Hồ Xung nói:

- Á bà bà, hôm nay tại sao bà bà không nhìn tiểu ni, bà bà không được khỏe sao?

Một lúc sau thấy Lệnh Hồ Xung không ừ hử, cô lăm lăm:

- Bà bà không nghe, nhưng tiểu ni cứ muốn hỏi bà bà, thật là ngu.

Cô từ từ quay người đi.

Lệnh Hồ Xung ngồi trên tảng đá nhìn theo Nghi Lâm mắt hút trong bóng đêm. Những lời vừa rồi cô nói, từng câu từng câu thoáng qua trong đầu chàng, nghĩ đến thật là khó xử, bất giác chàng ngẩn ra.

Lệnh Hồ Xung không biết ngồi bao lâu, vô tình nhìn xuống khe suối, bất giác giật mình kinh hãi, thấy dưới nước có cái bóng sóng vai với mình ngồi trên tảng đá. Chàng cho rằng mình hoa mắt, lại cho rằng tại mặt nước dao động, cố định thân lại xem, thấy rõ ràng là hai cái bóng. Trong phút chốc lưng chàng toát mồ hôi hột, cả người cứng đờ, không dám quay đầu lại.

Hồi 150

Linh Quy các hào kiệt thụ hình

Nhìn cái bóng dưới nước Lệnh Hồ Xung biết người đó ở sau lưng mình không quá hai thước, chỉ cần đưa tay thì chế phục được hắn, nhưng chàng lại sợ đến sờ người ra, không biết vọt về trước. Người này đến sau lưng không một tiếng động, chàng hoàn toàn không biết, rõ ràng võ công người này rất cao, khó mà tưởng tượng được. Chàng liền nảy ra một ý nghĩ: Là quý chăng?

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây, trong lòng sợ đến lạnh buốt, ngẩn người ra một lúc, rồi mới nhìn xuống khe suối. Nước suối chảy, dưới ánh trăng, cái bóng mờ mờ ảo ảo nhìn không rõ, nhưng thấy hai bóng người giống y như nhau, đều mặc áo phụ nữ tay rộng, cũng búi tóc trên đầu, lại là hóa thân của mình.

Lệnh Hồ Xung càng kinh hãi, sợ đến nổi cơ hồ tim cũng ngừng đập. Đột nhiên không biết từ đâu dưng khí

trong người dâng lên, chàng quay phắt lại, đối diện với “con quỷ” đó.

Lệnh Hồ Xung vừa nhìn rõ, bất giác chàng hít một hơi khí lạnh, thấy người này là một phụ nữ trung niên, liền nhận ra bà là bặc phụ vừa cầm vừa điếc ở trên chùa Huyền Không. Nhưng tại sao bà bà đến sau lưng mà mình không hề biết, thật là kỳ quái. Chàng bớt sợ, nhưng sự kinh ngạc càng tăng thêm, nói:

- Á bà bà, thì ra... thì ra là bà bà, làm... làm ta sợ hết hồn...

Lệnh Hồ Xung nghe thanh âm của mình run run, hóa ra đã khàn giọng. Trên búi tóc của á bà bà giắt ngang một cây trâm, bà mặc áo màu tro nhạt, giống y như cách ăn mặc của chàng. Lệnh Hồ Xung định thần lại cười gượng:

- Bà bà đừng trách. Trí nhớ của Nhậm đại tiểu thư rất tốt, nhớ được cả kiểu dáng ăn mặc của bà bà nên cải trang cho tạt hạ, giống y như chị em sinh đôi với bà bà.

Chàng thấy thần sắc của á bà bà trơ như gỗ, không giận cũng không vui, không biết trong lòng đang nghĩ gì. Lệnh Hồ Xung tự nhủ: Người này quá cổ quái, ta cải trang giống y như bà ta, bị bà ta thấy được, không nên chần chừ ở đây lâu.

Chàng liền đứng dậy, xá dài á bà bà nói:

- Đêm khuya rồi, tại hạ xin từ biệt.

Chàng quay người đi về đường cũ.

Đi được bảy tám bước, đột nhiên thấy có người đứng trước mặt chặn đường, chính là á bà bà. Không

biết bà sử thân pháp gì mà thoáng một cái không một tiếng động, không thấy bóng hình. Lúc đối địch với Đông Phương Bất Bại, thân hình lão như điện chớp, thần tốc vô cùng, nhưng có thể thấy được hình bóng, còn vị bà bà này giống như đột nhiên từ dưới đất chui lên. Thân pháp của bà bà tuy không thần tốc bằng Đông Phương Bất Bại, nhưng không để lại chút tiếng động, thực giống như ma quỷ.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi, biết đêm nay gặp phải cao thủ, tại mình không chịu cái trang làm người khác mà cứ cái trang giống bà bà này, thật không khỏi khiến cho bà ta tức giận. Chàng liền vái dài xuống nói:

- Bà bà, tại hạ có điều mạo phạm, buộc phải cái trang như vậy, sau này tại hạ sẽ đến chùa Huyền Không tạ tội.

Vẻ mặt á bà bà vẫn lơ đãng, không để lộ chút hy vọng. Lệnh Hồ Xung nói:

- A, phải rồi! Bà bà không nghe được lời ta nói.

Chàng liền cúi người xuống, đưa ngón tay viết trên đất mấy chữ "xin lỗi, sau này không dám nữa".

Bà bà vẫn không nhúc nhích. Lệnh Hồ Xung liên tiếp xá dài, múa tay chỉ chỗ ra hiệu sẽ cởi bỏ quần áo, tóc tai rồi lại cung tay biểu lộ ý xin lỗi, bà bà vẫn đứng trơ bất động. Lệnh Hồ Xung không còn cách nào nữa, đành gãi đầu gãi tai nói:

- Bà bà không hiểu, tại hạ cũng không còn cách nào nữa.

Chàng nghiêng người đi vòng qua bên người bà bà. Chân trái bà bà cử động, thân bà bà thoáng một cái đã cản trước người Lệnh Hồ Xung. Chàng ngậm hít một hơi nói:

- Đắc tội!

Lệnh Hồ Xung bước qua phải một bước, đột nhiên phi thân lên chuồn sang trái. Chân trái vừa rơi xuống đất thì đã thấy bà bà cản trước mặt chặn lại. Chàng liên tiếp chuồn đi mấy lần, càng lúc càng nhanh, bà bà vẫn đứng chặn trước. Lệnh Hồ Xung sốt ruột, đưa tay trái ra đẩy đầu vai của bà, chưởng phải bà bà vung ra chém xuống cổ tay chàng.

Lệnh Hồ Xung vội rút tay về, tự biết mình không phải nên không dám đấu với bà, chỉ muốn mau được thoát thân. Chàng cúi đầu, muốn lách qua bên người bà, thân người vừa thoáng động, cảm thấy chưởng phong ập tới, bà bà đã phóng chưởng đánh lên đầu. Lệnh Hồ Xung nghiêng người né, nhưng chưởng này rất nhanh, bốp một tiếng, vai của chàng đã trúng chưởng. Thân người bà loạng choạng, thì ra Hấp tinh đại pháp trong cơ thể Lệnh Hồ Xung phát sinh phản ứng, đã hút nội lực trên chưởng của bà. Bà bà đột nhiên đưa tay trái ra, hai ngón tay dài khắng khiu nhọn hoắc của Kê trảo công nhắm đâm vào mắt chàng.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi vội cúi đầu né tránh, vì vậy trên lưng liền lộ ra một chỗ sơ hở lớn. May mà bà bà cũng sợ Hấp tinh đại pháp nên không dám thừa cơ hội đánh xuống. Tay phải bà cong lại, móc ngược lên nhằm móc mắt Lệnh Hồ Xung. Hiển nhiên bà bà đã có chủ ý, chuyên công kích vào mắt của đối phương,

bất luận Hấp tinh đại pháp có lợi hại đến đâu mà bị ngón tay móc vào mắt thì cũng bị đui. Con mắt mềm nhũn sao có thể hút được nội lực của người khác? Lệnh Hồ Xung đưa tay ra gạt, bà bà liền xoay bàn tay lại, năm ngón tay biến thành móng vuốt cào lên mắt trái đối phương. Lệnh Hồ Xung vội đưa tay trái ra gạt, ngón trở tay phải bà bà đã phóng ra cào vào tai phải của chàng. Mấy chiêu này thật độc hiểm, thế cực nhanh, mỗi chiêu đều rất cổ quái, giống như mụ nhà quê đánh nhau với người, nhưng vừa độc vừa mau lẹ, bức Lệnh Hồ Xung liên tiếp thoái lui. Võ công của bà bà kỳ thực không cao, sở trường của bà chỉ là hành động vô thanh, đánh lén cực nhanh. Võ công này dĩ nhiên không bằng Tả Lãnh Thiền và Nhạc Bất Quần, ngay cả Doanh Doanh cũng cao hơn bà ta nhiều. Nhưng công phu quyền cước của Lệnh Hồ Xung kém cỏi, nếu không phải bà bà đề phòng Hấp tinh đại pháp nên không dám đụng vào tay chân chàng thì Lệnh Hồ Xung đã liên tiếp bị trúng đòn rồi.

Lại chiết thêm một số chiêu, Lệnh Hồ Xung biết nếu không xuất kiếm thì đêm nay khó lòng thoát thân. Chàng liền đưa tay rút đoản kiếm, chưa kịp rút ra khỏi bao thì bà bà xuất chiêu nhanh như điện chớp, liên tiếp tấn công bảy tám chiêu. Lệnh Hồ Xung đỡ bên trái gạt bên phải. Bà bà xuất chiêu càng lúc càng nhanh, càng thâm độc, biết rõ là không thù không oán, nhưng hiển nhiên là muốn móc mắt của chàng. Lệnh Hồ Xung quát lớn một tiếng, đưa tay trái bịt hai mắt lại, tay phải thò vào túi rút kiếm, liền bị bà đánh một chưởng, đá một cước. Cuối cùng chàng mới rút được đoản kiếm ra.

Ngay lúc này đầu Lệnh Hồ Xung cảm thấy đau buốt, chàng bị bà túm chặt tóc nhấc bổng lên, lập tức trời đất quay cuồng, thân người chàng quay tít trong không trung. Thì ra bà bà túm chặt đầu, nhấc chàng lên không xoay vòng vòng càng lúc càng nhanh. Lệnh Hồ Xung la to:

- Này, này, bà làm trò gì vậy?

Chàng đưa tay quơ tán loạn, tìm cách nắm lấy cánh tay bà. Đột nhiên hai bên nách tê chôn, chàng đã bị bà điểm trúng huyết đạo, tiếp theo mấy chỗ huyết đạo ở lưng, hông, ngực, cổ đều bị điểm hết. Toàn thân chàng tê buốt, mềm nhũn ra không nhúc nhích được nữa. Bà bà cũng chưa chịu dừng tay, cứ liên tục quay tít người chàng, Lệnh Hồ Xung chỉ nghe bên tai tiếng gió vù vù, thầm nghĩ: Cả đời ta đã gặp qua vô số chuyện kỳ lạ, nhưng không đến nỗi xui xẻo như bây giờ, biến thành cái bông vụ để cho người ta chơi.

Bà quay đến nỗi chàng hoa mắt nảy đom đóm, dường như muốn ngất đi bà mới dừng tay. Bịch một tiếng, bà buông tay cho Lệnh Hồ Xung rớt mạnh xuống đất.

Lệnh Hồ Xung vốn biết mình đuối lý nên không địch ý với bà bà này, nhưng bây giờ chàng bị bà bà làm cho dở sống dở chết nên rất tức giận, chửi:

- Bà bà thúí tha, thật không biết điều. Nếu ta rút được kiếm ra thì đã đâm bà mấy nhát lòi phèo rồi.

Bà bà ném một cái nhìn lạnh lùng, mặt trở ra, hoàn toàn không lộ ra vẻ gì. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Đánh thì đánh không lại, nếu không chửi cho đã thì không khỏi quá nhục nhã. Nhưng bây giờ ta bị bà ta khắc chế, nếu bà ta biết ta chửi, thì đương nhiên sẽ hành hạ ta thêm nữa.

Chàng liền nảy ra một ý, liền vừa cười hì hì vừa chữ:

- Tặc bà bà, xú bà bà, ông trời biết bụng dạ bà xấu xa cho nên mới làm cho bà vừa câm vừa điếc như vậy, đã không biết cười lại không biết khóc, giống như thứ ngu si đần độn. Thà làm heo làm chó cũng còn sướng hơn.

Lệnh Hồ Xung càng chữ thậm tệ, vẻ mặt càng lúc càng khoái chí. Chàng vốn chỉ giả cười để bà bà không nghi ngờ nhưng chữ một lúc vẫn thấy bà bà hoàn toàn không phản ứng gì. Kế này không thành nhưng chàng đắc ý nên cười ha hả một cách rất sáng khoái.

Bà bà từ từ đi đến bên người Lệnh Hồ Xung, túm đầu lôi đi. Bà đi càng lúc càng nhanh. Lệnh Hồ Xung bị điểm huyết đạo nhưng tri giác vẫn còn, thân người bị chà xát xuống đất rất đau, muốn cười cũng không cười nổi nữa. Bà bà lôi chàng đi thẳng lên núi, Lệnh Hồ Xung nghiêng đầu quan sát địa hình, thấy bà queo qua hướng Tây, đi về phía chùa Huyền Không.

Bây giờ Lệnh Hồ Xung đã biết Bát Giới hòa thượng, Điền Bá Quang, Mạc Bắc song hùng, Cừu Tùng Niên bị nạn chắc đều là do thủ cước của bà ta. Đột nhiên bắt người ta mà thân không hay, quý không biết, ngoài thân thủ cổ quái như vậy của bà thì người khác khó mà làm được. Nhưng chàng đã từng đến chùa Huyền Không, thấy bà bà câm điếc này không biết một chút gì, có thể nói là rất ngu. Ngay cả Phương Chứng đại sư, Xung Hư đạo trưởng, Doanh Doanh, Thượng Quan Vân là những đại hành gia như vậy thấy bà cũng không nghi ngờ, công phu che đậy của á bà bà này ghê thật.

Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Nếu bà bà này cũng đem ta treo lên cây lớn ở Thông Nguyên cốc, lại tròng vào cổ ta một băng vải, nói ta là thứ đại du côn dâm tặc đệ nhất thiên hạ, thân ta làm chướng môn phái Hằng Sơn, lại giả trang làm phụ nữ, ăn mặc chẳng ra giống gì thì còn mặt mũi nào nữa. May mà bà lôi ta đến chùa Huyền Không, dù bà có treo ta lên đánh cho một trận cũng không đến nỗi xấu hổ trước mọi người.

Lệnh Hồ Xung nghĩ tối nay tuy xui xẻo nhưng cũng coi như may mắn. Chàng lại nghĩ: Không biết bà ta có rõ thân phận của ta không, có thể sẽ nể mặt chướng môn Hằng Sơn ta mà ưu ái phần nào chăng?

Trên đường đi, đá núi đâm vào người khiến toàn thân chàng bị cào rách vô số vết thương. May mà cái mặt hướng lên trên, nên không bị tổn thương đến ngũ quan. Đến chùa Huyền Không, bà bà lôi Lệnh Hồ Xung thẳng lên gác, đến tầng cao nhất bên trái Linh Quy các. Lệnh Hồ Xung la lên:

- Trời ơi, không xong rồi!

Bên ngoài Linh Quy các là cái cầu treo, bên dưới là vực sâu vạn trượng. Lệnh Hồ Xung chỉ sợ bà bà treo mình lên cái cầu treo. Chùa Huyền Không này ít người đến, mười ngày nửa tháng cũng không có ai lên. Nếu bà bà treo mình ở đây thì không khỏi bị chết đói, mùi vị này thật không dễ tiêu được.

Bà bà đặt Lệnh Hồ Xung trong gác rồi đi xuống. Chàng nằm dưới sàn, suy đoán lai lịch ác bà bà mà

chàng không hề biết chút gì. Lệnh Hồ Xung đoán rằng bà ta là một vị tiên bối cao nhân của phái Hằng Sơn, cũng là nhân vật như Vu Tẩu, nói không chừng năm xưa bà ta cũng là người hầu cận các vị sư thái Định Tĩnh, Định Nhân. Nghĩ đến đây, lòng chàng nhẹ đi một chút. Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Ta đã cải trang thành người như vậy chỉ e bà ta không nhận ra. Nếu bà cho rằng ta cũng là hạng người như Trương phu nhân, cố ý cải trang giống bà ta, đến thám thính với ý đồ bất lợi cho phái Hằng Sơn thì không khỏi sẽ nhìn ta bằng con mắt khác, hành hạ cho ta bỏ hơi tai thì thật là hỏng bét.

Nghe tiếng bước chân dưới cầu thang, bà bà đó đã trở lên, trong tay cầm dây thừng. Bà cột tay chân Lệnh Hồ Xung ra sau, lại lấy trong túi ra một băng vải vàng, đeo vào cổ chàng. Lệnh Hồ Xung nổi tính tò mò, muốn xem trên băng vải viết những chữ gì, nhưng ngay lúc này chàng đã bị bà bà dùng vải đen bịt mắt. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Bà bà này rất nhanh nhạy, biết ta sốt ruột muốn xem băng vải liền không để cho ta coi.

Chàng lại nghĩ: Lệnh Hồ Xung là lãng tử vô hạnh, thiên hạ đều biết, trên băng vải này chắc không viết lời hay ho gì, không cần xem cũng biết.

Chàng cảm thấy cổ tay cổ chân bị siết chặt lại, thân người bị kéo lên xà ngang. Lệnh Hồ Xung tức giận càn hông, lại muốn lớn tiếng chửi. Tuy chàng thích náo nhiệt nhưng cũng rất tinh tế, thầm nghĩ: Ta mà cứ chửi bậy thì càng khó thoát thân, phải từ từ vận khí, đả thông

huyết đạo, đợi lấy được kiếm thì có thể khắc chế được bà ta. Ta cũng treo bà ta lên, rồi cũng đeo băng vải vàng vào cổ bà, trên băng vải viết mấy chữ. Chữ gì? “Thiên hạ đệ nhất đại ác bà!” Không được, xưng bà là thiên hạ đệ nhất, không chừng trong lòng bà còn khoái, ta viết “Thiên hạ đệ thập bát ác bà” để bà nghĩ nát óc cũng không đoán được mười bảy ác bà xếp trước bà ta là những người nào.

Chàng lẳng tai nghe, không một tiếng thở, bà bà đã xuống gác rồi.

Bị treo hai canh giờ, bụng Lệnh Hồ Xung đã đói cồn cào. Chàng vận khí, huyết đạo dần khai thông. Lệnh Hồ Xung đang mừng thầm, bỗng thân người chàng lay động, bịch một tiếng chàng rớt mạnh xuống sàn, lại là do bà bà thả dây. Nhưng bà trở lại lúc nào, chàng không hề hay biết. Bà bà cởi vải đen bịt mắt ra, huyết đạo ở cổ Lệnh Hồ Xung chưa thông nên chàng không cách nào cúi đầu xem chữ trên băng vải đó, chỉ thấy một chữ cuối cùng là chữ “nương”. Lệnh Hồ Xung la thảm: Chết rồi!

Lòng chàng nghĩ bà ta viết chữ “nương” này, đương nhiên xem mình là phụ nữ. Bà ta viết mình là dâm đồ, lẳng tử cũng không sao, nhưng coi Lệnh Hồ Xung này là phụ nữ thì thật tội tệt.

Thấy bà bà lấy từ trên bàn một cái bát, Lệnh Hồ Xung nghĩ: Bà ta cho ta uống nước lạnh hay là uống nước nóng? Tốt nhất là uống rượu. Đột nhiên từ trên đầu hắt nước nóng chảy xuống, chàng lớn tiếng la lên:

- Ui da!

Rồi lớn tiếng chửi:

- Tặc bà bà, bà làm cái trò gì vậy?

Bà bà lấy trong túi ra một con dao cạo. Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, nghe tiếng sột sột, da đầu hơi đau, biết bà bà đang cạo đầu mình. Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa tức giận, không biết bà điên này có dụng ý gì. Qua một lúc sau, tóc ở trên đầu đã bị cạo láng bóng, chàng thầm nghĩ: Được rồi, hôm nay Lệnh Hồ Xung làm hòa thượng. Trời ơi, không phải, ta đang mặc đồ phụ nữ, thì làm ni cô vậy.

Đột nhiên Lệnh Hồ Xung rùng mình: Doanh Doanh nói chơi, bảo ta cải trang làm ni cô. Lời nói này quả ứng nghiệm, chỉ e rằng đại sự rắc rối rồi. Nói không chừng ác bà bà này đã biết ta là ai, cho rằng đại nam nhân làm chưởng môn phái Hằng Sơn thì vô cùng bất ổn, không những bà ta cạo đầu ta mà còn muốn... còn muốn thiến ta nữa, giống như Bất Khả Bất Giới, để ta không cách nào làm ô uế nơi Phật môn thanh tịnh. Người phụ nữ này trung với phái Hằng Sơn mà phát điên, chuyện gì cũng làm được. Chao ôi, Lệnh Hồ Xung hôm nay gặp phải đại nạn, “Vô lâm xưng hùng, dẫn đao tự cung”, nhưng đừng luyện Tịch tà kiếm pháp.

Bà bà cạo đầu đối phương xong, phủi sạch tóc dính trên đầu xuống. Lệnh Hồ Xung nghĩ chuyện rất khẩn cấp, liền vận nội lực để giải khai huyết đạo bị phong tỏa. Đang lúc cảm thấy mấy chỗ huyết đạo hơi chuyển động, bỗng nhiên mấy chỗ huyết đạo ở lưng, hông, vai tê chôn, chàng lại bị bà bà điểm thêm mấy chỗ. Lệnh

Kim Dung
Hồ Xung thở dài, ngay cả ba chữ “Ác bà bà” cũng không muốn chữ ra.

Bà bà lấy băng vải trên cổ nạn nhân xuống để qua một bên, Lệnh Hồ Xung mới thấy trên băng vải viết: “Ác bà nương bất nam bất nữ, đui mù đệ nhất thiên hạ”. Lệnh Hồ Xung thầm kêu khổ: Thì ra bà bà này giả câm giả điếc. Bà ta đã nghe ta nói, nếu không thì Bất Giới đại sư nói ta là người đui mù đệ nhất thiên hạ, làm sao bà ta biết được? Nếu không phải lúc Bất Giới đại sư nói chuyện với con gái bà ta ở bên nghe lén, thì là lúc Nghi Lâm nói với ta, bà ta ở bên nghe trộm, nói không chừng hai lần bà ta đều nghe hết.

Chàng liền lớn tiếng nói:

- Không cần giả bộ nữa, bà đâu có điếc.

Nhưng bà bà vẫn không để ý, đưa tay cởi áo chàng ra. Lệnh Hồ Xung tức giận la lên:

- Bà làm cái gì vậy?

Sột một tiếng, bà bà xé cái áo phụ nữ chàng mặc trên người ra làm hai rồi quăng đi, Lệnh Hồ Xung quát:

- Nếu bà làm tổn thương một sợi lông của ta thì ta sẽ chém bà nát như tương.

Chàng chuyển đổi ý nghĩ: Bà ta cạo trọc đầu ta rồi, há đâu chỉ tổn thương sợi lông của ta mà thôi?

Bà bà lấy ra một hòn đá mài dao nhỏ, lấy một ít nước rồi lấy dao cạo mài qua mài lại, đưa ngón tay lên thử, cảm thấy vừa ý thì để qua một bên, rồi lấy từ

trong túi ra cái bình sứ, trên bình viết năm chữ “Thiên hương đoạn tục giao”. Lệnh Hồ Xung nhiều lần bị thương đã từng dùng qua linh dược trị thương của phái Hằng Sơn. Chàng vừa thấy, không cần xem chữ trên bình cũng biết là thương dược này, còn loại khác là Bạch vân hùng đảm hoàn dùng để uống. Quả nhiên bà bà liền lấy trong túi ra một cái bình, đúng là Bạch vân hùng đảm hoàn. Bà bà lại lấy ra mấy băng vải trắng, là vật dùng để băng bó vết thương. Vết thương cũ của Lệnh Hồ Xung đã lành, không có vết thương mới, bà bà sắp đặt như vậy, thì rõ ràng là có ý đồ. Chàng ngám ngám than khổ.

Bà bà sắp đặt xong, nhìn chằm chằm vào Lệnh Hồ Xung, một lúc sau mới nhắc nạn nhân đặt trên cái bàn gỗ, về mặt bà vẫn trơ ra. Lệnh Hồ Xung từng trải cả trăm trận chiến, dù thân bị trọng thương, bị cường địch làm khốn cũng không sợ, bây giờ đối mặt với một lão bà như vậy, chàng lại sợ hãi khôn tả. Bà bà từ từ đưa con dao cạo lên, ánh đèn phản chiếu lên lưỡi lấp loáng, mồ hôi trên trán Lệnh Hồ Xung rớt từng giọt.

Đột nhiên trong đầu chàng lóe lên một ý nghĩ, bèn lớn tiếng nói:

- Bà là vợ của Bất Giới hòa thượng.

Bà bà giật mình, lùi lại một bước nói:

- Sao... sao... ngươi... biết?

Thanh âm dứt quãng, giống như đứa bé mới tập nói. Lúc Lệnh Hồ Xung nói câu này, trong đầu chưa

suy nghĩ kỹ, nói xong mới kịp hiểu vì sao mà mình biết. Chàng cười nhạt nói:

- Hừ, đương nhiên là ta biết, ta đã biết từ lâu rồi.

Lệnh Hồ Xung suy đoán nhanh: Phải rồi, bà ta chính là người đeo vào cổ của Bất Giới hòa thượng hàng chữ: "Kẻ hiếu sắc vô yếm, phụ tâm bạc hạnh đệ nhất thiên hạ". Những chữ này trừ Bất Giới hòa thượng ra thì trên đời này chỉ có vợ của lão mới biết. Chàng lớn tiếng nói:

- Trong lòng của bà không lúc nào quên kẻ phụ tâm bạc hạnh hiếu sắc vô yếm, nếu không thì tại sao lão treo cổ tự tử, bà lại cắt đứt dây thừng? Lão muốn tự tử, tại sao bà lại trộm mất con dao của lão. Kẻ phụ tâm bạc hạnh, hiếu sắc vô yếm như vậy để cho chết đi, há không đúng sao?

Bà bà lạnh lùng nói:

- Để hấn... chết sáng khoái... như vậy... há không... không dễ dàng.. cho hấn sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phải rồi, để cho lão mười mấy năm nay lòng như lửa đốt từ Quan Ngoại đến Tây Tạng, từ Mạc Bắc đến Tây Vực, đến từng am ni cô tìm bà, bà lại trốn ở đây hưởng phúc, đó mới là không dễ dàng cho lão.

Bà bà nói:

- Hấn có tội... bị báo ứng, hấn lấy ta làm vợ... tại sao... còn chọc gheo phụ nữ?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ai nói lão chọc ghẹo? Người ta nhìn con gái của bà thì lão cũng nhìn người ta, có gì đâu mà không được?

Bà bà nói:

- Người đã có vợ rồi mà còn đi nhìn người khác thì không được.

Lệnh Hồ Xung cảm thấy người đàn bà này quá vô lý, bèn nói:

- Bà là phụ nữ đã có chồng, tại sao còn nhìn đàn ông?

Bà bà tức giận nói:

- Ta nhìn đàn ông hồi nào? Nói bậy!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bây giờ không phải bà đang nhìn ta hay sao? Chẳng lẽ ta không phải là đàn ông? Bất Giới hòa thượng chẳng qua chỉ nhìn phụ nữ một cái còn bà lại lôi đầu ta, cạo đầu ta. Ta nói với bà, nam nữ thụ thụ bất thân, chỉ cần bà đụng lên da thịt trên người ta thì đã phạm thanh quy giới luật. May mà bà chỉ đụng đến tóc của ta chứ chưa sờ đến mặt ta, nếu không thì Quan Âm Bồ Tát nhất định sẽ không tha cho bà đâu.

Chàng nghĩ người phụ nữ này ít đi ra bên ngoài, không hiểu thế sự, phải dọa bà ta để bà ta khỏi phải lấy dao rạch lên người mình.

Bà bà nói:

- Ta chặt tay, chân, đầu của người chứ không cần đụng đến người của người.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Muốn chém đầu ta, xin cứ tự nhiên.

Bà bà cười nhạt nói:

- Muốn ta giết người, đầu có dễ như vậy. Bây giờ có hai con đường, mặc cho người tự chọn. Một là người mau mau lấy Nghi Lâm làm vợ, đừng làm cho nó đau lòng mà chết. Nếu người lên mặt thú tha không đồng ý thì ta thiến người, để cho người làm một quái vật bất nam bất nữ. Người không lấy Nghi Lâm thì cũng không lấy được con nhỏ xấu xa trơ trên nào cả.

Mười mấy năm nay bà giả câm giả điếc, lâu không nói chuyện nên miệng lưỡi nói năng vụng về, nói một lúc mới lưu loát hơn một chút.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nghi Lâm cố nhiên là một cô nương tốt, chẳng lẽ trên đời này ngoài Nghi Lâm ra thì những cô nương khác đều là người xấu xa trơ trên?

Bà bà nói:

- Cũng gần vậy, có tốt thì cũng chẳng ra gì. Rốt cuộc người có đồng ý hay không, nói mau!

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nghi Lâm tiểu sư muội là hảo bằng hữu của ta, nếu tiểu sư muội biết bà bà bức ta như vậy thì sẽ tức giận lắm.

Bà bà nói:

- Người lấy nó làm vợ, nó vui mừng không hết, tức giận gì cũng tiêu tan hết.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nghi Lâm là người xuất gia, đã từng phát thệ không lấy chồng. Hễ động lòng phàm thì Bồ Tát sẽ quả trách.

Bà bà nói:

- Nếu người làm hòa thượng thì Bồ Tát không chỉ trách một mình nó. Ta cạo đầu cho người, chẳng lẽ là không công sao?

Lệnh Hồ Xung không nhịn được, cười ha hả nói:

- Thì ra bà cạo đầu cho ta là muốn ta làm hòa thượng, để lấy tiểu ni cô làm vợ. Chồng của bà trước đây cũng làm như vậy, nên bà buộc ta học theo lão phải không?

Bà bà nói:

- Đúng vậy!

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Người trọc đầu trong thiên hạ rất nhiều, có cạo sạch tóc cũng không phải là hòa thượng.

Bà bà nói:

- Cũng dễ thôi, ta đốt trên đầu người mấy chấm nhang là được. Trọc đầu không nhất định là hòa thượng, trọc đầu mà lại đốt thêm mấy chấm nhang thì đúng là hòa thượng rồi.

Bà nói xong liền muốn động thủ. Lệnh Hồ Xung vội nói:

- Khoan đã, khoan đã! Làm hòa thượng thì cũng phải để người ta cam tâm tình nguyện, đâu có lý nào lại cưỡng bức được.

Bà bà nói:

- Người không chịu làm hòa thượng thì làm thái giám.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Bà bà này khủng khiếp khiếp, chỉ e rằng chuyện gì cũng làm được, ta phải tìm kế hoãn binh trước, bèn nói:

- Bà làm ta thành thái giám nhưng sau đó bỗng nhiên ta đổi ý, muốn lấy Nghi Lâm tiểu sư muội làm vợ thì phải làm sao? Không phải là bà hại hai người ta cả đời sao?

Bà bà tức giận nói:

- Chúng ta là người học võ, làm chuyện gì cũng phải dứt khoát, một lời đã nói thì không thay lòng đổi dạ, hồi tâm chuyển ý. Làm hòa thượng thì làm hòa thượng, làm thái giám thì làm thái giám, bậc nam tử hán đại trượng phu thì sao lại dờ dờ ươn ươn như vậy?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Làm thái giám rồi thì đâu còn là nam tử hán đại trượng phu nữa.

Bà bà tức giận nói:

- Chúng ta đang bàn chuyện nghiêm chỉnh, ai nói giỡn với người?

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Nghi Lâm tiểu sư muội xinh đẹp dịu dàng, đối với ta rất thâm tình, nhưng tim ta đã sớm thuộc về Doanh Doanh, sao có thể

phụ được? Bà bà này vô lý vô cơ bức ta như vậy, bậc đại trượng phu thà chết chứ không khuất phục.

Chàng bèn nói:

- Bà bà, ta hỏi bà, một người nam tử hán phụ tâm bạc hạnh, hiếu sắc vô yếm, tốt hay không tốt?

Bà bà nói:

- Đừng có mà hỏi nhiều. Loại người này không bằng heo chó.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng vậy. Nghi Lâm tiểu sư muội vừa xinh đẹp lại đối với ta rất tốt, tại sao ta không lấy cô ta làm vợ? Chỉ vì ta sớm đã có hôn ước với một vị cô nương khác. Vị cô nương này đối với ta ân trọng như núi nên Lệnh Hồ Xung này dù bị bà bằm nát toàn thân, ta cũng quyết không phụ cô ta. Nếu ta phụ cô ta, há không phải ta biến thành kẻ phụ tâm bạc hạnh hiếu sắc vô yếm đệ nhất thiên hạ sao? Danh hiệu "Đệ nhất thiên hạ" này của Bất Giới hòa thượng đã bị Lệnh Hồ Xung ta giành lấy rồi.

Bà bà nói:

- Vị cô nương này là Nhậm đại tiểu thư trong Ma giáo, ngày hôm đó giáo chúng Ma giáo ở đây vây người thì cô ta đã ra tay cứu người có phải không?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng vậy, vị Nhậm đại tiểu thư này là người bà đã tận mắt nhìn thấy.

Bà bà nói:

- Vậy cũng dễ thôi, ta sẽ bảo Nhậm đại tiểu thư bỏ người đi, coi như cô ta phụ tâm bạc hạnh chứ không phải người phụ tâm bạc hạnh với cô ta, vậy là ổn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cô ta quyết không bao giờ bỏ ta. Cô ta vì ta mà chịu xả thân, ta cũng chịu vì cô ta mà bỏ mạng. Ta không phụ bạc cô ta thì cô ta quyết không phụ bạc ta.

Bà bà nói:

- Chỉ e chuyện đã đến nước này, người không vì cô ta được nữa. Nam tử thúy tha trong Hằng Sơn biệt viện rất nhiều, cứ tìm đại cho cô ta một người làm chồng là được rồi.

Lệnh Hồ Xung tức giận quát:

- Nói bậy!

Bà bà hỏi:

- Người nói ta không làm được sao?

Bà bà nói vậy rồi đi ra khỏi cửa. Nghe tiếng cửa phòng kế bên mở ra, bà bà lại trở về, trong tay xách một thiếu nữ, tay chân bị cột, chính là Doanh Doanh.

Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, không ngờ Doanh Doanh lại cũng rơi vào tay bà bà này. Thấy người cô không bị thương, chàng hơi yên dạ, bèn gọi:

- Doanh muội, Doanh muội cũng đến rồi ư?

Doanh Doanh mỉm cười nói:

- Hai người nói chuyện, tiểu muội nghe hết rồi. Xung ca nói quyết đối với tiểu muội không phụ tâm bạc hạnh, tiểu muội rất sung sướng.

Bà bà quát:

- Ở trước mặt ta không được nói những lời trơ trẽn như vậy. Tiểu cô nương, ngươi muốn lấy hòa thượng hay là thái giám?

Doanh Doanh đỏ mặt nói:

- Lời của bà bà nói mới thật là khó nghe.

Bà bà nói:

- Ta suy nghĩ kỹ rồi, muốn tiểu tử Lệnh Hồ Xung này bỏ ngươi mà lấy Nghi Lâm nhưng hắn quyết không chịu.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng khen:

- Từ lúc bà mở miệng nói đến giờ câu này mới nghe có lý.

Bà bà nói:

- Vậy lão nhân gia ta làm chuyện tốt nên nhượng bộ một bước, cho tiểu tử Lệnh Hồ Xung này lấy hai người. Hắn làm hòa thượng thì được lấy hai người; còn làm thái giám thì không lấy được người nào. Nhưng sau khi thành thân, ngươi không được ăn hiếp con gái ngoan của ta, hai người các ngươi không phân lớn nhỏ, người lớn hơn vài tuổi thì để Nghi Lâm gọi ngươi là sư tử được rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta...

Chàng mới nói một tiếng “ta” thì trên Á huyết tề chôn, đã bị bà bà điểm huyết không nói được. Bà bà đó vừa điểm Á huyết của Doanh Doanh, vừa nói:

- Chuyện lão nhân gia ta đã quyết định, không cho các người nói bô lô ba la xen vào. Để tiểu hòa thượng người lấy hai cô vợ đẹp như hoa như ngọc thì còn lời gì hay hơn để nói nữa? Hừ, lão tặc ngục Bất Giới này thật vô dụng, thấy con gái bệnh tương tư mà chỉ lo lắng sốt ruột, lão nhân gia ta vừa ra tay thì mã đáo thành công ngay.

Bà bà nói xong phóng người ra khỏi phòng. Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh nhìn nhau cười khổ, nói cố nhiên là không được mà ngay cả đưa tay ra hiệu cũng không được. Lệnh Hồ Xung nhìn Doanh Doanh chăm chăm. Lúc này ánh triều dương vừa ló dạng, chiếu qua cửa sổ, cây nến trên bàn vẫn còn cháy không ngừng lay động, làn khói nhẹ bay qua gương mặt trắng như ngọc của Doanh Doanh, càng tăng thêm vẻ đẹp của cô.

Lệnh Hồ Xung thấy ánh mắt của cô nhìn xuống con dao cạo nằm dưới đất, rồi xoay lại nhìn cái bình thuốc và băng vải để trên bàn, mặt lộ vẻ trêu chọc, hiển nhiên là muốn nói: Đáng đời chưa, đáng đời chưa?

Nhưng cô liền đưa mắt nhìn ra chỗ khác, cúi xuống, mặt đỏ bừng lên, biết chuyện này không thể nói mà ngay cả nghĩ cũng không thể nghĩ đến.

Lệnh Hồ Xung thấy Doanh Doanh mắc cỡ vô cùng, dường như làm một chuyện gì đó vụng trộm bị bắt được, bất giác ngực chàng nóng ran lên, thầm nghĩ:

Nếu bây giờ ta được tự do thì ta sẽ chạy đến ôm cô ta, thật thân mật.

Ánh mắt của Doanh Doanh từ từ quay lại chạm vào ánh mắt của Lệnh Hồ Xung, cô liền nhìn tránh đi, mặt cô bốt đỏ dần rồi đột nhiên lại đỏ bừng lên đến mang tai. Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Ta đối với Doanh Doanh thủy chung không hai lòng. Ác bà bà bức ta thành thân với Nghi Lâm tiểu sư muội, vì mong thoát thân ta đành phải tạm thời chấp nhận để đến lúc bà giải huyết đạo cho ta, trong tay ta có kiếm thì còn sợ gì bà bà nữa. Công phu quyền cước của ác bà bà này tuy cao nhưng so với Tả Lãnh Thiên, Nhậm giáo chủ bà còn thua xa. Còn kiếm pháp của bà ta quyết không phải là địch thủ của ta. Bà giỏi ở chỗ nhanh tay lẹ chân, đi đứng không phát ra tiếng động, đột nhiên đánh lên nên khiến cho người ta không kịp đề phòng. Nếu đánh thật thì Doanh Doanh hơn hẳn bà ta mấy phần, Bất Giới hòa thượng cũng giỏi hơn bà ta.

Lệnh Hồ Xung suy nghĩ xuất thần, liếc mắt qua thấy Doanh Doanh đang nhìn hẩn. Lần này cô không mắc cỡ nữa, hiển nhiên là cô không nghĩ đến chuyện thái giám. Thấy mắt cô nhìn nghiêng, khóe miệng hơi cười, đó là cô đang cười cái đầu trọc của chàng Cô không nghĩ đến thái giám mà đang cười hòa thượng.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nhưng không thể phát ra tiếng, thấy Doanh Doanh càng cười thích thú hơn, bỗng con người của cô chuyển đi chuyển lại mấy vòng lộ ra vẻ tức cười, mắt trái đá lông nheo một cái rồi thêm một cái nữa. Lệnh Hồ Xung chưa hiểu dụng ý của Doanh Doanh, chỉ thấy mắt trái của cô lại đá lông nheo hai

cái nữa, chàng trầm nghĩ: Nháy mắt hai cái đó là ý gì? A, phải rồi, cô ta đang cười ta muốn lấy hai vợ.

Mắt trái của chàng liền đá lông nheo một cái, không cười nữa, vẻ mặt rất nghiêm trang, ý nói là: Chỉ lấy một mình Doanh muội thôi, quyết không lấy hai người!

Doanh Doanh mỉm cười lắc đầu, mắt trái lại đá lông nheo hai cái, ý nói là: Lấy hai người cũng được.

Lệnh Hồ Xung lại lắc đầu, mắt trái lại đá lông nheo một cái. Chàng muốn lắc đầu mạnh thêm để biểu lộ ý kiên quyết, nhưng toàn thân huyết đạo bị điểm quá nhiều, khó mà dùng sức được, vẻ mặt của chàng rất chân thành. Doanh Doanh hơi gạt đầu, ánh mắt lại liếc sang con dao cạo râu từ từ lắc đầu. Lệnh Hồ Xung nhìn chăm chăm vào cô ta. Ánh mắt của Doanh Doanh từ từ liếc sang.

Hai người cách nhau hơn một trượng, bốn mắt nhìn nhau, bỗng nhiên tâm ý tương thông, không cần phải nói ra lời, mà vẫn hiểu rõ tình ý của nhau. Lấy hay không lấy Nghi Lâm cũng không quan trọng, làm hòa thương hay thái giám cũng không quan trọng. Hai người chết cũng được, sống cũng được, giờ phút này lòng hai người như một đã mãn nguyện rồi. Trước mắt giờ phút này mãi mãi bên chặt, dù trời long đất lở giây phút này cũng không bao giờ mất đi.

Hỏi 151

Độc kiếm pháp, trừ bợn gian tà

Hai người ngơ ngẩn nhìn nhau không biết trải qua bao lâu, bỗng nghe tiếng bước chân trên cầu thang, có người đi lên gác. Hai người trong cảnh say đắm tình tứ, tâm hồn bay bổng chợt tỉnh lại.

Nghe thanh âm trong trẻo của người con gái nói:

- Á bà bà, bà bà dẫn tiểu ni lên đây làm gì?

Chính là giọng nói của Nghi Lâm. Nghe cô đi vào phòng kế bên, ngồi xuống, hiển nhiên là bà bà đó cùng đi với cô ta, nhưng không hề nghe chút cử động của bà bà. Một lúc sau, nghe bà bà từ từ nói:

- Người đừng gọi ta là á bà bà, ta không có cảm.

Nghi Lâm la thất thanh, rất kinh ngạc. Cô run run nói:

- Bà... bà.... bà... bà không... không cảm ư? Bà khỏi rồi ư?

Bà bà nói:

- Trước nay ta đâu có câm.

Nghi Lâm nói:

- VẬY... vậy trước nay bà cũng không điếc, nghe... nghe được... lời của tiểu ni sao?

Trong thanh âm của cô lộ ra vẻ kinh hãi tột bậc.
Bà bà nói:

- Hài nhi, người sợ cái gì? Ta nghe được lời người nói thì không phải hay hơn sao?

Lệnh Hồ Xung nghe ngữ khí của bà bà hiển từ thân thiết, lúc nói chuyện với con gái ruột, để lộ ra muôn vàn thương yêu. Nhưng Nghi Lâm vẫn vô cùng kinh hoàng, run run nói:

- Không! Không! Tiểu ni đi đây!

Bà bà nói:

- Hài nhi ngồi xuống một lát nữa, ta có một chuyện rất quan trọng muốn nói với hài nhi.

Nghi Lâm nói:

- Không, tiểu ni... tiểu ni không muốn nghe. Bà bà gạt tiểu ni, tiểu ni cho rằng bà bà câm điếc, tiểu ni.... tiểu ni mới nói những lời đó với bà bà. Bà bà gạt tiểu ni rồi. Thanh âm nghẹn ngào, cô òa lên khóc. Bà bà nhẹ vỗ vai cô, dịu dàng nói:

- Hảo hài nhi, đừng lo lắng. Không phải ta gạt hài nhi, ta sợ hài nhi đau buồn sinh bệnh nên để hài nhi

nói ra cho lòng nhẹ đi một chút. Ta đến Hàng Sơn, vẫn giả câm giả điếc, không ai biết cả, không phải là cố ý để gạt hài nhi.

Nghi Lâm khóc hu hu. Bà bà lại ôn tồn nói:

- Ta có một chuyện rất hay để nói với hài nhi, hài nhi nghe xong nhất định rất vui mừng.

Nghi Lâm nói:

- Là chuyện của gia gia tiểu ni có phải không?

Bà bà nói:

- Gia gia của hài nhi, hừ, ta mặc kệ lão. Chuyện của Lệnh Hồ đại ca của hài nhi đó.

Nghi Lâm run run nói:

- Bà bà đừng nhắc... đừng nhắc đến Lệnh Hồ đại ca, tiểu ni... tiểu ni không bao giờ nói với bà bà về Lệnh Hồ đại ca nữa. Tiểu ni phải đi tụng kinh đây.

Bà bà nói:

- Không, hài nhi nán lại một chút, nghe ta nói xong đã. Lệnh Hồ đại ca của hài nhi nói với ta, trong lòng của hắn kỳ thực rất yêu hài nhi còn hơn cả Nhậm đại tiểu thư Ma giáo đó gấp mười lần.

Lệnh Hồ Xung liếc Doanh Doanh một cái, lòng thầm chửi: Xú bà bà, ăn nói quá hoang đường.

Nghi Lâm thở dài, nói khẽ:

- Bà bà không cần dỗ tiểu ni. Lúc đầu tiểu ni biết Lệnh Hồ đại ca, Lệnh Hồ đại ca chỉ yêu một mình tiểu

sư muội của đại ca thôi, yêu hơn cả tính mạng, trong lòng chỉ một mình tiểu sư muội. Sau đó tiểu sư muội của Lệnh Hồ đại ca coi thường đại ca, lấy người khác thì Lệnh Hồ đại ca chỉ yêu Nhậm đại tiểu thư, cũng yêu hơn cả tính mạng mình, trong lòng cũng chỉ có một mình Nhậm đại tiểu thư.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh ánh mắt giao nhau, lòng cảm thấy ngọt ngào vô hạn.

Bà bà nói:

- Kỳ thực, hấn vẫn lén lút thương thầm người, chẳng qua người là người xuất gia, hấn lại là chưởng môn phái Hằng Sơn, không thể để lộ ra tình ý này. Bây giờ hấn đã hạ quyết tâm, thề với lòng quyết ý lấy người, cho nên đã sớm xuống tóc làm hòa thượng rồi.

Nghi Lâm lại kinh hãi nói:

- Không... không... không đâu, không thể được, không thể được! Bà bà... bà bà biểu Lệnh Hồ đại ca đừng làm hòa thượng.

Bà bà than:

- Không kịp rồi, hấn đã thành hòa thượng. Hấn nói, dù sao đi nữa hấn nhất định muốn lấy người làm vợ. Nếu không lấy được người thì hấn sẽ tự tử chứ không chịu làm thái giám.

Nghi Lâm nói:

- Làm thái giám ư? Sư phụ tiểu ni từng nói là lời thô tục, người xuất gia chúng ta không thể nói được.

Bà bà nói:

- Thái giám cũng không phải là lời thô tục, đó là người thấp kém hạng ba hạng bốn, chuyên hầu hạ hoàng đế, hoàng hậu.

Nghi Lâm nói:

- Lệnh Hồ đại ca là người tính tình cao ngạo, không chịu ai bó buộc mình, sao chịu hầu hạ hoàng đế, hoàng hậu? Tiểu ni thấy ngay cả hoàng đế, đại ca cũng không muốn làm, đừng nói là đi hầu hạ hoàng đế. Đương nhiên đại ca sẽ không làm thái giám.

Bà bà nói:

- Làm thái giám cũng không phải là đi hầu hạ hoàng đế, hoàng hậu thật. Đó chỉ là ví dụ. Người làm thái giám thì không lấy vợ sinh con được.

Nghi Lâm nói:

- Tiểu ni không tin. Ngày sau Lệnh Hồ đại ca và Nhậm đại tiểu thư thành thân, đương nhiên sẽ sinh ra mấy đứa trẻ ngoan. Hai người đều đẹp như vậy, nếu sinh hạ con gái nhất định rất khả ái.

Lệnh Hồ Xung liếc mắt nhìn, thấy Doanh Doanh hai má đỏ ửng, trong cái thẹn thùng chứa đầy niềm vui sướng vô bờ. Bà bà tức giận, lớn tiếng nói:

- Ta nói hấn không sinh con được là không sinh con được. Đừng nói là sinh con mà ngay cả lấy vợ cũng không thể. Hấn đã thề độc là phải lấy người cho bằng được.

Nghi Lâm nói:

- Tiểu ni biết trong trái tim Lệnh Hồ đại ca chỉ có một mình Nhậm đại tiểu thư thôi.

Bà bà nói:

- Nhậm đại tiểu thư hẳn cũng lấy, mà người hẳn cũng lấy. Hiểu chưa? Tổng cộng hẳn lấy cả thầy hai vợ. Đàn ông ba thê bốn thiếp trên đời này đều thế, đừng nói hẳn chỉ lấy có hai vợ.

Nghi Lâm nói:

- Không đâu. Lòng yêu ai thì Lệnh Hồ đại ca chỉ nhớ đến người đó, sáng cũng nhớ, tối cũng nhớ, lúc ăn cơm lúc ngủ cũng nhớ, làm sao có thể nhớ đến người thứ hai? Giống như gia gia của tiểu ni vậy, từ sau khi má má đi, gia gia bôn tẩu khắp chân trời góc bể, đến khắp nơi tìm má má. Phụ nữ trong thiên hạ rất nhiều, nếu có thể lấy hai vợ, thì tại sao gia gia tiểu ni không lấy người khác làm vợ?

Bà bà lặng yên hồi lâu rồi than:

- Lão... lão trước kia làm chuyện sai, sau đó lòng hối hận cũng không có gì lạ.

Nghi Lâm nói:

- Tiểu ni phải đi đây. Bà bà, nếu bà bà đề cập với người khác chuyện Lệnh Hồ đại ca, đại ca... đại ca muốn lấy tiểu ni với bất cứ ai, thì tiểu ni không thể sống được.

Bà bà hỏi:

- Tại sao? Hấn nói phải lấy người làm vợ cho bằng được, chẳng lẽ người không vui sao?

Nghi Lâm nói:

- Không! Không! Lúc nào tiểu ni cũng nhớ đến Lệnh Hồ đại ca, lúc nào tiểu ni cũng cầu xin Bồ Tát, mong Bồ Tát phù hộ cho Lệnh Hồ đại ca sống tiêu dao, khoái lạc, chỉ mong Lệnh Hồ đại ca được tai qua nạn khỏi, được như sở nguyện thành thân với Nhậm đại tiểu thư. Bà bà, tiểu ni chỉ mong Lệnh Hồ đại ca được vui sướng hạnh phúc. Trước nay tiểu ni chưa hề mong Lệnh Hồ đại ca lấy tiểu ni làm vợ.

Bà bà nói:

- Nếu hấn không lấy người được thì hấn quyết không sống sung sướng được, ngay cả làm người cũng không còn lạc thú nữa.

Nghi Lâm nói:

- Tại tiểu ni không tốt, cho rằng bà bà không nghe được nên tiểu ni nói với bà bà quá nhiều lời về Lệnh Hồ đại ca. Lệnh Hồ đại ca là đại anh hùng, đại hào kiệt của thế gian này, tiểu ni chỉ là một tiểu ni cô cái gì cũng không hiểu, cái gì cũng không biết. Lệnh Hồ đại ca từng nói "Hễ gặp ni cô, đánh bạc tất thua", gặp tiểu ni thì bị xui xẻo, sao lại chịu lấy tiểu ni? Tiểu ni đã quy y Phật môn, đáng lẽ tâm phải như nước phẳng lặng, không thể nghĩ đến chuyện này. Bà bà, sau này bà bà cũng đừng nhắc đến Lệnh Hồ đại ca nữa, tiểu ni... tiểu ni từ nay về sau quyết không gặp bà bà nữa.

Bà bà vội nói:

- Tiểu a đầu, người chẳng hiểu gì hết. Lệnh Hồ Xung đã vì người mà làm hòa thượng, hẳn thế phải lấy người cho bằng được, nếu Bồ Tát quả trách thì cũng chỉ quả trách mình hẳn thôi.

Nghi Lâm nhẹ thở dài nói:

- Lệnh Hồ đại ca cũng nghĩ giống gia gia tiểu ni sao? Nhất định không đâu. Má má của tiểu ni thông minh xinh đẹp, tính tình hòa thuận, đối xử tốt với người, là người phụ nữ tốt nhất thiên hạ. Gia gia tiểu ni vì má má tiểu ni mà làm hòa thượng, đó là đáng làm. Tiểu ni... tiểu ni ngay cả nửa phần của má má cũng không bằng.

Lệnh Hồ Xung cười thầm: Má má của tiểu sư muội thông minh, xinh đẹp cố nhiên không thấy, còn tính tình hòa thuận thì không cần phải nói. So với tiểu sư muội, má má của tiểu sư muội cũng không bằng nửa phần của tiểu sư muội.

Bà bà hỏi:

- Tại sao người biết?

Nghi Lâm đáp:

- Gia gia tiểu ni mỗi lần gặp tiểu ni đều nói tốt về má má, nói má má ôn hòa văn nhã, xưa nay không hề chửi ai, không tức giận, cả đời ngay cả kiến cũng không giẫm chết một con. Tất cả những gì tốt đẹp nhất của người phụ nữ trong thiên hạ gộp lại cũng không bằng má má tiểu ni.

Bà bà nói:

- Lão... lão nói thật vậy ư? Chi e là... là giả dối.

Bà nói hai câu này thanh âm hơi run, hiển nhiên là lòng bà bị kích động, Nghi Lâm nói:

- Đương nhiên là thật. Tiểu ni là con gái của gia gia, gia gia gạt tiểu ni làm gì?

Trong khoảnh khắc, trong Linh Quy các tĩnh lặng không một tiếng động, bà bà dường như chìm đắm vào cõi trầm tư.

Nghi Lâm nói:

- Á bà bà, tiểu ni đi đây. Từ nay về sau không muốn gặp Lệnh Hồ đại ca nữa, hằng ngày tiểu ni chỉ cầu xin Quan Thế Âm Bồ Tát phù hộ cho Lệnh Hồ đại ca.

Tiếng bước chân cô nhẹ nhàng đi xuống lầu. Qua một lúc rất lâu, bà bà tựa hồ như người từ trong mộng tỉnh giấc, miệng khê lẩm bẩm:

- Lão nói ta là người phụ nữ tuyệt vời nhất thiên hạ ư? Lão đi khắp chân trời góc bể, đến khắp nơi tìm ta ư? Vậy thì kỳ thực lão không phải là kẻ phụ tâm bạc hạnh, hiếu sắc vô yếm ư?

Đột nhiên bà cao giọng gọi:

- Nghi Lâm, Nghi Lâm, người đang ở đâu?

Nhưng Nghi Lâm đã đi xa rồi. Bà bà lại gọi hai lần nữa, nhưng không nghe lời ứng đáp, vội lao nhanh xuống lầu. Bà chạy rất nhanh, nhưng tiếng bước chân vẫn rất nhỏ như tiếng chân mèo, cơ hồ không nghe được.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh nhìn nhau, nhất thời trăm mối cảm xúc giao hòa với nhau. Ánh mặt trời chiếu qua cửa sổ khiến cái đầu bóng lưng của Lệnh Hồ Xung sáng lóa. Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Không ngờ mối nguy khốn này lại vượt qua dễ dàng như vậy.

Bỗng nhiên nghe loáng thoáng dưới chùa Huyền Không có tiếng nói, cách rất xa nên không nghe rõ. Một lúc sau có người đi đến gần chùa. Lệnh Hồ Xung la lên:

- Có người!

Hắn la được tiếng này mới biết Á huyết của mình đã giải. Do chỉ bị điểm rất nhẹ mà nội lực của hắn lại thâm hậu hơn Doanh Doanh nên Á huyết của hắn được giải khai trước. Doanh Doanh gật đầu. Lệnh Hồ Xung muốn duỗi chân tay ra nhưng vẫn không nhúc nhích được. Có bảy tám người lớn tiếng nói chuyện, đi vào chùa Huyền Không rồi đi lên cầu thang Linh Quy các. Một người cất giọng ồm ồm nói:

- Trong chùa Huyền Không này chẳng có con quỷ nào thì lục soát cái gì? Cẩn thận quá rồi. Chính là tiếng nói đầu đà Cừ Tùng Niên. Tây Bảo hòa thượng nói:

- Bề trên có lệnh thì cứ làm theo.

Lệnh Hồ Xung vội vận khí xông huyết, nhưng nội lực của chàng chủ yếu là hút được của người, tuy hùng hậu nhưng không thể vận dụng theo ý muốn, càng vận

gấp thì huyết đạo càng khó giải. Nghiêm Tam Tinh nói:

- Nhạc tiên sinh nói sau khi thành công thì sẽ truyền Tịch tà kiếm pháp cho bọn ta, ta thấy lời hứa này có chín phần không tin được. Lần này đến Hàng Sơn hành động, tuy đại công đã hoàn thành, nhưng người lập công nhiều như vậy, chúng ta lại chưa ra sức bao nhiêu, lão đưa vào cái gì mà chịu truyền cho bọn ta?

Vừa nói mấy người đã lên lầu, đẩy cửa ra, đột nhiên thấy Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh bị trói tay chân nằm dưới sàn. Họ không tìm được, kinh hãi la lên.

Hoạt bát lưu thủ Du Tấn nói:

- Tại sao Nhậm đại tiểu thư ở đây? Ô, còn có một hòa thượng nữa.

Trương phu nhân nói:

- Ai dám vô lễ với Nhậm đại tiểu thư như vậy?

Bà đi đến bên Doanh Doanh, toan cởi dây trói cho cô. Du Tấn nói:

- Trương phu nhân, khoan đã, khoan đã.

Trương phu nhân hỏi:

- Tại sao khoan?

Du Tấn nói:

- Ở đây có điều rất kỳ lạ.

Ngọc Linh đạo nhân la lên:

- Ô, đây không phải là hòa thượng, là... là Lệnh Hồ chương môn, Lệnh Hồ Xung.

Mấy người liền quay lại nhìn Lệnh Hồ Xung, liền nhận ra chàng. Tám người này đối với Doanh Doanh rất kính sợ, đối với Lệnh Hồ Xung cũng rất kỵ úy, liền ngơ ngác nhìn nhau, nhất thời không có chủ ý. Nghiêm Tam Tinh và Cửu Tùng Niên đột nhiên cùng nói:

- Lập được đại công!

Ngọc Linh đạo nhân nói:

- Đúng vậy. Bọn chúng bắt được tiểu ni cô, có gì lạ đâu? Bắt được chương môn phái Hằng Sơn thì mới là đại công. Như vậy thì Nhạc tiên sinh phải truyền Tịch tà kiếm pháp cho bọn ta. Trương phu nhân hỏi:

- Vậy phải làm sao?

Cả tám người đều nghĩ: Nếu thả Nhậm đại tiểu thư ra, đừng nói bắt không được Lệnh Hồ Xung, mà mấy người chúng ta tính mạng cũng khó bảo toàn, vậy phải làm sao?

Nhưng với oai lực của Doanh Doanh, nếu không thả cô ra thì cả bọn vạn lần không dám. Du Tấn cười hề hề nói:

- Người xưa thường nói: "Lượng tiểu phi quân tử, vô độc bất trượng phu". Không làm quân tử thì cũng được nhưng không làm đại trượng phu thì đáng tiếc lắm.

Ngọc Linh đạo nhân nói:

- Người nói là thừa cơ hội hạ thủ, giết người diệt khẩu sao?

Du Tấn nói:

- Ta đâu có nói, đó là người nói.

Trương phu nhân gần giọng nói:

- Thánh cô đối với chúng ta ân trọng, ai dám bất kính với thánh cô, ta là người đầu tiên không đồng ý.

Cừ Tùng Niên nói:

- Lúc này phu nhân thả thánh cô ra, chẳng lẽ Thánh cô còn niệm tình tha thứ chúng ta ư? Thánh cô làm sao chịu để chúng ta bắt Lệnh Hồ Xung?

Trương phu nhân nói:

- Dù sao chúng ta cũng đã gia nhập môn hạ phái Hằng Sơn, khi sư phản môn là điều bất nghĩa.

Bà nói xong liền đưa tay ra cởi trói cho Doanh Doanh. Cừ Tùng Niên quát:

- Dừng tay!

Trương phu nhân tức giận nói:

- Người hét cho to để hù dọa ta sao?

Soạt một tiếng. Cừ Tùng Niên rút giới đao ra khỏi vỏ. Động tác của Trương phu nhân cũng rất thần tốc, bà rút đoản đao trong người ra, cắt đứt hai sợi dây thừng trên tay chân của Doanh Doanh. Bà nghĩ võ công của Doanh Doanh rất cao, chỉ cần cắt đứt dây

trời Doanh Doanh thì bảy người cùng xông lên tấn công cũng không sợ. Ánh đao lấp loáng, Cừu Tùng Niên chém một đao tới. Đoàn đao của Trương phu nhân rít lên ve ve, bà liên tiếp phóng ba đao, bức Cừu Tùng Niên lùi ra mấy bước.

Những người khác thấy Doanh Doanh đã được cỡi dây trời, lòng đều có ý sợ, lùi sang bên cửa, muốn tranh nhau chạy xuống lầu. Nhưng thấy Doanh Doanh nằm xoài dưới sàn không ngồi lên được, mới biết huyết đạo của cô bị điểm, nên đều từ từ quay lại.

Du Tấn cười nói:

- Ta nói, mọi người là hảo bằng hữu, tại sao phải động đao, không phải làm mất hòa khí sao?

Cừu Tùng Niên quát:

- Huyết đạo của Nhậm đại tiểu thư mà giải được thì tính mạng chúng ta có còn không?

Lão lại chém đao về hướng Trương phu nhân, giới đao đụng đoản đao, đánh nhau rất kịch liệt. Cừu Tùng Niên thân người vạm vỡ, giới đao lại rất nặng, nhưng Trương phu nhân đánh tới tấp, khiến lão đầu đà này không chiếm được tiện nghi. Du Tấn cười nói:

- Đừng đánh, đừng đánh, có gì từ từ thương lượng.

Lão cầm cây quạt đi đến gần, khuyên giải. Cừu Tùng Niên quát:

- Cút đi, đừng làm vướng tay vướng chân!

Du Tấn cười nói:

- Dạ, dạ!

Lão quay người đi, đột nhiên tay phải vung ra, Trương phu nhân thét lên thê thảm. Cái cán quạt bằng thép của Du Tấn đã đâm vào cổ của Trương phu nhân. Du Tấn cười nói:

- Chúng ta là người cùng một nhà, ta khuyên người đừng động đao mà người nhất định không nghe, vậy không phải là không có nghĩa khí sao?

Cây quạt vừa rút ra thì vết hầu của Trương phu nhân máu phun ra xối xả.

Diễn biến này vượt ra ngoài suy đoán của mọi người. Cừu Tùng Niên kinh hãi, lùi ra mấy bước chửi:

- Mẹ người, thì ra con rùa đen này giúp ta.

Du Tấn cười nói:

- Không giúp huynh thì giúp ai?

Lão quay người nói với Doanh Doanh:

- Nhậm đại tiểu thư, tiểu thư là thiên kim của Nhậm giáo chủ, mọi người nể mặt gia gia của tiểu thư mà nhường tiểu thư mấy phần. Nhưng mọi người vừa kính vừa sợ tiểu thư vì tiểu thư có thuốc giải Tam thi não thần đan. Lấy thuốc giải rồi thì thánh cô cũng chẳng là gì.

Sáu người kia đều nói:

- Đúng, đúng, lấy thuốc giải của thánh cô rồi giết người diệt khẩu.

Ngọc Linh đạo nhân nói:

- Tất cả phải lập lời thề trước, nếu có người tiết lộ chuyện này nửa câu ra ngoài thì Tam thi nào thần đàn trên người lập tức phát tác.

Mấy người này thấy trước mắt phải giết Doanh Doanh mới được, nhưng vừa nghĩ đến Nhậm Ngã Hành thì ai cũng kinh sợ. Nếu chuyện này tiết lộ ra ngoài thì giang hồ tuy rộng nhưng không có chỗ để họ dung thân. Bảy người liền cùng thề.

Lệnh Hồ Xung biết bọn chúng thề xong thì sẽ động đao giết Doanh Doanh, chàng vội vận nội lực xông xuống mấy chỗ huyết đạo bị phong tỏa, nhưng hoàn toàn không tác dụng gì. Lệnh Hồ Xung lo lắng nhìn Doanh Doanh, thấy đôi mắt đẹp của cô nhìn mình đăm đăm, trong ánh mắt không lộ vẻ hoảng sợ, liền yên dạ: Dù phải chết thì hai chúng ta cùng chết, cũng rất hay.

Cừ Tùng Niên nói với Du Tấn:

- Động thủ đi.

Du Tấn nói:

- Cừ đầu đà xưa nay hành sự mau lẹ, rất có khí khái anh hùng. Hay là xin Cừ huynh động thủ trước.

Cừ Tùng Niên chửi:

- Ngươi không động thủ thì ta chém ngươi trước.

Du Tấn cười xòa:

- Cừ huynh đã không dám, vậy Nghiêm huynh ra tay được chăng?

Cừ Tùng Niên chửi:

- Tổ mẹ nó, tại sao ta không dám? Nhưng hôm nay lão tử không muốn giết người.

Ngọc Linh đạo nhân nói:

- Bất luận là ai động thủ cũng đều như nhau, dù sao cũng không có ai nói ra.

Tây Bảo hòa thượng nói:

- Đã như nhau vậy thì mời đạo huynh ra tay được rồi.

Nghiêm Tam Tinh nói:

- Có gì mà cứ lần lữa thối thác? Đã mở cửa rồi mà không dám nói to, mọi người không ai tin ai, vậy tất cả cùng rút binh khí ra, cùng lúc chém lên người Nhậm đại tiểu thư.

Mấy người này tuy đều thuộc hạng cùng hung cực ác, nhưng đến lúc quyết tâm muốn giết Doanh Doanh vẫn không dám nói lời khinh thường cô.

Du Tấn nói:

- Khoan đã, để ta lấy thuốc giải ra trước rồi hãy nói.

Cừ Tùng Niên nói:

- Tại sao để người lấy trước? Người lấy rồi thì sẽ uy hiếp người khác. Để ta lấy cho.

Du Tấn nói:

- Để cho huynh lấy thì ai dám nói huynh sẽ không uy hiếp người?

Ngọc Linh đạo nhân nói:

- Đừng lời thôi nữa. Đến lúc huyết đạo của tiểu thư giải khai rồi thì thật là hồng bét. Giết người trước rồi hãy chia thuốc.

Soạt một tiếng lão rút trường kiếm ra. Mấy người khác cũng liên tiếp rút binh khí ra vây quanh Doanh Doanh.

Doanh Doanh thấy đại hạn đã đến, mắt không rời khỏi Lệnh Hồ Xung, nhớ lại những ngày cùng với chàng chung hưởng ngọt bùi, khước miệng cô lộ ra nụ cười ôn nhu.

Nghiêm Tam Tinh quát:

- Ta đếm một hai ba thì mọi người cùng hạ thủ. Một, hai... ba!

Lão vừa đếm tiếng "ba" thì bảy binh khí đồng thời nhắm chém xuống Doanh Doanh. Nào ngờ bảy binh khí chém đến người Doanh Doanh cách khoảng nửa thước thì không hện mà cùng dừng lại.

Cừ Tùng Niên chửi:

- Đồ tiểu quỷ nhất gan, sao không dám chém xuống luôn? Muốn người khác giết tiểu thư, thì mình cũng không thoát tội đâu.

Tây Bảo hòa thượng nói:

- Người cũng quá nhát gan, giới đao của người cũng đâu có chém xuống.

Trong lòng của bảy người đều có mưu đồ, đều muốn người khác giết Doanh Doanh trước để binh khí của mình không bị vấy máu. Muốn giết một người mà xưa nay mình kính sợ, thật không dễ. Cừu Tùng Niên nói:

- Chúng ta làm lại. Lần này binh khí của ai mà dùng lại nữa thì là quân rùa đen vô lại, không bằng con của gái điếm, heo chó. Ta đếm một, hai, ba. Một... hai...

Lão chưa đếm "ba" thì Lệnh Hồ Xung la lên:

- Tịch tà kiếm pháp!

Bảy người vừa nghe liền quay đầu lại, bốn người cùng hỏi:

- Cái gì?

Nhạc Bất Quần dùng Tịch tà kiếm pháp đâm mù mắt Tả Lãnh Thiên trên Phong Thiên đài đã truyền rùm võ lâm, bảy người này rất hâm mộ nên ngày đêm ao ước có được Tịch tà kiếm pháp.

Lệnh Hồ Xung đọc:

- Tịch tà kiếm pháp, kiếm thuật chí tôn. Tiên luyện kiếm khí, tái luyện kiếm thân. Thân khí cơ định, kiếm pháp tự tinh. Kiếm khí như hà dương, kiếm thân như hà sinh? Kỳ công kiêm diệu quyết, giai tại thủ trung tâm.

Chàng đọc một câu, thì bảy người tiến gần chàng một bước, đọc đến sáu bảy câu, thì bảy người đều rời khỏi Doanh Doanh đi đến bên chàng.

Cừ Tùng Niên thấy Lệnh Hồ Xung không đọc nữa bèn hỏi:

- Đây... đây là Tịch tà kiếm pháp sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không phải Tịch tà kiếm pháp thì chẳng lẽ là Tà tịch kiếm pháp?

Cừ Tùng Niên nói:

- Người đọc nữa đi!

Lệnh Hồ Xung liền đọc.

- Luyện khí chi đạo, thủ tại ý thành, ngưng ý tập tả, tâm diễn vô trần...

Chàng đọc đến đây thì ngừng lại. Tây Bảo hòa thượng giục:

- Đọc tiếp đi, đọc tiếp đi!

Ngọc Linh đạo nhân mấp máy môi, đọc theo để cố nhớ.

- Luyện khí chi đạo, thủ tại ý thành, ngưng ý tập tả, tâm diễn vô trần...

Kỳ thực Lệnh Hồ Xung chưa bao giờ thấy qua Tịch tà kiếm pháp, những câu hán đọc chỉ là ca quyết của Hoa Sơn kiếm pháp, lấy tám chữ "Hoa Sơn chi kiếm, chí khinh chí linh" mà đổi thành "Tịch tà kiếm pháp, kiếm thuật chí tôn" mà thôi. Đây là ca quyết Khí tông mà Nhạc Bất Quần truyền cho hắn, cho nên mới có những câu "Tiên luyện kiếm khí, tái luyện kiếm thân". Nếu không thì Lệnh Hồ Xung ít đọc sách, hiểu biết về

vấn tự chỉ có hạn, lúc cấp bách làm sao có thể xuất khẩu thành chương, thuộc lâu lâu như vậy? Nhưng bọn Cửu Tùng Niên một là chưa từng nghe qua ca quyết của Hoa Sơn kiếm pháp, hai là trong lòng lúc nào cũng không quên Tịch tà kiếm pháp, giống như bị ma ám, vừa nghe có người đọc thuộc ca quyết của Tịch tà kiếm pháp nên thần hồn người nào cũng khuynh đảo, đâu còn rảnh để suy nghĩ kỹ kiếm phổ thật hay giả?

Lệnh Hồ Xung đọc tiếp:

- Miền miên bạc bạc, kiếm khí sung doanh. Tịch tà kiếm xuất, sát cá can tịnh...

Bốn chữ “sát cá can tịnh” này là do chàng thuận miệng đọc ra chữ trong Hoa Sơn kiếm quyết không có câu này. Lệnh Hồ Xung đọc đến đây, bèn nói:

- Cái này... cái này... phía dưới dường như là “sát bát can tịnh, kiếm pháp bất linh” mà hình như không phải, ta nhớ không rõ rồi.

Bọn Tây Bảo hòa thượng cùng hỏi:

- Kiếm phổ ở đâu?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Kiếm phổ này... không có ở đây.

Chàng vừa nói vừa nhìn xuống bụng mình. Câu nói này thật là “Thử địa vô ngân tam bách lượng” (nơi này không có ba trăm lượng bạc đâu). Lệnh Hồ Xung vừa nói xong, có hai cánh tay đồng thời đưa vào túi chàng mò, một cánh tay của Tây Bảo hòa thượng, còn tay kia của

Cừu Tùng Niên. Đột nhiên hai người cùng la thảm, đầu Tây Bảo hòa thượng nứt ra, thanh trường kiếm từ sau lưng xuyên tới ngực Cừu Tùng Niên. Đó là do Nghiêm Tam Tinh và Ngọc Linh đạo nhân hạ độc thủ.

Nghiêm Tam Tinh cười nhạt nói:

- Mọi người vất vả tìm Tịch tà kiếm pháp không dễ gì thấy được. Hai con rùa đen này lại muốn độc chiếm, thiên hạ đâu có chuyện dễ như vậy.

Bình bình hai tiếng, lão phi cước đá hai cái xác ra.

Lúc đầu Lệnh Hồ Xung giả bộ đọc thuộc Tịch tà kiếm pháp, chỉ vì thấy Doanh Doanh sắp mất mạng trong khoảnh khắc, lúc cấp bách nảy ra trí khôn, dẫn dụ bọn chúng chỉ muốn kéo dài thời gian để huyết đạo của chàng hoặc Doanh Doanh có thể được giải khai. Không ngờ kế này vô cùng linh nghiệm, không những dụ được chúng mà còn làm cho chúng tự tàn sát lẫn nhau, bây giờ chỉ còn lại năm, bất giác chàng cười thâm.

Du Tấn nói:

- Kiếm phổ này có trên người Lệnh Hồ Xung hay không thì chưa ai thấy, chúng ta tự chém giết nhau thì quá nóng nảy...

Lão chưa nói hết câu thì Nghiêm Tam Tinh đã đảo cặp mắt quái gở trừng nhìn lão một cách hung tợn, nói:

- Người nói bọn ta nóng nảy, lòng người không phục, có phải không? Chỉ e rằng người muốn nuốt kiếm phổ một mình.

Du Tấn nói:

- Muốn nuốt thì không dám, để giống như vị đại hòa thượng cái đầu quả dưa bị vỡ ra, có gì hay đâu? Nhưng kiếm phổ này lưng danh thiên hạ, mọi người cùng xem để mở rộng tầm mắt. Ta chỉ muốn vậy thôi.

Đồng Bách song kỳ đồng thanh nói:

- Đúng vậy, không ai được nuốt một mình, muốn xem thì cùng xem.

Nghiêm Tam Tinh nhìn Du Tấn nói:

- Được, vậy người đi mò túi tiểu tử này, lấy kiếm phổ ra.

Du Tấn lắc đầu mỉm cười nói:

- Tại hạ không có ý nuốt một mình, cũng không dám coi trước. Nghiêm huynh lấy ra để tại hạ ngó sơ một chút, thì đã mãn nguyện rồi.

Nghiêm Tam Tinh nói với Ngọc Linh đạo nhân:

- Vậy người lấy đi.

Ngọc Linh đạo nhân nói:

- Hay Nghiêm huynh lấy có lẽ hay hơn.

Nghiêm Tam Tinh nhìn Đồng Bách song kỳ, thấy hai người đều lắc đầu. Hắn tức giận nói:

- Bốn con rùa đen các người có ý đồ gì, chẳng lẽ ta không biết? Các người muốn lão tử lấy kiếm phổ rồi thừa cơ hội giết chết lão tử, Nghiêm mỗ này không mắc bẫy đâu.

Năm người nhìn nhau, biến thành cục diện ngao cò. Lệnh Hồ Xung sợ chúng quay lại hại Doanh Doanh bèn nói:

- Các vị đừng sốt ruột, để tại hạ nhớ lại xem. Ở "Tịch tà kiếm xuất, sát cá can tịnh, sát bất can tịnh, kiếm pháp bất linh"... Sai rồi, sai rồi, kiếm pháp bất linh thì hà tất phải độc chiếm? Hồng bát, hồng bát, kiếm phổ này thâm ảo vô cùng, không thể nhớ hết nổi.

Cả năm người này tâm ý đều nghĩ đến kiếm phổ, làm sao nhận ra được câu kiếm quyết sơ sai, vớ vẩn mà ngược lại lòng còn nôn nóng thêm. Nghiêm Tam Tinh vung đơ đao lên quát:

- Muốn ta đi lấy kiếm phổ trong người tiểu tử này cũng không khó gì. Bốn người các người lùi hết ra ngoài cửa, để khi ta vừa đưa tay ra thì bảo đảm không có đao kiếm vung đến "chào hỏi" sau lưng lão tử.

Đồng Bách song kỳ không nói lời nào, lui ra ngoài cửa. Du Tấn cười hì hì rồi cũng lùi ra. Ngọc Linh đạo nhân hơi chần chừ, lùi ra mấy bước. Nghiêm Tam Tinh quát:

- Hai chân của người cũng đứng ra ngoài cửa đi.

Ngọc Linh đạo nhân nói:

- Người quát cái gì hả? Lão tử thích ra thì ra, còn không thích ra thì người dám làm gì ta?

Tuy lão nói như vậy nhưng vẫn đi ra ngoài cửa. Cả bốn người nhìn chăm chặp vào Nghiêm Tam Tinh. Linh

Quy các xây dựng trên không, muốn thoát thân chỉ có con đường duy nhất là cầu thang, lão có lấy được kiếm phổ muốn nuốt một mình thì chỉ còn cách bay lên trời.

Nghiêm Tam Tinh quay lưng lại Lệnh Hồ Xung, hai mắt nhìn chăm chặp vào bốn người ngoài cửa, chỉ sợ bọn họ đột ngột bạo phát đánh lén. Lão xoay tay trái lại mò vào túi Lệnh Hồ Xung, mò một lúc bất giác không thấy gì, liền đưa đờn đao cản ngang miệng, tay trái nắm chặt ngực Lệnh Hồ Xung, tay phải mò tiếp. Tay trái lão vừa sử kinh lực liền cảm thấy nội lực đột nhiên tiết ra ngoài, lão giật mình, vội rút tay về, nào ngờ bàn tay lão như bị dính chặt vào da Lệnh Hồ Xung, không rút về được nữa. Lão kinh hãi, càng vội vận nội lực để giật tay ra thì nội lực tiết ra ngoài càng nhanh như bị vỡ đê.

Trong lúc nguy cấp, Lệnh Hồ Xung bỗng được nội lực của địch nhân ào ạt trút vào người, chàng mừng thầm, nói:

- Tại sao người khắc chế tâm mạch ta? Ta đọc kiếm quyết cho người nghe là được rồi?

Miệng chàng mấp máy giả bộ như đang đọc nhỏ. Bọn Ngọc Linh đạo nhân ở ngoài cửa thấy vậy thì cho rằng chàng đang đọc kiếm phổ thật mà mình không nghe được câu nào, há không bị thua thiệt, liền cùng xông vào, vọt đến trước người Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung nói:

- Đúng rồi, cuốn này là kiếm phổ, người lấy ra cho mọi người xem đi.

Nhưng tay trái của Nghiêm Tam Tinh dính chặt lên người Lệnh Hồ Xung, đâu có rút ra được. Ngọc Linh đạo nhân cho rằng Nghiêm Tam Tinh đã cầm được kiếm phổ mà không chịu đưa ra, tức có ý muốn độc chiếm. Lão liên đưa tay vào người Lệnh Hồ Xung. Vừa đụng đến thì nội lực bị tiết ra ngoài, bàn tay cũng bị dính chặt vào da Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung la lên:

- Này này hai vị, hai vị đừng giành nhau, kiếm phổ rách hết thì không ai coi được nữa.

Đồng Bách song kỳ đưa mắt ra hiệu cho nhau, hàn quang lấp lánh, hai cây gậy hoàng kim từ trên cao đánh xuống. Nghiêm Tam Tinh và Ngọc Linh đạo nhân liền bị vỡ đầu chết tức. Hai người vừa chết thì nội lực tiêu tán, hai bàn tay rời khỏi người Lệnh Hồ Xung, thi thể nằm ngang dưới đất.

Đột nhiên Lệnh Hồ Xung được nội lực của hai người, các huyết đạo bị phong tỏa không còn ứ lại. Kinh lực từ bên ngoài đánh vào nên huyết đạo được giải khai. Nội lực của chàng vốn đã thâm hậu, chỉ vận nhẹ thì dây trời trên tay liền đứt ra. Lệnh Hồ Xung đưa tay vào túi, nắm lấy đoản kiếm nói:

- Kiếm phổ ở đây, vị nào đến lấy đi.

Đồng Bách song kỳ đầu óc vụng về, thấy hai tay của đối phương tự nhiên thoát khỏi dây trời cũng không nghi ngờ gì, nghe chàng nói muốn đưa kiếm phổ ra liền vui mừng cùng đưa tay ra nhận. Đột nhiên bạch quang lấp lánh một cái, rắc rắc hai tiếng hai bàn tay phải của hai người cùng bị chém đứt rớt xuống. Hai người rú lên,

nhảy lùi ra sau. Lệnh Hồ Xung cắt đứt dây trời chân, vọt người đến trước Doanh Doanh, nhìn Du Tấn nói:

- Kiểm pháp nhất linh sát cá can tịnh! Du huynh, Du huynh muốn xem qua kiếm phổ này không?

Tuy Du Tấn là người rất xảo quyết nhưng lúc này cũng sợ đến nổi mặt tái mét, run run nói:

- Dạ tạ, tại hạ... tại hạ không muốn xem.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Không cần khách khí, xem một chút cũng đâu có sao.

Chàng đưa tay giải khai huyết đạo cho Doanh Doanh. Toàn thân Du Tấn run lập cập nói:

- Lệnh Hồ công... công tử... Lệnh Hồ đại... đại hiệp, đại hiệp... đại hiệp...

Hai chân lão quỷ xuống sàn nói:

- Tiểu nhân tội đáng muôn thác, nói nhiều... nói nhiều cũng vô dụng. Thánh cô và chương môn có sai bảo gì, tiểu nhân có nhảy vào lửa nhảy vào nước....

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Luyện Tịch tà kiếm pháp, công phu bước thứ nhất rất là vui, Du huynh làm đi.

Du Tấn lạy lia lịa nói:

- Thánh cô và chương môn khoan hồng độ lượng, mọi người trong võ lâm đều biết, hôm nay để tiểu nhân lạy công chuộc tội, tiểu nhân sẽ đi khắp giang hồ,

tuyên dương thánh đức của hai vị... Không, không, không...

Lão vừa nói hai chữ “thánh đức” mới nhớ ra, trong lúc kinh hoàng mà gây đại họa, biết Doanh Doanh ghét nhất là người nào nói dài nói ngắn chuyện cô và Lệnh Hồ Xung ở sau lưng, lúc muốn nín lại thì đã không kịp.

Doanh Doanh thấy Đồng Bách song kỳ sóng vai đứng, tuy hai người bị chặt tay, máu không ngừng chảy, nhưng mặt không lộ vẻ sợ hãi, cô hỏi:

- Hai người là vợ chồng ư?

Đồng Bách song kỳ nam gọi là Chu Hồ Đồng, nữ gọi là Ngô Bách Anh. Chu Hồ Đồng nói:

- Hôm nay đã lọt vào tay người, muốn giết muốn mổ thì hai chúng ta cũng không chau mày, người hỏi nhiều làm gì?

Doanh Doanh thích cái tính kiêu ngạo của lão, cô lạnh lùng nói:

- Ta hỏi hai người có phải là vợ chồng không?

Ngô Bách Anh nói:

- Ta và lão không phải là vợ chồng chính thức nhưng hai chục năm nay còn hạnh phúc hơn vợ chồng chính thức.

Doanh Doanh nói:

- Trong hai người, chỉ có một người có thể được sống. Hai người đều thiếu đi một tay một chân, lại thiếu...

Cô nhớ đến phụ thân của cô giống như hai người này, nên cũng không nói tiếp nữa. Cô ngừng một lúc rồi nói:

- Hai người phải động thủ, giết chết đối phương, người còn lại thì ta cho đi.

Đông Bách song kỳ cùng nói:

- Hay lắm!

Hoàng quang lấp loáng, hai người múa gậy hoàng kim, toan đánh xuống đầu đối phương.

Doanh Doanh la lên:

- Khoan đã!

Cô đồng thời xuất trường kiếm tay phải, đoán kiếm tay trái ra cùng cản hai cây gậy của hai người. Choang choang hai tiếng, cô cảm thấy cánh tay tê buốt, song kiếm suýt vượt khỏi tay mới gạt được hai cây gậy, nhưng kinh lực trên tay trái cô yếu hơn nên cây gậy của Ngô Bách Anh đánh trả lại lên trán mặt, máu chảy ra lênh láng.

Chu Hồ Đồng lớn tiếng nói:

- Lời của thánh cô nặng bằng núi, để ta tự giết ta thì sẽ thả người, có gì không tốt?

Ngô Bách Anh nói:

- Đương nhiên là ta chết người sống, có gì đâu mà tranh giành?

Doanh Doanh gạt đầu nói:

- Hay lắm, hai vợ chồng người tình nghĩa thâm trọng, ta rất cảm kích, hai người đều được sống. Mau buộc vết thương ở chỗ tay đứt đi.

Hai người vừa nghe liền vui mừng, ném gậy xuống chạy đến buộc vết thương cho nhau. Doanh Doanh nói:

- Nhưng có một chuyện, hai người phải tuân lệnh ta mà làm.

Hai người Chu, Ngô cùng đáp dạ. Doanh Doanh nói:

- Sau khi xuống núi, thì liền bái đường thành thân. Hai người đã ăn ở cùng nhau mà không làm vợ chồng thì ra... ra...

Cô vốn muốn nói "ra cái thể thống gì" nhưng liền nghĩ lại mình và Lệnh Hồ Xung ở cùng với nhau cũng chưa bái đường thành thân, bất giác mặt cô đỏ lên. Hai người Chu, Ngô liếc nhìn nhau rồi cúi đầu tạ ân.

Du Tấn nói:

- Đại ân đại đức của thánh cô, không những tha mạng không giết mà còn nghĩ đến đại sự chung thân của hai người họ. Cặp vợ chồng này phúc mạng thật không nhỏ. Ta sớm biết thánh cô lão nhân gia đối đãi với thuộc hạ rất tốt.

Doanh Doanh hỏi:

- Lần này các người đến Hằng Sơn là phụng mệnh của ai? Có mưu đồ gì?

Du Tấn đáp:

- Tiểu nhân bị con chó Nhạc Bất Quần phái Hoa Sơn lừa gạt. Hấn nói là hấn phụng Hắc Mộc lệnh chỉ của Nhậm giáo chủ thần giáo, muốn bắt hết quần ni lên Hắc Mộc Nhai để Nhậm giáo chủ phát lạc.

Doanh Doanh hỏi:

- Trong tay Nhạc Bất Quần có Hắc Mộc lệnh bài ư?

Du Tấn đáp:

- Dạ dạ, thuộc hạ đã xem rất kỹ, quả thực hấn cầm Hắc Mộc lệnh của Nhật Nguyệt thần giáo, nếu không thì thuộc hạ đối với giáo chủ và thánh cô luôn tận trung, sao lại nghe lời của con chó Nhạc Bất Quần này?

Doanh Doanh trầm nghĩ:

- Tại sao Nhạc Bất Quần lại có Hắc Mộc lệnh bài của giáo ta? A, phải rồi, lão đã uống Tam thi lão thần đan, đương nhiên phải nghe hiệu lệnh của gia gia, chắc gia gia đưa cho lão.

Cô lại hỏi:

- Nhạc Bất Quần còn nói: Sau khi thành công thì lão truyền Tịch tà kiếm pháp cho các người phải không?

Du Tấn khẩu đầu lia lịa nói:

- Con chó Nhạc Bất Quần này lừa người ta, không ai tin lão nói thật.

Doanh Doanh nói:

- Các người nói lần này đến Hằng Sơn hành sự, đại công đã thành, rốt cuộc là thế nào?

Du Tấn nói:

- Có người bỏ thuốc mê xuống mấy cái giếng trên núi làm cho các vị sư phụ phái Hằng Sơn đều bị mê hết. Trong biệt viện có rất nhiều người chưa biết nội tình cũng đều bị mê luôn. Như vậy chỉ còn bắt lấy đưa về Hắc Mộc Nhai.

Lệnh Hồ Xung vội hỏi:

- Có ai bị giết không?

Du Tấn đáp:

- Giết chết tám chín người đều là người trong biệt viện. Bọn họ chưa bị thuốc mê nhưng họ động thủ phản kháng liền bị giết.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Là những người nào?

Du Tấn đáp:

- Tiểu nhân không biết tên của bọn họ. Hảo bằng hữu của Lệnh Hồ đại hiệp lão... lão nhân gia không có trong đó.

Lệnh Hồ Xung gật đầu yên tâm. Doanh Doanh nói:

- Chúng ta xuống thôi.

Lệnh Hồ Xung đáp được. Rồi chàng nhặt trường kiếm của Tây Bảo hòa thượng ở dưới đất cười nói:

- Gặp ác bà bà đó thì phải cho bà ta một bài học.

Du Tấn nói:

- Đa tạ ân của thánh cô và Lệnh Hồ Xung không giết thuộc hạ.

Doanh Doanh nói:

- Hà tất phải khách khí như vậy.

Cô vung tay trái, đoản kiếm vượt khỏi tay bay đi, phập một tiếng, đoản kiếm cắm vào ngực Du Tấn. Hoạt bát lưu thủ Du Tấn gian xảo liền mất mạng.

Hai người sóng vai đi xuống lầu, trên chùa tĩnh lặng chỉ nghe tiếng chim hót. Doanh Doanh liếc nhìn Lệnh Hồ Xung, không kìm được cười khúc khích. Lệnh Hồ Xung than:

- Lệnh Hồ Xung cạo tóc đầu làm hòa thượng, từ nay thân đã vào Phật môn. Nữ thí chủ, chúng ta cách biệt nhau từ đây.

Doanh Doanh biết chàng nói đùa, nhưng tình ý tha thiết, bất giác cô run lên, nắm tay Lệnh Hồ Xung nói:

- Xung ca, Xung ca đừng... nói đùa với tiểu muội như vậy, tiểu muội... tiểu muội...

Vừa rồi cô phóng kiếm giết Du Tấn, mắt không chớp, bây giờ trong lời nói lại hiện ra ý khiếp sợ. Lòng Lệnh Hồ Xung cảm động, đưa tay trái gõ lên cái đầu trọc lóc của mình một cái cốc, rồi than:

- Nhưng trên đời này đã có một vị nương tử như hoa như ngọc nên đại hòa thượng đành phải hoàn tục thôi.

Doanh Doanh cười chúm chím nói:

- Tiểu muội cho rằng sau khi giết Du Tấn rồi thì trong võ lâm không còn kẻ mồm năm miệng mười, từ nay tai mình được yên ổn, không ngờ... hì hì!

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Doanh muội xoa lên cái đầu trọc của ta, đó cũng là hoạt bát lưu thủ.

Doanh Doanh đỏ mặt, hứ một tiếng nói:

- Chúng ta nói chuyện nghiêm chỉnh đi. Bây giờ đệ tử Hằng Sơn bị đưa lên Hắc Mộc Nhai, muốn cứu họ thì khó khăn vô cùng, vả lại cũng làm tổn thương tình cha con của tiểu muội...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Càng làm tổn thương tình nhạc phụ với nữ tế ta.

Doanh Doanh liếc xéo hẩn một cái, lòng lại cảm thấy ngọt ngào khôn tả. Lệnh Hồ Xung nói:

- Chuyện không nên chậm trễ, chúng ta phải mau đuổi theo để chặn đường cứu người.

Doanh Doanh nói:

- Phải đuổi theo rồi giết sạch, đừng để ai sống sót, đừng để gia gia tiểu muội biết thì không có chuyện gì xảy ra.

Cô chạy lên mấy bước rồi thở dài. Lệnh Hồ Xung hiểu rõ tâm sự của cô, đại sự như vậy mà muốn che tai mắt của Nhậm Ngã Hành thật không dễ. Nhưng chàng đã là chưởng môn phái Hằng Sơn, môn nhân Hằng

ơng bị nguy sao mà không cứu được? Cô ta đã quyết định vì chàng mà có chủ ý, dù trái lệnh phụ thân cũng cam lòng. Lệnh Hồ Xung nghĩ chuyện đã đến nước này thì phải quyết đoán, đưa tay trái ra nắm lấy tay phải cô. Doanh Doanh hơi cục cựa tay, nhưng thấy bốn bề không có người nên cũng để yên cho chàng nắm. Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội, tâm sự của Doanh muội ta rất hiểu. Chuyện này làm ảnh hưởng đến hòa khí giữa cha con Doanh muội, ta rất ái ngại.

Doanh Doanh lắc đầu nói:

- Nếu gia gia còn nghĩ đến tiểu muội thì không nên hạ thủ phái Hằng Sơn. Nhưng tiểu muội nghĩ rằng gia gia đối với Xung ca cũng không có ác ý gì.

Lệnh Hồ Xung liền hiểu ra nói:

- Đúng rồi. Gia gia Doanh muội bất độ tứ phái Hằng Sơn, có dụng ý là uy hiếp ta gia nhập vào Nhật Nguyệt thần giáo.

Doanh Doanh nói:

- Đúng vậy. Kỳ thực gia gia rất thích Xung ca, huống chi Xung ca lại là truyền nhân duy nhất được truyền thân công đại pháp của gia gia.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta quyết không gia nhập Nhật Nguyệt thần giáo, cái gì "Thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ", cái gì "Văn thành võ đức trạch bị thương sinh", những lời ton hót như vậy ta nghe muốn phát nôn.

Doanh Doanh nói:

- Tiểu muội biết, cho nên trước nay tiểu muội không khuyên Xung ca một câu. Nếu Xung ca gia nhập thần giáo, tương lai làm giáo chủ, từ sáng đến tối phải nghe những lời chúc mừng ton hót như vậy thì... thì sẽ không được như bây giờ. Ôi, gia gia trùng hưng Hắc Mộc Nhai, tính của gia gia cũng mau thay đổi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhưng chúng ta cũng không thể đắc tội với gia gia Doanh muội.

Chàng đưa tay phải ra nắm chặt tay trái cô, nói:

- Doanh muội sau khi cứu được môn hạ phái Hằng Sơn thì ta và Doanh muội liền báỉ đường thành thân, cũng không cần biết lệnh của phụ mẫu mỗi lái gì cả. Ta và Doanh muội rời khỏi võ lâm, gác kiếm ẩn cư từ nay không quan tâm đến thế sự, chỉ lo sinh con đẻ cái thôi.

Lúc đầu Doanh Doanh nghe chàng nói rất nghiêm chỉnh, mặt cô đỏ lên, lòng rất vui, nhưng lúc nghe đến câu cuối cùng thì giật mình, vận lực đẩy hai tay hẳn ra.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Làm vợ chồng rồi, chẳng lẽ không sinh con sao?

Doanh Doanh giận nói:

- Xung ca còn nói bậy nữa thì ba ngày tiểu muội không nói chuyện với Xung ca.

Lệnh Hồ Xung biết cô ta nói là làm liền lẽ lười nói:

- Được, không nói đùa nữa, phải mau đi lo chính sự yếu khẩn. Chúng ta phải lên ngọn Kiến Tinh xem sao.

Hai người triển khai kinh công, chạy lên ngọn Kiến Tinh, thấy trong Vô Sắc am không có một người. Chỗ ở của bọn đệ tử chỉ còn lại phòng không, đồ đạc tứ tung, đao kiếm nằm dưới đất. May mà dưới đất không có vết máu, dường như chưa có đả thương người. Hai người lại đến biệt viện Thông Nguyên quan sát, cũng không thấy ai. Trên bàn rượu, đồ nhắm để tứ tung. Lệnh Hồ Xung thèm rượu nhưng không dám uống một hớp, hấn nói.

- Bụng quá đói rồi, mau xuống núi uống rượu ăn cơm.

Doanh Doanh xé vạt áo dài của Lệnh Hồ Xung quán lên đầu hấn. Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Vậy mới được, nếu không thì đại hòa thượng dẫn thiếu nữ nhà lành đi loạn khắp nơi sẽ chẳng còn thể thống gì.

Lúc đến chân núi đã giờ Mùi, rất khó khăn mới tìm được một quán cơm nhỏ, cả hai cùng ăn no.

Hồi 152

Lam Phượng Hoàng tìm đến đưa tin

Hai người phân biệt đường đi lên Hắc Mộc Nhai đề khí chạy nhanh. Chạy hơn một canh giờ, bỗng nghe sau núi loáng thoáng có tiếng chửi nhau vọng lại, dừng bước lắng nghe, dường như là tiếng Đào Cốc lục tiên. Hai người theo tiếng chửi mà chạy tới, dần dần nghe rõ, quả nhiên là Đào Cốc lục tiên. Doanh Doanh nói khê:

- Không biết sáu cái bảo bối này đang thi nhau chửi ai?

Hai người quanh qua thung lũng, ẩn người sau gốc cây, thấy Đào Cốc lục tiên miệng vừa quát tháo vừa vây quanh một người, đấu rất kịch liệt. Người đó chột tới chột lui, thân pháp cực nhanh, chỉ thấy một cái bóng màu tro luôn lách qua sáu huynh đệ. Đó chính là mẹ của Nghi Lâm, bà già giả cầm giả điếc trong chùa Huyền Không. Bốp bốp mấy tiếng, Đào Căn Tiên và

Đào Thục Tiên la oai oái, đều bị bà tát cho một cái nảy đom đóm. Lệnh Hồ Xung vui mừng, nói khê:

- Món nợ này trả thật nhanh. Ta cũng sẽ cạo trọc đầu bà ta cho biết.

Hắn cầm chuôi kiếm, chỉ đợi Đào Cốc lục tiên không địch nổi là nhảy ra báo thù.

Nhưng nghe tiếng bốp bốp như pháo liên châu, cả sáu huynh đệ đều bị bà ta tát liên tục. Đào Cốc lục tiên tức giận không nói được, chỉ muốn chụp được tay chân bà ta liền xé ra bốn mảnh. Nhưng bà bà này hành động rất mau, như quỷ như ma, mấy lần dường như là chụp được bà nhưng đều cách mấy tấc thì bà liền né tránh, thuận tay lại tát cho mấy cái tóa lửa. Bà bà cũng biết sáu người này lợi hại, chỉ sợ kinh lực giảm đi, sau khi tát trúng một hai người thì bị mấy người kia đụng được. Lại dấu thêm một lúc nữa, bà bà đó biết khó mà thủ thắng, liền triển khai song chưởng, tát bốn người bốn cái tát tóa lửa rồi đột nhiên nhảy ra sau, quay người bỏ chạy. Bà chạy nhanh như chớp, trong khoảnh khắc đã ra ngoài mấy trượng, Đào Cốc lục tiên cùng lớn tiếng hò hét nhưng không đuổi kịp.

Lệnh Hồ Xung vung ngang kiếm ra, quát:

- Chạy đâu cho thoát?

Bạch quang lóe lên, mũi kiếm đã chỉ vào yết hầu của bà. Chiêu kiếm này tấn công thẳng vào chỗ yếu hại, bà bà giật mình kinh hãi vội rụt đầu né. Lệnh Hồ Xung vung kiếm chênh chếch lên vai phải của bà, bà

bà không thể né tránh đành phải lùi ra sau mấy bước. Lệnh Hồ Xung một kiếm đã bức bà lùi lại một bước. Trường kiếm có trong tay chàng thì bà bà làm sao mà địch lại hấn nổi? Véo véo ba kiếm, Lệnh Hồ Xung bức bà ta liên tiếp lùi lại năm bước, nếu chàng muốn lấy tính mạng của bà thì bà bà đã sớm mất mạng rồi.

Trong tiếng hoan hô của Đào Cốc lục tiên, mũi kiếm của Lệnh Hồ Xung đã chỉ vào ngực của bà bà. Bốn Đào Căn Tiên bốn người xông ra chụp lấy tứ chi của bà bà nhắc lên. Lệnh Hồ Xung quát:

- Đừng xé bà ta!

Đào Hoa Tiên vung chưởng tát bà ta. Lệnh Hồ Xung quát:

- Dem bà ta treo lên rồi hãy nói!

Đào Căn Tiên đáp:

- Dạ. Đưa dây đây, đưa dây đây!

Nhưng sáu người này bên người đều không có dây. Ở nơi hoang dã này thì không cách nào tìm được dây, bọn Đào Hoa Tiên loay hoay, tay hơi nới ra, bà bà liền cựa cựa, lăn dưới đất, vọt dậy toan bỏ chạy. Đột nhiên trên lưng đau nhói, Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đứng yên!

Mũi kiếm của chàng nhẹ nhàng chỉ vào lưng bà. Bà bà sợ hãi biến sắc đành đứng yên bất động. Đào Cốc lục tiên xông đến, sáu ngón tay cùng đưa ra điểm sáu chỗ huyệt đạo trên vai, sườn, tay chân của bà bà. Đào

Cán Tiên đưa tay xoa lên cái má bị bà bà tát sưng vù, liền đưa tay ra toan tát bà để trả thù. Lệnh Hồ Xung nghĩ nên nể mặt Nghi Lâm, không để bà ta bị tát, bèn nói:

- Khoan đã, chúng ta treo bà ta lên rồi hãy nói.

Đào Cốc lục tiên nghe Lệnh Hồ Xung nói muốn treo bà ta lên cao, liền vui mừng, đi lột vỏ cây thắt lại làm dây thừng. Lệnh Hồ Xung hỏi tại sao sáu người đấu với bà ta. Đào Chi Tiên nói:

- Sáu huynh đệ ta đang đại tiện ở đây, trong lúc đang cao hứng thì bỗng mụ này chạy cuồng đến hỏi: "Này, các người có thấy một tiểu ni cô không?". Mụ hỏi rất vô lễ làm gián đoạn hứng thú đại tiện của bọn ta...

Doanh Doanh nghe lão nói quá nham nhở, cô chau mày bỏ đi. Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đúng vậy, bà bà này là người không hiểu nhân tình thế thái chút nào.

Đào Diệp Tiên nói:

- Đương nhiên bọn ta mặc kệ, bảo bà ta biến đi. Mụ liền ra tay đánh người, vậy là bọn ta cùng đánh với mụ. Đương nhiên bọn ta đánh thắng, nhưng vì đại tiện mới nửa chừng nên đánh không thoải mái. Lệnh Hồ huynh đệ, nếu huynh đệ không đến kịp thời, suýt chút nữa mụ ta chạy thoát rồi.

Đào Hoa Tiên nói:

- Cũng chưa chắc, chúng ta nhường để mụ ta chạy trước mấy bước rồi sau đó đuổi theo, để mụ ta mừng hụt.

Đào Thục Tiên nói:

- Đào Cốc lục tiên mà hạ thủ thì không tên nào trốn thoát được, nhất định sẽ bắt đem về.

Đào Căn Tiên nói:

- Đây là cách mèo bắt chuột, thả cho chạy mấy bước rồi xông ra tóm lấy.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Một con mèo bắt sáu con chuột còn bắt được, huống chi sáu con mèo bắt một con chuột thì chỉ thò tay là được ngay.

Đào Cốc lục tiên nghe Lệnh Hồ Xung phụ họa theo lời của mình thì đều vui mừng. Trong lúc miệng nói thì tay dùng võ cây bện thành dây thừng cột hai tay hai chân bà bà ra sau, treo lên cây.

Lệnh Hồ Xung giơ trường kiếm lên, lật võ trên thân cây, đẽo phẳng một mảng dài bảy tám thước, rồi dùng kiếm khắc lên thân cây bảy chữ: "Thiên hạ đệ nhất bình giấm chua". Đào Căn Tiên hỏi:

- Lệnh Hồ huynh đệ, tại sao mụ này là thiên hạ đệ nhất bình dấm chua? Bản lĩnh uống giấm của mụ ta lợi hại lắm sao? Ta không tin, chúng ta thả mụ ta xuống, ta sẽ uống giấm thi với mụ ta.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Bình giấm chua là lời chửi. Đào Cốc lục tiên anh hùng vô địch, nghĩa bạc vân thiên, văn tài võ lược, mọi người đều kỳ vọng, ác bà bà này làm sao có thể bì được? Không cần phải thi nữa.

Đào Cốc lục tiên khoái chí ngoác miệng cười toe toét cơ hồ không ngậm lại được, đều nói:

- Đúng, đúng, đúng!

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Rốt cuộc các vị có thấy Nghi Lâm sư muội đâu không?

Đào Chi Tiên nói:

- Người mà Lệnh Hồ huynh đệ hỏi là tiểu ni cô xinh đẹp của phái Hằng Sơn phải không? Tiểu ni cô thì không thấy nhưng đại hòa thượng thì thấy được hai người.

Đào Cán Tiên nói:

- Một người là gia gia của tiểu ni cô, một người là đồ đệ của tiểu ni cô.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Ở đâu?

Đào Diệp Tiên nói:

- Hai người qua đây khoảng một canh giờ, vốn hẹn bọn ta đến trấn phía trước uống rượu. Bọn ta nói đại tiện xong sẽ đến, nào ngờ bị ác bà nương này đến kiếm chuyện. Lệnh Hồ Xung liền nghĩ ngay, nói:

- Được, các vị đến sau, tại hạ đến trấn trước. Sáu đại anh hùng các vị không đánh người đang bị trói, nếu các vị đánh ác bà nương này thì làm tổn mất thanh danh đại anh hùng của các vị.

Đào Cốc lục tiên cùng nói phải. Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh liền chạy nhanh đi. Doanh Doanh cười nói:

- Xung ca không cạo trọc đầu bà ta, coi như là nể mặt Nghi Lâm tiểu sư muội nên chỉ bảo thù ba phần thôi.

Sau khi đi hơn mười dặm, đến một thị trấn lớn, tìm đến tửu lâu thứ hai thì thấy Bất Giới hòa thượng và Điền Bá Quang hai người ngồi bên bàn. Hai người vừa thấy Lệnh Hồ Xung đều vui mừng nhảy cẫng lên. Bất Giới vội gọi thêm rượu và đồ nhắm. Lệnh Hồ Xung hỏi hai người có thấy chuyện gì lạ không. Điền Bá Quang nói:

- Tại hạ ở Hằng Sơn bị xấu hổ như vậy thì đầu còn mặt mũi nán lại nữa bèn xin thái sư phụ mau mau rời khỏi. Thông Nguyên cốc cũng không thể vào nữa.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ, thì ra bọn họ chưa biết chuyện đệ tử phái Hằng Sơn bị bắt đem đi hết. Chàng nói với Bất Giới hòa thượng:

- Đại sư, tại hạ nhờ đại sư giúp một việc có được không?

Bất Giới nói:

- Được, có gì mà không được?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhưng chuyện này vô cùng cơ mật, vị đồ tôn này của đại sư không thể tham dự.

Bát Giới nói:

- Vậy thì cũng dễ thôi. Ta biểu hắn đi thật xa, đừng cản trở chuyện của lão tử là được rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Từ đây đi về hướng Đông Nam hơn mười dặm, trên một cái cây to, có một người bị trói treo ở trên cao...

Bát Giới a lên một tiếng, vẻ mặt cổ quái, thân người hơi run lên. **Lệnh Hồ Xung nói:**

- Người đó là bằng hữu của tại hạ, làm phiền đại sư đến cứu xuống.

Bát Giới nói:

- Có gì đâu mà khó? Tại sao người không cứu?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Không giấu gì đại sư, đây là một phụ nữ.

Hắn cười nụ với Doanh Doanh rồi nói:

- Tại hạ và Nhậm đại tiểu thư đi cùng nhau nên không tiện.

Bát Giới cười ha hả nói:

- Ta hiểu rồi, vì người sợ Nhậm đại tiểu thư uống phải giấm chua.

Doanh Doanh trừng mắt liếc nhìn hai người. **Lệnh Hồ Xung cười nói:**

- Người phụ nữ đó uống giấm chua còn ghê hơn. Năm xưa, trượng phu của bà ta liếc nhìn một vị phu

nhân, khen một câu rằng phu nhân đó xinh đẹp thì người phụ nữ đó không cáo từ mà bỏ đi biệt tích, khiến cho trượng phu của bà ta mười mấy năm trời tìm kiếm khắp chân trời góc bể.

Bất Giới càng nghe mắt càng mở to ra, liên tiếp nói:

- Đó... đó... đó...

Lão nói không ra hơi. Lệnh Hồ Xung nói:

- Nghe nói đến bây giờ trượng phu của bà ta vẫn chưa tìm được.

Chàng nói đến đây thì Đào Cốc lục tiên đang đi lên lầu cười hi hi ha ha. Bất Giới đại sư không thềm để ý, hai tay nắm chặt cánh tay Lệnh Hồ Xung nói:

- Thật... thật không?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Bà ta nói với tại hạ, nếu trượng phu của bà tìm được bà thì dù có quỳ ngay trước mặt bà cũng không hỏi tâm chuyện ý. Cho nên đại sư vừa thả bà xuống thì bà liền bỏ chạy. Người phụ nữ này thân pháp cực nhanh, đại sư mà chớp mắt một cái thì bà ta đã chạy mất tiêu.

Bất Giới nói:

- Ta quyết không chớp mắt.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ hỏi bà ta tại sao không chịu tương hội với trượng phu. Bà ta nói trượng phu của bà là kẻ phụ tâm

bạc hạnh, hiếu sắc vô yếm đệ nhất thiên hạ, có gặp lão cũng uống thôi.

Bất Giới la lên một tiếng, quay người toan chạy. Lệnh Hồ Xung vội kéo lại, nói nhỏ vào tai lão:

- Tại hạ chỉ cho đại sư một bí quyết thì bà ta không trốn được đâu.

Bất Giới vừa ngạc nhiên vừa vui mừng, ngẩn người ra một lúc, đột nhiên quỳ xuống đất, lạy liền ba cái nghe cộp cộp, lớn tiếng nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ. Không, Lệnh Hồ chương môn, Lệnh Hồ tổ tông, Lệnh Hồ sư phụ, sư phụ mau dạy bí quyết này cho đệ tử, đệ tử xin bái sư phụ làm sư phụ.

Lệnh Hồ Xung nín cười nói:

- Không dám, không dám, xin mau đứng dậy.

Chàng kéo lão đứng dậy rồi nói nhỏ bên tai lão:

- Đại sư thả bà ta xuống, đừng cỡi trói cho bà ta, càng không nên giải huyết đạo, ấn bà ta vào trong khách điếm, kiếm một gian phòng. Đại sư nghĩ thử xem, một người phụ nữ phải làm sao để không chạy ra khỏi phòng?

Bất Giới đại sư gãi đầu, ngần ngừ nói:

- Chuyện này, chuyện này... chuyện này ta không hiểu nổi.

Lệnh Hồ Xung nói khê:

- Trước tiên đại sư lột hết áo quần của bà ta ra, rồi mới giải huyệt đạo. Bà ta thân thể lỏa lồ thì làm sao dám chạy ra khỏi khách điểm?

Bát Giới vui mừng la lên:

- Hảo kế, hảo kế! Lệnh Hồ sư phụ, đại ân đại đức của sư phụ...

Lão chưa nói hết câu thì vù một tiếng, vọt ra cửa sổ nhảy xuống đường, lao nhanh đi. Đào Căn Tiên nói:

- Ô, hòa thượng này thật là kỳ quái, lão đi đâu vậy?

Đào Chi Tiên nói:

- Chắc lão quá mắc tiểu, sợ không kịp nữa.

Đào Diệp Tiên nói:

- Vậy tại sao lão phải khấu đầu lạy Lệnh Hồ huynh đệ, lớn tiếng gọi sư phụ? Chẳng lẽ lão già đầu như vậy mà ngay cả đi tiểu cũng cần người ta dạy?

Đào Hoa Tiên nói:

- Đi tiểu thì đâu có liên quan gì đến già hay trẻ? Chẳng lẽ đứa trẻ ba tuổi đi tiểu thì cần người dạy sao?

Doanh Doanh biết sáu người này mà nói tiếp nữa thì chắc không có lời hay ho gì. Cô liếc Lệnh Hồ Xung ra hiệu rồi đi xuống lầu. Lệnh Hồ Xung nói:

- Sáu vị Đào huynh, nghe nói tửu lượng của sáu vị như biển, thiên hạ vô địch. Vậy các vị từ từ uống, tại hạ tửu lượng kém, xin miễn bồi tiếp.

Đào Cốc lục tiên nghe Lệnh Hồ Xung khen ngợi tưu lượng của mình liền vui mừng, đều nghĩ nếu không uống được mấy vò thì không khỏi phụ lời khen ngợi của hắn, lớn tiếng gọi:

- Đem sáu vò rượu ra đây trước.

- Tưu lượng của người đương nhiên kém xa bọn ta.

- Các người đi trước đi, đợi bọn ta uống say chỉ e rằng phải đến ngày mai.

Lệnh Hồ Xung chỉ nói một câu thì đã thoát khỏi sáu người, đi xuống tưu lâu. Doanh Doanh nhoẽn miệng cười nói:

- Xung ca tác hợp vợ chồng người ta, công đức vô lượng, nhưng dạy cách đó cho lão, không khỏi... không khỏi...

Cô nói vậy, mặt đỏ lên, quay đầu đi. Lệnh Hồ Xung nhìn cô cười hì hì chứ không nói gì. Hai người đi ra ngoài trấn, chạy một đoạn đường, Lệnh Hồ Xung chỉ mỉm cười nhìn cô. Doanh Doanh giận nói:

- Nhìn cái gì? Chưa từng gặp sao?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ta đang nghĩ, ác bà bà đó treo ta và Doanh muội trên xà ngang, thù này chúng ta đã trả được, cũng treo lại bà ta lên cây. Bà ta cạo trọc đầu ta, ta bảo trợng phu của bà lột hết áo quần bà ta ra, thì cũng đã thỏa lòng.

Doanh Doanh cười khúc khích nói:

- Đây cũng gọi là ăn miếng trả miếng.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Chỉ mong Bất Giới đại sư không lỗ mãng, lần này hai vợ chồng gương vỡ lại lành thì tốt!

Doanh Doanh cười nói:

- Xung ca cẩn thận, lần sau mà bị ác bà bà thấy thì Xung ca bị khổ nữa.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Ta giúp vợ chồng bà ta đoàn viên, bà cảm ơn ta còn không hết.

Chàng nói xong lại nhìn Doanh Doanh cười ngặt nghẽo, vẻ mặt rất tinh quái, Doanh Doanh nói:

- Lại cười cái gì?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta đang nghĩ vợ chồng Bất Giới đại sư trùng phùng, không biết họ sẽ nói gì.

Doanh Doanh nói:

- Vậy tại sao Xung ca cứ nhìn tiểu muội hoài vậy?

Bỗng nhiên cô hiểu ra dụng ý của Lệnh Hồ Xung. Gã lãng tử này đang nghĩ Bất Giới đại sư ở trong khách điểm coi hết đồ của phu nhân lão ra, trong lòng hấn nghĩ đến chuyện này mà lại nhìn cô chăm chú tức có dụng tâm không tốt, có thể suy luận được. Bỗng nhiên má cô đỏ lên, vung tay đánh. Lệnh Hồ Xung nghiêng người né rồi cười nói:

- Phụ nữ mà đánh lão công thì là ác bà nương.

Ngay lúc này, bỗng nghe tiếng còi khê từ nơi xa vọng lại, Doanh Doanh nhận ra là tiếng còi truyền tin của giáo chúng bốn giáo. Cô liền đưa ngón trở trái lên môi, tay phải vẫy một cái, liền chạy về hướng tiếng còi.

Hai người chạy mấy chục trượng, thấy một phụ nữ đang từ phía Tây chạy nhanh qua phía Đông. Địa thế này rất khoáng dãng, không có chỗ ẩn tránh. Người đó thấy Doanh Doanh, ngẩn ra một lúc rồi vội lên trước hành lễ, nói:

- Giáo hạ thân giáo Thiên phong đường hương chủ Tang Tam Nương bái kiến thánh cô. Giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ.

Doanh Doanh gật đầu, tiếp đó có một lão già từ phía Đông chạy đến, hướng về Doanh Doanh cúi người hành lễ nói:

- Tần Vĩ Bang tham kiến thánh cô. Giáo chủ trung hưng thánh giáo, trạch bị thương sinh.

Doanh Doanh nói:

- Tần trưởng lão, trưởng lão cũng ở đây à?

Tần Vĩ Bang nói:

- Dạ! Tiểu nhân phụng mệnh giáo chủ, ở đây thám thính tin tức. Tang hương chủ có nghe ngóng được tin tức gì không?

Tang Tam Nương nói:

- Khái bầm thánh cô, Tần trưởng lão, sáng sớm hôm nay thuộc hạ ở trạm Lâm Phong thấy sáu bảy chục người phái Tung Sơn cùng đi về hướng Hoa Sơn.

Tần Vi Bang nói:

- Quả nhiên bọn chúng đi Hoa Sơn.

Doanh Doanh hỏi:

- Bọn phái Tung Sơn đi Hoa Sơn để làm gì?

Tần Vi Bang nói:

- Giáo chủ lão nhân gia được tin, sau khi Nhạc Bất Quần phái Hoa Sơn làm chương môn Ngũ Nhạc phái, liền muốn gây bất lợi cho thần giáo ta. Mấy ngày gần đây lão triệu tập đệ tử môn hạ các phái trong Ngũ Nhạc phái đến Hoa Sơn trước. Xem dụng ý của lão dường như là muốn tiến đánh Hắc Mộc Nhai.

Doanh Doanh hỏi:

- Có chuyện như vậy sao?

Cô nghĩ: Tần Vi Bang là người xảo quyết, chuyện bất người phái Hằng Sơn chắc là lão phụng mệnh của gia gia, chủ trì tại đây. Nhưng lão lại giấu nhem. Có điều lời của Tang Tam Nương dường như là thật, xem ra trong chuyện này còn có sự tình khác.

Cô bèn nói:

- Lệnh Hồ công tử là chương môn phái Hằng Sơn, tại sao công tử không biết chuyện này, thật là kỳ.

Tần Vĩ Bang nói:

- Thuộc hạ điều tra, biết môn nhân của hai phái Thái Sơn và Hành Sơn đã lục tục kéo lên Hoa Sơn, chỉ có phái Hằng Sơn là chưa có động tĩnh gì. Ngày hôm sau, Hương tá sứ truyền hiệu lệnh, nói Bảo Đại Sở trưởng lão thống lĩnh thuộc hạ đã tiến vào Hằng Sơn biệt viện quan sát động tĩnh, lệnh cho thuộc hạ ở đây để liên lạc. Thuộc hạ đang đợi tin tức của Bảo trưởng lão.

Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung liếc nhìn nhau, đều nghĩ: Bảo Đại Sở trà trộn vào Hằng Sơn biệt viện, chắc là đúng. Tần Vĩ Bang không giấu chuyện này, chẳng lẽ lão nói thật? Tần Vĩ Bang cúi người hành lễ với Lệnh Hồ Xung nói:

- Tiểu nhân phụng mệnh hành sự, xin Lệnh Hồ chưởng môn miễn tội.

Lệnh Hồ Xung cung tay đáp lễ nói:

- Tại hạ và Nhậm đại tiểu thư, một ngày gần đây sẽ thành hôn...

Doanh Doanh đỏ mặt, la lên một tiếng, nhưng cũng thừa nhận. Lệnh Hồ Xung nói tiếp:

- Tần trưởng lão vì phụng mệnh của nhạc phụ tại hạ, chúng ta thuộc hàng tiểu bối, đương nhiên phải gánh lấy.

Tần Vĩ Bang và Tang Tam Nương mừng ra mặt, cười nói:

- Cung hi hai vị.

Doanh Doanh quay người đi. Tần Vĩ Bang nói:

- Hưởng tá sứ dặn thêm Bảo trưởng lão và tại hạ, không được vô lễ với môn nhân Hằng Sơn, chỉ dò la tin tức, quyết không được động thủ, đương nhiên tại hạ tuân theo.

Đột nhiên sau lưng lão có thanh âm người con gái cười nói:

- Kiếm pháp của Lệnh Hồ công tử thiên hạ vô song. Hưởng tá sứ bảo các vị không được động võ là vì muốn tốt cho các vị đó.

Lệnh Hồ Xung ngẩng đầu lên, thấy trong bụi cây một cô gái đi ra, chính là giáo chủ Ngũ độc giáo Lam Phượng Hoàng. Chàng cười nói:

- Đại muội tử, chào muội tử.

Lam Phượng Hoàng nói với Lệnh Hồ Xung:

- Đại ca, đại ca khỏe chứ?

Cô quay qua nói với Tần Vĩ Bang:

- Lão muốn cung tay thì cung tay, tại sao lại chau mày?

Tần Vĩ Bang nói:

- Tại hạ không dám.

Lão biết khắp người phụ nữ này toàn là độc vật, rất đáng sợ. Lão bước lên mấy bước, nói với Doanh Doanh:

- Bây giờ phải làm gì xin thánh cô ra lệnh cho.

Doanh Doanh nói:

- Các vị cứ theo lệnh chỉ của giáo chủ mà làm là được rồi.

Tân Vĩ Bang cúi người đáp dạ, rồi cùng với Tang Tam Nương hướng về Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung cúi người hành lễ cáo từ.

Lam Phượng Hoàng đợi hai người đi xa rồi mới nói:

- Quân ni cô phái Hằng Sơn bị người bắt sao hai vị còn chưa đi cứu?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta từ Hằng Sơn đuổi đến đây, trên đường không thấy tung tích gì hết.

Lam Phượng Hoàng nói:

- Đây không phải là đường đi Hoa Sơn, hai người đi sai đường rồi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đi Hoa Sơn ư? Bọn họ bị bắt đến Hoa Sơn? Muội tử nhìn thấy ư?

Lam Phượng Hoàng nói:

- Sáng sớm hôm qua, ở Hằng Sơn biệt viện, tiểu muội uống nhầm thứ trà cổ quái nhưng không nói ra. Thấy mọi người lần lượt té xuống, tiểu muội cũng giả bộ bị thuốc mê ngã xuống theo.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Dám sử độc dược với Lam giáo chủ Ngũ tiên giáo, không phải là tự chuốc lấy đau khổ vào mình sao?

Lam Phượng Hoàng cười nói:

- Bọn vô lại này thật không biết trời trăng là gì.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Muội tử không kính tặng cho chúng mấy thứ độc dược ư?

Lam Phượng Hoàng nói:

- Đó là còn khách khí. Có hai tên vô lại cho rằng tiểu muội bị hôn mê thật, nên muốn động tay động chân, liền bị tiểu muội hạ độc chết tại chỗ. Những tên còn lại sợ quá không dám đến gần nữa, nói là coi như tiểu muội chết rồi nên toàn thân kịch độc.

Cô nói vậy rồi cười khanh khách. Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Sau đó thì sao?

Lam Phượng Hoàng nói:

- Tiểu muội muốn xem bọn chúng giở trò quỷ gì, nên vẫn giả bộ hôn mê bất tỉnh. Sau đó bọn vô lại từ trên ngọn Kiến Tinh khiêng rất nhiều tiểu ni cô xuống, đầu lĩnh lại là sư phụ Nhạc tiên sinh của đại ca. Đại ca, tiểu muội thấy con người của sư phụ đại ca chẳng ra giống gì, đại ca là chương môn phái Hằng Sơn, mà lão lại thống lĩnh thủ hạ, đem đồ tôn đồ tử, lão ni cô, tiểu

ni cô của đại ca bắt hết, há không phải là muốn cắt đứt tình nghĩa với đại ca sao?

Lệnh Hồ Xung lặng yên, Lam Phượng Hoàng nói:

- Tiểu muội thấy tức quá, liền muốn hạ độc giết lão tại chỗ, sau đó lại nghĩ không biết ý của đại ca thế nào, hạ độc giết lão cũng không phải vội vàng gì.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Muội tử nể tình, ta cảm ơn muội tử nhiều.

Lam Phượng Hoàng nói:

- Cũng không có gì. Tiểu muội nghe bọn chúng nói, nhân lúc đại ca không có ở Hằng Sơn, mau mau rút lui để khỏi đụng phải đại ca khi đại ca trở về. Lại có người nói lần này rất không may, đại ca không ở trên núi, nếu không thì bắt hết để trừ hậu hoạn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Có đại muội tử ở đó, bọn họ có muốn bắt ta cũng không dễ đâu.

Lam Phượng Hoàng rất đắc ý, cười nói:

- Đó là nhờ bọn chúng hên đó. Nếu bọn chúng to gan dám đụng đến một cọng lông của đại ca thì ít nhất tiểu muội cũng hạ độc chết một trăm người bọn chúng.

Cô quay qua nói với Doanh Doanh:

- Nhậm đại tiểu thư, tiểu thư đừng ghen. Tại hạ chỉ coi đại ca như huynh đệ ruột thịt thôi.

Doanh Doanh đỏ mặt, mỉm cười nói:

- Lệnh Hồ công tử cũng thường nhắc đến giáo chủ với ta, nói giáo chủ đối xử với Lệnh Hồ công tử rất tốt.

Lam Phượng Hoàng vui mừng nói:

- Vậy thì hay quá! Tại hạ còn sợ đại ca ở trước mặt tiểu thư không dám nhắc đến tên của tại hạ.

Doanh Doanh hỏi:

- Giáo chủ giả bộ hôn mê, làm sao đến đây được?

Lam Phượng Hoàng nói:

- Bọn chúng sợ trên người tại hạ có độc nên không ai dám đụng đến. Có người nói chém chết tại hạ đi, còn nói phóng ám khí vào tại hạ mấy cái. Miệng thì nói rất mạnh nhưng không ai dám động thủ, bỏ chạy đi như ong vỡ tổ. Tại hạ đi theo bọn chúng một đoạn, thấy bọn chúng lên Hoa Sơn, liền đi khắp nơi tìm đại ca, muốn báo tin này cho các vị biết.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chuyện này thật đa tạ mọi tử. Nếu không, bọn ta chạy lên Hắc Mộc Nhai thì phí sức rồi, đợi đến lúc quay lại tìm kiếm thì những lão ni cô, tiểu ni cô, trung niên ni cô, có thể đều đã bị ném mùi đau khổ rồi. Chuyện không nên chậm, chúng ta đi Hoa Sơn ngay.

Ba người liền rẽ qua hướng Tây, đi suốt ngày đêm, nhưng trên đường không thấy chút dấu vết gì. Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh trong lòng ngờ vực, đều nghĩ: Cả mấy trăm người đi thì trên đường nhất định phải có người nhìn thấy, trong quán cơm khách điếm cũng chắc có để lại dấu vết. Chẳng lẽ không phải bọn họ đi đường này?

Đến ngày thứ ba, trong một quán cơm nhỏ, thấy bốn tên môn hạ phái Hành Sơn. Lúc này Lệnh Hồ Xung đã cải trang, bốn người này không nhận ra. Bốn Lệnh Hồ Xung ngấm nghe bọn họ nói chuyện, quả nhiên là bọn họ đi Hoa Sơn. Nhìn điệu bộ cao hứng vui vẻ của bọn họ, dường như là trên núi có một kho vàng bạc châu báu đợi bọn họ đến lấy. Một người trong bọn nói:

- May mà Hoàng sư huynh quan hệ rộng truyền tin đến chúng ta đang ở Sơn Tây nên đến mau hơn vẫn còn kịp. Những sư huynh đệ ở Hành Sơn lần này đáng tiếc bị mất một cơ hội tốt.

Người khác nói:

- Hay là chúng ta đến càng sớm càng tốt. Vụ này từng giờ tức khắc đều biến đổi.

Lệnh Hồ Xung muốn biết bọn họ nóng lòng đi Hoa Sơn như vậy, rốt cuộc là có mưu đồ gì, nhưng bốn người này không nhắc đến một câu. Lam Phượng Hoàng hỏi:

- Có cần hạ độc dược cho bọn họ ngã rồi khảo vấn không?

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến Mạc Đại tiên sinh chưởng môn phái Hành Sơn đối xử với mình rất tử tế nên không tiện ăn hiếp môn hạ của lão, bèn nói:

- Chúng ta cứ mau chạy nhanh lên Hoa Sơn xem thì biết ngay, không nên đánh cỏ động rắn.

Mấy ngày sau, ba người đến chân núi Hoa Sơn khi trời đã hoàng hôn. Lệnh Hồ Xung ở Hoa Sơn từ nhỏ

đến lớn nên đối với địa thế nơi đây đương nhiên rất quen thuộc, bèn nói:

- Chúng ta theo con đường nhỏ phía sau núi mà lên thì sẽ không gặp người.

Hoa Sơn là hòn núi hiểm trở nhất trong Ngũ Nhạc, con đường nhỏ ở sau núi dốc cao dựng đứng, phần nhiều là không có đường để đi. May mà cả ba người võ công đều rất cao, nên dù ngọn núi hiểm trở, vách núi dựng đứng cũng trèo lên được. Tuy vậy khi leo lên tuyệt đỉnh Hoa Sơn cũng đã sang canh tư.

Lệnh Hồ Xung dẫn hai người đi về hướng Chính Khí đường, thấy một màu tối đen không có ánh đèn. Cả bọn núp dưới cửa sổ lắng tai nghe, cũng không có động tĩnh gì, lại đến nơi ở của quần đệ tử quan sát, trong phòng dường như không có người. Lệnh Hồ Xung đẩy cửa sổ chuồn vào, bật lửa lên xem, thấy trong phòng quả nhiên trống không, trên bàn dưới đất đều đầy bụi. Chàng liền tiếp coi mấy phòng, đều giống như vậy, hiển nhiên quần đệ tử Hoa Sơn chưa về núi.

Lam Phượng Hoàng chán nản nói:

- Chẳng lẽ tiểu muội mắc bẫy bọn vô lại? Bọn chúng nói là đến Hoa Sơn nhưng lại đi nơi khác ư?

Lệnh Hồ Xung vừa ngạc nhiên vừa nghi ngờ, nhớ lại hôm tấn công vào chùa Thiếu Lâm, cũng trông không như vậy, sau đó lại gặp hung hiểm, chẳng lẽ Nhạc Bất Quần lại theo kế cũ? Nhưng bây giờ chàng chỉ có ba người, dù bị vây cũng dễ thoát thân, chỉ sợ bọn họ nhất

bọn đệ tử Hằng Sơn ở một nơi rất bí mật, mình chậm trễ thêm mấy ngày thì tìm không được nữa.

Ba người ngưng thần lắng tai, chỉ nghe thấy tiếng thông reo, chung quanh nín lặng không có gì lạ. Lam Phượng Hoàng nói:

- Chúng ta phân ra đi tìm kiếm, sau một canh giờ thì tương hội ở đây.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Được!

Chàng nghĩ bản lĩnh sử độc dược của Lam Phượng Hoàng rất cao minh, không ai dám gia hại cô ta, nhưng còn dặn một câu:

- Người khác muội tử không phải sợ, nhưng nếu gặp phải sư phụ của ta, lão xuất kiếm mau lẹ phi thường, phải cẩn thận.

Lam Phượng Hoàng thấy Lệnh Hồ Xung nói rất chân tình. Dưới ánh lửa lơ mờ, vẻ quan tâm của chàng lộ trên mặt, bất giác lòng cô rất cảm động nói:

- Đại ca, tiểu muội tự lo được mà.

Hồi 153

Trong hậu động, lạc mất người tình

Cô đẩy cửa đi ra, Lệnh Hồ Xung dẫn Doanh Doanh đến khắp nơi quan sát một lượt, ngay cả chỗ ở của vợ chồng Nhạc Bất Quần khe Thiên Cầm cũng kiểm tra, vẫn không thấy một ai. Lệnh Hồ Xung nói:

- Chuyện này thật kỳ quặc. Ngày trước tất cả sư đồ phái Hoa Sơn ta xuống núi, ở đây cũng để lại người trông coi, tại sao bây giờ trên núi không có ai cả?

Sau cùng cả hai đến phòng của Nhạc Linh San. Căn phòng này ở cạnh khe Thiên Cầm, rất gần chỗ ở của vợ chồng Nhạc Bất Quần. Lệnh Hồ Xung đến trước cửa, nhớ lại ngày xưa thường đến đây đón tiểu sư muội ra ngoài du ngoạn, hoặc cùng đi đánh quyền luyện kiếm, từ nay về sau không còn được gặp tiểu sư muội nữa, bất giác chàng ứa lệ. Lệnh Hồ Xung đưa tay đẩy cửa, cánh cửa cài then, nhất thời chàng do dự

chưa biết nên làm gì. Doanh Doanh nhảy qua tường, rút then mở cửa ra.

Hai người đi vào phòng, đốt ngọn nến trên bàn, thấy trên giường, trên bàn bụi bám đầy, trong phòng bốn bề vắng lặng, ngay cả vật dụng của phụ nữ cũng không có. Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Sau khi tiểu sư muội và Lâm sư đệ thành hôn, đương nhiên có phòng mới. Tiểu sư muội không ở đây nữa nên vật dụng thường ngày đều mang đi.

Chàng tiện tay kéo hộc bàn ra, thấy toàn là những món đồ chơi như lông trúc nhỏ, viên bi, con rối, con ngựa gỗ, v.v... Những vật này không phải Lệnh Hồ Xung làm cho cô ta mà là những thứ năm xưa hai người từng chơi, không ngờ cô ta đem tất cả xếp ngay ngắn ở đây. Lòng Lệnh Hồ Xung đau nhói, không kìm được nữa, nước mắt chảy dài.

Doanh Doanh nhẹ nhàng đi ra ngoài phòng không một tiếng động, từ từ đóng cửa phòng lại. Lệnh Hồ Xung ở trong phòng Nhạc Linh San rất lâu, lòng mới vui bớt đau buồn, thối tất đèn đi ra. Doanh Doanh nói:

- Xung ca, trên Hoa Sơn này có một nơi có liên can đến Xung ca, Xung ca dẫn tiểu muội xem thử đi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ô, Doanh muội nói là ngọn sám hồi? Được, chúng ta đi xem.

Chàng xuất thần nói tiếp:

- Nhưng không biết Phong thái sư thúc tổ còn ở trên đó không.

Lệnh Hồ Xung liền đi trước dẫn đường lên ngọn sám hồi. Nơi này chàng rất quen thuộc, tuy đoạn đường khá xa, nhưng hai người đi rất nhanh, không bao lâu đã đến.

Lên đến đỉnh, Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta ở sơn động này...

Bỗng nghe tiếng choang choang vang lên, trong động truyền ra tiếng binh khí giao nhau, hai người đều giật mình chạy nhanh đến gần, liền nghe tiếng người la lên, hiển nhiên là đã bị thương. Lệnh Hồ Xung rút trường kiếm ra, vọt lên trước, thấy cửa hậu động trước nay bị phong chặt đã mở ra, ánh lửa hắt ra ngoài.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh tung người chạy vào hậu động, bất giác hai người giật mình thấy trong động có mấy chục cây đuốc đang cháy, ít nhất cũng có hai trăm người, đều đang ngưng thần xem chiêu kiếm và võ công khắc trên vách đá. Ai ai cũng chuyên tâm chăm chú nhìn, không một tiếng động. Lúc Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh nghe tiếng thét, đoán rằng sau khi vào động, trước mắt không phải là một màn tối đen thì nhất định là đã xảy ra một trận đấu khốc liệt, máu thịt văng tung tóe. Nào ngờ đuốc trong động chiếu sáng rực như ban ngày, lại đứng đầy người. Địa thế hậu động rất rộng, tuy chứa hơn hai trăm người mà vẫn không chen chúc nhau. Rất nhiều người yên lặng giống như cương thi. Bỗng

nhiên thấy cảnh kỳ dị như vậy, bất giác hai người giật mình kinh hãi.

Thân người Doanh Doanh hơi tựa về mé phải, vai phải tựa vào vai trái Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung quay đầu lại, thấy mặt cô trắng bệch, trong ánh mắt có ý hơi khiếp sợ. Chàng đưa tay trái ra nhẹ ôm lưng cô. Thấy y phục của những người này khác nhau, chàng chăm chú nhìn thì nhìn ra là đệ tử môn nhân của ba phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn. Trong đó có những người trung niên tóc hoa râm, cũng có lão già râu tóc bạc phơ. Hiển nhiên trong ba phái có rất nhiều tiên bối kỳ cựu cũng ở đây, môn nhân của hai phái Hoa Sơn và Hằng Sơn thì không có trong đó.

Người của ba phái phân ra xem, không trà trộn nhau. Người phái Tung Sơn thì xem kiếm chiêu phái Tung Sơn trên vách đá; hai phái Thái Sơn và Hành Sơn đều phân ra xem chiêu số của phái mình. Lệnh Hồ Xung liền nhớ ra, trên đường gặp bốn đệ tử Hành Sơn, nói là được tin liền chạy đến Hoa Sơn, thật là một vận may rất lớn, thì ra là bọn họ được tin có kiếm chiêu tinh diệu của phái Hành Sơn khắc ở trên vách đá hậu động Hoa Sơn nên có được cơ hội để đến xem. Trong lúc nhìn chăm chú, thấy một người tóc bạc ở trong đám người phái Hành Sơn ngơ ngẩn nhìn lên vách đá, chính là Mạc Đại tiên sinh. Lệnh Hồ Xung nhất thời phân vân không biết có nên lên bái kiến hay không.

Bỗng nghe có người trong bọn phái Tung Sơn quát:

- Người không phải là đệ tử Tung Sơn, coi đồ hình này làm gì?

Lời nói này của một lão già mặc áo vàng. Lão nhìn người trung niên cao to với ánh mắt tức giận, trường kiếm trong tay chỉ chênh chênh vào ngực người đó. Người trung niên cười nói:

- Ta đâu có nhìn đồ hình?

Lão già phái Tung Sơn nói:

- Người còn chối ư? Người là người phái nào? Người muốn học lén Tung Sơn kiếm pháp cũng được, nhưng có ý đồ gì mà xem kỹ những chiêu số phá giải Tung Sơn kiếm pháp ta?

Lão quát một tiếng, liền có bốn năm tên môn nhân trong Tung Sơn quay người lại vây người trung niên đó.

Người trung niên nói:

- Đối với kiếm pháp của quý phái ta chẳng hiểu mấy may thì xem những cách phá giải cũng đâu có ích gì?

Lão già phái Tung Sơn nói:

- Người xem kỹ để đối phó với chiêu số kiếm pháp của phái Tung Sơn hẳn là không có ý tốt rồi.

Người trung niên cầm chuôi kiếm nói:

- Chưởng môn Ngũ Nhạc phái Nhạc tiên sinh thịnh tình cao nghị, cho phép bọn ta đến xem kiếm pháp

khắc trên vách đá, nhưng không giới hạn được xem chỗ nào không được xem chỗ nào.

Lão già Tung Sơn nói:

- Người muốn gây bất lợi cho phái Tung Sơn ta thì ta không tha người được.

Người trung niên nói:

- Ngũ phái hợp nhất, ở đây chỉ có Ngũ Nhạc phái chứ đâu còn phái Tung Sơn? Nếu không phải Ngũ Nhạc phái hợp nhất thì Nhạc tiên sinh cũng không dễ gì cho các hạ xem kiếm pháp trong thạch động Hoa Sơn này.

Người ấy vừa nói xong, lão già liền cứng họng. Một tên đệ tử Tung Sơn đưa tay ra thụi sau vai người trung niên rồi quát:

- Người mồm mép lợi hại lắm.

Người trung niên xoay tay lại nắm lấy cổ tay gã hất ra, gã đệ tử Tung Sơn loạng choạng mấy cái rồi ngã lẩn. Ngay lúc này, trong phái Thái Sơn bỗng có người lớn tiếng quát:

- Người là ai? Tại sao lại mặc sắc phục của phái Thái Sơn ta mà trà trộn vào đây xem lén Thái Sơn kiếm pháp?

Một tên thanh niên mặc sắc phục của phái Thái Sơn vội chạy ra ngoài. Bên cửa động, một người chạy ra quát:

- Đứng lại, ai dám quấy rối ở đây?

Thanh niên đó vung kiếm đâm ra, xông nhanh về phía trước. Người cản ở cửa đưa tay trái ra phóng chỉ vào mắt gã, người thanh niên vội lùi lại một bước. Người chặn cửa phóng chỉ nhanh như gió, lại đâm vào mặt gã thanh niên. Trường kiếm của gã thanh niên đã phóng ra ngoài, khó mà đỡ gạt, đành lùi lại mấy bước. Người chặn cửa tạt ngang chân phải, thanh niên vọt người né tránh. Bình một tiếng, ngực đã bị trúng chưởng té ngã ngửa ra. Hai tên đệ tử phái Thái Sơn chạy đến bắt gã lại.

Lúc đó trong phái Tung Sơn đã có bốn người vây chặt gã trung niên, trường kiếm tấn công nhanh ra. Người trung niên xuất thủ khá lợi hại, nhưng kiếm pháp không phải là của Ngũ Nhạc kiếm phái. Mấy tên đệ tử đứng xem la lên:

- Cái quân này không phải là người của Ngũ Nhạc kiếm phái, là gian tế trà trộn vào đây.

Hai cuộc đấu xảy ra, trong sơn động tĩnh lặng liên đại loạn. Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Sư phụ ta mời những người này đến đây, chưa chắc là vì thiện ý. Ta đi báo cho Mạc sư bá biết, xin sư bá thống lãnh môn nhân rời khỏi đây. Những chiêu kiếm của phái Hành Sơn sau khi ra khỏi động, ta sẽ nói lại cho sư bá biết là được rồi.

Chàng liền men theo vách đá, trông bóng mờ mờ đi về phía Mạc Đại tiên sinh. Chỉ đi được mấy trượng, bỗng nghe tiếng âm âm vang lên, giống như núi lở đất sụp.

Mọi người thất kinh la hoảng. Lệnh Hồ Xung vội quay người lại, thấy cửa động đất đá rơi xuống tới tấp, chàng không đi tìm Mạc Đại tiên sinh nữa mà vội chạy lại chỗ Doanh Doanh. Nhưng người đông chạy tới chạy lui loạn xạ, đao kiếm vung múa tới tấp, trong động cát bụi mịt mù, không nhìn thấy Doanh Doanh ở chỗ nào. Lệnh Hồ Xung từ trong đám đông chen lấn qua, lách người né tránh mấy lần bị đao kiếm tạt ngang trước mặt. Chàng chạy đến cửa động, bất giác kêu khổ, thấy một tảng đá to nặng mấy vạn cân chặn bí kín. Chàng kinh hoàng, dường như không còn lối hổng nào để chui ra.

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng gọi:

- Doanh muội, Doanh muội!

Dường như nghe tiếng Doanh Doanh đáp ở xa, tận chỗ sâu thẳm của sơn động, nhưng giữa tiếng kêu gào của hơn hai trăm người không thể nào nghe rõ. Chàng trầm nghĩ: Tại sao Doanh Doanh lại ở tuốt bên trong?

Hắn liền hiểu ra: Phải rồi, lúc đá rớt xuống, Doanh Doanh đứng ở cửa động, cô ta không chịu chạy thoát thân mà chỉ lo lắng cho ta. Ta xông ra cửa sơn động tìm cô ta, còn cô ta lại chạy vào trong để tìm ta.

Chàng liền quay vào. Trong động vốn có mấy chục ngọn đuốc, lúc đá rớt xuống, mọi người hoảng loạn, có người tiện tay ném đuốc đi, có người lỡ tay làm rớt xuống đất. Đuốc đã tắt hết hơn nửa, bụi đất mịt mù, nhìn ra chỉ thấy mờ mờ. Mọi người kinh hoàng la lên:

- Cửa động bít rồi! Cửa động bị bít rồi!

Có người tức giận quát:

- Đây là âm mưu của gian tặc Nhạc Bất Quần!

Có người khác nói:

- Đúng vậy, gian tặc này lừa gạt chúng ta đến xem kiếm pháp con mẹ nó!

Mấy chục người cùng đưa tay ra đẩy tảng đá bít cửa. Nhưng tảng đá này giống như một ngọn núi nhỏ, tuy mấy chục người cùng đẩy nhưng chẳng xô dịch được chút nào. Lại có người la lên:

- Mau, mau theo đường địa đạo mà đi ra.

Sớm có người nghĩ đến điều này, hơn hai chục người chen chúc nhau chật ních bên cửa địa đạo. Địa đạo này đã được Đại lực thần ma của Ma giáo dùng búa lớn mở đường, chỉ vừa một người chui vào, hơn hai chục người chen vào một chỗ thì làm sao vào được? Cái loạn này lại khiến đước tắt thêm mười mấy cây nữa.

Trong đám đông có hai tên đại hán dùng lực chen lấn những người bên cạnh xông vào cửa địa đạo, sóng vai đi về trước. Cửa địa đạo rất chật, hai người va nghe rầm một tiếng, không ai chui vào được. Người bên phải vung tay trái ra, đại hán bên trái rú lên, ngực đã bị đâm một cây trụ thủ. Đại hán tiện tay đẩy người đó ra, liền chui vào địa đạo. Những người còn lại xô đẩy nhau đều muốn đi vào trong.

Lệnh Hồ Xung không thấy Doanh Doanh, trong lòng hốt hoảng, nghĩ: Mười trưởng lão Ma giáo võ công

ai cũng cao cường, lại bị ám toán bỏ mạng ở đây. Ta và Doanh Doanh hôm nay không biết có thể thoát được đại nạn này không? Chuyện này nếu do sư phụ ta sắp đặt thì thật tàn bạo vô cùng.

Thấy mọi người chen lấn nhau ở cửa địa đạo, chàng đang lúc kinh hoàng nóng nảy, đột nhiên động sát khí: Những cái đồ này làm vướng tay vướng chân, phải giết sạch bọn họ thì ta và Doanh Doanh mới có thể dễ dàng thoát thân.

Lệnh Hồ Xung nhắc trường kiếm lên, muốn vung kiếm giết người, chợt thấy một thiếu niên ngồi xổm dưới đất, hai tay túm loạn lấy đầu mình, cả người phát run, mặt xám xanh, hiển nhiên rất sợ hãi. Lệnh Hồ Xung thấy thương cảm, nghĩ: Ta và hắn cùng gặp nhau trong lúc bị ám toán, nên nghĩ tình đồng hội đồng thuyền mới phải, sao có thể giết hắn để trút căm hận?

Trường kiếm của chàng vốn đã đưa lên, liền đặt ngang ra trước ngực.

Nghê hơn hai chục người ở cửa địa đạo lớn tiếng nói:

- Mau vào đi!
- Tại sao không nhúc nhích?
- Bò vào không được sao?
- Kéo hắn ra đi!

Đại hán bò vào trong địa đạo, hai chân còn ở bên ngoài, dường như bên trong cũng là một con đường không thông nhưng gã cũng không chịu lùi

lại. Hai người cúi xuống nắm hai chân đại hán cố sức kéo ra ngoài. Đột nhiên mấy chục người cùng la kinh hoảng, kéo ra lại là một cái xác không đầu, ở cổ máu phun ra xối xả. Thủ cấp của đại hán này hiển nhiên là bị người đứng trong đường hầm cắt đứt rồi.

Ngay lúc này Lệnh Hồ Xung thấy ở trong góc sơn động có một người ngồi dưới đất, dưới ánh lửa mờ ảo phảng phất giống Doanh Doanh. Chàng vui mừng, chạy đến, nhưng chỉ bước được hai bước thì bảy tám người vội xông đến cản đường. Lúc này trong động đã rối loạn, mọi người giống như mất hết lý trí, như đám ruồi nhặng, có người vung kiếm chém loạn, có người đâm ngực kêu trời, có người túm đánh nhau, có người bò lê dưới đất.

Lệnh Hồ Xung chen đi được mấy bước, bỗng hai chân bị người ôm chặt. Chàng đưa tay đánh mạnh lên đầu người đó, người đó la lên một tiếng mà vẫn không buông tay ra. Lệnh Hồ Xung quát:

- Người không buông tay ra thì ta sẽ giết người ngay.

Đột nhiên dưới chân chàng đau buốt, lại bị người đó cắn. Lệnh Hồ Xung vừa kinh hãi vừa tức giận, thấy mọi người giống như điên khùng. Cả mấy trăm cây đuốc trong sơn động bây giờ chỉ hai cây còn cháy sáng, nhưng đã rớt xuống đất mà không ai buồn nhặt. Hấn lớn tiếng la lên:

- Lượm đuốc lên! Lượm đuốc lên!

Một đạo nhân cười ha hả, đưa chân đạp tắt đuốc. Lệnh Hồ Xung nhấc trường kiếm lên, chém đứt lưng người đang cắn chân mình, đột nhiên trước mắt tối sầm lại, không thấy gì. Thì ra cây đuốc sau cùng cũng tắt luôn rồi.

Bỏ đuốc vừa tắt thì trong động lặng yên như tờ. Diễn biến đột ngột này khiến tất cả sợ đến nổi tê liệt cả tay chân, nhưng chỉ được một chút thì tiếng la hét chửi bới lại vang rùm lên. Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Cục diện hôm nay chỉ có chết mà không có sống, may mà ta được cùng chết với Doanh Doanh.

Chàng nghĩ vậy thì trong lòng không còn sợ mà lại vui, nhắm hướng Doanh Doanh mò đến. Đi được mấy bước, đột nhiên có người chạy xéo đến lao vào người Lệnh Hồ Xung. Nội lực của người này đã cao, thế đưng lại rất mạnh. Lệnh Hồ Xung bị hấn đưng văng ra mấy bước, xoay hết nửa vòng. Chàng vội quay người lại, từ từ đi về chỗ của Doanh Doanh, tai chỉ nghe toàn là tiếng la khóc, quát tháo, mấy chục thanh đao kiếm vung múa va nhau.

Trong bóng tối mọi người đều hoảng hốt, phần nhiều như phát khùng, ai ai cũng lo sợ, đều múa binh khí để tự hộ thân. Những người bản lĩnh cao cường có thể trấn tĩnh ứng biến, nhưng binh khí của người khác múa loạn, sơn động lại chật ních người, trong bóng tối không cách nào né tránh được. Ngoài cách vung động binh khí để hộ thân ra thì không còn cách nào khác. Tiếng binh khí va nhau, tiếng la hét bất tuyệt, có người chửi

rũa, đương nhiên phát ra từ miệng những người bị thương.

Lệnh Hồ Xung nghe chung quanh mình toàn là tiếng binh khí veo veo, kiếm pháp của chàng có cao đến đâu cũng không cách nào thi triển được, thỉnh thoảng lại bị đao kiếm không biết từ đâu chém đến làm bị thương. Lệnh Hồ Xung liền nghĩ ra một cách liền vung kiếm hộ vệ thượng bàn, từng bước từng bước đi về hướng vách động. Chỉ cần đụng đến vách đá thì men vào vách mà đi, may ra có thể tránh được nguy hiểm. Vừa rồi dường như thấy người ngồi dựa vào vách là Doanh Doanh nên chàng cứ lần mò đến. Từ chỗ Lệnh Hồ Xung đứng đến vách đá khoảng cách chỉ có mấy trượng nhưng đao như rừng, kiếm như mưa, thật là hung hiểm trong gang tấc. Chàng dò từng bước, hồn phách tán loạn.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Nếu chết ở dưới tay một vị cao thủ vô lâm thì cũng cam tâm. Tình thế bây giờ, bất cứ lúc nào cũng có thể bị chết bất đắc kỳ tử mà người giết chết ta, không chừng chỉ là những tên vô lại võ công thô thiển. Dù Độc Cô đại hiệp có sống lại gặp phải tình cảnh như thế này e rằng cũng không thi triển được gì.

Chàng vừa nghĩ đến Độc Cô Cầu Bại thì trong đầu đột nhiên sáng lên: Phải rồi, cục diện hôm nay nếu không phải ta bị người giết chết một cách bất đắc kỳ tử thì là ta giết người khác. Giết một người thì cơ hội ta bị người giết giảm bớt đi một phần.

Trường kiếm rung lên, chàng sử Phá tiên thức trong Độc Cô cứu kiếm, điểm ra trước sau trái phải. Kiếm

thức vừa sử ra, liền nghe mấy người chung quanh la thảm thiết ngã vật xuống. Trường kiểm lại đâm vào một người, bỗng nghe a khê một tiếng, là thanh âm của phụ nữ. Lệnh Hồ Xung giật mình kinh hãi, tay nhũn ra, trường kiểm suýt rớt khỏi tay, tim đập thình thịch: Chẳng lẽ là Doanh Doanh? Chẳng lẽ ta giết Doanh Doanh rồi?

Chàng lớn tiếng gọi:

- Doanh muội, Doanh muội, là Doanh muội phải không?

Nhưng người phụ nữ đó không lên tiếng nữa. Thanh âm của Doanh Doanh chàng vốn nghe rất quen, rất dễ phân biệt, nhưng trong sơn động tạp thanh hỗn loạn, người phụ nữ này la một tiếng rất nhỏ, chàng quá lo lắng nên đầu óc rối loạn, chỉ cảm thấy giống như Doanh Doanh, lại dường như không phải Doanh Doanh. Lệnh Hồ Xung gọi lên mấy tiếng nữa vẫn không nghe trả lời. Chàng cúi người xuống mò dưới đất, đột nhiên bị một cước bay đến đá mạnh trúng vào mông. Lệnh Hồ Xung bay thẳng về phía trước, lúc thân ở trên không, chân trái đau buốt, lại bị người quất trúng một nhuyển tiên. Lệnh Hồ Xung đưa tay trái ra che đầu, bình một tiếng, cả tay và đầu va vào vách núi, rơi xuống, chỉ cảm thấy trên đầu, tay chân, mông đau buốt, khớp xương toàn thân như bị long ra hết. Chàng định thân, lại gọi lên hai tiếng "Doanh muội", nghe thanh âm của mình nghẹn ngào, dường như đang khóc. Lòng chàng đau đớn, lớn tiếng la lên:

- Ta giết Doanh muội rồi, ta giết Doanh muội rồi.

Lệnh Hồ Xung vung trường kiếm, tiến lên trước giết hết mấy người. Trong tiếng huyền não, bỗng nghe hai tiếng tình tang, chính là thanh âm của dao cằm. Tuy tiếng đàn rất khê, nhưng Lệnh Hồ Xung nghe như tiếng sét kinh tâm động phách. Chàng vui mừng muốn điên lên, lớn tiếng gọi:

- Doanh muội, Doanh muội!

Lệnh Hồ Xung muốn chạy ngay đến chỗ phát ra tiếng đàn, nhưng bỗng nghĩ chỗ này rất xa, đi qua con đường chỉ mười mấy trượng nhưng so với hành tẩu mười mấy vạn dặm trên giang hồ còn hung hiểm hơn gấp trăm lần. Muốn đi qua đoạn đường này mà không bị chết, thực là khó vô cùng. Tiếng đàn kia đương nhiên do Doanh Doanh gảy. Cô ta còn sống, chàng không thể liều chết mạo hiểm. Nếu hai người không thể nắm tay nhau cùng chết thì ở dưới cửu tuyền sẽ ôm hận ngàn thu.

Lệnh Hồ Xung quay lại, lưng dựa vào vách đá, trầm nghĩ: Ở chỗ này an toàn hơn.

Bỗng nghe tiếng gió rít, có người múa binh khí phóng nhanh đến. Lệnh Hồ Xung liền phóng kiếm ra, nhưng trường kiếm vừa rung động thì lòng biết không ổn.

Yếu chỉ của Độc Cô cửu kiếm là ở chỗ thấy được sơ hở trong chiêu thức của đối phương thừa cơ hội đánh vào, phóng sau mà đến trước, một chiêu đã chế thắng. Nhưng trong sơn động này tối đen, ngay cả địch nhân cũng không thấy được, huống gì chiêu thức, làm sao

thấy được chỗ sơ hở trong chiêu thức của địch nhân? Tình cảnh như vậy thì Độc Cô cửu kiếm hoàn toàn không có hiệu dụng. Trường kiếm của Lệnh Hồ Xung chỉ xuất ra một thước rồi nép sang bên trái để tránh. Nghe tiếng choang choang vang lên, lại nghe binh một tiếng, có tiếng la thảm, chàng suy đoán nhất định binh khí của người đó đã đánh lên vách đá trước rồi khí giới bị gãy lại đâm ngược vào người mình.

Lệnh Hồ Xung không nghe người đó lên tiếng gì nữa, đoán là đã chết, thảm nghĩ: Trong bóng tối, tuy kiếm thuật của ta cao cường nhưng đành phải tạm thời nhẫn nại chờ cơ hội đến với Doanh Doanh.

Tiếng binh khí và tiếng kêu la giảm dần, đương nhiên trong khoảnh khắc đã có nhiều người thương vong. Trường kiếm của chàng vội vung múa trước người tạo thành một vòng kiếm để phòng có người đột nhiên tấn công đến. Lúc này tiếng đao cầm chọt tất chọt nổi, chỉ là một âm đơn không thành khúc điệu, Lệnh Hồ Xung lại lo lắng: Chẳng lẽ Doanh Doanh bị thương rồi? Chẳng lẽ tiếng đàn không phải của cô ta? Nếu không phải của cô thì người khác làm sao có đàn?

Qua một lúc rất lâu, tiếng la hét dần im bật, dưới đất có không ít người lằm bằm chửi rủa, rên rĩ. Thỉnh thoảng có tiếng binh khí giao nhau, tiếng quát tháo đều phát ra từ chỗ vách sơn động. Lệnh Hồ Xung nghĩ: Người còn lại chưa chết đều đứng tựa vào vách. Những người này chắc là hảo thủ võ công thâm hậu, trí óc tinh tế.

Chàng không nhịn được gọi:

- Doanh muội, Doanh muội đang ở đâu?

Mấy tiếng tình tang nơi đối diện dường như đáp lại. Lệnh Hồ Xung phi thân lên trước, lúc chân trái rớt xuống đất cảm thấy mềm nhũn, chàng đã đạp lên một người. Tiếp theo tiếng gió rít, một binh khí từ dưới đất đánh ngược lên. Nhờ nội lực thâm hậu, không thấy được thế binh khí của đối phương đánh đến nhưng cũng có thể kịp thời phát giác, chàng vận kinh lực xuống chân trái, tung người lùi về vách đá, thầm nghĩ: Dưới đất nằm đây người, có người bị thương chưa chết, ta không thể đi được.

Nghe tiếng gió rít lên ve ve, những người đang dựa vào vách đá đều vung binh khí để hộ thân, trong thoáng chốc lại có mấy người chết hoặc bị thương. Bỗng nghe thanh âm khàn khàn của một lão già nói:

- Các vị bằng hữu, chúng ta trúng gian kế của Nhạc Bất Quần, thân bị hãm vào tuyệt địa, phải đồng tâm hiệp lực để cầu thoát thân, không thể vung binh khí mà tự tàn sát nhau.

Nhiều người cùng nói:

- Đúng vậy, đúng vậy!

Lệnh Hồ Xung nghe thanh âm này, dường như là của người sáu bảy chục tuổi. Những người này đều đã dựa vào vách đá đứng yên bất động, một là để trấn tĩnh lại, hai là nhất thời tạm không còn lo bị uống mạng thì có thể bình tĩnh để suy nghĩ.

Lão già nói:

- Bần đạo là Ngọc Chung Tử phái Thái Sơn. Xin các vị thu đao kiếm lại. Mọi người ở trong bóng tối lỗ đục phải kẻ khác cũng quyết không nên ra tay đã thương người. Các vị bằng hữu, đồng ý không?

Mọi người đáp rần lên:

- Nên như vậy lắm.

Tiếng binh khí im ắng dần. Có mấy người còn vung đao múa kiếm, một lúc sau cũng dừng lại hết. Ngọc Chung Tử nói:

- Xin mọi người tuyên thệ: Nếu trong sơn động ra tay đã thương người thì bị chết ở đây vĩnh viễn không thấy ánh mặt trời nữa. Bần đạo Ngọc Chung Tử phái Thái Sơn xin lập thệ trước.

Những người khác thề theo, đều nghĩ: Vị Ngọc Chung Tử đạo trưởng rất hiểu biết. Mọi người đồng tâm hiệp lực may ra còn có thể thoát hiểm được, nếu không thì giống như vừa rồi loạn chém loạn sát, không phải đồng quy ư tận sao?

Ngọc Chung Tử nói:

- Hay lắm! Xin các vị tự báo tên.

Liền có người nói:

- Tại hạ là Mỗ, phái Hành Sơn.

- Tại hạ là Mỗ, phái Thái Sơn.

- Tại hạ là Mỗ, phái Tung Sơn.

Nhưng không nghe Mạc Đại tiên sinh báo tên.

Sau khi mọi người nói xong, Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ là Lệnh Hồ Xung phái Hằng Sơn.

Quần hào ô lên một tiếng đều nói:

- Lệnh Hồ đại hiệp, chưởng môn Hằng Sơn ở đây thì hay quá!

Lời nói đều có ý vui mừng. Lệnh Hồ Xung thâm nghĩ: Ta cũng như các người, có cái gì hay đâu? Nhưng chàng hiểu ra, quần hùng biết võ công của mình cao cường, có mình ở đây thì có nhiều hy vọng thoát hiểm.

Ngọc Chung Tử nói:

- Xin hỏi Lệnh Hồ chưởng môn, tại sao quý phái chỉ có một mình chưởng môn đến?

Lão già này lo xa tính kỹ, nghi hấn có ý ngầm gây bất lợi cho mọi người. Lệnh Hồ Xung xuất thân ở Hoa Sơn, là đại đệ tử của Nhạc Bất Quần, chuyện này trong thiên hạ đều biết. Bị khốn ở sơn động tuyệt địa này, trong mấy trăm đệ tử hai phái Hoa Sơn và Hằng Sơn chỉ có một mình hấn, không khỏi khiến người ta sinh nghi. Lệnh Hồ Xung nói:

- Tại hạ còn có một người bạn...

Chàng không nhận được lại gọi:

- Doanh...

Hấn chỉ gọi tiếng "Doanh" liền nghĩ: Doanh Doanh là ái nữ duy nhất của giáo chủ Nhật Nguyệt giáo, song

phương chính tà xưa nay như nước với lửa, không thể ở đây nói ra điều này, liền im miệng.

Ngọc Chung Tử nói:

- Vị nào bên người có đá lửa, xin điếm lửa đốt đuốc đi.

Mọi người lớn tiếng hoan hô:

- Hay lắm, hay lắm!

- Mọi người đều hô đồ sao không sớm nghĩ ra?

- Mau đốt đuốc lên!

Kỳ thực trận hỗn loạn vừa rồi, ai ai cũng chỉ cần tự bảo vệ mình, đâu có rảnh để đi đốt đuốc? Chỉ cần có ánh lửa hiện lên thì bị người kế bên giết.

Nhưng nghe mấy tiếng xẹt xẹt vang lên, có người lấy đá với dao đánh ra lửa, mấy điếm lửa lóe lên, trong bóng tối đặc biệt rất sáng. Châm được lửa, trong sơn động lại rùm lên tiếng hoan hô. Lệnh Hồ Xung vừa liếc mắt, thấy quanh bốn vách đá đứng đầy người, trên người trên mặt đều dính đầy máu, có người tay cầm dao kiếm còn hơi rung động. Đây là những người quá cẩn thận, tuy nghe mọi người phát lời thề độc nhưng vẫn không tin. Lệnh Hồ Xung bước về phía vách núi trước mặt, muốn tìm Doanh Doanh.

Đột nhiên trong đám đông có người lớn tiếng quát:

- Động thủ!

Bảy tám người vung trường kiếm, từ cửa địa đạo xông ra. Quân hùng lớn tiếng la:

- Ai đó?

Rồi rút binh khí ra phòng ngự. Trong cuộc đấu, mấy mũi lửa mới thắp lên lại tắt ngấm.

Lệnh Hồ Xung bước lên trước nhảy về hướng vách đá đối diện, cảm thấy bên phải dường như có binh khí chém đến. Trong bóng tối, chàng không biết đỡ gạt sao, đành phải nằm phục xuống đất, choang một tiếng, thanh đơn đao chém lên vách đá. Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Người này chưa chắc muốn giết ta thật, trong bóng tối chỉ cầu tự vệ mà thôi.

Chàng liền nằm im bất động, người đó chém mấy đao vào khoảng không rồi dừng lại. Nghe có người quát:

- Giết hết bọn rắm chó này, không để tên nào sống sót!

Mười mấy người cùng đáp dạ. Tiếp theo có sáu bảy người cùng la lên:

- Hấn là Tả Lãnh Thiên! Tả Lãnh Thiên!

Lại có người gọi:

- Sư phụ, đệ tử ở đây!

Lệnh Hồ Xung nghe thanh âm phát ra hiệu lệnh đúng là Tả Lãnh Thiên, trầm nghĩ: Tại sao lão ở đây? Thì ra cạm bẫy là do lão tặc này bố trí chứ không phải là sư phụ ta.

Tuy Nhạc Bất Quần mấy lần muốn giết chàng, nhưng hơn hai mươi năm nay tình sư đồ thân như phụ tử, đã thâm căn cố đế trong lòng không cách nào quên được.

Vừa nghĩ đến người chủ trì đại gian mưu này không phải là Nhạc Bất Quần thì chàng liền cảm thấy được an ủi. Nếu chết ở dưới tay của Tả Lãnh Thiên, so với bị sư phụ giết chết thì hẳn cảm thấy sung sướng hơn trăm lần.

Tả Lãnh Thiên hăm hăm nói:

- Các người còn mặt mũi gọi ta là sư phụ? Không bấm rõ với ta mà tự tiện đến Hoa Sơn, khi sư phản môn, môn hạ của ta sao dung được những ác đồ như bọn người?

Một người oang oang nói:

- Sư phụ, đệ tử được tin có kiếm pháp tinh diệu của bốn giáo khác trong thạch động ngọn sám hồi Hoa Sơn, sợ sau khi quay về bấm báo rõ với sư phụ mới đến thì muộn mất, chiêu kiếm trên vách đá sẽ bị người phá hủy, nên vội vàng đi ngay. Sau khi xem kiếm pháp xong, lập tức về núi đem kiếm chiêu bấm rõ với sư phụ.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Người khinh ta dui mù, không coi ta ra gì. Sau khi học được kiếm pháp tinh diệu thì còn coi ta là sư phụ không? Nhạc Bất Quần muốn các người lập thế tận trung với hắn mới để các người vào động xem kiếm chiêu, chuyện này có không?

Đệ tử Tung Sơn nói:

- Dạ, đệ... đệ tử đáng chết, nhưng chỉ là kẻ quyền nghi nhất thời thôi. Ngũ Nhạc kiếm phái chúng ta hợp nhất, lão là chương môn nhân, nghe hiệu lệnh của lão,

cũng... cũng phải... Không ngờ ác tặc này sử độc kế, đem bọn đệ tử hãm ở đây.

Lại một người nói:

- Sư phụ, xin sư phụ lão nhân gia dẫn bọn đệ tử thoát khỏi nơi đây, mọi người sẽ tìm tên gian tặc Nhạc Bất Quần này để tính sổ.

Tả Lãnh Thiên hừ một tiếng, nói:

- Người tính giỏi ghê.

Lão ngừng một lúc rồi nói:

- Lệnh Hồ Xung, ngươi đến đây để làm gì vậy?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đây là chỗ ở cũ của tại hạ, tại hạ muốn đến thì đến! Còn các hạ đến đây làm gì?

Tả Lãnh Thiên lạnh lùng nói:

- Chết đến nơi rồi mà còn vô lễ với trưởng bối như vậy.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Các hạ ngấm ngầm sử âm mưu, gài bẫy hại anh hùng thiên hạ, ai ai cũng muốn giết ngươi mà còn đòi làm trưởng bối của tại hạ sao?

Tả Lãnh Thiên nói:

- Bình Chi, ngươi giết hắn đi!

Trong bóng tối có người đáp dạ. Chính là thanh âm của Lâm Bình Chi.

Lệnh Hồ Xung kinh hãi: Thì ra Lâm Bình Chi cũng ở đây. Hắn và Tả Lãnh Thiên đều là người đui mù, trong những ngày qua, bọn họ nhất định đã quen thuộc cách sử kiếm của kẻ đui mù, dùng tai thay mắt, tinh thâm. Trong bóng tối, tình thế đảo ngược, ta biến thành mù còn bọn họ ngược lại trở thành sáng. Ta làm sao địch lại bọn họ?

Chàng cảm thấy trên lưng mồ hôi chảy xuống ròng ròng.

Hồi 154

Mật hiệu "Cút con bà mà đi!"

Lâm Bình Chi nói:

- Lệnh Hồ Xung, người ở trên giang hồ làm mưa làm gió, hôm nay lại chết trong tay ta. Ha ha, hô hô!

Tiếng cười của gã đầy vẻ nham hiểm, gã bước từng bước đến. Vừa rồi Lệnh Hồ Xung và Tả Lãnh Thiền đối đáp, Lâm Bình Chi nghe tiếng mà xác định được vị trí. Sơn động im phăng phắc, chỉ nghe tiếng bước chân của Lâm Bình Chi, mỗi bước của gã khiến Lệnh Hồ Xung biết mình đã đi gần đến Quỷ môn quan.

Đột nhiên có người la lên:

- Khoan đã! Tên Lệnh Hồ Xung này đâm mù mắt ta, khiến lão tử từ đó không còn thấy ánh mặt trời. Để lão tử giết ác tặc này cho.

Mười mấy người liền hòa theo, cùng bước nhanh đến.

Lệnh Hồ Xung giật mình, biết mười lăm người này đêm hôm đó bị mình đâm mù mắt ở ngoài tòa phá miếu. Lúc lên Tung Sơn tham dự ngũ phái hợp nhất, chàng đã từng gặp qua bọn họ. Bọn người này đui mù đã lâu, bản lĩnh dùng tai thay mắt rất cao minh, một mình Lâm Bình Chi đã muốn chống đỡ không nổi, lại thêm mười lăm người này thì Lệnh Hồ Xung càng không phải là đối thủ. Chàng nghe tiếng bước chân nhiều người vang lên, liền nhẹ nhàng bước mấy bước qua bên phải. Nghe mấy tiếng choang choang, mấy thanh trường kiếm phóng lên vách đá chỗ chàng đứng vừa rồi. May mà mười mấy người này đồng thời tiến đánh, tiếng bước chân loạn xạ, lán át tiếng bước chân của chàng, nên không ai biết chàng đã dời đến chỗ nào.

Lệnh Hồ Xung cúi người xuống, mò dưới đất được một thanh trường kiếm liền ném ra, choang một tiếng kiếm va vào vách đá. Mười mấy người mù xông qua hướng đó, tiếng binh khí vang lên đau với người. Nghe tiếng la hét bất tuyệt, trong khoảnh khắc đã có sáu bảy người trúng kiếm chết. Những người này võ công vốn không kém, nhưng trong bóng tối không thấy gì, tuyệt không phải là đối thủ của bọn mù mắt.

Lệnh Hồ Xung thừa lúc tiếng hô hoán loạn lên, liền nhẹ nhàng đi sang bên trái, mò lên vách đá thấy không có người mới nhẹ nhàng ngồi xổm xuống, thầm nghĩ: Tả Lãnh Thiên dẫn Lâm Bình Chi và bọn mù

mắt đến đây, chắc là muốn dựa vào bóng tối mà giết sạch hết bọn ta. Nhưng tại sao lão biết nơi đây có sơn động?

Chàng chuyển đổi ý nghĩ, liền hiểu ra: Phải rồi! Ngày hôm đó tiểu sư muội ở trên Phong Thiên đài dùng tuyệt chiêu khắc trên vách đá chỗ này để đánh bại cao thủ hai phái Thái Sơn và Hành Sơn, lại ở trước mặt Tả Lãnh Thiên thi triển Tung Sơn kiếm pháp, dùng Hằng Sơn kiếm pháp mà tỉ kiếm với ta. Sư muội đã đến đây, Lâm Bình Chi đương nhiên biết chỗ.

Nhớ đến tiểu sư muội, lòng chàng lại nhói đau.

Lâm Bình Chi gọi:

- Lệnh Hồ Xung, ngươi không dám hiện thân, rút đầu rút cổ đầu phải là hảo hán!

Lệnh Hồ Xung tức giận càn hông, không nhịn được muốn vọt người ra, quyết tử chiến với gã. Nhưng chàng liền dần lại, thầm nghĩ: Đại trượng phu có thể khuất có thể dương, cương cường với gã làm gì? Ta chưa tìm được Doanh muội, quyết không thể chết dễ dàng như vậy.

Lại nghĩ: Ta đã hứa với tiểu sư muội phải chăm sóc cho Lâm Bình Chi. Nếu ta xông ra đánh với gã, bị gã giết cũng không sao, còn ta giết gã thì không đúng.

Tả Lãnh Thiên quát:

- Phán đồ gian tế ở trong sơn động này đều giết hết, để Lệnh Hồ Xung không còn chỗ trốn!

Trong khoảnh khắc, tiếng binh khí giao nhau, tiếng la hét vang lên. Lệnh Hồ Xung ngồi xổm dưới đất, nhất thời không bị ai công kích. Chàng lắng tai nghe thanh âm của Doanh Doanh, thầm nghĩ: Doanh Doanh thông minh tinh tế hơn ta, bây giờ nguy cơ đầy rẫy, đương nhiên cô ta sẽ không phát ra tiếng đàn. Chỉ mong chiêu kiếm vừa rồi không phải đâm trúng cô ta là được rồi.

Nghe tiếng quân hào và bọn đui mù đấu nhau rất kịch liệt, vừa ác đấu vừa quát chửi, thỉnh thoảng nghe câu “Cút con bà mày đi”.

Năm chữ “Cút con bà mày đi” nghe rất chói tai. Thông thường chửi người thường chửi câu “Bà mẹ nó”, hoặc “Tổ mẹ nó”, có lúc cũng có người chửi “Cút mẹ đi đồ vô lại”, nhưng tuyệt nhiên rất ít người chửi “Cút con bà mày đi”. Chàng thầm nghĩ: Chẳng lẽ đây là thổ ngữ chửi người đặc biệt của một tỉnh?

Lại nghe thêm một lúc nữa, chàng phát hiện năm chữ “Cút con bà mày đi” được cả hai người cùng chửi, năm chữ này vừa thốt ra thì tiếng binh khí giao nhau liền dừng lại, nếu một người quát chửi thì cứ đấu mãi không dừng. Lệnh Hồ Xung nghĩ như vậy liền hiểu ra: Thì ra đó là ám ngữ của bọn đui mù nhằm phân biệt đồng bọn.

Trong bóng tối diễn ra việc chém giết loạn xạ, khó phân biệt đồng bọn hay là địch, bọn đui mù nhất định có giao hẹn trước. Lúc xuất chiêu chửi trước một câu “Cút con bà mày đi”. Hai người cùng chửi tức là đồng bọn, nếu không thì có thể giết luôn. Năm chữ này xưa

nay không ai sử dụng, không biết ám ngữ của địch nhân thì quyết không biết mà chửi lại như vậy.

Chàng hiểu ra điểm này, liền đứng dậy, cầm kiếm cần trước ngực, nhưng nghe tiếng "Cút con bà mày đi" càng lúc càng nhiều, tiếng binh khí giao nhau và tiếng quát tháo ít dần rồi im bật, rõ ràng người ba phái Thái Sơn, Hành Sơn, Tung Sơn đã bị giết hết. Lệnh Hồ Xung vẫn không nghe thanh âm của Doanh Doanh, chàng lại lo lắng cô ta đã bị mình giết lầm, may mà không gặp độc thủ của bọn đui mù. Lệnh Hồ Xung lại nghĩ: Đệ tử Tung Sơn được tin trong thạch động Hoa Sơn có các chiêu kiếm tinh diệu của bốn phái liền tìm đến xem, cũng là chuyện thương tình, nhưng không kịp báo trước nên Tả Lãnh Thiên giết hết bọn họ, không khỏi quá tàn độc. Dụng ý của lão là muốn lấy tính mạng ta, vì không cách nào phân biệt được nên đành giết hết đệ tử ngay cả khi họ chỉ phạm một lỗi nhỏ.

Qua một lúc sau, nghe tiếng kiếm vù vù khắp nơi. Có hai thanh kiếm chém đến trước người Lệnh Hồ Xung, Lệnh Hồ Xung giơ kiếm lên gạt ra, khàn giọng chửi câu "Cút con bà mày đi", lại không bị ai phát giác. Khoảng thời gian uống một tuần trà, ngoài tiếng chửi và tiếng kim đao đánh vào khoảng không của bọn đui mù ra thì không còn thanh âm nào khác. Lệnh Hồ Xung lo lắng cơ hồ muốn khóc lên, chỉ muốn lớn tiếng gọi: Doanh muội, Doanh muội, Doanh muội đang ở đâu?

Tả Lãnh Thiên quát:

- Dừng tay!

Bọn đui mù thu kiếm đứng lại. Tả Lãnh Thiên cười ha hả nói:

- Bọn phản loạn đều đã bị thanh trừ. Những người này không biết xấu hổ, vì muốn học kiếm chiêu, lại lập thế tận trung với ác tặc Nhạc Bất Quần. Tiểu tặc Lệnh Hồ Xung đương nhiên cũng toi mạng rồi! Ha ha! Ha ha! Lệnh Hồ Xung, Lệnh Hồ Xung người chết chưa?

Lệnh Hồ Xung nín thở không nói. Tả Lãnh Thiên nói tiếp:

- Bình Chi, cuối cùng hôm nay cũng trừ khử được người mà người ghét nhất trong đời. Chắc chí nguyện của người thỏa mãn rồi chứ?

Lâm Bình Chi nói:

- Đó là nhờ vào thần cơ diệu toán của Tả huynh đã an bài xảo kế.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Hấn và Tả Lãnh Thiên xưng huynh gọi đệ. Tả Lãnh Thiên vì muốn được Tịch tà kiếm phổ của hấn nên đối với hấn rất khách khí.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Nếu không phải người biết còn có một địa đạo bí mật vào sơn động này thì chúng ta khó mà giết được kẻ thù.

Lâm Bình Chi nói:

- Chỉ đáng tiếc trong lúc hỗn loạn, tiểu đệ không thể tự tay đoạt mạng tiểu tặc Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Ta chưa bao giờ đắc tội với người, tại sao người hận ta đến như vậy?

Tả Lãnh Thiên nói khẽ:

- Bất luận là ai giết hấn cũng như nhau. Chúng ta mau đi ra. Chắc rằng Nhạc Bất Quần đang thủ ngoài sơn động; thừa cơ hội trời chưa sáng, chúng ta xông ra, trong đêm tối sẽ chiếm được tiện nghi.

Lâm Bình Chi nói:

- Đúng vậy.

Tiếng bước chân vang lên, đoàn người đi vào địa đạo, rồi bước chân từ từ xa dần. Một lúc sau không còn nghe gì hết.

Lệnh Hồ Xung gọi khẽ:

- Doanh muội, Doanh muội đang ở đâu?

Trong tiếng gọi kèm theo tiếng khóc. Bỗng nghe trên đầu có tiếng người nói khẽ:

- Tiểu muội ở đây, đừng lên tiếng.

Lệnh Hồ Xung vui mừng tột độ, hai chân nhũn ra ngồi phệt xuống đất.

Lúc bọn đui mù vung kiếm chém loạn, nơi an toàn nhất là núp ở trên cao, để binh khí chém không tới, vấp là một đao lý rất bình thường. Nhưng tất cả mọi người gặp lúc sự sinh tử đến thần trí loạn lên, không nghĩ ra được kế này.

Doanh Doanh tung người nhảy xuống, Lệnh Hồ Xung chạy đến, ném trường kiếm xuống, ôm cô vào

lòng. Hai người vui mừng quá phát khóc. Lệnh Hồ Xung nhẹ hôn lên má cô, nói khẽ:

- Vừa rồi ta sợ đến chết đi được.

Trong bóng tối Doanh Doanh không né tránh, nói khẽ:

- Xung ca chữ “Cút con bà mày đi” tiểu muội nghe nhận ra được thanh âm của Xung ca.

Lệnh Hồ Xung không nhịn được phì cười hỏi:

- Doanh muội không bị thương chút nào sao?

Doanh Doanh đáp:

- Không hề.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lúc ta nghe tiếng đàn, cũng không lo lắng gì, nhưng sau đó nghĩ đến lúc ta đâm trúng một người phụ nữ, mà tiếng đàn lại đứt quãng, không thành điệu, dường như Doanh muội bị trọng thương rồi. Đến lúc sau ta càng không nghe chút tin tức gì, thật không biết phải làm sao.

Doanh Doanh cười nói:

- Tiểu muội đã sớm nhảy lên trên cao, sợ bị người phát giác nên không thể lên tiếng gọi Xung ca, đành phải ném từng đồng tiền xuống, đánh vào cây dao cắm để dưới đất, mong Xung ca nhận ra.

Lệnh Hồ Xung thở phào nói:

- Thì ra là vậy. Ta lại không hề nghĩ đến. Đáng đánh, đáng đánh!

Chàng cầm lấy tay cô, nhẹ tát lên má mình, cười nói:

- Doanh muội mà lấy phải một tên ngu dần như vậy thì coi như Nhậm đại tiểu thư lãnh đủ mọi xui xẻo. Ta vẫn thấy kỳ lạ, nếu Doanh muội gãy dao cầm, tại sao không đàn một câu trong *Thanh tâm phổ thiện chú* hoặc là khúc *Tiểu ngạo giang hồ*?

Doanh Doanh vẫn để Lệnh Hồ Xung ôm mình, cô nói:

- Nếu trong bóng tối tiểu muội có thể dùng tiền vàng đánh dao cầm ra được khúc điệu thì đã biến thành tiên rồi.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Doanh muội vốn là tiên.

Doanh Doanh nghe chàng tán tỉnh mình, liền cựa quậy muốn thoát ra. Lệnh Hồ Xung ôm chặt cô không buông, hỏi:

- Sau đó tại sao không lấy tiền vàng đánh đàn nữa?

Doanh Doanh cười nói:

- Tiểu muội nghèo xác nghèo xơ, không có nhiều tiền, ném được mấy lần thì hết sạch, không còn đồng nào.

Lệnh Hồ Xung than:

- Đáng tiếc trong sơn động này đã không có tiệm đổi tiền, lại không có tiệm cầm đồ để Nhậm đại tiểu thư thiếu tiền xài, cũng không có chỗ vay mượn.

Doanh Doanh lại cười nói:

- Sau đó ngay cả kim thoa trên đầu, bông tai của tiểu muội cũng đều ném vào đàn hết. Đến lúc những tên đui mù này động thủ giết người, tai bọn chúng rất nhạy, tiểu muội không dám ném gì xuống nữa.

Đột nhiên ở cửa địa đạo có tiếng cười nhạt. Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh la hoảng. Tay trái Lệnh Hồ Xung ôm Doanh Doanh, tay phải lượm trường kiếm dưới đất quát:

- Ai đó?

Nghe một người lạnh lùng nói:

- Lệnh Hồ đại hiệp, ta đây!

Chính là thanh âm của Lâm Bình Chi. Nghe tiếng bước chân vang lên trong địa đạo, rõ ràng bọn đui mù quay trở lại.

Lệnh Hồ Xung thầm chửi mình vô ý. Tả Lãnh Thiên là tên cáo già xảo quyệt làm sao có thể nói đi là đi được? Nhất định là lão phục trong địa đạo, để lắng nghe động tĩnh trong sơn động. Nếu chỉ một mình thì có thể cầm cự một lúc rồi tìm kế thoát thân, nhưng chàng và Doanh Doanh lo lắng cho nhau rất tha thiết, thoát nạn trùng trùng, vui quá nên quên mất, không nghĩ đến cường địch có thể chưa đi xa, còn ngấm ngấm theo dõi ở ngoài.

Doanh Doanh đưa tay ra cặp nách Lệnh Hồ Xung nói khe:

- Lên đi!

Hai người cùng nhảy lên. Lúc trước, Doanh Doanh đã ngồi trên một tảng đá to lồi ra, nên biết chỗ đá lồi. Trong bóng tối cô vận kinh lục nhảy lên đúng chỗ, vũng vàng đáp xuống. Lệnh Hồ Xung lại bước hụt nên rớt xuống. Doanh Doanh nắm cánh tay chàng kéo lên. Mỏm đá này chỉ rộng không quá ba bốn thước vuông, hai người nép vào nhau cũng không dễ gì đứng vững. Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Doanh Doanh kiến cơ rất nhanh, hai chúng ta ở trên cao thì không dễ gì bị bọn đui mù vây đánh.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Hai tiểu quỷ nhảy lên trên rồi.

Lâm Bình Chi nói:

- Đúng vậy.

Tả Lãnh Thiên nói:

- Lệnh Hồ Xung, người định trốn trên đó suốt đời sao?

Lệnh Hồ Xung không đáp, lòng nghĩ hễ lên tiếng thì bọn chúng xác định được vị trí ngay. Tay phải chàng cầm kiếm, tay trái ôm lưng Doanh Doanh. Doanh Doanh tay trái cầm đoản kiếm, tay phải cũng ôm lấy lưng chàng. Lòng hai người được an ủi, cảm thấy được cùng ở một chỗ, dù có chết ngay cũng không có gì đáng tiếc.

Tả Lãnh Thiên quát:

- Mắt của các người do ai đâm mù, chẳng lẽ các người quên sao?

Mười mấy tên mù gằm lên, vung kiếm chém loạn xạ. Doanh Doanh và Lệnh Hồ Xung vẫn không lên tiếng, bọn mù đều phóng binh khí vào khoảng không. Đến lần thứ hai, một tên mù đã nhảy lên cách mồm đá chỉ mấy thước. Lệnh Hồ Xung nghe tiếng gió liền phóng kiếm ra đâm trúng ngực hắn. Tên mù la to một tiếng rớt xuống đất. Diễn biến này khiến bọn chúng biết được chỗ ẩn thân của hai người, sáu bảy tên cùng nhảy lên vung kiếm chém ra. Tuy Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh không nhìn thấy bóng bọn mù nhưng mồm đá cách đất hơn hai trượng, lúc có người nhảy đến gần nghe tiếng gió vang lên rất rõ, dễ phân biệt. Hai người vung kiếm ra, lại đâm chết hai tên nữa. Bọn mù ngáng đầu lên chửi, nhất thời không dám tấn công nữa.

Giằng co một lúc, đột nhiên tiếng gió rít lên, hai tên bên trái bên phải cùng nhảy lên. Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh xuất kiếm đỡ gạt, choang choang hai tiếng, bốn kiếm giao nhau trên không. Cánh tay phải của Lệnh Hồ Xung tê nhức, trường kiếm suýt rớt khỏi tay. Chàng biết người nhảy lên đánh chính là Tả Lãnh Thiên. Doanh Doanh a lên một tiếng, vai cô bị trúng kiếm, người loạn choạng. Tay trái Lệnh Hồ Xung vội vận lực kéo cô đứng vững lại. Hai người đó lại nhảy lên tấn công tiếp.

Lệnh Hồ Xung phóng trường kiếm xuống người đã tấn công Doanh Doanh, song kiếm giao nhau, trường kiếm người đó biến chiêu rất nhanh, thuận thế lưỡi kiếm của hắn phóng thẳng xuống. Lệnh Hồ Xung biết

đối thủ nhất định là Lâm Bình Chi. Chàng không kịp đỡ gạt, trong lúc cấp bách liền cúi xuống né tránh cảm thấy gió lạnh ập đến, kiếm của Lâm Bình Chi phóng đến Doanh Doanh. Gã thân ở khoảng không, chỉ một thế nhảy mà liên tiếp biến ba chiêu. Tịch tà kiếm pháp này thật lợi hại vô cùng.

Lệnh Hồ Xung sợ gã dã thương Doanh Doanh, liền ôm cô nhảy xuống dựa lưng vào vách đá, vung kiếm chém loạn. Bỗng nghe Tả Lãnh Thiên cười dài, vung kiếm đánh đến, choang một tiếng, trường kiếm lại giao nhau. Người Lệnh Hồ Xung rung động, cảm thấy có một luồng nội lực từ trường kiếm truyền qua, bất giác chàng run lên. Lệnh Hồ Xung chợt nhớ hôm nào, Nhậm Ngã Hành ở trong chùa Thiếu Lâm dùng Hấp tinh đại pháp hút lấy nội lực của Tả Lãnh Thiên, nào ngờ nội lực hàn âm của Tả Lãnh Thiên vô cùng lợi hại, suýt chút nữa làm Nhậm Ngã Hành bị chết cồng. Chàng vội vận lực tống ra ngoài, cảm thấy luồng nội lực của đối phương xông lên, bất giác ngón tay không tự chủ rời lỏng ra, trường kiếm liền tuột khỏi tay.

Bản lĩnh của Lệnh Hồ Xung hoàn toàn nhờ vào thanh trường kiếm. Chàng liền cúi người xuống, đưa tay mò dưới đất, trong sơn động người chết hơn hai trăm, khắp đất rải rác đầy binh khí, chàng tiện tay lược thứ binh khí nào có thể chống đỡ được. Trong nhất thời Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh ở trong sơn động này biến thành người mù, bị mười mấy tên mù vây mà không thấy được thì không còn đường thoát, nhưng bất luận thế nào, cũng không cam tâm mặc cho

chúng mổ xẻ. Chàng vừa mò xuống thì đụng phải mặt của một người chết lạnh cứng vừa ướt vừa nhầy. Lệnh Hồ Xung vội ôm Doanh Doanh lùi lại hai bước, choang choang hai tiếng, Doanh Doanh vung đoản kiếm gạt hai kiếm vung đến. Nghe vù một tiếng, đoản kiếm trong tay Doanh Doanh bị đánh bay đi.

Lệnh Hồ Xung lo lắng, lại cúi người xuống mò, dường như mò trúng một cây đoản côn. Trong lúc nguy cấp không kịp suy nghĩ, cảm thấy kinh phong tạt vào mặt, có kiếm phóng đến, chàng liền vung côn lên đỡ. Rắc một tiếng đoản côn bị địch chém đứt một đoạn.

Lệnh Hồ Xung cúi đầu xuống né trường kiếm, đột nhiên trước mắt lóe lên mấy ánh tinh quang. Mấy ánh tinh quang này rất nhỏ, nhưng trong màn tối đen của sơn động, giống như một chòm sao trên trời. Thân hình và kiếm quang của địch nhân thấp thoáng có thể phân biệt được.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh không hẹn mà cùng reo lên. Thấy Tả Lãnh Thiên lại phóng kiếm đến, Lệnh Hồ Xung vung đoản côn lên chỉ vào yết hầu của Tả Lãnh Thiên. Đó chính là chỗ sơ hở trong chiêu kiếm của lão. Không ngờ Tả Lãnh Thiên tuy mù, nhưng ứng biến cực kỳ thần tốc, sử thân pháp Lý được long môn lộn người về phía sau, miệng lớn tiếng chửi rủa.

Doanh Doanh cúi người xuống lượm một thanh trường kiếm, lấy đoản côn trong tay Lệnh Hồ Xung rồi đưa trường kiếm cho chàng. Cô múa loạn đoản côn, trong động lấp lánh tinh quang. Tinh thần Lệnh Hồ Xung phấn

chấn, sự sinh tử đã đến đầu nên ra tay không thể dung tình nữa. Chàng chửi câu: “Cút con bà mày đi”, phóng kiếm đâm chết một tên mù. Tay Lệnh Hồ Xung xuất chiêu còn lạ hơn cái miệng chửi nhiều, chỉ chửi sáu câu “Cút con bà mày đi” thì đã phóng kiếm đâm chết tất cả mười hai tên mù trong động. Có mấy tên mù đầu óc đần độn, nghe hán chửi câu “Cút con bà mày đi” thì lòng nghĩ đây là người của mình, hà tất phải đánh nữa? Khi chúng vừa hiểu ra thì yết hầu đã bị trúng kiếm, hôn xuống Quỷ môn quan để đi gặp tổ tiên rồi.

Tả Lãnh Thiên và Lâm Bình Chi không hiểu đạo lý này, cùng hỏi:

- Có được sao?

Thanh âm chúng đều lộ vẻ kinh hãi. Lệnh Hồ Xung quát:

- Đúng vậy!

Chàng liên tiếp tấn công về hướng Tả Lãnh Thiên ba kiếm. Tả Lãnh Thiên nghe tiếng gió mà phân biệt hướng tấn công, liền gạt ba kiếm ra. Lệnh Hồ Xung cảm thấy cánh tay tê buốt, thêm một luồng hàn khí từ trường kiếm truyền qua. Chàng chuyển đổi ý nghĩ, liền dừng kiếm bất động. Tả Lãnh Thiên không nghe tiếng kiếm của đối phương, lòng nóng nảy, vội múa tít trường kiếm để bảo vệ yếu huyệt toàn thân.

Lệnh Hồ Xung nhờ vào ánh tinh quang phát ra trên đầu đoản côn trong tay Doanh Doanh, xoay kiếm lại từ từ chỉ về hướng cánh tay phải của Lâm Bình Chi,

đưa qua từng chút một. Lâm Bình Chi lắng tai nghe thể kiếm của hắn, nhưng chiêu kiếm này của Lệnh Hồ Xung đưa qua từ từ từng tấc, nên hắn không nghe được chút thanh âm gì. Thấy mũi kiếm chỉ còn cách cánh tay phải của gã không quá nửa thước, đột nhiên Lệnh Hồ Xung phóng nhanh về trước, cách một tiếng, cánh tay Lâm Bình Chi bị chặt đứt.

Lâm Bình Chi rú lên một tiếng, trường kiếm tuột khỏi tay, người gã nhào lên trước. Lệnh Hồ Xung phóng veo véo hai kiếm, phân ra đâm vào hai đùi của gã. Trong tiếng chửi của Lâm Bình Chi, gã đã té nhào xuống đất.

Lệnh Hồ Xung quay người lại, nhìn chằm chằm vào Tả Lãnh Thiên. Dưới những tia sáng rất nhỏ, chàng thấy lão nghiêng răng, vẻ mặt hung tợn đáng sợ, trường kiếm trong tay múa gập. Tuyệt chiêu tuyệt diệu trên kiếm của lão tuy bất tận nhưng đối với Độc Cô cửu kiếm thì không có chiêu nào mà không có chỗ hở. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Người này là đầu sỏ tội ác gây họa, đây động phụng ba trong võ lâm, không thể dung tha được. Chàng huýt một tiếng, trường kiếm vung lên, trán, yết hầu, ngực của Tả Lãnh Thiên lần lượt bị trúng kiếm.

Lệnh Hồ Xung nhảy ra hai bước, nắm tay Doanh Doanh, thấy Tả Lãnh Thiên đứng ngẩn ra một lúc rồi ngã xuống đất, trường kiếm trong tay xoay lại đâm vào bụng dưới của lão, xuyên thẳng ra sau.

Hai người định thần lại, xem đoán cơn trong tay Doanh Doanh, ánh sáng quá yếu, không nhìn rõ được.

Hai người đều không có đá lửa, Lệnh Hồ Xung sợ Lâm Bình Chi lại phản kích, bổ thêm một kiếm chém đứt cánh tay trái của gã, rồi mới đi mò hỏa đao và hỏa thạch trên người chết. Mò cả hai người đều không ai có. Chàng liền nhớ ra bèn chửi:

- Cút con bà mày đi, đui mù đương nhiên không mang đá lửa.

Lệnh Hồ Xung mò đến người chết thứ năm mới tìm được đá lửa, bèn đánh lửa lên. Hai người cùng ồ lên một tiếng. Hóa ra, đoạn côn trong tay Doanh Doanh lại là một khúc xương, đầu xương bị chặt đứt. Doanh Doanh ngẩn người ra, liệng khúc xương xuống đất, rồi cười chửi:

- Cút con...

Cô chửi hai tiếng, cảm thấy có điều bất nhĩ liền ngừng lại. Lệnh Hồ Xung hiểu ra nói:

- Doanh muội, hai tính mạng của chúng ta nhờ vị tiên bối thần giáo này cứu giúp.

Doanh Doanh láy làm lạ hỏi:

- Tiên bối thần giáo ư?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Năm xưa mười trưởng lão thần giáo đến đánh Hoa Sơn, đều bị hãm ở sơn động này không cách nào thoát được, ôm hận mà chết để lại mười bộ xương. Cái xương đùi này không biết là của vị trưởng lão nào. Ta vô tình lượm lên để chống đỡ, may mà bị chém đứt một

khúc, trong đầu xương của người chết có mấy điểm lân tinh mờ mờ, mới khiến hai chúng ta có được chút ánh sáng.

Doanh Doanh thở phào một cái, khom xuống nhìn khúc xương đó nói:

- Thì ra là tiên bối của bốn giáo, thật là đắc tội.

Lệnh Hồ Xung lại lấy mấy miếng giấy mỗi, điểm lửa sáng bùng, đốt hai cây đuốc lên, nói:

- Không biết Mạc sư bá thế nào?

Rồi chàng cất tiếng gọi:

- Mạc sư bá, Mạc sư bá!

Nhưng không nghe động tĩnh gì. Lệnh Hồ Xung nhớ đến Mạc sư bá hết lòng thương yêu chàng, hôm nay chết thảm trong động, lòng rất bứt rứt. Chàng nhìn khắp thi thể ở dưới đất trong động, nhất thời thật khó tìm được thi thể của Mạc Đại tiên sinh. Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Bây giờ chưa thoát hiểm, không thể chần chờ nữa. Ta tất sẽ quay lại, tìm cho được di thể của Mạc sư bá, rồi an táng đàng hoàng.

Lệnh Hồ Xung quay lại kéo ngực Lâm Bình Chi đi vào địa đạo.

Doanh Doanh biết chàng giữ lời hứa với Nhạc Linh San là phải chiếu cố Lâm Bình Chi, cô cũng không nói gì, lượm cây dao cầm đã bị thủng mấy lỗ ở góc sơn động, đi theo sau Lệnh Hồ Xung.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh đi từng bước trong đường hầm chật hẹp mà năm xưa Đại lực thần ma dùng búa mở đường. Lệnh Hồ Xung cầm kiếm phòng bị. Chàng thăm nghĩ Tả Lãnh Thiên tâm kế sâu xa, lão đã bít cửa động, tất phải người canh giữ đường hầm, để đề phòng bọn ngựa bất ve sâu, vành khuyên sau lưng đang rình rập, còn có người nhất định chờ lão ở trong động. Nhưng đi đến đầu đường hầm, cũng không thấy ai.

Lệnh Hồ Xung nhẹ đẩy phiến đá chặn ở cửa ra, bỗng cảm thấy lóa mắt. Thì ra ác đấu rất lâu, vào sinh ra tử trong sơn động, không biết thời khắc qua đi, trời đã sáng rồi. Chàng thấy ở ngoài động không một bóng người, liền kéo Lâm Bình Chi ra. Doanh Doanh cũng ra theo.

Lệnh Hồ Xung trong tay có kiếm, mắt thấy ánh sáng, đó mới thật là thoát cảnh hiểm nghèo. Chàng hít một hơi không khí trong lành, thật sung sướng khôn tả.

Doanh Doanh hỏi:

- Trước kia sư phụ của Xung ca phạt Xung ca ở đây sám hối, tức là ở trong thạch động này phải không?

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Đúng vậy, Doanh muội thấy thế nào?

Doanh Doanh mỉm cười nói:

- Tiểu muội thấy Xung ca ở đây không phải sám hối, mà là...

Cô vốn muốn nói “tiểu sư muội của Xung ca” nhưng cô nghĩ hà tất phải đề cập đến Nhạc Linh San để làm đau lòng Lệnh Hồ Xung. Cô liền không nói nữa.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phong thái sư thúc tổ ở gần đây, không biết sư thúc tổ lão nhân gia có khỏe không? Ta lúc nào cũng nhớ đến lão nhân gia. Sư thúc tổ đã nói quyết không gặp người phái Hoa Sơn, nhưng ta sớm đã không phải là người phái Hoa Sơn rồi.

Doanh Doanh nói:

- Phải. Chúng ta mau đi tham kiến đi.

Lệnh Hồ Xung tra kiếm vào vỏ, để Lâm Bình Chi xuống, nắm tay Doanh Doanh sóng vai đi ra khỏi động.

Hồi 155

Diễn Bá Quang đánh hơi phụ nữ

Vừa ra khỏi động, đột nhiên trên đầu có bóng đen thoáng động, dường như có vật gì rớt xuống, Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh cùng vọt người né tránh, nào ngờ một tấm lưới cá rất lớn chụp xuống. Hai người giật mình kinh hãi, vội rút kiếm chém lưới, nhưng chẳng ăn thua gì. Tấm lưới từ trên cao ném xuống trùm lên hai người, bó lại.

Trên nóc động nhảy xuống một người, tay cầm dây thừng, dùng sức kéo chặt tấm lưới. Lệnh Hồ Xung buột miệng gọi:

- Sư phụ!

Thì ra người đó là Nhạc Bất Quần.

Nhạc Bất Quần càng siết lưới chặt hơn. Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh giống như hai con cá to bị mắc

vào lưới, lúc đầu còn có thể cựa quậy được, càng về sau thì không nhúc nhích được nữa. Doanh Doanh kinh hoàng không biết phải làm sao, liếc mắt nhìn, bỗng thấy Lệnh Hồ Xung mỉm cười, rất là đắc ý. Cô thầm nghĩ: Chẳng lẽ Xung ca đã có cách thoát thân?

Nhạc Bất Quần cười hung tợn nói:

- Tiểu tặc, ngươi ra khỏi sơn động dương dương tự đắc, không ngờ đại họa đến đầu ư?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Cũng không có gì là đại họa đến đầu. Ai cũng phải chết, được chết cùng với ái thiếp thì mãn nguyện lắm rồi.

Doanh Doanh chợt hiểu ra, thì ra chàng có vẻ ung dung tự tại là vì được chết cùng với mình, ý hoẵng sợ mất đi, cô lại cảm thấy hạnh phúc. Lệnh Hồ Xung nói:

- Lão chỉ có thể giết chết hai người tại hạ như vậy, chứ không thể chia lìa vợ chồng tại hạ bằng cách giết từng người.

Nhạc Bất Quần tức giận nói:

- Tiểu tặc, chết trước mắt mà còn bẻm mép.

Lão dùng sợi dây thừng quấn lấy hai người mấy vòng, siết thật chặt.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tấm lưới này của lão là lấy cấp của Lão Đầu Tử. Lão đối đãi với tại hạ thật tốt, biết rõ hai vợ chồng tại hạ không muốn chia lìa nên tìm cách dùng dây thừng

trời hai vợ chồng tại hạ chật như vậy. Lão nuôi dưỡng tại hạ từ nhỏ đến lớn, biết rõ tâm ý của tại hạ. Tri kỷ trên đời này của Lệnh Hồ Xung chỉ có một mình Nhạc tiên sinh lão thôi.

Chàng nói nhăng nói cuội, chỉ muốn kéo dài thời gian, xem có cách nào thoát hiểm, lại mong Phong Thanh Dương đột nhiên xuất hiện cứu mình.

Nhạc Bất Quần cười nhạt nói:

- Tiểu tặc, từ nhỏ ngươi thích nói càn nói bậy, tặc tính đến bây giờ vẫn không bỏ. Ta cất lưới ngươi trước, để sau khi ngươi chết khỏi vào địa ngục bị cất lưới tiếp.

Lão đưa chân trái lên đá một cước trúng lưng Lệnh Hồ Xung, rồi điểm vào Á huyết, làm cho Lệnh Hồ Xung không nói được. Lão nói:

- Nhậm đại tiêu thư, ngươi muốn ta giết hân trước hay giết ngươi trước?

Doanh Doanh nói:

- Có gì đâu mà phân biệt? Thuốc giải Tam thi não thần đan ở bên người ta, nhưng chỉ có ba viên.

Nhạc Bất Quần liền biến sắc. Từ khi lão bị Doanh Doanh bức uống Tam thi não thần đan, ngày đêm lão suy nghĩ làm thế nào lấy được thuốc giải. Lão chờ thời cơ tốt hai người vừa thoát cảnh nguy hiểm hân hoan ra khỏi động, trong lúc không đề phòng nhất đột nhiên quảng lưới kim ty chụp hai người lại. Lão đã có chủ ý là

giết chết Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh, rồi lục tìm thuốc giải trên người cô. Bây giờ nghe Doanh Doanh nói trên mình cô chỉ có ba viên thuốc giải, vậy thì sau khi giết chết hai người, lão chỉ có thể sống được ba năm. Sau ba năm, thì trùng chui vào não, cuồng tính đại phát chết một cách thê thảm không sao tả xiết, chuyện này thật tổn hao tâm trí vô cùng.

Tuy công phu hàm dưỡng của Nhạc Bất Quần rất cao thâm, lão cũng kìm không được, hai bàn tay hơi run lên. Lão nói:

- Được, vậy chúng ta thương lượng với nhau. Người nói cách chế luyện thuốc giải cho ta thì ta tha mạng cho hai người.

Doanh Doanh hé cười, lạnh lùng nói:

- Tiểu nữ tuy nhỏ tuổi, kiến thức nông cạn, nhưng cũng biết con người của Quân tử kiếm Nhạc tiên sinh. Nếu các hạ nói mà thủ tín thì đã không được gọi là Quân tử kiếm.

Nhạc Bất Quần nói:

- Người đi theo Lệnh Hồ Xung không học được cái gì hay, chỉ học được món mồm năm miệng mười. Vậy phương pháp chế luyện thuốc giải, người quyết không chịu nói ra phải không?

Doanh Doanh nói:

- Đương nhiên là không nói. Ba năm sau, tiểu nữ và Xung lang ở trước Quỷ môn quan cung nghinh đại giá. Nhưng lúc đó các hạ ngũ quan không vẹn toàn,

diện mạo không giống trước, không biết tiểu nữ có thể nhận ra được các hạ không nữa?

Nhạc Bất Quần cảm thấy lạnh xương sống, hiểu rõ ý cô nói "Ngũ quan không vẹn toàn, mặt mũi không giống trước" là ám chỉ mặt mũi lão lúc độc tổ phác tác. Nếu không phải toàn thân hủy nát thì mặt mũi lão nát bét, nghĩ đến nó thật ớn lạnh. Lão tức giận quát:

- Dù diện mạo của ta không giống trước, đó cũng là tốt đẹp hơn người ba năm. Ta không giết người, chỉ cắt tai mũi của người trên gương mặt trái soan trắng như tuyết của người, ta vạch lên mười bảy mười tám đường sẹo kiếm, để xem Xung lang đa tình đa nghĩa của người có còn yêu con quý xấu như ma lem, người không giống người quý không giống quý nữa không?

Soạt một tiếng, lão rút trường kiếm ra. Doanh Doanh kinh hãi a lên một tiếng. Cô ta chết không sợ, nhưng nếu bị Nhạc Bất Quần hủy đi dung mạo, để Lệnh Hồ Xung nhìn mình như quỷ thì dù chết vẫn còn ôm hận. Lệnh Hồ Xung bị điểm Á huyết, tay chân còn có thể cử động được, hấn hiểu tâm ý của Doanh Doanh, dùng khuỷu tay đụng vào cô, liền đưa hai ngón tay phải đâm vào mắt mình. Doanh Doanh lại a lên một tiếng nói:

- Xung ca, đừng!

Nhạc Bất Quần không muốn hủy hoại nhan sắc của Doanh Doanh thật chẳng qua chỉ uy hiếp bức bách cô ta tiết lộ phương pháp chế thuốc giải. Nếu Lệnh Hồ Xung tự hủy đôi mắt thì nước cờ thứ nhất của lão vô

hiệu. Lão xuất thủ thần tốc vô bì, đưa tay trái ra, qua tấm lưới chụp lấy cổ tay phải của Lệnh Hồ Xung, quát:

- Dừng tay!

Da thịt hai người vừa đụng nhau thì Nhạc Bất Quần cảm thấy nội lực của mình tuôn ra ngoài. Lão la lên:

- Trời ơi!

Lão muốn giật tay ra nhưng bàn tay của lão dường như dính chặt vào cổ tay của Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung xoay tay lại nắm chặt bàn tay lão, nội lực của Nhạc Bất Quần càng tiết ra ào ạt. Nhạc Bất Quần kinh hãi, tay phải vội vung kiếm chém lên người đối phương. Lệnh Hồ Xung hất tay kéo người lão qua, chiêu kiếm này chém xuống đất. Nội lực của Nhạc Bất Quần càng tiết ra nhanh, chiêu kiếm thứ hai muốn chém ra đã vô lực, cơ hồ như ngay cả cánh tay cũng nhấc lên không được nữa. Lão cố sức vung kiếm lên, đưa mũi kiếm chỉ vào giữa trán Lệnh Hồ Xung, cánh tay và trường kiếm rung lên, từ từ đưa xuống.

Doanh Doanh kinh hãi, muốn đưa ngón tay ra búng trường kiếm của Nhạc Bất Quần nhưng hai cánh tay cô đều bị người Lệnh Hồ Xung đè lên, lưới lại siết rất chặt. Cô cố sức cựa quậy nhưng vẫn không rút tay ra được. Tay trái Lệnh Hồ Xung thì bị Doanh Doanh đè, cũng không nhúc nhích được. Thấy mũi kiếm từ từ đâm xuống, chàng bỗng nghĩ: Ta dùng cách đưa kiếm chậm để giết Tả Lãnh Thiên, đả thương Lâm Bình Chi, bây giờ sư phụ cũng dùng cách này để giết ta. Quả báo đến thật nhanh.

Nhạc Bát Quân cảm thấy nội lực tiết ra ngoài rất nhanh mà mũi kiếm cách trán Lệnh Hồ Xung chỉ mấy tấc, lão vừa vui mừng vừa sốt ruột. Bỗng sau lưng lão có tiếng một thiếu nữ la thất thanh:

- Lão... lão làm cái gì vậy? Mau liệng kiếm đi!

Tiếng bước chân vang lên, một người chạy đến gần. Nhạc Bát Quân thấy mũi kiếm chỉ cần thấp xuống vài tấc nữa thì có thể giết được Lệnh Hồ Xung, lúc này sự sinh tử của lão cũng chỉ còn trong gang tấc, làm sao lão chịu dừng tay?

Lão liền thu hết tàn lực, dè xuống, mũi kiếm đã đụng đến trán Lệnh Hồ Xung thì ngay lúc này, sau lưng lão mát lạnh. Một thanh trường kiếm từ sau lưng đâm thẳng tới trước ngực lão.

Thiếu nữ đó la lên:

- Lệnh Hồ đại ca, đại ca có sao không?

Cô chính là Nghi Lâm.

Khí huyết trong ngực Lệnh Hồ Xung dâng lên, nói không ra tiếng. Doanh Doanh nói:

- Tiểu sư muội, Lệnh Hồ đại ca không sao.

Nghi Lâm vui mừng nói:

- Vậy thì hay quá!

Cô cũng sốt la lên:

- Hóa ra Nhạc tiên sinh! Ta... ta giết tiên sinh rồi!

Doanh Doanh nói:

- Đúng vậy. Chúc mừng tiểu muội trả được mối đại thù giết sư phụ. Xin tiểu sư muội cởi lưới thả chúng ta ra.

Nghi Lâm đáp:

- Dạ! Dạ!

Nhạc Bất Quần nằm phục dưới đất, chỗ kiếm đâm máu chảy ra lênh láng. Nghi Lâm sợ đến nỗi toàn thân nhũn ra, run run nói:

- Là... là tiểu muội giết lão sao?

Cô nắm sợi dây thừng muốn cởi ra, nhưng hai tay cứ run bần bật, không sao cởi ra được. Bỗng nghe bên trái có người la:

- Tiểu ni cô, người giết hại tôn trưởng, hôm nay đừng hòng thoát khỏi công đạo.

Một lão già mặc áo vàng chống kiếm chạy đến, chính là Lao Đức Nặc. Lệnh Hồ Xung la lên:

- Chao ôi!

Doanh Doanh quát:

- Tiểu sư muội, mau rút kiếm chống đỡ!

Nghi Lâm ngăn người, rút trường kiếm trên người Nhạc Bất Quần ra. Lao Đức Nặc tấn công ba kiếm veo veo, Nghi Lâm đỡ được hai kiếm, kiếm thứ ba đâm vù qua vai trái của cô, vạch một đường.

Chiêu kiếm của Lao Đức Nặc càng sử càng nhanh, có mấy chiêu giống như Tịch tà kiếm pháp, nhưng học

chưa đến nơi, chỉ giống hình dáng, về tốc độ xuất kiếm nhanh còn kém xa Lâm Bình Chi. Lao Đức Nặc vốn giàu kinh nghiệm, sở trường kiếm luôn kiếm pháp của hai phái Tung Sơn và Hoa Sơn, mới đây lại học được một chút Tịch tà kiếm pháp nên Nghi Lâm không phải là đối thủ của lão. May mà bọn Nghi Hòa và Nghi Thanh muốn cô ta tiếp nhiệm chương môn Hằng Sơn nên những ngày qua, đốc thúc cô chuyên cần luyện tuyệt chiêu kiếm pháp phái Hằng Sơn mà Lệnh Hồ Xung truyền cho. Võ công của cô tiến bộ mà Tịch Tà kiếm pháp của Lao Đức Nặc lại học chưa đến nơi đến chốn, lại cứ sốt ruột muốn thử chiêu, lấy kiếm pháp của hai phái Tung Sơn và Hoa Sơn mà sử ra, hỗn tạp không thuần nhất, nên kiếm pháp lão sử ra bị giảm sút đi mấy thành.

Lúc Nghi Lâm mới ra tay thấy kiếm pháp của địch nhân rất nhanh nên lòng hoảng sợ. Đến chiêu thứ ba thì cô bị thương ở vai trái, nhưng cô nghĩ nếu mình thất bại thì Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh phải gặp nạn ngay. Lòng cô nghĩ lão muốn giết Lệnh Hồ đại ca thì phải bước qua xác cô trước, cô đã yên trí mình sẽ chết nên lúc xuất chiêu không màng gì đến tính mạng. Lao Đức Nặc gặp phải cách đánh liều mạng của cô nên nhất thời cũng khó thủ thắng, miệng chửi:

- Tiểu ni cô, mẹ kiếp, sao liều lĩnh dữ vậy?

Doanh Doanh thấy Nghi Lâm đánh rất hăng hái, gắng sức chống đỡ, nếu đấu lâu nữa thì thế tất thất bại. Cô liền lăn người rút tay trái ra, giải khai huyết đạo cho Lệnh Hồ Xung, thò tay vào túi rút đoản kiếm ra. Lệnh Hồ Xung la lên:

- Lao Đức Nặc, sau lưng người có vật gì kia!

Lao Đức Nặc già dặn kinh nghiệm, biết rằng nếu quay lại thì sẽ bị địch nhân có thể thừa cơ hội đâm lão. Lão bỏ ngoài tai tiếng la của Lệnh Hồ Xung, càng đánh ráo riết hơn. Doanh Doanh cầm đoản kiếm, muốn từ trong lỗ lưới phóng ra, nhưng Nghi Lâm và Lao Đức Nặc luôn dịch chuyển gần nhau, nếu cô nhắm phóng ra thì không chừng lại phóng trúng Nghi Lâm, nhất thời cô chần chừ không phóng kiếm. Bỗng nghe Nghi Lâm á lên một tiếng, vai trái lại trúng kiếm. Lần thứ nhất cô bị thương rất nhẹ, nhưng lần này kiếm chém sâu đến vài tấc, máu chảy ròng ròng, nhuộm đầy vạt cỏ xanh.

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Khỉ, khỉ! Ở đây là con khỉ của Lục sư đệ. Khỉ ngoan, mau nhảy vào cắn hắn, đây là ác tặc đã giết chết chủ nhân của người.

Lao Đức Nặc vì đánh cấp bí cấp Tử hà thần công của Nhạc Bất Quần mà giết chết Lục Đại Hữu, đệ tử của phái Hoa Sơn. Bình thường Lục Đại Hữu thường đem theo một con khỉ nhỏ để trên vai, sau khi chết thì con khỉ đó không biết đã đi đâu. Bấy giờ đột nhiên Lao Đức Nặc nghe Lệnh Hồ Xung la lên như vậy, bất giác lòng phát sợ: Nếu súc sinh này nhảy lên cắn ta, không khỏi làm vướng tay vướng chân.

Lão nghiêng người xoay kiếm lại chém ngược ra sau, nhưng đâu có con khỉ nào. Ngay lúc này, đoản

kiếm của Doanh Doanh vụt khỏi tay, vù một tiếng, bay thẳng đến gáy của lão. Lao Đức Nặc cúi người xuống, đoán kiếm bay lướt qua đầu. Đột nhiên lão cảm thấy cổ chân trái bị siết chặt lại, lão đã bị sợi dây thừng quấn, kéo mạnh ra sau, thân lão không tự chủ liền té nhào. Thì ra Lệnh Hồ Xung thấy Lao Đức Nặc cúi người tránh kiếm bay tới, chính là cơ hội tốt, chàng không kịp cỡi lưới, liền lấy sợi dây dài của lưới quấn lấy chân trái lão, giật cho lão ngã. Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh cùng la:

- Mau giết đi, mau giết đi!

Nghi Lâm vung kiếm chém xuống đầu Lao Đức Nặc. Nhưng cô vừa từ bi lại vừa nhát gan. Lúc cô giết Nhạc Bất Quần chỉ là vì muốn cứu Lệnh Hồ Xung, tình thế cấp bách nên vung kiếm phóng thẳng ra, chứ không chủ tâm muốn giết người. Bây giờ trường kiếm của cô toan chém xuống đầu Lao Đức Nặc thì tay cô bủn rủn, lưới kiếm lệch sang một bên, soạt một tiếng cô chém lên vai phải của lão. Xương tỳ bà của Lao Đức Nặc liền bị chém đứt, trường kiếm tuột khỏi tay, lão sợ Nghi Lâm chém kiếm thứ hai xuống, liền cố nhịn đau vọt lên, giãy giụa thoát khỏi dây trói, lao nhanh xuống núi.

Đột nhiên bên sườn núi chạy ra hai người, người chạy trước quát:

- Này, vừa rồi người chửi con gái ta phải không?

Chính là bà bà giả câm giả điếc trong chùa Huyền Không, mẫu thân của Nghi Lâm. Lao Đức Nặc phóng

cước đá bà. Bà bà nghiêng người né tránh, bốp một tiếng, bà tát lão một cái thật mạnh rồi quát:

- Người chửi "Mẹ kiếp sao liêu lĩnh dữ vậy". Mẹ của nó là ta đây, người dám chửi ta hả?

Lệnh Hồ Xung la lên:

- Bắt hấn lại, bắt hấn lại! Đừng để hấn chạy thoát.

Bà bà đưa tay ra toan đánh lên đầu Lao Đức Nặc, nhưng nghe Lệnh Hồ Xung hô hoán như vậy, bà la lên:

- Tên tiểu quỷ trời đánh kia, ta cứ thả hấn đi đó!

Bà nghiêng người, đá một cước vào hông Lao Đức Nặc. Lao Đức Nặc như được ân xá, liền chạy thẳng xuống núi.

Người theo sau bà bà chính là Bất Giới hòa thượng, lão đi đến gần, cười hi hi nói:

- Bộ hết chỗ chơi rồi hả? Sao lại chui vào trong cái lười này mà chơi?

Nghi Lâm nói:

- Gia gia, mau cởi lười thả Lệnh Hồ đại ca và Nhậm đại tiểu thư ra.

Bà bà sầm nét mặt nói:

- Ta còn chưa tính sổ với tiểu tặc này, không được thả hấn ra.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Vợ chồng đã lên giường thì coi ông mai chẳng ra

gì. Hai vợ chồng bà bà đoàn viên, tại sao không đến tạ ơn ông mai này?

Bà bà đá hấn một cước, chửi:

- Ta tạ ơn người cái khi mồi!

Lệnh Hồ Xung cười, gọi:

- Đào Cốc lục tiên, mau đến cứu ta!

Bà bà ky nhất là Đào Cốc lục tiên, liền giật mình quay đầu lại. Lệnh Hồ Xung thò tay qua lưới cá cời mỗi dây thùng để Doanh Doanh chui ra. Đến lúc chàng chuẩn bị chui ra thì bà bà quát:

- Không được chui ra!

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Không ra thì không ra. Trong lưới này còn có một khung trời khác. Bậc đại trượng phu có thể khuất có thể dương, khuất thì chui lại vào lưới, dương thì chui ra khỏi lưới, có sao đâu? Lệnh Hồ Xung ta...

Chàng đang muốn nói cà rỡn, liếc mắt thấy thi thể Nhạc Bất Quần nằm phục dưới đất thì vẻ hớn hở trên mặt liền mất đi, đột nhiên khoe mắt ngấn lệ rồi chảy dài xuống.

Bà bà vẫn còn tức giận chửi:

- Tiểu tặc! Ta không đập người một trận thì khó nguôi cơn giận này!

Bà vung tay trái lên, toan tát vào má phải Lệnh Hồ Xung. Nghi Lâm la lên:

- Má má, dừng... dừng...

Lệnh Hồ Xung đưa tay phải lên, trong tay đã cầm thanh trường kiếm. Lúc chàng đang ngẩn ngơ nhìn thi thể của Nhạc Bất Quần, Doanh Doanh đã nhét kiếm vào tay. Lệnh Hồ Xung vừa chỉ trường kiếm ra, liền phóng vào yếu huyệt trên vai phải của bà bà, bức bà bà lùi lại. Bà bà càng tức giận, thân người nhanh như gió, chưởng phóng quyền đánh, chân đá tới tấp loạn xạ ngẫu, trong khoảnh khắc đã liên tiếp tấn công bảy tám chiêu. Lệnh Hồ Xung thân ở trong lưới cá, trường kiếm vung múa tùy ý, mỗi kiếm đều chỉ vào chỗ yếu hại của bà bà, nhưng lúc mũi kiếm vừa đụng đến người bà bà thì liền rút về. Chàng thi triển Độc Cô cửu kiếm thiên hạ vô địch, nếu không nhân nhượng thì bà bà đã sớm chết bảy tám lần rồi. Lại chiết một số chiêu nữa, bà bà biết võ công của bà kém xa nên thở dài, dừng tay không tấn công nữa, vẻ mặt rất khó coi.

Bất Giới hòa thượng khuyên:

- Nương tử, mọi người đều là hảo bằng hữu, hà tất phải giận dữ làm chi?

Bà bà tức giận nói:

- Lão nói nhiều làm gì?

Nỗi căm giận của bà không có chỗ xả liền muốn trút lên người lão. Lệnh Hồ Xung ném trường kiếm, chui ra khỏi lưới, cười nói:

- Bà muốn đánh ta cho hả giận thì ta để cho bà đánh.

Bà bà vung tay lên, bóp một tiếng, tát mạnh vào má hấn một cái tóe lửa. Lệnh Hồ Xung la lên:

- Ui chao!

Chàng không né tránh. Bà bà tức giận nói:

- Tại sao ngươi không né?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta né không kịp, biết làm sao?

Bà bà hứ một tiếng, lòng biết hấn nể mặt Nghi Lâm mà nhường mình, nên tay phải đã nhấc lên nhưng không đánh nữa.

Doanh Doanh nắm tay Nghi Lâm nói:

- Tiểu sư muội, may được tiểu sư muội đến cứu kịp thời. Nhưng tại sao tiểu sư muội biết mà đến?

Nghi Lâm nói:

- Tiểu ni và các vị sư tỷ đều bị... thủ hạ của người này bắt hết.

Cô vừa nói vừa chỉ tay vào thi thể Nhạc Bất Quần.

- Tiểu ni và ba vị sư tỷ bị giam ở trong một sơn động, vừa rồi gia gia và má má đến cứu tiểu ni ra. Gia gia, má má và tiểu ni cùng Bất Khả Bất Giới và ba vị sư tỷ, tất cả phân ra đi cứu các vị sư tỷ còn lại. Tiểu ni đang đi xuống núi nghe phía trên có người nói, giống như thanh âm của Lệnh Hồ đại ca, liền chạy lên xem thử.

Doanh Doanh nói:

- Ta và Lệnh Hồ đại ca đi tìm khắp nơi nhưng không thấy ai, té ra các vị bị giam trong sơn động.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vừa rồi lão tặc áo vàng đó là người rất xấu xa, để lão chạy thoát, ta không an lòng chút nào.

Chàng lượm trường kiếm dưới đất lên, nói tiếp:

- Chúng ta mau đuổi theo.

Cả đoàn năm người liền chạy xuống ngọn sấm hồi. Đi không bao lâu thì thấy Điền Bá Quang và bảy đệ tử Hằng Sơn từ trong sơn cốc kéo nhau ra, trong đó có cả Nghi Thanh, ai cũng rất vui mừng. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Địa hình trên Hoa Sơn, trong thiên hạ chỉ e không có mấy người thông thuộc bằng ta. Ta không hề biết dưới sơn cốc này còn có sơn động khác, Điền huynh là người ngoài mà lại biết, thật là kỳ!

Chàng kéo tay áo Điền Bá Quang lùi lại để hai người đi sau mọi người. Lệnh Hồ Xung nói:

- Điền huynh, trong sơn cốc âm u này của Hoa Sơn có một mật động, ngay cả tiểu đệ cũng không biết mà sao huynh tìm thấy được, thật khiến người khâm phục.

Điền Bá Quang mỉm cười nói:

- Đó cũng đâu có gì kỳ lạ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- A, phải rồi, thì ra Điền huynh bắt giữ bọn đệ tử Hoa Sơn rồi bức vấn bọn họ phải không?

Điền Bá Quang đáp:

- Đâu phải vậy.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vậy tại sao Điền huynh biết được, tiểu đệ muốn thỉnh giáo.

Về mặt Điền Bá Quang bẽn lẽn, Gã mỉm cười nói:

- Chuyện này nói ra thật bất nhã, tại hạ không nói đâu.

Lệnh Hồ Xung càng hiếu kỳ, không nghe không được, bèn cười nói:

- Điền huynh và tiểu đệ đều là người phiêu bạt giang hồ, có gì bất nhã đâu? Mau nói ra cho tiểu đệ nghe đi.

Điền Bá Quang nói:

- Tại hạ nói ra rồi thì xin Lệnh Hồ chưởng môn đừng quở trách.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Điền huynh đã cứu các vị sư tỷ sư muội phái Hằng Sơn, tại hạ đa tạ Điền huynh không hết, há có lý nào lại trách Điền huynh.

Điền Bá Quang khẽ nói:

- Không giấu gì Lệnh Hồ chưởng môn, tại hạ có một cái tính xấu, chưởng môn đã biết rồi. Từ ngày thái sư phụ cạo tóc đầu tại hạ, sau khi đặt pháp danh là

Bất Khả Bất Giới, tại hạ đương nhiên không thể tái phạm sắc giới...

Lệnh Hồ Xung nghĩ Bất Giới hòa thượng rắn đe gã bằng cái pháp danh cổ quái, bất giác mỉm cười. Điền Bá Quang biết trong lòng Lệnh Hồ Xung đang nghĩ gì, mặt gã đỏ lên, nói tiếp:

- Nhưng xưa nay tại hạ học được một cái tài mà không bao giờ quên được. Bất luận cách bao xa, chỉ cần có phụ nữ tụ tập lại là tại hạ... tại hạ liền phát giác ra ngay.

Lệnh Hồ Xung ngạc nhiên hỏi:

- Đó là tài gì?

Điền Bá Quang đáp:

- Tại hạ cũng không biết là tài gì, giống như là có thể nghe được mùi hương thân thể phụ nữ khác đàn ông.

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Người ta nói có những cao tăng có thiên nhãn thông, thiên nhĩ thông, còn Điền huynh lại có "thiên tị thông".

Điền Bá Quang nói:

- Xấu hổ quá, xấu hổ quá!

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Bản lãnh này của Điền huynh, nguyên trước kia làm nhiều chuyện xấu, rèn luyện lâu năm mới được.

Không ngờ hôm nay lại có chỗ đặc dụng cứu đệ tử phái Hằng Sơn ta.

Doanh Doanh quay đầu lại, muốn hỏi chàng đang cười chuyện gì, nhưng thấy vẻ mặt Điền Bá Quang rụt rè bẽn lẽn, đoán rằng không phải chuyện đảng hoàng nên cô liền im. Điền Bá Quang đột nhiên dừng bước, nói:

- Bên trái gần đây dường như có đệ tử phái Hằng Sơn.

Gã khịt mũi mấy cái, đi hướng về bụi cỏ rậm dưới sườn núi, cúi đầu tìm kiếm, một lúc sau, reo lên một tiếng, chỉ tay xuống đất la lên:

- Đây rồi!

Gã chỉ tay vào một đồng đá gồm mấy tảng đá to, mỗi tảng đá nặng khoảng hai ba trăm cân. Gã liền lăn một tảng đá đi. Bất Giới và Lệnh Hồ Xung đến giúp sức, trong khoảnh khắc đã lăn ra hết mười mấy tảng đá, phía dưới là một tảng đá phẳng màu xanh. Ba người hợp lực khiêng tảng đá lên, thấy lộ ra một cái động, ở dưới động có mấy ni cô nằm, quả nhiên là đệ tử Hằng Sơn.

Nghi Thanh và Nghi Mẫn vội nhảy xuống, dìu đồng môn lên, sau khi dìu mấy người thấy ở phía dưới còn có người nữa, người nào cũng đang thoi thóp. Mọi người vội kéo đệ tử Hằng Sơn bị giam ở dưới động ra, thấy bọn Nghi Hòa, Trịnh Ngạc, Tần Quyên đều có trong đó. Trong động này nhất hơn ba chục người, nếu qua một hai ngày nữa, thì tất cả đều chết.

Lệnh Hồ Xung nghĩ sư phụ hạ thủ tàn độc như vậy, không khỏi rùng mình, khen Điền Bá Quang:

- Điền huynh, bản lãnh này của Điền huynh thật hiếm có trên đời, những sư tử sư muội bị nhốt ở dưới lòng đất mà Điền huynh vẫn gửi ra được, thật khiến cho người rất khâm phục.

Điền Bá Quang nói:

- Đó cũng đâu có gì lạ, may mà trong các vị sư bá sư thúc có nhiều vị còn tục gia...

Lệnh Hồ Xung nói:

- Sư bá, sư thúc ư? A, phải rồi, Điền huynh là đệ tử của Nghi Lâm tiểu sư muội mà.

Điền Bá Quang nói:

- Nếu những người bị giam đều là sư bá sư thúc xuất gia thì tại hạ cũng không phát hiện ra được.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thì ra người tục gia và người xuất gia cũng có mùi khác nhau?

Điền Bá Quang nói:

- Điều này là đương nhiên rồi. Phụ nữ tục gia có xúc dầu thơm, dùng son phấn...

Đến lúc này Lệnh Hồ Xung mới hiểu ra.

Mọi người ra sức cứu đồng môn. Bọn Nghi Thanh và Nghi Lâm dùng nón hứng nước ở khe núi cho từng người uống. May mà sơn động này có khe hở để thông

khí, đệ tử Hằng Sơn đều có luyện nội công, tuy bị giam nhiều ngày nhưng cũng không đến nỗi nguy đến tính mạng. Bọn Nghi Hòa tu luyện tương đối tinh thâm nên sau khi uống mấy hớp nước thì thần trí hồi phục lại ngay.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta cứu mới được một phần ba số người. Điền huynh, xin Điền huynh đại triển thần thông đi tìm tiếp.

Bà bà trừng mắt liếc ngang Điền Bá Quang rất nghi ngờ, hỏi:

- Những người này bị nhốt ở đây, sao ngươi biết? Chắc lúc bọn họ bị giam, ngươi ở gần đó phải không?

Điền Bá Quang vội nói:

- Không phải, không phải, đệ tử lúc nào cũng theo thái sư phụ, không rời thái sư phụ lão nhân gia nửa bước.

Bà bà sa sầm nét mặt quát:

- Ngươi lúc nào cũng theo sát lão ư?

Điền Bá Quang la thảm không may, lòng nghĩ hai vợ chồng lão gương vỡ lại lành, dọc đường lúc khóc lúc cười, có lúc đánh mắng, có lúc thân thiết, tất cả gã đều thắm nghe hết. Vị thái sư nương này thẹn quá hóa giận thì thật là hồng bét. Gã vội nói:

- Hơn nửa năm nay, đệ tử lúc nào cũng theo thái sư phụ, cho đến mười ngày trước đây mới chia tay, không để gì hôm nay lại tương hội ở Hoa Sơn.

Bà bà bán tín bán nghi hỏi:

- Vậy thì những ni cô bị nhốt trong địa động này, làm sao người biết?

Diên Bá Quang nói:

- Chuyện này... chuyện này...

Nhất thời gã không biết nói thế nào, rất là lúng túng.

Ngay lúc này, bỗng nghe giữa lưng chừng núi mấy chục cây tù và đồng thời thổi vang lên, tiếp theo tiếng trống vang dội, giống như thiên binh vạn mã kéo đến.

Mọi người đều ngạc nhiên. Doanh Doanh nói khe vào tai Lệnh Hồ Xung:

- Gia gia của tiểu muội đến đó.

Lệnh Hồ Xung ô lên một tiếng, muốn nói: Thì ra là nhạc phụ đại nhân của ta đại giá quang lâm.

Nhưng lòng chàng cảm thấy có điều gì không ổn, nên không nói ra.

Hỏi 156

Nhật Nguyệt giáo thừa nước đục thả câu

Trống đánh một lúc, tiếng tù và lại vang lên. Bà bà nói:

- Quan binh đến sao?

Đột nhiên tiếng trống và tiếng tù và đồng thời dừng lại, bảy tám người cùng lớn tiếng tung hô:

- Nhật Nguyệt thần giáo, văn thành võ đức, trạch bị thương sinh, Nhậm giáo chủ giá lâm!

Bảy tám người này đều là cao thủ nội gia công lực vô cùng thâm hậu, cùng tung hô vang dội cả sơn cốc. Giữa quần sơn bốn bề âm hưởng vọng lại “Nhậm giáo chủ giá lâm! Nhậm giáo chủ giá lâm!”, uy thế khiếp người, bọn Bất Giới hòa thượng đều biến sắc.

Hồi âm chưa dứt thì nghe vô số thanh âm cùng tung hô:

- Thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ, Nhậm giáo chủ trung hưng thánh giáo, thọ dữ sơn tề...

Thanh âm này ít nhất cũng có hai ba ngàn người, bốn bề lại vang dội:

- Trung hưng thánh giáo, thọ dữ sơn tề! Trung hưng thánh giáo, thọ dữ sơn tề!

Qua một lúc sau, tiếng tung hô dừng lại, bốn bề tĩnh lặng. Có người lớn tiếng nói:

- Nhật Nguyệt thần giáo, văn thành võ đức, trạch bị thương sinh, Nhậm giáo chủ có lệnh: "Từ chưởng môn nhân đến các đệ tử môn hạ của Ngũ Nhạc kiếm phái nghe đây: tất cả cùng lên tương hội ở Thạch Lâu ngọn Triều Dương".

Người này lớn tiếng nói liên tiếp ba lần, lão dừng một lúc rồi nói tiếp:

- Thập nhị đường chính phó hương chủ thanh tra các ngọn núi các sơn cốc, canh giữ yếu đạo, không cho bọn người tạp vụ hành tẩu náo loạn... Người nào không tuân hiệu lệnh thì giết không tha.

Liền có hai ba chục người dạ ran.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh đưa mắt nhìn nhau, lòng hiểu hiệu lệnh của người đó là thanh tra các ngọn núi sơn cốc, canh giữ các yếu đạo, là bức mọi người trong Ngũ Nhạc kiếm phái phải đi lên ngọn Triều Dương hội kiến Nhậm giáo chủ. Lệnh Hồ Xung thâm nghĩ: Lão là phụ thân của Doanh Doanh, không lâu nữa ta sẽ thành

hôn với Doanh Doanh, phải đi gặp Nhậm giáo chủ mới phải. Chàng nghĩ vậy liền nói với bọn Nghi Hòa:

- Đồng môn sư tử muội của chúng ta còn nhiều người chưa thoát nạn, xin nhờ vị Điền huynh này dẫn đường đi cứu hết ra. Nhậm giáo chủ là phụ thân của Nhậm đại tiểu thư, chắc cũng không đến nỗi làm khó các vị. Tại hạ và Nhậm đại tiểu thư đi lên đỉnh Đông Phong trước, các vị sư tử sau khi hội đủ thì mọi người đến Đông Phong tương tụ.

Bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh, Nghi Lâm cùng đáp, liền theo Điền Bá Quang cứu người.

Bà bà tức giận nói:

- Lão dựa vào cái gì mà ở đây huênh hoang? Ta cứ không đi gặp lão, để xem lão họ Nhậm phán xét giết ta thế nào?

Lệnh Hồ Xung biết tính bà cố chấp, khó mà khuyên được, dù khuyên được lúc bà gặp Nhậm Ngã Hành thì trong lời nói chắc cũng có lời đụng chạm tới lão lại hóa không hay. Chàng liền hành lễ cáo từ vợ chồng Bát Giới hòa thượng, rồi cùng với Doanh Doanh đi về phía Đông Phong.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ba ngọn núi cao nhất của Hoa Sơn là Đông Phong, Nam Phong và Tây Phong, nhất là hai ngọn Đông Tây cao nhất. Đông Phong tên chính gọi là ngọn Triều Dương, gia gia của Doanh muội chọn ngọn núi này

tương hội với quần hào Ngũ Nhạc kiếm phái là có ý lệnh cho quần hào cùng lên Triều Dương bá kiến. Gia gia của Doanh muội kêu môn hạ của Ngũ Nhạc kiếm phái cùng lên ngọn Triều Dương chẳng lẽ chương môn nhân của các phái đều ở Hoa Sơn này sao?

Doanh Doanh nói:

- Trong Ngũ Nhạc kiếm phái, ba vị chương môn nhân Nhạc tiên sinh, Tả Lãnh Thiên, Mạc Đại tiên sinh đều tạ thế trong ngày hôm nay. Phái Thái Sơn chưa nghe nói có ai làm chương môn nhân, trong Ngũ Nhạc kiếm phái kỳ thực chỉ còn lại một mình Xung ca làm chương môn mà thôi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Anh hùng ngũ phái, ngoài phái Hằng Sơn ra, còn lại đều chết trong hậu động ngọn sám hồi, còn chúng đệ tử phái Hằng Sơn đều bị khốn đốn. Ta e...

Doanh Doanh nói:

- Xung ca sợ gia gia của tiểu muội thừa cơ hội này, muốn gom hết Ngũ Nhạc kiếm phái vào trong rọ phải không?

Lệnh Hồ Xung gạt đầu, thở dài nói:

- Kỳ thật không cần lão gia động thủ, Ngũ Nhạc kiếm phái đã không còn lại bao nhiêu người.

Doanh Doanh thở dài nói:

- Nhạc tiên sinh lừa gạt hảo thủ của Ngũ Nhạc kiếm phái, kéo đến Hoa Sơn xem kiếm chiêu trên vách đá, mưu đồ thanh trừ người có võ công cao cường

trong các phái để lão vững vàng làm chưởng môn nhân Ngũ Nhạc phái, không có người phái khác tranh giành với lão. Nước cờ này vốn rất cao minh, không ngờ Tả Lãnh Thiên được tin này, thừa cơ hội mời mười mấy tên mù muốn ở trong động tối giết lão.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội nói người mà Tả Lãnh Thiên muốn giết là sư phụ của ta chứ không phải ta ư?

Doanh Doanh nói:

- Lão không ngờ Xung ca cũng đến. Kiếm thuật của Xung ca rất cao minh, sớm đã hơn cả chiêu số khắc trên vách đá, đương nhiên sẽ không đến động này để xem kiếm chiêu. Chúng ta đi vào sơn động chỉ do trùng hợp ngẫu nhiên mà thôi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội nói cũng phải. Kỳ thực Tả Lãnh Thiên không có thù oán gì với ta. Hai mắt lão bị sư phụ ta đâm mù, ngôi vị chưởng môn lại bị sư phụ ta tước đoạt nên lão mới hận sư phụ ta đến tận xương tủy.

Doanh Doanh nói:

- Xem ra Tả Lãnh Thiên đã sắp đặt kế sách trước, muốn dụ Nhạc tiên sinh vào động, sau đó thừa lúc đêm tối mà giết lão. Không biết sao kế sách này bị Nhạc tiên sinh biết được, lão canh ở cửa động quăng lưới để chụp người. Thật là bọ ngựa bắt ve, vành khuyên rình sau lưng. Bây giờ Tả Lãnh Thiên và sư phụ của Xung

ca đều chết cả rồi, nguyên nhân trong chuyện này chỉ e rằng không ai biết được.

Lệnh Hồ Xung gật đầu buồn bã. Doanh Doanh nói:

- Nhạc tiên sinh lừa phỉnh các cao thủ của Ngũ Nhạc kiếm phái đến, chuyện này đã có mưu đồ từ lâu rồi. Hôm tử vô đoạt soái trên Tung Sơn, tiểu sư muội của Xung ca thi triển kiếm pháp tinh diệu của các phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hằng Sơn, Tung Sơn; cao thủ của bốn phái đều được tận mắt thấy, đương nhiên ham muốn được xem nữa. Chỉ có bọn đệ tử phái Hằng Sơn đã được Xung ca truyền thụ kiếm chiêu trên vách đá rồi nên bọn họ không lấy gì làm lạ. Đệ tử môn nhân của ba phái Thái Sơn, Hành Sơn, Tung Sơn đương nhiên đến khắp nơi dò hỏi những chiêu kiếm của Nhạc tiểu thư học được từ đâu. Nhạc tiên sinh ngầm tiết lộ phong thanh, hẹn định ngày mở vách hậu động; hảo thủ của ba phái này không tranh nhau kéo đến sao được?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chúng ta là người học võ, vừa nghe chỗ nào có thể học được võ công tinh diệu, dù phải hiểm nguy đến tính mạng cũng quyết không bỏ lỡ cơ hội, nhất là chiêu thức cao diệu của bốn phái, thì càng phải xem cho bằng được. Cho nên giống như Mạc Đại sư bá là cao nhân không tranh danh đoạt lợi, sống thanh bạch, cũng bị táng mạng trong động.

Doanh Doanh nói:

- Nhạc tiên sinh đoán rằng phái Hằng Sơn của Xung ca sẽ không đến, nên an bài cách khác, dùng thuốc mê để ám toán mọi người, bắt hết đưa lên Hoa Sơn.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta không hiểu tại sao sư phụ lại phải lao tâm tốn sức đưa hết các đệ tử môn hạ lên núi? Đường xá xa xôi, rất dễ xảy ra chuyện. Lúc đó sao không giết hết bọn họ ở trên Hằng Sơn, há không tiện hơn sao?

Hắn ngừng một lúc rồi nói: A, ta hiểu ra rồi. Nếu giết hết đệ tử phái Hằng Sơn thì trong Ngũ Nhạc kiếm phái mất đi một phái. Sư phụ muốn làm chương môn Ngũ Nhạc phái, nếu thiếu đi phái Hằng Sơn thì ngôi vị chương môn Ngũ Nhạc phái này của lão không những bị khập khiễng mà ngay cả cái tên gọi cũng tào lao.

Doanh Doanh nói:

- Đây cũng là một nguyên nhân, nhưng tiểu muội đoán rằng còn có một nguyên nhân lớn khác nữa.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Đó là nguyên nhân gì?

Doanh Doanh nói:

- Hay nhất là nhờ để có thể bắt được Xung ca, may ra có thể đổi với tiểu muội một thứ gì đó. Nếu không thì đem bọn đệ tử môn hạ của Xung ca bắt hết để uy hiếp Xung ca. Tiểu muội không thể tự thủ bàng quan, đem thứ đó đến đổi người với lão.

Lệnh Hồ Xung hiểu ra, vỗ đùi cái bốp nói:

- Đúng rồi! Sư phụ của ta muốn thuốc giải Tam thi nào thần đan.

Doanh Doanh nói:

- Sau khi Nhạc tiên sinh bị bức ượng thuốc này, đương nhiên ngày đêm bất an, nóng lòng muốn có thuốc giải. Ngày nào không có thuốc giải thì ngày đó khó yên lòng. Lão biết chỉ khi nào uy hiếp được Xung ca mới có thể lấy được thuốc giải.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Điều này đương nhiên rồi. Ta như bảo bối, ruột gan của Doanh muội, cũng chỉ có dùng ta mới có thể đổi thuốc giải của Doanh muội mà thôi.

Doanh Doanh bĩu môi nói:

- Lão dùng Xung ca để đổi thuốc của tiểu muội nên tiểu muội mới không chịu đổi. Dược liệu chế thuốc giải tìm rất khó, chế luyện càng không dễ đâu. Đó là vật vô giá, há có thể dễ đem cho lão?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Người ta thường nói: Dễ cầu vật vô giá, khó cầu được tình lang.

Doanh Doanh đỏ bừng mặt, nói khẽ:

- Con chuột bò lên tới trời, tự xưng tán mình mà không biết thẹn.

Trong lúc nói chuyện, hai người đã đi đến một sơn đạo rất hẹp. Sơn đạo này thẳng dốc lên trên, hai người không thể đi ngang vai nhau được. Doanh Doanh nói:

- Xung ca đi trước đi.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Hay là Doanh muội đi trước, nếu Doanh muội ngã thì có ta đỡ sau ôm lại.

Doanh Doanh nói:

- Không, Xung ca đi trước đi, không được quay đầu lại liếc nhìn tiểu muội. Lời của bà bà nói, người phải nghe theo.

Cô nói rồi cười lên. Lệnh Hồ Xung nói:

- Được, ta đi trước. Nếu ta bị té thì bà bà phải ôm ta lại.

Doanh Doanh vội nói:

- Không được, không được!

Cô sợ hấn giả vờ trượt chân để đùa với cô, liền đi lên sơn đạo trước. Doanh Doanh thấy chàng tuy nói cười nhưng vẻ mặt buồn bã, sau tiếng cười lại hiện ra vẻ thê lương, cô biết chàng rất khó quên được cái chết của Nhạc Bất Quần, trên đường đi chàng cố nói cười cho khuây khỏa.

Qua mấy khúc quanh, đã đến ngọn Ngọc Nữ, Lệnh Hồ Xung chỉ cho Doanh Doanh xem, đây là bồn rửa mặt, đó là bực trang điểm của Ngọc Nữ. Doanh Doanh biết ngọn Ngọc Nữ này là nơi chàng và Nhạc Linh San

năm xưa thường đến du ngoạn, có sợ Lệnh Hồ Xung càng thêm đau lòng nên vội vàng liếc sơ qua rồi bước nhanh đi, không hỏi tở mỉ.

Xuống một con dốc nữa thì có một con đường nhỏ đi lên ngọn Triều Dương. Trên đỉnh núi, nơi nào cũng có trạm canh, y phục của giáo chúng Nhật Nguyệt thần giáo phân ra bảy màu, tùy theo màu cờ, rất trật tự chỉnh tề, cách bố trí giống như trên Hắc Mộc Nhai ngày trước, nhưng cảnh tượng xem ra càng uy nghiêm hơn. Lệnh Hồ Xung ngấm ngấm khâm phục: Nhậm giáo chủ quả là người có học vấn cao. Ngày hôm đó ta thống lãnh mấy ngàn người tấn công chùa Thiếu Lâm, làm náo loạn lộn xộn cả lên thành ra một trận bát nháo, đâu sánh được với Nhật Nguyệt thần giáo thống nhất tề chỉnh như một cơ thể, mấy ngàn người như một người? Đông Phương Bất Bại đương nhiên cũng là một nhân vật vô cùng tài giỏi, nhưng sau đó thần trí bị lệch lạc, đem đại sự trong thần giáo giao cho Dương Liên Đình nên trên Hắc Mộc Nhai xơ xác tàn tạ, không còn thấy uy thế nữa.

Giáo chúng Nhật Nguyệt thần giáo thấy Doanh Doanh đến đều cung kính cúi người hành lễ, đối với Lệnh Hồ Xung cũng rất cung kính. Các cấp bậc dưới cờ từ chân núi đến lưng chừng núi rồi từ lưng chừng núi đến đỉnh núi tuần tự báo tin cho Nhậm Ngã Hành biết.

Lệnh Hồ Xung thấy ngọn Triều Dương này từ dưới chân núi lên đến đỉnh núi, mỗi nơi hiểm yếu đều bố trí đầy giáo chúng, ít nhất cũng có hai ngàn người. Lần này Nhật Nguyệt thần giáo dốc toàn lực đến đây, ngoài ra còn triệu tập không ít nhân vật bàng môn tả

đạo cùng đến. Các vị chưởng môn của Ngũ Nhạc kiếm phái dù không ai bị chết thì hào thủ của Ngũ Nhạc kiếm phái đều đã tụ tập ở Hoa Sơn, chuyện này nếu chưa bí mật chuẩn bị trước cho chu toàn mà lật đật ứng chiến thì chỉ e rằng bại nhiều thắng ít, bây giờ nhân tài điêu linh, càng không thể kháng cự nổi. Trước mắt thanh thế của Nhậm Ngã Hành như vậy, nhất định có ý gây bất lợi cho Ngũ Nhạc kiếm phái. Dù sao chuyện đã đến nước này thì chàng như một cây cột chống đỡ tòa nhà, tất cả đành phải theo mệnh trời, đi bước nào tính bước đó. Nhậm Ngã Hành muốn giết hết Ngũ Nhạc kiếm phái thật thì chàng cũng không thể cầu an sống trộm, đành phải chống kiếm chiến đấu đến cùng, cùng với đệ tử phái Hằng Sơn chết ở trên ngọn Triều Dương này cũng được.

Tuy Lệnh Hồ Xung thông minh lanh lợi nhưng mưu trí không thâm, càng không có thủ đoạn gì, cũng không có tài ứng biến cơ linh. Thấy phái Hằng Sơn đều đã nằm trong rọ mà chàng cũng không nghĩ ra được kế sách gì để cứu toàn phái thoát hiểm, tất cả chỉ tuân theo lẽ tự nhiên, nghe theo mệnh trời. Lại nghĩ Doanh Doanh và Nhậm giáo chủ là tình cốt nhục, nhiều lắm là cô ta không giúp bên nào, chứ không thể giúp mình được, càng không thể tính kế gì để đối phó với phụ thân của nàng. Đối với việc cùng giáo chúng thân giáo trên ngọn Triều Dương này tuốt kiếm, chàng xem như không có gì, cùng với Doanh Doanh vô tư nói cười.

Doanh Doanh thì lòng dạ rối bời. Cô ta không giống như Lệnh Hồ Xung phó thác mệnh trời, trên đường cô tính trước nghĩ sau, nhưng chưa tìm được kế

sách gì hay. Cô thâm nghĩ: Xung lang là người không sợ trời không sợ đất, dù trời có sụp xuống thì Xung lang cũng mặc kệ coi như mình bị đập lại. Ta phải giúp Xung lang nghĩ ra cách gì mới được.

Cô đoán rằng phụ thân thống lĩnh toàn giáo đến đây, quyết không phải chuyện tốt, cục diện hiểm ác như vậy cũng chỉ đành tùy cơ ứng biến, xem ra không có cách nào vẹn toàn cả đôi bên.

Hai người từ từ lên núi. Vừa đặt chân lên đỉnh núi bỗng nghe tiếng tù và vang lên, tiếng pháo nổ đùng đùng, tiếp theo là tiếng đàn sáo, lại là kiểu an bài long trọng để hoan nghênh khách quý. Lệnh Hồ Xung nói khẽ:

- Nhạc phụ đại nhân nghênh tiếp ái nữ và nữ tể long trọng quá.

Doanh Doanh liếc xéo một cái, lòng rất buồn khổ: Người này chẳng thêm để tâm cái gì hết, đến nước này mà còn có bụng dạ để nói cười.

Bỗng một người xuất hiện, cười một tràng dài rồi lớn tiếng nói:

- Đại tiểu thư, Lệnh Hồ huynh đệ, giáo chủ chờ các vị từ lâu rồi.

Một trưởng lão ôm nhóm mình mặc áo bào sắc tía, nét mặt hân hoan bước đến trước nắm hai tay Lệnh Hồ Xung. Lão chính là Hương Ván Thiên.

Lệnh Hồ Xung gặp lão cũng vô cùng hân hoan nói:

- Hương đại ca, đại ca khỏe chứ? Tiểu đệ luôn luôn nhớ đến đại ca.

Hương Vấn Thiên cười nói:

- Ta ở trên Hắc Mộc Nhai, thường nghe được tin tốt của huynh đệ oai chấn võ lâm, vì huynh đệ đánh chén chúc mừng, ít nhất cũng đã uống hơn mười vò rượu to. Mau đi tham kiến giáo chủ đi.

Lão nắm tay Lệnh Hồ Xung đi về hướng thạch lâu. Thạch lâu này ở trên ngọn Đông Phong, là một phiến đá cực to và cao ngất, thiên nhiên tạo dáng giống như một tòa lâu nguy nga. Phía đông thạch lâu là Tiên Nhân Chưởng, tuyệt đỉnh cao nhất của ngọn Triều Dương. Tiên nhân chưởng là năm cột đá to giống như năm ngón tay cao chọc trời, trong đó ngón giữa cao nhất. Trên đầu ngón giữa đặt một cái ghế thái sư, một người đang ngồi bệ vệ ở đó, chính là Nhậm Ngã Hành.

Doanh Doanh đi đến trước Tiên Nhân Chưởng, ngẩng đầu lên gọi:

- Gia gia!

Lệnh Hồ Xung cúi người xuống bái, nói:

- Vãn bối Lệnh Hồ Xung tham kiến giáo chủ.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Tiểu huynh đệ đến thật đúng lúc. Chúng ta đều là người một nhà, không cần đa lễ. Hôm nay bốn giáo hội kiến quần hào thiên hạ, nên chúng ta bàn việc công trước rồi hãy nói đến việc nhà. Hiền... hiền đệ, mời ngồi sang bên .

Lệnh Hồ Xung nghe lão nói đến chữ "hiền" rồi ngừng một lúc, dường như muốn gọi là "hiền tề", nhưng danh

phận của chàng chưa định nên lão chuyển sang gọi là “hiền đệ”, xem ra lòng lão rất tán thành chuyện hôn sự của Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh, lại nói cái gì “chúng ta đều là người một nhà”, rõ ràng lão coi chàng là người nhà. Lòng chàng vui mừng, vừa đứng dậy đột nhiên trong huyết Đan điền một luồng khí lạnh xông lên. Toàn thân chàng bỗng nhiên rớt xuống một hầm băng, cả người lạnh toát, không kịp được phát run lên. Doanh Doanh giật mình kinh hãi, chạy đến hỏi:

- Sao vậy?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ta... ta...

Chàng không nói được nữa.

Tuy Nhậm Ngã Hành ngồi trên cao nhưng mục quang rất sắc sảo. Lão hỏi:

- Tiểu huynh đệ có giao đấu với Tả Lãnh Thiên sao?

Lệnh Hồ Xung gật đầu. Nhậm Ngã Hành cười nói:

- Không sao đâu. Tiểu huynh đệ hút Hàn băng chân khí của hắn, đợi một lúc tan ra hết thì trở lại bình thường. Tại sao Tả Lãnh Thiên còn chưa đến?

Doanh Doanh nói:

- Tả Lãnh Thiên ngấm bầy độc kế, muốn gia hại Lệnh Hồ đại ca và hài nhi, đã bị Lệnh Hồ đại ca giết rồi.

Nhậm Ngã Hành “hả” một tiếng. Lão ngồi rất cao nên không thấy được sắc mặt của lão, nhưng nghe

tiếng của lão, hiển nhiên chứa đầy ý thất vọng. Doanh Doanh hiểu tâm ý của phụ thân, hôm nay lão khoa trương mở cờ gióng trống, uy hiếp Ngũ Nhạc kiếm phái, muốn tất cả người của Ngũ Nhạc kiếm phái đều phải khuất phục. Tả Lãnh Thiên là đại địch trong đời của lão, giờ không còn cách nào tận mắt thấy Tả Lãnh Thiên quỳ gối cúi đầu nên lão không khỏi hối tiếc.

Doanh Doanh đưa tay ra nắm tay phải Lệnh Hồ Xung, giúp chàng trục hàn khí đi. Tay trái của Lệnh Hồ Xung được Hương Vấn Thiên nắm lấy. Hai người đồng thời vận công. Lệnh Hồ Xung cảm thấy cái lạnh trên người từ từ biến mất. Ngày hôm đó, Nhậm Ngã Hành và Tả Lãnh Thiên tương đấu trong chùa Thiếu Lâm, lão hút không ít Hàn băng chân khí của Tả Lãnh Thiên, đến nỗi trên đất tuyết, lão và Lệnh Hồ Xung, Hương Vấn Thiên, Doanh Doanh, cả bốn người đều biến thành người tuyết. Nhưng lần này Lệnh Hồ Xung chỉ giao kiếm với Tả Lãnh Thiên, bị trúng ít chân khí, chỉ trong chốc lát, lại không phải chàng hút của lão nên hàn khí nhập vào người chỉ có hạn. Qua một lúc sau, không còn run nữa. Lệnh Hồ Xung nói:

- Tốt rồi, xin đa tạ!

Nhậm Ngã Hành nói:

- Tiểu huynh đệ, huynh đệ vừa nghe lời kêu gọi của ta liền lên núi gặp ta ngay. Rất tốt, rất tốt!

Lão quay qua Hương Vấn Thiên nói:

- Tại sao người bốn phái còn lại giờ này vẫn chưa thấy đến?

Hương Vân Thiên nói:

- Đợi thuộc hạ xuống núi kêu gọi hồi thúc họ tiếp.

Lão vung tay trái một cái, liền có tám lão già mặc áo vàng bày thành một hàng trước đỉnh núi, cùng hô lên:

- Nhật Nguyệt thần giáo, vẫn thành vô đức, trạch bị thương sinh, Nhậm giáo chủ có lệnh: "Người bốn phái Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn, Tung Sơn từ trên xuống dưới, mau chóng lên ngọn Triều Dương tương hội. Các đường chủ hương chủ mau thôi thúc mời họ đến, không được chậm trễ".

Tám lão già này đều là cao thủ, nội công thâm hậu, cùng hô gọi một lúc nên thanh âm truyền đi rất xa, người ở các núi khác đều nghe rõ. Từ các phía Đông, Tây, Nam, Bắc có mấy chục người đáp lại:

- Xin tuân mệnh. Giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ!

Đó là tiếng ứng đáp từ các đường chủ, hương chủ của Nhật Nguyệt thần giáo. Nhậm Ngã Hành mỉm cười nói:

- Lệnh Hồ chương môn, mời chương môn ngồi sang bên này.

Lệnh Hồ Xung thấy mé tây Tiên Nhân Chương bày năm cái ghế, trên mỗi ghế đều có phủ gấm nhung, phân làm năm màu đen, trắng, xanh, đỏ, vàng. Trên nhung gấm mỗi ghế đều thêu một ngọn núi. Pái Hằng Sơn là Bắc Nhạc thuộc màu đen, trên nền gấm đen thêu ngọn núi bằng chỉ trắng chính là ngọn Kiến

Tính. Đường thêu rất công phu tinh vi, đủ thấy lần này Nhật Nguyệt thần giáo bố trí sắp đặt rất chu đáo. Theo lẽ trong Ngũ Nhạc kiếm phái lấy Trung Nhạc Tung Sơn đứng đầu, Bắc Nhạc Hằng Sơn ở cuối, nhưng cách sắp đặt tọa vị lại ngược hẳn. Ghế chương môn phái Hằng Sơn lại đặt ở đầu, kế tiếp là Tây Nhạc Hoa Sơn, phái Tung Sơn đặt sau cùng, dĩ nhiên là Nhậm Ngã Hành cất nhắc hẳn và có ý si nhục Tả Lãnh Thiên. Nay Tả Lãnh Thiên, Nhạc Bất Quần, Mạc Đại tiên sinh, Thiên Môn đạo nhân đều đã tạ thế, Lệnh Hồ Xung cũng không khiêm nhượng, cúi người nói:

- Vãn bối xin tạ ơn!

Chàng ngồi vào chiếc ghế phủ nhung đen. Mọi người trên ngọn Triều Dương lặng yên. Qua một lúc lâu sau, Hướng Ván Thiên lại chỉ huy tám lão già áo vàng kêu gọi một lượt nữa, vẫn không thấy có người lên.

Hướng Ván Thiên nói:

- Những người này thật không biết lễ độ, lễ mễ không đến tham kiến giáo chủ, mời người của mình lên trước đi.

Tám lão già áo vàng cùng hô to:

- Mời các vị huynh đệ ngũ hồ tứ hải, các đảo các động, các bang các trại lên ngọn Triều Dương tham kiến giáo chủ.

Lời kêu gọi vừa dứt, từ dưới núi liền rần lên như sấm động, kèm theo tiếng hô:

- Tuân mệnh!

Tiếng hô vang động cả sơn cốc. Lệnh Hồ Xung không tìm được giạt thốt người, giáo chúng ít nhất cũng có hai ba vạn quanh đây. Những người này ngấm ẩn phục, không dễ lộ ra chút động tĩnh gì. Chàng đoán ra ý đồ của Nhậm Ngã Hành là muốn đợi sau khi người Ngũ Nhạc kiếm phái đến đông đủ, mới đột ngột hô mấy vạn người này ra mặt để dùng thanh thế dọa người cho Ngũ Nhạc kiếm phái không ai dám có ý phản kháng. Trong chớp mắt, vô số người từ bốn phương tám hướng ùn ùn kéo lên ngọn Triều Dương. Người tuy đông nhưng rất trật tự. Mọi người phân ra đứng khắp nơi, cứ như chuyện này sớm đã tập dượt thuần thục từ trước. Người kéo lên núi có khoảng hai ba ngàn, toàn là những nhân vật thủ lĩnh tả đạo trong lục lâm, còn bọn thuộc hạ của họ đều đứng ở lưng chừng núi.

Lệnh Hồ Xung liếc mắt thấy bọn Lam Phượng Hoàng, Tổ Thiên Thu đều có trong đó. Những người này hoặc bị Nhật Nguyệt thần giáo quản hạt, hoặc là chỗ qua lại với nhau. Hôm Lệnh Hồ Xung thống lĩnh quần hào tấn công chùa Thiếu Lâm, những người này đều từng tham gia. Mục quan họ nhìn Lệnh Hồ Xung đều mỉm cười tỏ ý thân thiện, nhưng không ai chào hỏi ra tiếng, ngoài tiếng sột soạt của bước chân mấy ngàn người lên núi, tuyệt không có thanh âm nào khác.

Hương Vấn Thiên giơ tay phải lên, quơ thành một vòng tròn. Mấy ngàn người cùng quỳ xuống, đồng thanh hô lên:

- Giang hồ hậu tiến tham kiến giáo chủ văn thành võ đức, trạch bị thương sinh. Thánh giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ.

Những người này đều võ công cao cường, còn cố sức hô nên thanh âm một người bằng mười người. Lúc nói đến câu sau cùng "Thánh giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ", giáo chúng Nhật Nguyệt thần giáo cùng với quần hào đồng thanh hô theo nên tiếng hô thật kinh thiên động địa.

Nhậm Ngã Hành ngồi trên cao bất động, đợi mọi người tung hô xong, lão giơ tay ra hiệu nói:

- Các vị vất vả rồi, mời đứng lên.

Mấy vạn người cùng nói:

- Tạ ơn thánh giáo chủ!

Rồi họ cùng đứng dậy. Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Hôm đầu ta lên Hắc Mộc Nhai, thấy giáo chúng nịnh nọt Đông Phương Bất Bại bằng những câu vô sỉ, nghe mà không nhìn được, phát buồn nôn. Không ngờ Nhậm giáo chủ lên làm giáo chủ, càng biến đổi tệ hại hơn, trước chữ giáo chủ còn thêm chữ "thánh", biến thành "thánh giáo chủ". Chỉ e ngày nay văn võ bá quan gặp hoàng thượng cao lắm là hô "hoàng thượng vạn tuế, vạn vạn tuế" cũng không đến độ cúi người khuất gối bĩ ổi như vậy. Ta là hạng người học võ, phải cư xử cho ra anh hùng hào kiệt, khuất nhục người như vậy, sao còn đủ tư cách hảo nam nhi, đại trượng phu đội trời đạp đất?

Lệnh Hồ Xung nghĩ đến đây, bất giác khí tức xông lên, đột nhiên huyết Đan điền đau đớn kịch liệt, trước mắt tối sầm lại, cơ hồ muốn ngất đi.

Chàng đưa hai tay nắm chặt thành ghế, cắn chặt răng, môi chảy máu ra. Lệnh Hồ Xung biết từ khi học được Hấp tinh đại pháp, tuy đã thề không dùng đến, nhưng vừa rồi ở ngoài cửa sơn động bị Nhạc Bất Quần quăng lưới cá túm chặt, sự sinh tử như ngàn cân treo sợi tóc, nên đành đem tà pháp này sử ra, hút nội lực của Nhạc Bất Quần, và chính mình lại bị tai hại rất lớn. Chàng cố kìm chế để miệng không phát ra tiếng rên la.

Nhưng trán Lệnh Hồ Xung ướt đẫm mồ hôi, toàn thân run lên, da thịt trên mặt co rúm lại, vẻ mặt đau đớn đến cùng cực, ai cũng đều thấy. Bọn Tố Thiên Thu nhìn chàng đăm đăm, rất lo lắng.

Doanh Doanh đi đến sau người Lệnh Hồ Xung, nói khẽ:

- Xung ca, tiểu muội đang ở đây.

Trước mấy ngàn quần hào đang chăm chú nhìn, cô chỉ nói vậy thôi cũng đã đỏ mặt lên. Lệnh Hồ Xung quay đầu lại nhìn cô một cái, lòng cũng dịu lại đôi chút.

Lệnh Hồ Xung nhớ lại ngày Nhậm Ngã Hành ở Hàng Châu nói với mình rằng sau khi học được Hấp tinh đại pháp, hút được chân khí dị chủng của người ngoài vào trong cơ thể, rồi sẽ có một ngày chúng phát tác ra. Lúc chúng phát tác thì càng về sau càng lợi hại hơn. Năm xưa sở dĩ Nhậm Ngã Hành bị Đông Phương Bất Bại soán ngôi vị giáo chủ là vì lão bị khốn bởi những luồng

chân khí dị chủng trong cơ thể, lão cố nghĩ cách hóa giải chúng đến nỗi bỏ hết tất cả mọi chuyện ra ngoài, nên mới bị Đông Phương Bất Bại thừa cơ cướp ngôi. Trong thời gian Nhậm Ngã Hành bị giam cầm dưới đáy Tây Hồ mười mấy năm, lão tìm tòi nghiên cứu, tìm ra được cách hóa giải, nhưng lão muốn Lệnh Hồ Xung gia nhập Nhật Nguyệt thần giáo mới truyền cho chàng thuật này.

Lúc đó Lệnh Hồ Xung kiên quyết từ chối, vì từ bé đã được sư môn giáo hối, luôn tin rằng chính tà không thể đội trời chung, nên quyết không chịu hòa vào dòng ô uế với Ma giáo. Sau đó thấy Tả Lãnh Thiên và sư phụ mình là những đại tôn sư chính giáo mà làm những hành vi tác tộ, gian tà hung hiểm không kém gì Ma giáo, nên chàng xem nhẹ sự phân biệt chính tà. Có lúc Lệnh Hồ Xung nghĩ, nếu Nhậm giáo chủ nhất định bắt nhập giáo mới chịu gã Doanh Doanh thì lúc đó mình cứ nhập đại là xong. Bản tính chàng xuề xòa, sao cũng được, không chuyện gì quan trọng cả, nhập giáo cũng được không nhập giáo cũng được, đó cũng chẳng phải đại sự.

Nhưng hôm ở trên Hắc Mộc Nhai, thấy quần hào hảo hán đối với hai vị giáo chủ là Đông Phương Bất Bại và Nhậm Ngã Hành khuất nhục dè hèn như vậy, miệng nói ra toàn những lời ton hót nghe phát tởm, bất giác Lệnh Hồ Xung cảm thấy ác cảm. Lòng chàng nghĩ nếu sau khi nhập giáo, cũng phải chịu những ngày làm nô lệ nói những lời như vậy thì thật uổng chí khí làm người. Đại trượng phu sinh tử do mệnh, nếu van xin mới sống được thì Lệnh Hồ Xung này

quyết không làm. Bấy giờ thấy Nhậm Ngã Hành tác oai tác quái, bày đặt cuộc ra mắt quần hào so với hoàng đế còn hồng hách hơn mấy phần, lòng nghĩ ngày trước lúc ở trong hắc lao dưới đáy hồ tắm tội tình trạng ra sao mà hôm nay lại làm nhục anh hùng thiên hạ, thật vô lễ quá mức.

Lệnh Hồ Xung đang suy nghĩ, bỗng nghe có người đồng dục nói:

- Khải bảm thánh giáo chủ, đệ tử môn hạ phái Hằng Sơn đã đến.

Lệnh Hồ Xung giật mình, thấy bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh, Nghi Lâm và bọn đệ tử cùng dìu nhau lên núi. Vợ chồng Bất Giới hòa thượng và Điền Bá Quang cũng đi theo sau. Bảo Đại Sở lớn tiếng nói:

- Mời các vị bằng hữu đến tham kiến giáo chủ.

Bọn Nghi Thanh thấy Lệnh Hồ Xung ngồi một bên, biết Nhậm Ngã Hành là nhạc trượng tương lai của chàng nên lòng nghĩ tuy hai bên chính tà khác nhau, nhưng phải nể mặt chưởng môn mà dùng lễ của kẻ hậu bối để tương kiến lão. Cả bọn liền đi đến trước Tiên Nhân Chương, cúi người hành lễ nói:

- Đệ tử hậu bối phái Hằng Sơn xin tham kiến Nhậm giáo chủ!

Bảo Đại Sở quát:

- Quỳ xuống khấu đầu!

Nghi Thanh đồng dục nói:

- Bọn bản ni là người xuất gia chỉ lạy Phật, lạy Bồ Tát, lạy sư phụ chứ không lạy người phàm.

Bảo Đại Sở lớn tiếng nói:

- Thánh giáo chủ không phải là người phàm. Thánh giáo chủ lão nhân gia là thần tiên thánh hiền, là Phật, là Bồ Tát!

Nghi Thanh quay sang nhìn Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung chỉ lắc đầu. Nghi Thanh nói:

- Muốn giết thì giết, đệ tử Hằng Sơn quyết không lạy người phàm.

Bất Giới hòa thượng cười ha hả nói:

- Nói rất hay, nói rất hay!

Hương Vấn Thiên cả giận hỏi:

- Các hạ là người môn phái nào? Đến đây làm gì?

Lão thấy bọn đệ tử phái Hằng Sơn không chịu lạy Nhậm Ngã Hành, tình thế trở nên căng thẳng, nếu lão đến làm khó dễ bọn nữ đệ tử thì mất đi sự thân tình với Lệnh Hồ Xung. Lão liền quay sang đối phó với Bất Giới hòa thượng, phần để lấy lòng Nhậm Ngã Hành, phần để Nhậm Ngã Hành bỏ qua chuyện khẩu đầu này. Bất Giới hòa thượng cười nói:

- Hòa thượng hoang đảng này miếu lớn không nhận, chùa nhỏ không chứa, không môn không phái nào hết, thấy ở đây có người tụ hội, liền lên coi náo nhiệt.

Hương Vấn Thiên nói:

- Hôm nay Nhật Nguyệt thần giáo hội kiến Ngũ Nhạc kiếm phái, những người tạp nhạp không được gây rắc rối ở đây. Các hạ xuống núi đi thôi.

Hương Vân Thiên nói như vậy là nể mặt Lệnh Hồ Xung, vì lão thấy Bất Giới hòa thượng cùng đến với bọn nữ đệ tử phái Hằng Sơn, đoán rằng Bất Giới hòa thượng có chút liên quan với phái Hằng Sơn nên lão không muốn Bất Giới hòa thượng phải khó chịu.

Bất Giới cười nói:

- Núi Hoa Sơn này không phải là của Ma giáo các người, ta muốn đến thì đến, muốn đi thì đi, ngoài sư đồ phái Hoa Sơn ra, không ai cấm được ta cả.

Bất Giới hòa thượng nói hai tiếng “Ma giáo” này là đại phạm vào điều tối kỵ của Nhật Nguyệt thần giáo. Người trong võ lâm tuy sau lưng thường nói đến hai chữ “Ma giáo” nhưng nếu chẳng phải công nhiên đối diện thì ở trước mặt quyết không dám xưng hô như vậy. Bất Giới hòa thượng lòng dạ ngay thẳng, mồm miệng mau lẹ, nói toạc ra mà không e sợ gì. Hương Vân Thiên quát đuổi lão xuống núi, lão rất bực tức chẳng kể gì đôi phương người đông thế mạnh, không lộ chút hoảng sợ. Hương Vân Thiên quay qua Lệnh Hồ Xung nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ, hòa thượng điên này và quý phái có liên hệ gì không?

Lệnh Hồ Xung đang bị đau ở ngực và giữa bụng tưởng chết đi sống lại. Chàng ngật ngừng đáp:

- Chuyện này... vị Bất Giới đại sự này...

Nhậm Ngã Hành nghe Bất Giới công nhiên gọi bốn giáo là “Ma giáo”, bụng rất tức giận, chỉ ngại Lệnh Hồ Xung nói đại hòa thượng này có quan hệ sâu xa với chàng thì không tiện giết Bất Giới. Không đợi Lệnh Hồ Xung nói hết câu, lão liền quát:

- Dem tên sư khùng này giết đi!

Tám trưởng lão áo vàng liền cùng đáp:

- Tuân mệnh!

Tám người cùng phóng quyền chưởng đánh về hướng Bất Giới. Bất Giới quát:

- Các người ý đông hiệp người đơn độc ư?

Lão chỉ nói được mấy tiếng, tám trưởng lão đã tấn công đến. Bà bà chửi:

- Đồ quân mặt dày!

Bà xuyên qua đám đông, đứng tựa lưng vào Bất Giới hòa thượng, cùng vung chưởng nghênh địch. Tám tên trưởng lão đều là những nhân tài bậc nhất trong Nhật Nguyệt thần giáo, võ công của tám người so với Bất Giới và bà bà cũng một chín một mười, nếu lấy tám chọi hai thì chỉ trong mấy chiêu là họ chiếm được thượng phong. Điền Bá Quang rút đọt đao ra, Nghi Lâm vung trường kiếm xông vào vòng chiến. Võ công của hai người hiển nhiên còn kém xa, hai trong tám trưởng lão liền chia ra nghênh chiến. Điền Bá Quang dựa vào khoái đao mau lẹ còn có thể chống đỡ được

một hồi, còn Nghị Lâm lại bị đối phương bức đến thờ hồng học, nếu không phải trưởng lão đó thấy cô mặc sắc phục Hằng Sơn, nể mặt Lệnh Hồ Xung mà dung nhượng cô mấy phần thì đã sớm giết cô rồi.

Lệnh Hồ Xung khom lưng tay trái ôm bụng, tay phải rút trường kiếm ra la lên:

- Khoan... khoan đã!

Chàng xông vào vòng chiến, trường kiếm rung động, liên tiếp xuất ra tám chiêu, bức bốn trưởng lão lùi lại rồi quay người qua, lại xuất tám kiếm. Mười sáu chiêu Độc Cô cứu kiếm này, mỗi chiêu đều chỉ vào chỗ yếu hại của các trưởng lão. Tám trưởng lão bị bức phải lùi, tay chân luống cuống, lại không dám đối địch thật với chàng, liền lùi ra hết. Lệnh Hồ Xung cúi phục người xuống đất nói:

- Nhậm... Nhậm giáo chủ, xin giáo chủ nể mặt văn bối mà tha... tha cho bọn họ...

Còn hai tiếng "xuống núi" nhưng chàng không nói ra được.

Nhậm Ngã Hành thấy tình trạng như vậy, đoán rằng những luồng chân khí dị chủng trong cơ thể Lệnh Hồ Xung đang phát tác. Lòng lão biết con gái nhất quyết lấy hắn. Lão cũng luyện tiếc nhân tài mà lại không có con trai, phải mong hắn sau này lên tiếp nhiệm ngôi vị giáo chủ thần giáo. Lão nghĩ vậy liền gật đầu nói:

- Lệnh Hồ chương môn xin tha thì hôm nay ta mới thoát cho.

Thân người Hương Vấn Thiên loáng một cái, song thủ liên tục vung lên, phân ra điểm huyết đạo của vợ chồng Bất Giới, Điền Bá Quang và Nghi Lâm. Lão ra tay cực nhanh, kỹ thuật phi thường. Tuy bà bà thân pháp nhanh như chớp, nhưng cũng không kịp tránh né thủ cước của lão. Lệnh Hồ Xung kinh hãi lắp bắp nói:

- Hương... Hương....

Hương Vấn Thiên cười nói:

- Huynh đệ yên tâm, thánh giáo chủ đã nói là tha.

Lão quay đầu nói:

- Tám người đến đây.

Liền có tám giáo đồ mặc áo xanh vượt đám đông đi đến, cúi người nói:

- Kính cẩn tuân lời dặn bảo của Hương tá sử.

Hương Vấn Thiên nói:

- Phải bốn nam, bốn nữ.

Lập tức bốn tên giáo đồ nam lùi ra, tám giáo đồ nữ đi lên trước.

Hương Vấn Thiên nói:

- Bốn người này nói năng bừa bãi, đáng lẽ phải tội chết. Vì thánh giáo chủ khoan dung độ lượng, nể mặt Lệnh Hồ chương môn nên không xử trảm. Các người đưa bọn họ xuống núi, giải khai huyết đạo rồi thả ra.

Tám người cung kính cúi người nhận lệnh. Hường Ván Thiên dặn nhỏ:

- Đây là bằng hữu của Lệnh Hồ chương môn, không được vô lễ.

Tám người đáp dạ, rồi công bốn người xuống núi. Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh thấy bốn người bọn Bát Giới thoát được họa sát thân đều thở phào nhẹ nhõm. Chàng run run nói:

- Đa... đa tạ!

Rồi quỳ phục xuống đất, không đứng dậy được nữa.

Vừa rồi Lệnh Hồ Xung liên tiếp tấn công mười sáu chiêu, tuy bức được tám trưởng lão, nhưng tám trưởng lão này võ công người nào cũng rất tinh thâm nên chiêu kiếm của chàng không thể đả thương được họ. Chàng sử mười sáu chiêu này tuy chỉ trong chớp nhoáng nhưng cũng đã hao tổn rất nhiều tinh lực, ngực và bụng càng đau đớn khôn tả.

Hường Ván Thiên rất lo lắng nhưng vẻ mặt vẫn thản nhiên, cười nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ, huynh đệ hơi khó chịu phải không?

Ngày trước lão và Lệnh Hồ Xung liên thủ đấu với quần hùng, kết nghĩa kim lan, tuy hai người tương tụ ít ngày, nhưng mỗi giao tình lại là sinh tử. Lão nắm tay Lệnh Hồ Xung đỡ ngổ vào ghế, ngâm vận chân khí, giúp chàng kháng ngự những luồng chân khí kịch biến trong cơ thể.

Lệnh Hồ Xung nghĩ mình có Hấp tinh đại pháp mà Hương Vấn Thiên làm cách như vậy, thì chẳng khác nào để cho mình hút lấy công lực của lão, nên chàng vội cố sức cựa quậy để thoát khỏi tay lão, nói:

- Hương đại ca, dừng! Tiểu đệ... tiểu đệ đã bớt nhiều rồi.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Trong Ngũ Nhạc kiếm phái, chỉ có một phái Hằng Sơn là đến trước phó hội. Còn sư đồ bốn phái kia, lại dám to gan không lên núi, chúng ta không thể khách khí được nữa.

Ngay lúc này, Thượng Quan Vân chạy nhanh lên núi, đi đến trước Tiên Nhân Chưởng, cúi người nói:

- Khai bảm Thánh giáo chủ, trong sơn động ngọn sấm hồi, phát hiện ra mấy trăm xác chết. Trong đó có Tả Lãnh Thiên chưởng môn phái Tung Sơn và hảo thủ của các phái Tung Sơn, Hành Sơn, Thái Sơn, không biết bao nhiêu mà kể. Dường như là họ tự tàn sát nhau mà chết.

Nhậm Ngã Hành ủa lên một tiếng hỏi:

- Mạc Đại chưởng môn phái Hành Sơn có ở đó không?

Thượng Quan Vân đáp:

- Thuộc hạ xem xét rất kỹ, trong đồng thi thể không có Mạc Đại trong đó, tìm khắp nơi ở Hoa Sơn cũng không phát hiện ra tung tích của lão.

Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh vừa cảm thấy vui mừng vừa kinh ngạc, hai người liếc nhìn nhau đều nghĩ: Mạc Đại tiên sinh hành sự xuất quỷ nhập thần, lại có thể thoát hiểm được, có lẽ lão nằm lẫn vào trong đồng xác chết rồi giả chết, cho đến khi gió yên sóng lặng mới ra đi.

Thượng Quan Vân nói tiếp:

- Bọn Ngọc Chung Tử, Ngọc Khánh Tử đều chết ở đó.

Nhậm Ngã Hành trong lòng không vui hỏi:

- Chuyện này... từ đâu mà ra?

Thượng Quan Vân lại nói:

- Ngoài sơn động còn có một xác chết.

Nhậm Ngã Hành vội hỏi:

- Là ai?

Thượng Quan Vân đáp:

- Sau khi thuộc hạ kiểm tra kỹ thì biết đúng là chưởng môn phái Hoa Sơn, cũng là người gần đây mới đoạt được chức chưởng môn Ngũ Nhạc phái, chính là Quân tử kiếm Nhạc Bất Quần tiên sinh.

Lão biết Lệnh Hồ Xung tương lai tất sẽ chấp chưởng trọng quyền của bốn giáo, mà Nhạc Bất Quần là sư phụ của chàng, vì vậy trong lời nói lão cũng khách khí.

Nhậm Ngã Hành nghe nói Nhạc Bất Quần cũng đã chết, bất giác lão thất vọng tràn trề, hỏi:

- Ai giết lão?

Thượng Quan Vân đáp:

- Lúc thuộc hạ đang kiểm tra trong sơn động trên ngọn sấm hồi, nghe ngoài cửa động có tiếng xô xát, thuộc hạ liền đi ra xem, thấy bọn phái Hoa Sơn và bọn đạo nhân phái Thái Sơn đánh nhau kịch liệt, cả hai bên đều nói là đối phương đã hại chết sư phụ của phái họ. Song phương đánh nhau rất dữ dội, bị tử thương khá nhiều. Bây giờ bọn còn lại đều đã bị bắt để dưới chân núi, chờ nghe thánh giáo chủ phát lạc.

Nhậm Ngã Hành trầm ngâm nói:

- Nhạc Bất Quần là người bị phái Thái Sơn giết chết ư? Trong phái Thái Sơn có hảo thủ nào ghê vậy?

Nghi Thanh phái Hằng Sơn đồng dục nói:

- Không phải! Nhạc Bất Quần là do một vị sư muội trong phái Hằng Sơn bản ni giết chết.

Nhậm Ngã Hành hỏi:

- Là ai?

Nghi Thanh đáp:

- Chính là Nghi Lâm tiểu sư muội, người vừa rồi mới xuống núi. Nhạc Bất Quần đã giết chết chưởng môn sư phụ phái Hằng Sơn của bản ni và Định Dật sư thái. Bốn phái từ trên xuống dưới ai cũng căm hận lão thấu xương. Hôm nay nhờ đức Bồ Tát phù hộ, chưởng

môn sư phụ và Định Dật sư thái linh thiêng, đã mượn tay tiểu sư muội, một người võ công thấp kém để tru diệt tên hung thủ gian ác này.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Ô, thì ra là vậy! Thật đúng là lưới trời lồng lộng thưa mà khó thoát.

Ngữ khí của lão rõ ràng đã mất hết hứng thú.

Hương Vấn Thiên và bọn trưởng lão nhìn nhau, đều cảm thấy mất hứng. Phen này Nhật Nguyệt thần giáo dốc toàn quân đến Hoa Sơn, đã bố trí rất chu toàn, không những hã thủ toàn giáo được điều động hết mà còn triệu tập thuộc hạ các bang, các trại, các động, các đảo, nhắm vào một mục đích là thu phục Ngũ Nhạc kiếm phái. Nếu ngũ phái không chịu hàng phục thì lập tức quy tụ họ vào một chỗ để tàn sát. Từ đó Nhậm Ngã Hành và Nhật Nguyệt thần giáo sẽ oai chấn thiên hạ, khiến hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang và các phái trong chính giáo không còn phái nào có thể kháng thủ nữa, cơ nghiệp thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ chỉ trông vào cuộc oanh liệt trên ngọn Triều Dương Hoa Sơn. Không ngờ Tả Lãnh Thiền, Nhạc Bất Quần và mấy tiền bối kỳ cựu của phái Thái Sơn đều tự tàn sát nhau chết hết, Mạc Đại tiên sinh không biết đi hướng nào, bọn đệ tử hậu bối của bốn phái cũng chỉ còn rất ít. Nhậm Ngã Hành tốn bao sức lực suy nghĩ ra kế sách xảo diệu để rồi tất cả đều vô dụng.

Nhậm Ngã Hành càng nghĩ càng tức giận, lớn tiếng quát:

- Dem hết bọn rắm chó còn sống sót của Ngũ Nhạc kiếm phái lên đây cho ta!

Thượng Quan Vân đáp dạ rồi quay người truyền lệnh xuống.

Những luồng chân khí dị chủng trong cơ thể làm Lệnh Hồ Xung đau đớn một hồi rồi dần dần lắng dịu lại. Chàng nghe Nhậm Ngã Hành nói: "Bọn rắm chó còn sống sót của Ngũ Nhạc kiếm phái", tuy biết lão không có dụng ý mặt sát mình nhưng phái Hằng Sơn cũng có trong hàng Ngũ Nhạc kiếm phái, khiến chàng chạnh lòng.

Qua một lúc sau, nghe tiếng quát tháo om sòm, hai trưởng lão của Nhật Nguyệt thần giáo thống lãnh giáo chúng áp giải ba mươi ba tên đệ tử của bốn phái Hoa Sơn, Tung Sơn, Hành Sơn và Thái Sơn lên đến núi. Đệ tử phái Hoa Sơn vốn khá ít, còn hảo thủ của ba phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn lần này đến Hoa Sơn hết chín phần mười đều đã tử chiến. Ba mươi ba tên đệ tử này không những đều thuộc hạng vô danh tiểu tốt mà còn bị thương đầy người, nếu chẳng được giáo chúng Nhật Nguyệt thần giáo dìu lên thì căn bản không ai tự mình lên núi được.

Nhậm Ngã Hành thấy vậy càng tức giận, không đợi bọn đệ tử bốn phái đến gần, liền quát:

- Dem bọn rắm chó này lên đây làm gì? Dem xuống đi, dem xuống mau đi!

Hai trưởng lão ứng đáp:

- Kính cần tuân theo lệnh chỉ của thánh giáo chủ.

Hai trưởng lão sai bọn giáo chúng mau đem ba mươi ba tên đệ tử bị thương của bốn phái xuống núi. Nhậm Ngã Hành quát mắng mấy câu rồi đột nhiên nổi một tràng cười ha hả nói:

- Ngũ Nhạc kiếm phái làm nên tội nghiệt trời chẳng dung tha, không cần chúng ta động thủ, bọn chúng cũng tự đưa nhau vào ổ rồi tàn sát lẫn nhau. Từ nay trên giang hồ không còn tên hiệu của chúng nữa.

Hương Vấn Thiên và mười trưởng lão cùng cúi người nói:

- Đó là nhờ hồng phúc tây trời của thánh giáo chủ, khiến bọn tiểu quỷ tự tàn sát nhau.

Hương Vấn Thiên lại nói:

- Trong Ngũ Nhạc kiếm phái, phái Hằng Sơn lại là một phái ưu tú siêu quần, đó là do Lệnh Hồ chương môn lãnh đạo có phương pháp. Từ nay về sau, phái Hằng Sơn và thần giáo chúng ta đồng khí liên chi cùng hưởng vinh hoa. Xin cung hỉ thánh giáo chủ có được một nhân tài tuyệt thế vô song, một vị thanh niên anh hiệp phò trợ.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Đúng vậy, Hương tả sứ nói rất hay. Lệnh Hồ tiểu huynh đệ, từ nay trở đi huynh đệ có thể giải tán phái Hằng Sơn. Các vị sư thái và các nữ đệ tử môn hạ của tiểu huynh đệ, nếu tình nguyện đến Hắc Mộc Nhai

chúng ta thì chúng ta rất hoan nghênh, nếu không các vị muốn cứ ở lại Hằng Sơn cũng không sao. Hằng Sơn hạ viện coi như là một cánh thân binh của phó giáo chủ. Ha ha ha ha!

Lão ngẩng mặt lên trời cười dài, tiếng cười làm chấn động cả sơn cốc. Mọi người nghe ba tiếng “phó giáo chủ” đều ngẩn cả ra, nhưng liền hoan hô như sấm động từ bốn phương tám hướng:

- Lệnh Hồ đại hiệp xuất nhiệm chức phó giáo chủ, thật hay quá!

- Cung hỉ thánh giáo chủ có được một trợ thủ tài ba!

- Cung hỉ thánh giáo chủ, cung hỉ phó giáo chủ!

- Thánh giáo chủ muôn năm, phó giáo chủ chín ngàn năm!

Bọn giáo chúng thấy Lệnh Hồ Xung sắp làm nữ tể của giáo chủ, rồi lại lên chức phó giáo chủ, ngôi vị giáo chủ sau này đương nhiên sẽ thuộc về chàng, biết chàng là người ôn hòa thoải mái, sau này mọi người có lẽ không còn phải nơm nớp, sợ bị đại họa đột ngột đổ lên đầu như hiện nay. Ngoài ra bọn hào sĩ giang hồ ở đây hơn phân nửa đã từng theo Lệnh Hồ Xung tấn công chùa Thiếu Lâm, cùng chàng trải qua hoạn nạn, hoặc được Doanh Doanh ban ân cho thuốc giải, vì vậy tiếng hoan hô chúc mừng đều phát xuất từ tấm lòng thành thật.

Hương Vấn Thiên cười nói:

- Cung hỉ phó giáo chủ. Trước hết, chúng ta uống bát rượu mừng Lệnh Hồ huynh đệ gia nhập bốn giáo, tiếp theo là uống rượu mừng Lệnh Hồ huynh đệ thành thân với đại tiểu thư. Đây gọi là hảo sự thành song, vui càng thêm vui.

Lệnh Hồ Xung lòng bối rối, biết chuyện này vạn vạn lần không được, nhưng không biết nên từ chối ra sao. Chàng lại nghĩ nếu kiên quyết từ chối thì mỗi lương duyên giữa mình và Doanh Doanh từ đây tuyệt vọng, Nhậm Ngã Hành mà tức giận thì khó tránh khỏi họa sát thân. Chàng chết không đáng tiếc nhưng đệ tử toàn phái Hằng Sơn chỉ e người nào cũng bị táng mạng ở đây. Bây giờ nên lập tức từ chối ngay hay là tạm thời đồng ý để bọn đệ tử Hằng Sơn thoát khỏi nguy hiểm rồi hãy tính? Lệnh Hồ Xung từ từ quay đầu qua nhìn bọn đệ tử Hằng Sơn, thấy có người mặt lộ ra vẻ tức giận, người cúi đầu buồn bã, còn đại đa số hoang mang, không biết nên làm thế nào.

Thượng Quan Vân đồng dục nói:

- Chúng ta được thánh giáo chủ dẫn đầu, phó giáo chủ trợ giúp thì đánh Thiếu Lâm, diệt Võ Đang, Côn Luân, Nga Mi không cần tốn công mà tất cả tự hàng, rồi muốn diệt Cái bang cũng chỉ là trở bàn tay thôi. Thánh giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ! Phó giáo chủ thọ sánh Nam Sơn, phước trạch vô cùng.

Lòng Lệnh Hồ Xung vốn còn do dự chưa quyết định được, nghe Thượng Quan Vân tăng bốc mình bằng tám chữ gì là "Thọ sánh Nam Sơn, phước trạch vô

cùng”, so với câu chúc tụng Nhậm Ngã Hành là “Thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ” dường như kém một bậc, nhưng cũng không bằng sự phân biệt chúc tụng giữa “chín ngàn năm” và “muôn năm”. Nếu chàng chịu làm phó giáo chủ thì tám chữ chúc tụng này từ đây sẽ vĩnh viễn “đi theo”. Lệnh Hồ Xung nghĩ đến chỗ này, cảm thấy rất buồn cười, không nhịn được liền phì một tiếng rồi cười lớn lên.

Hỏi 157

Lại cương quyết không vào Thần giáo

Tiếng cười lộ vẻ châm biếm, ai ai cũng đều biết, trong khoảnh khắc trên ngọn Triều Dương tĩnh lặng không một tiếng động.

Hương Vân Thiên nói:

- Lệnh Hồ chương môn, thánh giáo chủ truyền ngôi cho phó giáo chủ hiền đệ ngồi dưới một người mà đứng trên cao vạn người trong võ lâm khắp thiên hạ. Mau đến tạ ơn đi.

Đột nhiên, Lệnh Hồ Xung hiểu ra, không còn do dự gì nữa, bèn đứng dậy hướng về Tiên Nhân Chương lớn tiếng nói:

- Nhậm giáo chủ, văn bối có hai chuyện, muốn nói rõ với giáo chủ.

Nhậm Ngã Hành mỉm cười nói:

- Nói đi, không sao.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chuyện thứ nhất là văn bối nhận trọng thác của Định Nhân sư thái, tiền nhiệm chưởng môn phái Hằng Sơn nhận làm chưởng môn phái Hằng Sơn, dù không thể phát dương quang đại môn hộ phái Hằng Sơn cũng quyết không thể đem nhập phái này vào Nhật Nguyệt thần giáo. Nếu không thì sau này ở dưới cửa tuyến, văn bối còn mặt mũi nào nhìn Định Nhân sư thái? Đây là chuyện thứ nhất. Chuyện thứ hai là chuyện riêng, văn bối cầu xin giáo chủ cho phép hứa phối lệnh ái thiên kim cho văn bối làm thê tử.

Lúc mọi người nghe chàng nói đến chuyện thứ nhất thì cảm thấy chuyện này hồngбет, nhưng nghe nói đến chuyện thứ hai công nhiên cầu hôn thì hơi ngạc nhiên.

Nhậm Ngã Hành cười ha hả nói:

- Chuyện thứ nhất thì dễ thôi, Lệnh Hồ tiểu huynh đệ truyền ngôi vị chưởng môn Hằng Sơn cho một vị sư thái nào tiếp nhiệm. Sau khi Lệnh Hồ tiểu huynh đệ gia nhập thần giáo, phái Hằng Sơn có gia nhập hay không từ từ tính sau. Còn chuyện thứ hai, tiểu huynh đệ và Doanh Doanh tình đầu ý hợp thiên hạ đều biết, đương nhiên ta ưng thuận gả cho tiểu huynh đệ làm vợ, hà tất phải lo lắng? Ha ha, ha ha!

Mọi người liền phụ họa theo, đều cười lớn hoan hô.

Lệnh Hồ Xung quay đầu liếc Doanh Doanh một cái thấy hai má cô ửng hồng, mặt lộ vẻ vui mừng. Đợi mọi người cười một lúc, chàng lớn tiếng nói:

- Mỹ ý của giáo chủ mời văn bối gia nhập quý giáo, còn truyền ngôi vị cao, nhưng văn bối là một con người không biết giữ quy củ, nếu gia nhập quý giáo, nhất định làm hỏng đại sự của giáo chủ. Văn bối đã nghĩ kỹ, mong giáo chủ thu lại thành ý này.

Nhậm Ngã Hành lòng đầy tức giận, lạnh lùng nói:

- Nếu nói như vậy, người quyết định không nhập thân giáo ư?

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đúng vậy.

Hai tiếng này phát ra chắc như đinh đóng cột, tuyệt không chút ngần ngại.

Nhậm Ngã Hành nói:

- Những luồng chân khí dị chủng tích trữ trong người ngươi hôm nay đã phát tác. Từ nay về sau, nhiều lắm là nửa năm, ít nhất là ba tháng sẽ phát tác lại, những lần sau đó càng lợi hại hơn. Cách hóa giải tà độc này thiên hạ chỉ có một mình ta biết.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ngày trước ở Mai trang, Hàng Châu và lúc ở dưới chân núi tuyết Thiếu Thất, giáo chủ đã từng nói đến chuyện này. Vừa rồi văn bối đã ném mùi hậu hoạn do chân khí dị chủng phát tác, đúng là giống như thân bị

cực hình. Nhưng bậc đại trượng phu đã bước vào chốn giang hồ, dù sống, chết, vui, khổ cũng chẳng màng đến.

Nhậm Ngã Hành hừ một tiếng, nói:

- Người nói hay lắm. Hôm nay phái Hằng Sơn của người đều ở trong tay ta, ta không tha cho bọn họ sống sót một người để xuống núi thì dễ như trở bàn tay.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Tuy phái Hằng Sơn đa số đều là hạng nữ lưu, nhưng cũng không khiếp sợ ai. Giáo chủ muốn giết, thì bọn vẫn bối thể liều chết nơi đây.

Nghi Thanh vung tay một cái, bọn đệ tử phái Hằng Sơn đều đứng sau lưng Lệnh Hồ Xung. Nghi Thanh đồng dục nói:

- Đệ tử phái Hằng Sơn ta chỉ tuân theo lệnh của chưởng môn, dù chết cũng không sợ.

Bọn đệ tử cùng nói:

- Dù chết cũng không sợ.

Trịnh Ngạc nói:

- Địch nhiều ta ít, chúng ta lại rơi vào cạm bẫy, ngày sau hảo hán trên giang hồ đều biết phái Hằng Sơn ta thà chết chứ không chịu khuất phục.

Nhậm Ngã Hành tức giận cực điểm, ngửa mặt lên trời cười to, nói:

- Hôm nay nếu ta giết các người thì người đời sẽ nói là ta ngấm bố trí mai phục dùng kế để hãm hại.

Lệnh Hồ Xung, người thống lĩnh môn nhân đệ tử về Hằng Sơn đi, trong vòng một tháng, ta sẽ đích thân lên ngọn Kiến Tinh. Lúc đó trên Hằng Sơn nếu còn lại một con chó, con gà thì coi như Nhậm mỗ ta chẳng ra gì.

Giáo chúng lớn tiếng hòa theo:

- Thánh giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ ! Giết sạch phái Hằng Sơn, không để bỏ sót một con gà, con chó !

Thanh thế của Nhật Nguyệt thần giáo, muốn lên ngọn Kiến Tinh để tru diệt phái Hằng Sơn, hoặc động thủ ở đây thì cũng khác ở chỗ một phen đi lại mà thôi. Bất luận sau khi phái Hằng Sơn về núi, bố trí phòng bị ra sao thì Nhật Nguyệt thần giáo nhất định vẫn quét sạch sành sanh. Trước đây Ngũ Nhạc kiếm phái địch với Nhật Nguyệt thần giáo, năm phái cùng tương trợ cho nhau, một phái gặp nạn, bốn phái cùng đến giúp sức. Hơn một trăm năm nay cũng chỉ có thể duy trì cục diện quân bình bất phân thắng bại. Bây giờ trong Ngũ Nhạc kiếm phái chỉ còn lại một phái, đương nhiên không cách nào chống cự nổi Nhật Nguyệt thần giáo. Về chuyện này tất cả phái Hằng Sơn ai cũng hiểu. Nhậm Ngã Hành nói muốn giết sạch phái Hằng Sơn không cho sống sót một con gà, con chó không phải là lời hăm dọa suông.

Kỳ thực trong thâm tâm Nhậm Ngã Hành, bây giờ đã có một kế hoạch khác. Kiếm thuật Lệnh Hồ Xung tuy tinh thâm, nhưng một bàn tay khó làm nên

tiếng võ, phái Hằng Sơn không đủ gây họa. Lòng lão lo lắng kỳ thực là hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang. Lão nghĩ Lệnh Hồ Xung về núi, nhất định sẽ cầu viện hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang, hai phái này nhất định sẽ đem hết lực lượng lên Kiến Tĩnh để tương trợ. Lão sẽ không đánh phái Hằng Sơn mà bất ngờ đánh úp phái Võ Đang, rồi mai phục ba đạo quân hùng hậu giữa hai núi Thiếu Thất và Võ Đang. Núi Võ Đang cách chùa Thiếu Lâm không quá mấy trăm dặm, Võ Đang có nạn, thì đương nhiên sẽ thông báo ngay cho Thiếu Lâm biết. Lúc đó cao thủ chùa Thiếu Lâm phần nhiều đã đến Hằng Sơn, sẽ dốc hết toàn lực còn lại mà chạy đến trợ giúp Võ Đang. Nhật Nguyệt thần giáo sẽ vùng lên phóng hỏa đốt những nơi trọng địa của chùa Thiếu Lâm trước, sau đó đem toàn đạo binh mai phục quay lại giáp công hai mặt, tiêu diệt hết tấng chúng Thiếu Lâm đi cứu viện Võ Đang, rồi ào ạt vây khốn núi Võ Đang nhưng không tấn công vội. Đợi hảo thủ hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang lên Hằng Sơn biết được tin, vượt ngàn dặm quay về Võ Đang, Nhật Nguyệt thần giáo sẽ dùng quân đã sẵn sàng đánh quân địch đang mệt mỏi, nhất định sẽ trọn thắng. Sau đó tấn công Võ Đang, diệt Hằng Sơn để như trở bàn tay.

Trong khoảnh khắc lão đã định được đại kế tiêu diệt hai đại kinh địch Thiếu Lâm và Võ Đang, bụng suy tính, đoán rằng chín phần mười là thành công. Lệnh Hồ Xung không chịu nhập giáo, tuy làm mất thể diện của lão, nhưng vì cơ này mà đại nghiệp thống

nhất giang hồ của Nhật Nguyệt thần giáo thành công, lòng lão vui mừng thật khó mà tả nổi.

Lệnh Hồ Xung nói với Doanh Doanh:

- Doanh muội, Doanh muội không thể đi theo ta ư?

Doanh Doanh mắt ngấn lệ, bây giờ không kìm được nữa, nước mắt chảy dài trên má. Cô nói:

- Nếu tiểu muội theo Xung ca đi Hằng Sơn là bất hiếu; nếu phụ Xung ca lại là bất nghĩa. Hiếu nghĩa khó vẹn toàn, Xung ca, Xung ca từ nay về sau đừng nên nghĩ về tiểu muội nữa. Dù Xung ca...

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tại sao?

Doanh Doanh nói:

- Dù tính mạng của Xung ca còn chẳng bao lâu, thì tiểu muội cũng quyết không sống hơn Xung ca một ngày.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Gia gia của Doanh muội đã đích thân nói sẽ gả Doanh muội cho ta. Giáo chủ là thánh giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ, há có thể nói mà không giữ lời? Ta và Doanh muội ở đây bái đường thành thân, kết làm vợ chồng được chẳng?

Doanh Doanh sững sốt, tuy cô sớm biết Lệnh Hồ Xung là kẻ to gan ngông cuồng, tính tình thoải mái không chịu gò bó, nhưng cô không ngờ chàng lại nói ra những lời như vậy. Bất giác mặt cô đỏ bừng. Cô nói:

- Chuyện... chuyện này sao có thể vậy được?

Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Vậy thì chúng ta từ biệt ở đây.

Chàng rất hiểu tâm ý của Doanh Doanh, đời Nhậm Ngã Hành thống suất giáo chúng tiến đánh Hằng Sơn, sau khi lão giết chết chàng thì cô sẽ tự sát cho vẹn tình. Chuyện này là thế tất nhiên, không thể khuyên can được. Nếu bây giờ cô ta có thể phá bỏ định kiến, chịu cùng chàng kết thành vợ chồng trên ngọn Triều Dương rồi cùng về Hằng Sơn, hưởng được mấy ngày trăng mật, sau đó nắm tay nhau cùng chết cũng không oán hận. Nhưng chuyện này quá kinh thế hãi tục, lãng tử Lệnh Hồ Xung cố nhiên có thể không ngần ngại nhưng Nhậm đại tiểu thư cẩn thận, e lệ quyết không chịu làm. Hướng hồ làm như vậy thì khiến cô ta phải gánh lấy tội bất hiếu. Lệnh Hồ Xung liền cười ha hả, hướng về Nhậm Ngã Hành cung tay hành lễ rồi quay về Hương Ván Thiên và các trưởng lão bốn phía nói:

- Lệnh Hồ Xung ở trên ngọn Kiến Tinh để chờ cung nghênh các vị đại giá.

Chàng nói xong quay người bỏ đi. Hương Ván Thiên nói:

- Khoan đã ! Dem rượu ra đây ! Lệnh Hồ huynh đệ, hôm nay không say một trận thì sau này không còn dịp nữa.

Lệnh Hồ Xung cười nói:

- Tuyệt lắm ! Tuyệt lắm ! Hương đại ca đúng là tri kỷ của tiểu đệ.

Phen này Nhật Nguyệt thần giáo đến Hoa Sơn, đã sắp đặt rất chu đáo, trăm thứ đều có đủ, Hương Vấn Thiên vừa kêu đem rượu liền có thuộc hạ giáo chúng bê mấy vò rượu đến, mở nắp vò ra, rót rượu vào bát. Hương Vấn Thiên và Lệnh Hồ Xung cùng uống cạn một bát.

Trong đám đông một người mập lùn đi ra. Đó là Lão Đầu Tử. Lão nói:

- Lệnh Hồ công tử, đại ân đại đức của công tử, tiểu lão nhi vĩnh viễn không bao giờ quên, hôm nay xin kính công tử một bát.

Lão nói vậy rồi bung bát rượu uống cạn. Lão chỉ là một tên giang hồ tự do chịu sự quản hạt của Nhật Nguyệt thần giáo, không thể cùng nói ngang hàng như địa vị của Hương Vấn Thiên được. Hôm nay Lệnh Hồ Xung không chịu nhập giáo, công nhiên đắc tội với Nhậm Ngã Hành, Lão Đầu Tử là một người thấp cổ bé họng lại dám đến kính rượu hắn, e rằng trong chớp mắt thì rước lấy họa sát thân. Lão trọng nghĩa, coi nhẹ mạng sống, tất nhiên đã gạt bỏ sự sinh tử ra ngoài. Quần hào thấy lão to gan như vậy, ai cũng ngấm ngấm khâm phục.

Tiếp theo bọn Tổ Thiên Thu, Kế Vô Thi, Lam Phượng Hoàng, Hoàng Bá Lưu, từng người đến kính rượu Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung hễ rượu đến thì uống cạn, hảo hán đến kính rượu liên tục. Chàng thâm nghĩ: Nhiều bằng hữu coi trọng ta như vậy, Lệnh Hồ Xung này có chết cũng không tiếc, nhưng hà tất làm

hại tính mạng của bọn họ. Chàng bưng bát rượu lên nói:

- Các vị bằng hữu, Lệnh Hồ Xung tử lượng đã quá mức, hôm nay không thể uống thêm nữa. Lúc các vị đến đánh Hằng Sơn, tại hạ sẽ ở dưới chân núi Hằng Sơn rót đầy rượu ngon để tất cả uống say sưa rồi hãy đánh.

Chàng nói xong uống cạn bát rượu. Quần hào cùng reo lên:

- Lệnh Hồ chuồng môn sáng khoái vui vẻ.

Có người la lên:

- Uống rượu say rồi đánh nhau loạn xạ ngầu lên cũng rất thú.

Lệnh Hồ Xung ném bát rượu xuống đất, lão đảo đi xuống núi. Bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh và quần đệ tử Hằng Sơn liền đi theo.

Lúc quần hào và Lệnh Hồ Xung uống rượu, Nhậm Ngã Hành chỉ mỉm cười không nói. Lòng lão tính toán rất kỹ, nên sắp đặt ba đạo quân mai phục ra sao giữa hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang; phải giả bộ tấn công Hằng Sơn ra sao mới có thể dẫn dụ được cao thủ hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang đến trợ thủ; phải tấn công, bao vây núi Võ Đang ra sao để chừa một lối có người trong phái Võ Đang chạy ra ngoài cầu viện chùa Thiếu Lâm; lại phải làm sao cho thật giống mới có thể khiến cho đối phương dù có tinh trí nhất cũng không nhìn ra được ý đồ của lão. Đến lúc Lệnh Hồ Xung say

khước đi xuống núi, thì những chi tiết nhỏ phá Võ Đang, khác Thiếu Lâm của lão tính toán đầu vào đó rồi. Lão lại nghĩ: Những quân này làm bẽ mặt ta, dám kính rượu tiểu tử Lệnh Hồ Xung, từ từ ta sẽ tính sổ các người. Trước mắt ta đang lúc cần dùng người, tạm thời ẩn nhẫn, đợi sau khi tiêu diệt xong ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang và Hằng Sơn thì những người đã kính rượu Lệnh Hồ Xung hôm nay sẽ biết tay ta.

Hương Vấn Thiên bỗng nói:

- Tất cả nghe đây: Thánh giáo chủ biết rõ Lệnh Hồ Xung quật cường ngoan cố, không nhận sự cất nhắc đề bạt, nhưng vẫn nói lời tử tế khuyên nhủ, cố nhiên Thánh giáo chủ có lòng quảng đại, mến mộ nhân tài, nhưng còn có một thâm ý khác mà Lệnh Hồ Xung lỗ mãng chẳng thể biết được. Hôm nay, chúng ta không hề phí chút sức lực mà diệt được bốn phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hoa Sơn, Hành Sơn; Nhật Nguyệt thần giáo oai danh đại chấn.

Giáo chúng cùng hoan hô:

- Thánh giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ!

Hương Vấn Thiên đợi tiếng hoan hô lắng lại mới nói tiếp:

- Trong võ lâm còn có hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang là mối họa canh cánh của bốn giáo; thánh giáo chủ đang muốn sắp đặt diệu kế để quét sạch Thiếu Lâm, tru diệt Võ Đang. Thánh giáo chủ đã tính toán kỹ càng, đã nắm chắc thành công. Thánh giáo chủ lão

nhân gia đoán chắc Lệnh Hồ Xung không chịu nhập giáo, quả nhiên là đúng như vậy. Mọi người kính rượu Lệnh Hồ Xung cũng không vượt ra ngoài sự tiên liệu của thánh giáo chủ.

Mọi người nghe vậy, trong lòng đều nghĩ:

- Thì ra là như vậy !

Tất cả đều lớn tiếng nói:

- Thánh giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ !

Hương Ván Thiên theo Nhậm Ngã Hành nhiều năm, biết rõ con người của Nhậm Ngã Hành. Lão nhất thời kích động nghĩa khí, mời rượu Lệnh Hồ Xung, chuyện này nhất định làm cho Nhậm Ngã Hành không vui. Một mình lão còn đỡ, nhưng còn những người kia cũng mừng rượu Lệnh Hồ Xung theo lão, tất không tránh khỏi họa sát thân. Lão nói như vậy để giữ thể diện cho Nhậm Ngã Hành, cũng mong những lời nói này có thể cứu được tính mạng của bọn Lão Đầu Tử, Kế Vô Thi. Nói như vậy thì chuyện mọi người mừng rượu Lệnh Hồ Xung chẳng những không làm tổn hại uy lực của Nhậm Ngã Hành mà còn tỏ rõ Nhậm Ngã Hành là người nhìn xa thấy rộng, đoán việc như thần.

Nhậm Ngã Hành nghe Hương Ván Thiên giải thích như vậy thì lòng rất vui, thầm nghĩ: Vì Hương tả sử theo ta nhiều năm nên biết rõ tâm ý ta. Tuy tả sử biết ta muốn quét sạch Thiếu Lâm, tru diệt Võ Đang, nhưng cách tiêu diệt thế nào thì tả sử không đoán được. Đây

là một chiến lược trọng đại ta đã tính từng bước một, trước khi ra tay, ngay cả tử sử cũng không được biết.

Thượng Quan Vân lớn tiếng nói:

- Thánh giáo chủ cơ trí khôn lường, đại sự trong thiên hạ đều nằm trong sự tính toán của thánh giáo chủ lão nhân gia. Thánh giáo chủ lão nhân gia nói gì thì mọi người cứ làm như vậy, không cách nào sai được.

Bảo Đại Sở nói:

- Thánh giáo chủ chỉ cần nhắc một ngón tay út lên thì chúng ta dù có vào dầu sôi lửa bỏng, muôn thác cũng không từ nan.

Tần Vi Bang nói:

- Làm việc cho thánh giáo chủ dù có chết mười vạn lần cũng còn hơn sống một cách hổ đồ .

Lại một người nói:

- Các huynh đệ đều nói, trong đời người, mấy ngày nay là có ý nghĩa nhất, chúng ta mỗi ngày đều được thấy thánh giáo chủ. Một lần thấy thánh giáo chủ, kinh lực phát huy, tinh thần phấn chấn, còn hơn khổ luyện nội công mười năm.

Người khác nói:

- Thánh giáo chủ tỏa hào quang khắp thiên hạ, giống như Nhật Nguyệt thần giáo ta trạch bị thương sinh, giống như bầu trời đại hạn mà gặp mưa rào, ai ai cũng vui mừng, lòng cảm ân đức đến vô tận.

Lại có một người nói:

- Từ xưa đến nay trong đại anh hùng, đại hào kiệt, đại thánh hiền chưa có người nào có thể sánh bằng thánh giáo chủ. Võ công của Khổng Phu Tử đâu có cao cường bằng thánh giáo chủ? Quan vương gia (Quan Vũ) là kẻ hữu dũng thất phu, đâu có cơ trí bằng thánh giáo chủ? Gia Cát Lượng kế sách tuy cao, biểu lão tử kiếm với thánh giáo chủ của chúng ta thử xem?

Giáo chúng cũng hoan hô, la lên:

- Khổng Phu Tử, Quan vương gia, Gia Cát Lượng ai ai cũng không bằng thánh giáo chủ của chúng ta.

Bảo Đại Sở nói:

- Sau khi thần giáo chúng ta thống nhất giang hồ, thì đem tượng Khổng Phu Tử trong Văn miếu liệng đi hết, đem tượng thần Quan vương gia trong Võ miếu thỉnh đi chỗ khác, mời hai vị nhường ngôi vị để thờ thánh giáo chủ trường sinh lộc vị của chúng ta.

Thượng Quan Vân nói:

- Thánh giáo chủ sống ngàn vạn năm ! Con cháu mười tám đời của chúng ta đều ở dưới trướng thánh giáo chủ để được thánh giáo chủ lão nhân gia dạy bảo.

Mọi người cùng rống lên:

- Thánh giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ ! Thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ !

Nhậm Ngã Hành nghe giáo chúng thuộc hạ nịnh hót như sóng dậy, tuy có những lời quá hoang đường, nhưng cũng bùi tai, thậm nghĩ: Những lời này kỳ thực

cũng đúng. Gia Cát Lượng võ công cố nhiên không phải là địch thủ của ta, lão sáu lần ra Kỳ Sơn mà chưa gây dựng được chút công lao, nói đến mưu trí chẳng lẽ lại bằng được ta? Quan Vân Trường qua năm cửa ải, chém sáu tướng, cố nhiên rất thần dũng, nhưng nếu đơn đả độc đấu với ta làm sao có thể thắng được Hấp tinh đại pháp của ta? Đệ tử của Khổng Phu Tử không quá ba ngàn người, còn giáo chúng thuộc hạ của ta đâu chỉ có ba vạn? Lão thống lãnh ba ngàn đệ tử hót hơ hót hải chạy Đông chạy Tây, hết lương thực ở đất Trần, bó tay không có kế sách gì. Ta thống lãnh mấy vạn giáo chúng, tung hoành thiên hạ, lòng muốn gì thì không ai ngăn cản nổi. Tài trí của Khổng Phu Tử mà so sánh với Nhậm Ngã Hành ta thì còn kém xa nhiều.

Nghe tiếng hô "Thiên thu vạn tải, thống nhất gian hồ! Thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ!" chấn động địa đạo, hào sĩ giang hồ đứng ở giữa núi cũng tung hô theo, bốn phía quần sơn âm hưởng vang dội lại. Nhậm Ngã Hành đắc ý, đứng dậy.

Giáo chúng thấy lão đứng dậy, cùng bái phục sát đất. Trong khoảnh khắc trên ngọn Triều Dương yên lặng, không một tiếng động.

Ánh mặt trời chiếu lên, người Nhậm Ngã Hành, giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo oai phong lẫm lẫm như thiên thần. Nhậm Ngã Hành cười ha hả, nói:

- Những mong thiên thu vạn tải, vĩnh viễn như hôm...

Lão mới nói đến chữ “hôm”, đột nhiên thanh âm nín lại. Lão vận khí, muốn nói ra chữ “nay”, nhưng cảm thấy ngực co rúm lại, chữ “nay” không sao thốt ra được. Lão đưa tay phải đè lên ngực, muốn ngăn luồng máu nóng đang trào lên yết hầu, cảm thấy đầu choáng váng, mắt nảy đom đóm.

Hồi 158

Lên Hằng sơn, quân hùng kháng địch

Lệnh Hồ Xung say khướt xuống núi, cho đến nửa đêm mới tỉnh. Sau khi tỉnh rượu, chàng mới biết mình đang ở nơi khoáng dã, quần đệ tử Hằng Sơn ngồi ở xa xa canh gác. Lệnh Hồ Xung đầu đau như búa bổ, nghĩ từ nay về sau không còn cơ hội gặp Doanh Doanh nữa, bất giác lòng đau nhói.

Đoàn người về đến ngọn Kiến Tinh Hằng Sơn, tế cáo trước linh vị của ba vị sư thái Định Nhân, Định Tinh, Định Dật đại thù đã trả. Mọi người đoán rằng Nhật Nguyệt giáo sớm muộn gì cũng đến tấn công. Sau trận chiến, phái Hằng Sơn nhất định bị tiêu diệt. Đã sớm biết không sao thắng được nên mọi người thấy lòng thư thái, không còn lo lắng nữa. Vợ chồng Bất Giới, Nghi Lâm và Điền Bá Quang bốn người ở dưới Hoa Sơn đã tương hội với mọi người rồi cùng về Hằng Sơn. Mọi người đều nghĩ dù có chuyên cần luyện công, chẳng qua cũng chỉ để

giết thêm mấy giáo chúng của Nhật Nguyệt giáo, chẳng lợi ích gì, nên tất cả không màng đến việc luyện kiếm nữa. Trong những ngày này, tất cả đều ung dung tự tại.

Qua mấy hôm sau, trên ngọn Kiến Tinh bồng có mười tầng nhân lên, người đi đầu là Phương Chứng phương trượng đại sư chùa Thiếu Lâm.

Lệnh Hồ Xung đang ở trong chủ am tự rót rượu uống một mình, rồi vỗ bàn ca hát râm ran làm vui, bỗng nghe Phương Chứng đại sư đến, chàng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng vội chạy ra nghênh tiếp. Phương Chứng đại sư thấy hấn đi chân không, giày không kịp mang, mặt đầy tử khí; mỉm cười nói:

- Cổ nhân thấy khách đến ra nghênh đón, còn nhớ mang giày. Lệnh Hồ chưởng môn ra nghênh tiếp không kịp mang giày, đãi khách còn thành tâm hơn cả cổ nhân nữa.

Lệnh Hồ Xung cúi người hành lễ nói:

- Phương trượng đại sư quang lâm, Lệnh Hồ Xung không biết để nghênh đón từ xa, thật rất vô lễ. Phương Sinh đại sư cũng đến ư?

Phương Sinh mỉm cười. Lệnh Hồ Xung thấy tám vị tăng nhân khác râu đều bạc phơ, hấn khấu đầu hỏi pháp hiệu, đều là cao tăng thuộc hàng chữ Phương của chùa Thiếu Lâm. Lệnh Hồ Xung mời các vị cao tăng vào trong am, ngồi trên bồ đoàn.

Chủ am vốn là nơi thanh tu của Định Nhân sư thái, nên không có một hạt bụi. Từ khi Lệnh Hồ Xung vào ở,

trong am vò rượu, bát rượu để tứ tung. Lệnh Hồ Xung đỏ mặt nói:

- Tiểu tử không có trật tự ngăn nắp, xin các vị đại sư đừng trách.

Phương Chứng mỉm cười nói:

- Hôm nay lão nạp lên núi, vì có chuyện muốn bàn bạc, Lệnh Hồ chưởng môn không cần khách khí.

Lão ngừng một lúc rồi nói:

- Nghe nói Lệnh Hồ chưởng môn vì bảo vệ phái Hằng Sơn mà không nhận ngôi vị phó giáo chủ của Nhật Nguyệt giáo, đem tính mệnh bỏ ra ngoài, đành lòng cắt đứt mối lương duyên với Nhậm đại tiểu thư, người đồng tâm sinh tử với mình, võ lâm biết ai cũng khâm phục.

Lệnh Hồ Xung sửng sốt, trầm nghĩ: Ta không muốn vì một phái Hằng Sơn mà làm liên lụy đồng đạo võ lâm nên không cho đệ tử bỏn phái tiết lộ chuyện này, để các phái Thiếu Lâm, Võ Đang khởi đến cứu viện, đại động can qua, chết chóc nhiều. Không ngờ Phương Chứng đại sư lại biết được tin này.

Hắn bèn nói:

- Đại sư khen ngợi như vậy khiến vân bối rất hồ thẹn. Giữa vân bối và Nhậm giáo chủ Nhật Nguyệt giáo có rất nhiều ân oán rồi rắm, nói không hết được. Phụ ân nghĩa của Nhậm đại tiểu thư là chuyện bất đắc

đĩ, đại sư không trách phạt mà còn khen ngợi, vãn bối vạn lần không dám nhận.

Phương Chứng đại sư nói:

- Nhậm giáo chủ muốn thống lãnh giáo chúng đến gây khó dễ cho quý phái. Hôm nay, bốn phái Tung Sơn, Thái Sơn, Hành Sơn, Hoa Sơn đều đã suy vi, nếu phái Hằng Sơn không có viện thủ bên ngoài, Lệnh Hồ chưởng môn lại không phái người đến tặc tự báo tin. Chẳng lẽ coi tăng chúng Thiếu Lâm lão nạp là hạng ham sống sợ chết, không biết gì nghĩa khí võ lâm hay sao?

Lệnh Hồ Xung đứng dậy nói:

- Vãn bối không dám. Năm trước vãn bối không tự kiểm điểm, kết giao với nhân vật đầu não của Nhật Nguyệt giáo, từ đó về sau gặp vô số họa. Vãn bối tự nghĩ mình làm mình chịu, để liên lụy cả phái Hằng Sơn đã rất áy náy, làm sao còn làm kinh động đại sư và Xung Hư đạo trưởng? Nếu hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang trượng nghĩa đến cứu viện, tổn thất nhân thủ thì tội của vãn bối thật vạn lần chết cũng không đền nổi.

Phương Chứng mỉm cười nói:

- Lệnh Hồ chưởng môn nói vậy là sai rồi. Ma giáo muốn hủy diệt Thiếu Lâm, Võ Đang và Ngũ Nhạc kiếm phái. Hơn một trăm năm trước họ đã có ý đồ này, lúc đó lão nạp còn chưa ra đời, đâu có liên can gì đến Lệnh Hồ chưởng môn?

Lệnh Hồ Xung gật đầu, nói:

- Ngày trước tiên sư thường giáo hối, xưa nay chính tà không đội trời chung, Ma giáo và các phái chính giáo ta đã tương đấu nhiều năm, thù oán rất nặng. Văn bối kiến thức nông cạn, cho rằng song phương mỗi bên nhường một bước thì có thể hóa giải được, tuyệt không ngờ Nhậm giáo chủ và văn bối tình nghĩa tuy thâm sâu, cuối cùng rồi cũng phải nói chuyện bằng binh đao.

Phương Chứng nói:

- Lệnh Hồ chưởng môn nói song phương mỗi bên nhường một bước thì có thể hóa giải được, câu nói này cũng không sai. Nhật Nguyệt giáo và các phái chính giáo ta tương đấu nhiều năm, kỳ thực cũng không phải là nguyên nhân liêu một mất một còn, mà chỉ vì thù lĩnh của song phương đều muốn độc bá võ lâm, lại muốn tru diệt đối phương. Ngày hôm đó lão nạp Xung Hư đạo trưởng và Lệnh Hồ chưởng môn, ba người đàm đạo trong chùa Huyền Không, hiểu rõ Tả chưởng môn phái Tung Sơn muốn hợp nhất Ngũ Nhạc kiếm phái làm một nên lo lắng, càng sợ dã tâm muốn độc bá võ lâm của lão.

Lão nói xong, thở dài rồi từ từ nói:

- Nghe nói giáo chủ Nhật Nguyệt giáo có câu nói, cái gì là "Thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ". Đã có ý đồ như vậy thì trong võ lâm làm sao có ngày yên ổn được? Trên giang hồ, các bang các phái đều theo tông chỉ hành sự, võ công lại bất đồng. Thống nhất giang hồ, vạn lần không thể được.

Lệnh Hồ Xung hiểu ý, gật đầu nói:

- Phương trượng đại sư nói rất phải.

Phương Chứng nói:

- Nhậm giáo chủ đã nói trong vòng một tháng sẽ giết hết phái Hằng Sơn không để lại một con gà con chó. Lão đã nói như vậy, quyết không thay đổi. Hiện tại hảo thủ của các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Côn Luân, Nga My, Không Động, đều đã tụ tập ở chân núi Hằng Sơn.

Lệnh Hồ Xung giật mình, a lên một tiếng, nhảy phóc lên nói:

- Có chuyện như vậy ư? Tiên bối các phái đến cứu viện, vãn bối lại không hề biết, thật đáng chết.

Phái Hằng Sơn đã biết Ma giáo sớm muộn gì cũng đến tấn công, ai ai cũng đều bỏ mặc, cái gì canh gác, cái gì phòng ngự đều chỉ hao hơi tổn sức, cho nên các trạm canh gác ở dưới núi cũng dẹp bỏ luôn. Lệnh Hồ Xung nói:

- Mời các vị đại sư ở trên núi nghỉ ngơi, vãn bối thống lãnh đệ tử bốn môn xuống núi nghênh tiếp.

Phương Chứng lắc đầu nói:

- Phen này các phái đồng thuyền cộng tế, nắm tay nhau kháng địch, không cần phải khách sáo. Tất cả mọi người đều đã sắp đặt xong.

Lệnh Hồ Xung dạ rồi lại hỏi:

- Không hiểu tại sao phương trượng đại sư biết được Nhật Nguyệt giáo muốn đánh Hằng Sơn?

Phương Chứng nói:

- Lão nạp nhận được truyền thư của một vị tiên bối nên mới biết được.

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Tiên bối ư?

Chàng nghĩ Phương Chứng đại sư là hàng tiên bối trong võ lâm, làm sao còn có người là tiên bối của lão. Phương Chứng mỉm cười nói:

- Vị tiên bối này là người kỳ cựu của phái Hoa Sơn, người đã từng dạy kiếm pháp cho Lệnh Hồ chưởng môn đó.

Lệnh Hồ Xung vui mừng reo lên:

- Phong thái sư thúc tổ.

Phương Chứng nói:

- Đúng là Phong lão tiên bối. Vị Phong tiên bối này phái sáu vị bằng hữu đến chùa Thiếu Lâm thuật lại các lời nói và hành động của Lệnh Hồ chưởng môn ngày hôm trước ở trên ngọn Triều Dương. Sáu vị bằng hữu này nói năng có chút lằng nhằng không rõ ràng, không khỏi vớ vẩn, rồi lại cùng nhau tranh biện, nhưng nói hết mấy canh giờ, lão nạp vẫn chẳng nghe, cuối cùng cũng hiểu được.

Lão nói đến đây, không nhịn được, mỉm cười. Lệnh Hồ Xung cười hỏi:

- Là Đào Cốc lục tiên ư?

Phương Chứng cười đáp:

- Đúng là Đào Cốc lục tiên.

Lệnh Hồ Xung vui mừng nói:

- Sau khi vân bối đến Hoa Sơn, liền muốn đi bái kiến Phong thái sư thúc tổ nhưng có quá nhiều chuyện dồn dập xảy đến nên cho đến khi xuống núi vẫn chưa thể đi bái kiến lão nhân gia được. Không ngờ lão nhân gia đã ngầm biết rõ hết.

Phương Chứng nói:

- Vị Phong tiên bối này hành sự như thần long, thấy đầu mà không thấy đuôi. Tiên bối lão nhân gia đã ẩn cư ở Hoa Sơn, Nhật Nguyệt giáo lên Hoa Sơn hoành hành không ỷ kỵ gì, tiên bối lão nhân gia sao có thể làm ngơ được? Đào Cốc lục tiên náo loạn ở Hoa Sơn, liền bị Phong lão tiên bối bắt lại nhốt hết mấy ngày, sau đó bảo bọn họ đến chùa Thiếu Lâm truyền tin.

Lệnh Hồ Xung trầm nghĩ: Đào Cốc lục tiên bị Phong thái sư thúc tổ bắt giữ, chuyện này nhất định bọn họ sẽ giấu nhẹm không dám nói ra, nhưng lúc nói Đông nói Tây thì cuối cùng cũng để lộ tấy.

Chàng bèn nói:

- Không biết Phong thái sư thúc tổ muốn chúng ta làm thế nào?

Phương Chứng nói:

- Phong lão tiên bối nói rất khiêm cung, chỉ nói nghe được có mấy chuyện, chủ ý sai người thông báo cho lão nạp biết. Lại nói Lệnh Hồ chưởng môn là đệ tử lão nhân gia yêu mến nhất, phen này Lệnh Hồ chưởng môn ở trên ngọn Triêu Dương kiên cường cự tuyệt Ma giáo, tiên bối lão nhân gia thấy vậy lòng rất vui, muốn lão nạp hết lòng chiếu cố Lệnh Hồ chưởng môn. Kỳ thực võ công của Lệnh Hồ chưởng môn còn hơn xa lão nạp, hai chữ "chiếu cố" tiên bối lão nhân gia đã nói quá lời.

Lệnh Hồ Xung cảm kích, cúi người nói:

- Phương Chứng đại sư chiếu cố vãn bối, đâu chỉ một lần.

Phương Chứng nói:

- Không dám nhận. Lão nạp đã biết chuyện này, đừng nói Phong lão tiên bối có sai bảo, nếu không có đi nữa thì mối quan hệ thâm sâu giữa hai phái ta, giao tình giữa Lệnh Hồ chưởng môn và lão nạp, phái Thiếu Lâm cũng không thể khoanh tay. Huống chi chuyện này có liên quan đến sự sinh tử tồn vong của các phái, sau khi Ma giáo tiêu diệt Hằng Sơn rồi, chẳng lẽ còn buông tha cho các phái Thiếu Lâm, Võ Đang? Cho nên, lão nạp liền phát thư, báo cho các phái tụ tập ở Hằng Sơn, cùng quyết tử chiến với Ma giáo một trận.

Ngày hôm đó, Lệnh Hồ Xung đi xuống ngọn Triêu Dương Hoa Sơn, đã quá chán nản trong lòng, thấy

thanh thế Nhật Nguyệt giáo như vậy, phái Hằng Sơn quyết không phải là địch thủ, chỉ chờ ngày Nhậm Ngã Hành thống lãnh giáo chúng đến tấn công, phái Hằng Sơn từ trên xuống dưới sẽ ra sức kháng cự, liều mạng tử chiến. Tuy cũng có người tỏ ý muốn cầu cứu các phái Thiếu Lâm, Võ Đang, nhưng Lệnh Hồ Xung chỉ hỏi một câu:

- Dù hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang cùng đến cứu viện thì liệu có kháng cự nổi Ma giáo không?

Người đưa ý kiến đều im lặng. Lệnh Hồ Xung lại nói:

- Đã không cách nào cứu được Hằng Sơn thì hà tất phải làm liên lụy khiến không ít cao thủ hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang bị tổn thất?

Trong lòng Lệnh Hồ Xung thực sự không muốn đấu nhau với bọn Nhậm Ngã Hành, Hương Vấn Thiên. Hy vọng cùng chung sống với Doanh Doanh đã tuyệt, không biết sao chàng muốn buông xuôi, cảm thấy sống trên đời này thật là vô vị, chi bằng sớm chết đi còn hay hơn. Bây giờ thấy Phương Chứng đại sư nhận sự uỷ thác của Phong Thanh Dương, dốc lòng đến cứu viện, tinh thần chàng phấn chấn. Nhưng muốn những người này tương đấu liều chết với Nhật Nguyệt giáo thì chàng không đành lòng.

Phương Chứng lại nói:

- Lệnh Hồ chớ ngại, người xuất gia lấy từ bi làm gốc, lão nạp quyết không phải là người hiếu dũng

Nếu chuyện này có thể đi đến chỗ bãi binh thì còn gì hay bằng, nhưng chúng ta nhường một bước, Nhậm giáo chủ tiến một bước. Không phải là chúng ta không chịu nhượng, mà là Nhậm giáo chủ quyết tâm tru diệt tất cả các phái chính giáo ta, trừ khi chúng ta ai ai cũng phải khấu đầu lớn tiếng tung hô: “Thánh giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ”. A Di Đà Phật!

Sau mười một chữ “Thánh giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ”, lão còn thêm một câu A Di Đà Phật, nghe thật tức cười. Lệnh Hồ Xung không kìm được phì cười, nói:

- Đúng vậy. Vãn bối chỉ cần vừa nghe đến cái gì thánh giáo chủ, cái gì thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ, cả người phát nổi da gà. Vãn bối uống ba chực bát rượu không say, mà nghe mấy câu: “Thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ” thì không nhịn được, đầu nhức mắt hoa liền say ngã tại chỗ.

Phương Chứng mỉm cười nói:

- Câu xưng tụng này của Nhật Nguyệt giáo thật là quá sức.

Lão ngừng một lúc rồi nói tiếp:

- Phong tiên bối ở trên ngọn Triều Dương thấy cảnh Lệnh Hồ chưởng môn đầu vầng mắt hoa, nên sai Đào Cốc lục tiên đem đến một thiên khẩu quyết nội công, muốn lão nạp thay mặt truyền cho Lệnh Hồ chưởng môn. Đào Cốc lục tiên ăn nói dây dưa không rõ ràng, nhưng truyền lại bí quyết nội công

thì rất rành mạch, ngay những câu rất khó thuộc, Phong tiền bối cũng buộc họ học thuộc. Xin Lệnh Hồ chương môn dẫn đường đến nội đường để lão nạp truyền thụ khẩu quyết.

Lệnh Hồ Xung cung kính dẫn Phương Chứng đại sư vào một gian tịnh thất. Đây là khẩu quyết Phong Thanh Dương nhờ Phương Chứng thay mặt truyền lại, giống như thái sư thúc tổ đích thân quang lâm. Chàng liền quỳ xuống trước Phương Chứng nói:

- Phong thái sư thúc tổ đối với đệ tử ân đức như núi.

Phương Chứng cũng không khiêm nhượng, nhận lễ quỳ lạy của Lệnh Hồ Xung, nói:

- Phong tiền bối rất kỳ vọng vào Lệnh Hồ chương môn, mong chương môn dựa theo khẩu quyết mà chuyên cần tu tập.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Dạ, đệ tử xin tuân mệnh.

Phương Chứng liền từ từ đọc từng câu khẩu quyết ra, Lệnh Hồ Xung dụng tâm ghi nhớ. Khẩu quyết này cũng không dài lắm, tất cả chỉ khoảng hơn một ngàn chữ. Phương Chứng đọc qua một lượt, muốn Lệnh Hồ Xung cố ghi khắc trong lòng. Qua một lúc sau, lão đọc lại một lượt nữa. Tổng cộng lão đọc năm lần. Lệnh Hồ Xung thuộc từ đầu đến cuối, không lẫn một chữ.

Phương Chứng nói:

- Nội công tâm pháp Phong tiên bối truyền thụ tuy ngắn gọn chỉ một ngàn chữ nhưng bác đại tinh thâm, không phải tầm thường. Chúng ta là chỗ tri giao, đừng giận lão nạp nói thẳng. Tuy kiếm thuật Lệnh Hồ chương môn tinh thâm, nhưng nội công thì dường như không giỏi.

Lệnh Hồ Xung đáp:

- Đối với nội công, văn bối chỉ biết chút xíu. Đại sư không chê, xin chỉ điểm thêm.

Phương Chứng gật đầu nói:

- Nội công tâm pháp này của Phong tiên bối và nội công của phái Thiếu Lâm đương nhiên không giống nhau, nhưng võ công trong thiên hạ cùng hướng tới mục đích giống nhau, yếu chỉ căn bản trong đó cũng không khác nhau lắm. Nếu Lệnh Hồ chương môn không chê lão nạp vẽ chuyện thì để lão nạp giải thích thêm cho.

Lệnh Hồ Xung biết Phương Chứng đại sư là cao nhân đệ nhất đệ nhị trong võ lâm đương thời, được lão chỉ điểm cũng không khác gì Phong thái sư thúc tổ đích thân truyền thụ. Sở dĩ Phong thái sư thúc tổ uỷ thác lão truyền thụ cũng là nguyên nhân nội công của lão tinh thâm. Chàng vội cúi người nói:

- Văn bối xin kính cần nghe lời giáo hối của đại sư.

Phương Chứng nói:

- Không dám nhận.

Lão liên đem nội công tâm pháp giảng rõ từng câu một, lại chỉ điểm cách hít thở, vận khí, thu nạp, vận chuyển... Lệnh Hồ Xung học thuộc khẩu quyết, vốn chỉ là cố nhớ, nay được Phương Chứng đại sư phân tích chỉ rõ như vậy, mới biết trong mỗi câu khẩu quyết đều bao hàm vô số đạo lý tinh ảo.

Lệnh Hồ Xung vốn rất thông minh, nhưng những tinh yếu nội công này mỗi câu cũng đủ để chàng suy nghĩ nửa ngày. May mà Phương Chứng đại sư giảng tỉ mỉ tường tận, khiến cho Lệnh Hồ Xung liền thấy được cảnh giới kỳ diệu mà mình chưa bao giờ bước chân đến trong võ học. Chàng thở dài nói:

- Phương trượng đại sư, mấy năm nay vân bối to gan làm càn trên giang hồ, thật sự vì không biết mình kém cỏi, nghĩ lại thật là xấu hổ. Tuy vân bối sống không còn bao lâu nữa, không cách nào tu luyện nội công tinh diệu của Phong thái sư thúc tổ truyền thụ, nhưng cố nhân dưỡng như có một câu, nói cái gì chỉ cần sáng sớm nghe được đạo lý, dù tối chết cũng không tiếc. Có phải như vậy không?

Phương Chứng nói:

- Triệu văn đạo, tịch tử khả hỷ! (Sớm nghe đạo, tối chết cũng không tiếc).

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phái rồi, câu này vân bối nghe sư phụ nói qua rồi. Hôm nay được nghe đại sư chỉ điểm, thật giống như đui mù được gặp ánh sáng, dù không có ngày tu luyện cũng lấy làm vui thú.

Phương Chứng nói:

- Các phái chính giáo ta đều đã tụ tập ở gần núi Hằng Sơn, giữ các chỗ yếu đạo. Đợi Ma giáo đến tấn công, tất cả mọi người tiến thoái lựa thời cơ đánh cũng chưa chắc thua. Lệnh Hồ chưởng môn hà tất bi quan như vậy? Nội công tâm pháp này chẳng phải trong mấy năm có thể luyện thành, nhưng luyện một ngày thì thu được kết quả một ngày, luyện một giờ thì thu kết quả một giờ. Mấy ngày này rảnh rỗi không có chuyện gì, Lệnh Hồ chưởng môn có thể luyện được rồi. Tiện dịp lão nạp ở quý phái quá nhiều, chúng ta cùng nhau nghiên cứu.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Thịnh tình của đại sư, văn bồi cảm kích vô cùng.

Phương Chứng nói:

- Bây giờ không chừng Xung Hư đạo huynh cũng đã đến, chúng ta ra ngoài xem sao.

Lệnh Hồ Xung vội đứng dậy, nói:

- Thì ra Xung Hư đạo trưởng đại giá quang lâm, văn bồi thật chạnh máng.

Chàng liền cùng Phương Chứng đại sư quay về đại đường, thấy trong Phật đường đã thấp đèn sáng. Hai người truyền, luyện công cũng mất hết hơn ba canh giờ, trời đã tối đen.

Thấy ba lão đạo đang ngồi trên bồ đoàn nói chuyện với bọn Phương Sinh đại sư, một người trong đó là

Xung Hư đạo nhân. Ba đạo nhân thấy Phương Chứng và Lệnh Hồ Xung đến, liền cùng đứng lên.

Lệnh Hồ Xung bái xuống, nói:

- Hằng Sơn có nạn, được chư vị đạo trưởng vượt ngàn dặm đến cứu viện, tề phái từ trên xuống dưới không biết lấy gì báo đáp.

Xung Hư đạo nhân vội đỡ chàng dậy, cười nói:

- Lão đạo đến một lúc rồi, được biết phương trượng đại sư và tiểu huynh đệ đang ở trong nội thất nghiên cứu nội công tinh diệu nên không dám quấy nhiễu. Tiểu huynh đệ học được nội công tinh diệu, được lúc nào hay lúc nấy, đợi Nhậm Ngã Hành lên, liền sử ra ngay khiến lão phải thất kinh.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nội công tâm pháp này bác đại tinh thâm, trong vòng mấy ngày văn bối đầu thế học được hết. Nghe nói tiền bối các phái Nga My, Côn Luân, Không Động cũng đều đến rồi, phải mời các vị lên trên núi, cùng thương nghị đại kế mới phải. Không biết các vị tiền bối tính sao?

Xung Hư nói:

- Bọn họ ẩn ở nơi rất bí mật, đề phòng bọn thám tử của Nhậm lão ma đầu biết, nếu mời tất cả lên núi chỉ e bị lộ tin tức. Lúc bọn lão đạo lên núi cũng đều hóa trang hết, nếu không thì tại sao đệ tử quý phái không nhận ra để lên thông báo trước?

Lệnh Hồ Xung nhớ lại lúc đầu tiên gặp Xung Hư đạo nhân, lão cũng hóa trang thành một lão già cười lừa, có hai hán tử đi theo, kỳ thực cũng đều là cao thủ trong phái Võ Đang. Bây giờ chàng nhìn kỹ, nhận ra hai vị lão đạo đang đứng bên cạnh chính là hai hán tử ngày trước ở Hồ Bắc mà chàng đã từng tỉ kiếm qua. Lệnh Hồ Xung cúi người cười nói:

- Thuật cải trang của hai vị đạo trưởng rất tinh thâm, nếu không được Xung Hư đạo trưởng đề cập trước thì văn bối không nhận ra được.

Ngày trước hai lão đạo này cải trang thành người nhà quê, một người gánh củi, một người gánh rau, cả hai ho sù sụ, giống như người bệnh hoạn. Bây giờ cả hai tinh thần quắc thước, chỉ có khuôn mặt còn mơ hồ nhận ra được.

Xung Hư chỉ vào lão đạo ngày trước cải trang thành hán tử gánh củi nói:

- Vị này là Thanh Hư sư đệ.

Lão chỉ lão đạo ngày trước cải trang thành hán tử gánh rau, nói:

- Vị này là sư đệ của lão đạo, đạo hiệu là Thành Cao.

Bốn người nhìn nhau cười. Thanh Hư và Thành Cao cùng nói:

- Kiếm thuật của Lệnh Hồ chứng môn thật cao mình.

Lệnh Hồ Xung khiêm tốn cảm ơn, nói:

- Thật đặc tội!

Xung Hư nói:

- Hai vị sư đệ và sư diệt của lão đạo kiếm thuật không tinh thâm, nhưng lúc còn trẻ từng ở Tây Vực mười mấy năm, mỗi người học được một thứ chuyên môn đặc biệt. Một người giỏi về thuật bố trí các cơ quan, một người giỏi việc chế tạo ra thuốc nổ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đó là những chuyên môn hiếm có trên đời.

Xung Hư nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ, lão đạo dẫn hai người này đến vì còn có một dụng ý. Hy vọng hai người có thể giúp chúng ta làm đại sự.

Lệnh Hồ Xung không hiểu, buộc miệng hỏi:

- Làm một đại sự ư?

Xung Hư nói:

- Lão đạo mạo muội đem một vật đến quý phái, muốn xin Lệnh Hồ huynh đệ xem thử.

Lão là người thoải mái, không cẩn thận như Phương Chứng, cho nên lão gọi hắn là “Lệnh Hồ huynh đệ” còn Phương Chứng lại gọi hắn là “Lệnh Hồ chưởng môn”. Lệnh Hồ Xung rất hiếu kỳ, muốn xem lão lấy trong túi ra vật gì. Xung Hư cười nói:

- Vật này không nhỏ, không thể bỏ trong túi được, Thanh Hư sư đệ, sư đệ đem ra cho mọi người xem đi.

Thanh Hư dạ rồi đi ra, không bao lâu dẫn bốn đại hán ăn mặc như nông dân vào, tất cả đều đi chân không, mỗi người gánh một gánh rau. Thanh Hư nói:

- Các vị tham kiến Lệnh Hồ chương môn và Phương trượng chùa Thiếu Lâm đi.

Bốn đại hán cùng cúi người hành lễ. Lệnh Hồ Xung biết mấy người này nhất định là những nhân vật có thân phận không thấp trong Võ Đang, liền khách khí hoàn lễ.

Thanh Hư nói:

- Lấy ra và lắp vào.

Bốn hán tử lấy rau xanh phủ trên gánh ra, phía dưới lộ ra mấy cái bao, mở bao ra, thấy rất nhiều loại gỗ khúc, những vật bằng sắt, đinh ốc, và những vật dùng làm cạm bẫy. Bốn người hành động rất tấn tốc, lấy những vật rồi sau đó lắp lại với nhau, trong khoảnh khắc đã lắp thành một cái ghế thái sư. Lệnh Hồ Xung lấy làm kỳ lạ, thâm nghĩ: Trong ghế thái sư này được lắp đặt nhiều cơ quan. Không biết dùng để làm gì, chẳng lẽ dùng để tu luyện nội công?

Sau khi lắp ghế xong, bốn người lấy từ trong hai cái bao khác ra lấy vải bọc và nệm đặt lên ghế thái sư. Trong tịnh thất, ánh kim quang lấp lánh lóa cả mắt. Tám vải bọc ghế làm bằng gấm đoạn kim tuyến

màu vàng kết thành, trên nền gập thêu bằng chỉ vàng hình chín con rồng, từ dưới biển bay vọt lên ôm lấy mặt trời, bên trái thêu tám chữ "Trung hưng thánh giáo, trạch bị thương sinh", bên phải thêu tám chữ "Thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ." Chín con rồng này nhẹ nanh múa vuốt, sống động như thật, mười sáu chữ này thêu bằng chỉ bạc coi rất đẹp mắt, dễ chịu. Xung quanh mười sáu chữ này đính rất nhiều hạt minh châu, bảo thạch và những hạt ngọc bích. Trong am đường nhỏ đơn giản, đột nhiên khắp nơi tỏa ánh sáng của châu quang bảo khí.

Lệnh Hồ Xung vỗ tay khen, nhớ Xung Hư vừa rồi đã nói, Thanh Hư từng ở Tây Vực học được chuyên môn chế tạo các cơ quan, bèn nói:

- Nhậm giáo chủ mà thấy cỗ ghế quý báu này thì nhất định muốn ngồi cho bằng được. Những cơ quan trong ghế phát tác thì có thể lão bị mất mạng phải không?

Xung Hư nói khẽ:

- Nhậm Ngã Hành ứng biến thần tốc, hành động như điện chớp, trong ghế tuy có cơ quan, chỉ cần lão vừa cảm thấy bất ổn thì liền vọt lên, nên không đã thương lão được. Dưới chân cỗ ghế này có đặt thuốc dẫn thông một đồng thuốc nổ.

Lão vừa nói xong, Lệnh Hồ Xung và chư tăng Thiếu Lâm đều biến sắc. Phương Chứng niệm:

- A Di Đà Phật!

Xung Hư nói tiếp:

- Cái hay của cơ quan này ở chỗ có người tùy tiện ngồi vào cũng không xảy ra chuyện gì, nếu nhất định ngồi đến khoảng thời gian tàn một cây nhang thì thuốc mới phát nổ. Nhậm Ngã Hành là người đa nghi, đầu óc lại rất tinh tế, đột nhiên thấy trên ngọn Kiến Tinh Hàng Sơn có một cỗ ghế đẹp như vậy, nhất định không muốn ngồi liền, sẽ phái thủ hạ ngồi trước để thử xem. Trên cái ghế này đã có rồng vàng ôm mặt trời, lại có thêu những chữ cái gì "Thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ", thì bất cứ thủ hạ nào của Nhậm Ngã Hành không ai dám ngồi lâu, mà sau khi Nhậm Ngã Hành ngồi vào rồi thì nhất định không muốn đứng lên.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đạo trưởng sắp đặt rất chu đáo.

Xung Hư nói:

- Thanh Hư sư đệ còn bố trí một màn khác nữa, nếu Nhậm Ngã Hành không ngồi, bảo người giở vải bọc và lật nệm lên để xem xét, chỉ cần vừa giở ra thì cơ quan lập tức phát động. Lần này Thành Cao sư đệ đem đến quý phái tổng cộng hai vạn cân thuốc nổ. Nếu nó phát nổ thì sẽ hủy hoại toàn bộ bảo sơn linh cảnh.

Lệnh Hồ Xung ớn lạnh, thâm nghĩ: Hai vạn cân thuốc nổ! Lượng thuốc nổ này mà phát tác thì ngọc đá đều ra tro, Nhậm giáo chủ chắc chắn bị chết, Doanh Doanh và Hương đại ca cũng không tránh khỏi.

Xung Hư thấy vẻ mặt chàng hơi lạ, nói:

- Ma giáo rêu rao muốn giết hại hết quý phái, sau khi diệt phái Hằng Sơn, liền đến tấn công Thiếu Lâm, Vô Đang ta, tàn sát sinh linh, đại họa khó mà lường được. Chúng ta bày ra độc kế này để đối phó Nhậm Ngã Hành, tuy dụng tâm hiểm ác, nhưng trừ khử ma đầu này với dụng ý là cứu lấy ngàn vạn tính mệnh của võ lâm.

Phương Chứng đại sư chấp tay lại, nói:

- A Di Đà Phật! Ngã Phật từ bi. Vì cứu chúng sinh, cũng phải trừ diệt tà ma. Giết một tên hung thần chính là hành động đại từ đại bi.

Lúc lão nói mấy câu này thần sắc nghiêm trang, tất cả lão tăng lão đạo đều đứng dậy chấp tay, mặt rú xuống đồng thanh nói:

- Phương trượng đại sư nói rất đúng.

Lệnh Hồ Xung cũng biết lời của Phương Chứng nói rất hợp với chính lý. Nhật Nguyệt giáo muốn giết phái Hằng Sơn không để lại một con gà con chó, các phái chính giáo bày kế cho nổ tung Nhậm Ngã Hành, đó là chuyện hợp với lẽ trời đất, không ai có thể nói là không nên. Nhưng muốn giết chết Nhậm Ngã Hành, lòng chàng cũng không nở, muốn giết Hương Vân Thiên thì thà giết chàng trước; còn sự sinh tử của Doanh Doanh, thì ngược lại Lệnh Hồ Xung không suy nghĩ gì, coi như cả hai cùng sống chết, nên không bận tâm đến. Thấy mục quang của mọi người đều nhìn mình, Lệnh Hồ Xung trầm ngâm nói:

- Chuyện đã đến nước này, Nhật Nguyệt giáo bức chúng ta đến đường cùng nên kế sách của Xung Hư đạo trưởng là cách đả thương ít người nhất.

Xung Hư nói:

- Lệnh Hồ huynh đệ nói đúng. Bốn chữ “đả thương ít nhất” chính là điều mong muốn của chúng ta.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Văn bối nhỏ tuổi thiên cận, chuyện hôm nay của Hằng Sơn, xin hai vị Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng chủ trì đại cục. Văn bối sẽ thống lãnh đệ tử bốn phái, y kế tuân hành.

Xung Hư cười nói:

- Không dám! Lệnh Hồ huynh đệ là chủ nhân của Hằng Sơn, lão đạo và phương trưởng sư huynh sao có thể là khách mà soán quyền chủ?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Chuyện này tuyệt không phải văn bối khiêm nhượng, thực tế là phải xin hai vị chủ trì mới được.

Phương Chứng nói:

- Ý của Lệnh Hồ chương môn rất chân thành, đạo huynh cũng không cần từ chối. Đại sự do ba người chúng ta cùng đứng đầu, nhưng đạo huynh phát hiệu lệnh mới thành công được.

Xung Hư lại nói khiêm nhượng vài câu rồi cũng đồng ý, nói:

- Trên các con đường thông lên Hằng Sơn, chúng ta đều đã bố trí lực lượng mai phục rất hùng hậu, ngày nào Ma giáo lên núi tấn công, tất có tin báo trước. Ngày trước, Lệnh Hồ huynh đệ thống lãnh quần hào đánh chùa Thiếu Lâm, bọn ta do Tả Lãnh Thiên vạch kế sách, bày ra kế “không thành”...

Mặt Lệnh Hồ Xung hơi đỏ, nói:

- Văn bối làm loạn hoảng sợ vô cùng.

Xung Hư cười nói:

- Không ngờ ngày hôm qua là địch mà hôm nay lại là bằng hữu. Chúng ta lại bày kế “không thành” thì không được đâu, thế tất sẽ khiến Nhậm Ngã Hành nghi ngờ. Theo thiên kiến của lão đạo, toàn phái Hằng Sơn đều kháng cự ở trên núi, hai phái Thiếu Lâm và Võ Đang, mỗi phái chọn ra mấy chục cao thủ. Khi biết rõ Ma giáo đến tấn công, nếu Thiếu Lâm, Võ Đang không cho người ra cứu viện thì trái với lẽ thường tình, lão tặc Nhậm Ngã Hành này nhất định sẽ đoán được chuyện này có giả trá.

Phương Chứng và Lệnh Hồ Xung đều nói:

- Đúng vậy.

Xung Hư nói:

- Còn các phái Côn Luân, Nga My, Không Động thì không cần phải lộ diện, mọi người đều ẩn phục ở trong sơn động. Lúc Ma giáo đến tấn công, nhân thủ của ba phái Hằng Sơn, Thiếu Lâm, Võ Đang tận lực kháng cự,

tất phải đánh thật kiên cường. Người xuất thủ của ba phái chúng ta phải là hảo thủ đệ nhất, giết đối phương càng nhiều càng tốt, cố tránh sự tổn thất cho phe mình.

Phương Chứng than:

- Cao thủ của Ma giáo dày đặc như vậy, phen này chuẩn bị rồi mới đến; trận chiến này, song phương tử thương tất sẽ rất nhiều.

Xung Hư nói:

- Chúng ta tìm mấy chỗ vách núi dựng đứng, sắp đặt sẵn dây xích dài. Lúc đầu, thấy không địch nổi thì từng người du dây xuống thâm cốc để địch nhân khó mà truy kích. Sau khi Nhậm Ngã Hành toàn thắng, thấy cỗ ghế quý báu này, đương nhiên đương đương tự đắc ngồ lên, thuốc nổ phát tác, bản lãnh Nhậm lão ma có bằng trời, có mọc cánh cũng khó thoát được. Tiếp đó trên tám thông đạo của Hằng Sơn, ba mươi hai chỗ địa lôi đồng thời nổ tung, giáo chúng Ma giáo không còn cách nào xuống núi được.

Lệnh Hồ Xung lấy làm lạ hỏi:

- Ba mươi hai chỗ địa lôi ư?

Xung Hư nói:

- Đúng vậy, bắt đầu từ sáng sớm ngày mai, Thành Cao sư diệt tìm trong tám đường yếu đạo lên núi, mỗi đường chọn bốn chỗ yếu hiểm nhất để chôn địa lôi. Một khi địa lôi phát nổ thì đường lên

núi xuống núi đều bị gián đoạn. Giáo chúng Ma giáo có một vạn người lên núi, làm cho bọn họ chết đói một vạn, hai vạn người lên núi thì chết đói hai vạn. Chúng ta học kế cũ của Tả Lãnh Thiên, nhưng lần này không dễ để bọn họ theo địa đạo thoát thân.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Lần đó có thể thoát được chùa Thiếu Lâm, cũng thật là may vô cùng.

Đột nhiên chàng nghĩ đến một chuyện, ồ lên một tiếng.

Xung Hư hỏi:

- Lệnh Hồ huynh đệ cảm thấy trong cách xếp đặt có gì không ổn ư?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Vãn bối nghĩ rằng, Nhậm giáo chủ lên đến Hằng Sơn, thấy ghế báu này đương nhiên lòng rất thích. Nhưng nhất định lão sinh nghi, tại sao phái Hằng Sơn làm cái ghế tuyệt đẹp này, thêu tám chữ "Thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ"? Chuyện này nếu không làm rõ, chỉ e lão chưa chắc sẽ mắc bẫy.

Xung Hư nói:

- Vấn đề này lão đạo cũng đã nghĩ qua. Kỳ thật Nhậm lão ma đầu có ngồi hay không cũng không phải là điều quan trọng. Chúng ta ngầm đặt thuốc dẫn, vẫn có thể cho nổ tung. Chẳng qua là lúc hấn đang dương

dương tự đặc thiên thu vạn tải thống nhất giang hồ, đột nhiên tai họa ập đến chân thì đã giúp được võ lâm rồi.

Lệnh Hồ Xung gật đầu đáp dạ. Thành Cao đạo nhân nói:

- Sư thúc, đệ tử có một ý kiến không biết có làm được không?

Xung Hư cười nói:

- Người nói ra đi rồi xin phương trượng đại sư và Lệnh Hồ chương môn chỉ điểm cho.

Thành Cao nói:

- Nghe nói Lệnh Hồ chương môn và đại tiểu thư của Nhậm giáo chủ đã có hôn ước, chỉ vì chính tà bất đồng mới làm cản trở. Nếu Lệnh Hồ chương môn phái hai vị đệ tử Hằng Sơn đi gặp Nhậm giáo chủ, nói rằng vì kính trọng Nhậm đại tiểu thư nên đặc biệt mời thợ giỏi, làm thành một cỗ bảo kỷ, tặng cho Nhậm giáo chủ ngồi, mong rằng hai bên bãi chiến hòa giải. Bất luận Nhậm giáo chủ đồng ý hay không nhưng khi lên đến Hằng Sơn, lúc thấy được cỗ ghế này cũng sẽ không nghi ngờ nữa.

Xung Hư vỗ tay cười nói:

- Kế này tuyệt diệu, thật là...

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nói:

- Không được.

Xung Hư sững sốt, biết là đã bàn điều chàng không hứng thú, bèn hỏi:

- Lệnh Hồ huynh đệ có cao kiến gì?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhậm giáo chủ muốn giết toàn phái Hằng Sơn của văn bối, thì văn bối tận lực chống chọi, dùng trí hay dùng lực đều được. Lão đến để giết người, chúng ta đặt chất nổ hại lão, nhưng văn bối quyết không nói dối để gạt lão.

Xung Hư nói:

- Được, Lệnh Hồ huynh đệ quang minh lỗi lạc, khiến người khâm phục, chúng ta cứ làm theo như vậy. Nhậm lão ma đầu sinh nghi cũng được, không sinh nghi cũng được, chỉ cần hấn lên Hằng Sơn với ý đồ hại người thì làm cho hấn nếm mùi đau khổ.

Lão liền cùng với mọi người bàn về các chi tiết phòng ngự, kháng địch thế nào, yểm hộ ra sao, dẫn chất nổ địa lôi ra sao, tất cả đều chu đáo. Xung Hư là người rất cẩn thận, sợ lúc lâm địch, người phụ trách dẫn thuốc nổ bị hại, nên phái thêm người phó thủ.

Sáng sớm hôm sau, Lệnh Hồ Xung dẫn đường mọi người đi đến các nơi quan sát địa hình địa thế. Thành Hư và Thành Cao tuyển chọn các chỗ chôn thuốc nổ, đặt thuốc dẫn, bố trí địa lôi, trạm ngầm canh gác. Xung Hư và Lệnh Hồ Xung chọn bốn chỗ thật nguy hiểm, làm đường rút lui. Phương Chứng, Xung Hư, Lệnh Hồ Xung,

Phương Sinh chia nhau phòng thủ bốn nơi, không để cho địch nhân tiến gần. Những vị này chờ cho bao nhiêu người cự địch đu dây xích xuống thâm cốc hết rồi mới xuống sau cùng, sau đó vung kiếm chém đứt dây, khiến địch nhân không sao truy kích được.

Chiều hôm đó lại có mười người phái Võ Đang cải trang làm nông phu, tiểu phu lục tục lên núi. Thanh Hư và Thành Cao chỉ điểm đặt thuốc nổ rồi, nữ đệ tử Hằng Sơn canh giữ các nẻo đường, không cho người ngoài lên núi, để đề phòng thám tử của Nhật Nguyệt giáo phái đến dò thám cơ mật. Cứ như vậy bận rộn hết ba ngày mới xong đầu vào đây, yên lặng đợi Nhật Nguyệt giáo đến tấn công.

Đếm ngón tay cách cuộc hội ở ngọn Triều Dương với Nhậm Ngã Hành đã gần một tháng, người này nói ra thì làm, nhất định không sai. Trong mấy ngày này, bọn Xung Hư, Thành Cao rất bận bịu, nhưng Lệnh Hồ Xung rất thanh nhàn. Mỗi ngày, chàng niệm nội công khẩu quyết mà Phương Chứng truyền thụ, dựa theo cách đó mà luyện tập, gặp chỗ không hiểu thì thỉnh giáo Phương Chứng đại sư.

Chiều hôm đó, bọn Nghi Hòa, Nghi Thanh, Nghi Lâm, Trịnh Ngạc, Tần Quyên, tất cả nữ đệ tử ở sảnh luyện kiếm, Lệnh Hồ Xung ở bên chỉ điểm. Thấy Tần Quyên tuy tuổi còn nhỏ, đối với yếu chỉ kiếm thuật lại rất mau hiểu, chàng khen:

- Tần sư muội thật là thông minh, chiêu này đã lãnh hội được yếu quyết, nhưng...

Chưa nói hết câu, đột nhiên huyết Đan diễn đau buốt, Lệnh Hồ Xung liền ngồi phịch xuống. Chúng đệ tử kinh hãi, vội chạy đến đỡ dậy, cùng hỏi:

- Làm sao vậy?

Lệnh Hồ Xung biết chân khí dị chủng trong nội thể lại phát tác, đau đớn không nói lên được.

Trong lúc chúng đệ tử nhốn nháo, bỗng nghe tiếng vỗ cánh của hai con chim bồ câu bay thẳng vào sảnh. Chúng đệ tử cùng la lên:

- Chao ôi!

Phái Hằng Sơn nuôi rất nhiều bồ câu đưa thư. Ngày trước Định Nhân sư thái gặp địch ở Phúc Kiến, hai vị sư thái Định Nhân, Định Dật bị khốn ở Long Tuyền Chú Kiếm cốc, đều từng nhờ bồ câu đưa thư cứu. Bây giờ hai con chim bồ câu bay thẳng vào sảnh là do đệ tử bốn phái canh giữ ở dưới núi phát ra. Ở lưng bồ câu có màu đỏ, vừa thấy thì biết Nhật Nguyệt giáo đại địch tấn công đến.

Hỏi 159

Người trong kiệu sao không xuất hiện?

Từ khi Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng đến Hằng Sơn, chúng đệ tử thấy có cứu viện rất mạnh, tất cả bố trí sẵn sàng, nên cũng đã hơi yên tâm. Không ngờ đang lúc khẩn cấp vô cùng, Lệnh Hồ Xung lại phát bệnh, thật vượt ra ngoài ý nghĩ của mọi người.

Nghi Thanh gọi:

- Nghi Chân, Nghi Vân, hai vị sư muội mau đi bẩm báo Phương Chứng đại sư và Xung Hư đạo trưởng.

Hai người đáp rồi đi liền. Nghi Thanh lại nói:

- Nghi Hòa sư tử, xin sư tử giống chuông:

Nghi Hòa gật đầu, phi thân ra khỏi sảnh, chạy lên lầu chuông. Nghe boong boong boong, boong boong; boong boong boong boong boong, ba tiếng dài hai tiếng ngắn từ lầu chuông vang lên, ngân vang khắp ngọn

núi. Thông Nguyên cốc, chùa Huyền Không, Hắc Long khẩu; đại chur.g trong các am tự cũng đều vang động. Phương Chứng đại sư có dặn trước, hễ có địch đến thì gióng chuông ba tiếng, một tiếng dài hai tiếng ngắn cho mọi người biết tin, nhưng tiếng chuông phải đánh cho ngân nga dễ chịu, để biểu thị nhân hạ, không thể hiện ra vẻ kinh hoàng hoang mang. Nhưng Nghi Hòa tính tình nóng nảy, trong pháp danh của bà tuy có chữ "Hòa", nhưng hành sự lại không hòa chút nào, tiếng chuông còn lộ ra ý bồn chồn.

Nhân thủ của ba phái Hằng Sơn, Thiếu Lâm, Võ Đang liền y theo việc đã sắp đặt trước, phân ra các nơi để chuẩn bị nghênh địch. Vì để giảm bớt thương vong, nên các nơi thông đạo từ chân núi lên đến đỉnh Kiến Tính đều không có người canh giữ, thậm chí cửa ngõ mở sẵn ra để địch nhân sau khi lên đến ngọn Kiến Tính rồi mới tiếp chiến. Sau khi dứt tiếng chuông, từ trên đỉnh núi xuống chân núi trở lại yên lặng như tờ. Cao thủ của các phái Côn Luân, Nga My, Không Động đến tiếp ứng đều ẩn phục nơi rất kín dưới ngọn núi, chỉ đợi sau khi giáo chúng Ma giáo lên núi, vừa được hiệu lệnh thì liền chặn đường rút lui của họ. Xung Hư để phòng tiết lộ cơ mật, nên việc chôn địa lôi trên sơn đạo không nói cho nhân sĩ các phái biết. Ma giáo thần thông quảng đại thì trong đệ tử môn nhân của các phái có ngầm phục nội gian để thám thính tin tức cũng không có gì lạ.

Lệnh Hồ Xung nghe tiếng chuông, biết Nhật Nguyệt giáo đại cử tấn công, bụng dưới như ngàn vạn đao cắt đâm loạn xạ, đau đến nổi ôm bụng lăn

- Vạn vạn... vạn vạn lần không được. Đưa... đưa kiếm đây.

Xung Hư cũng khuyên mấy câu, nhưng Lệnh Hồ Xung nhất định không nghe. Đột nhiên tiếng trống tiếng tù và dừng lại, rồi tiếng reo hò vang dội như sấm:

- Thánh giáo chủ thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ.

Nghe thanh âm này ít nhất cũng có bốn năm ngàn người. Phương Chứng, Xung Hư, Lệnh Hồ Xung nhìn nhau mỉm cười. Tần Quyên đưa trường kiếm cho Lệnh Hồ Xung. Lệnh Hồ Xung đưa tay ra muốn nhận lấy, nhưng tay phải run bần bật cầm kiếm không vững. Tần Quyên đeo kiếm vào lưng cho chàng.

Bỗng nghe tiếng kèn vang lên, âm nhạc rất vui tai, không có ý sát phạt. Mấy người cùng lớn tiếng hô:

- Thánh giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo muốn lên ngọn Kiến Tinh tương hội với Lệnh Hồ chương môn phái Hằng Sơn.

Chính là thanh âm của các vị trưởng lão Nhật Nguyệt giáo cùng hô ra.

Phương Chứng nói:

- Nhật Nguyệt giáo tiên lễ hậu binh, chúng ta cũng không thể quá nhỏ nhen. Lệnh Hồ chương môn, để bọn họ lên núi được chăng?

Lệnh Hồ Xung gật đầu, ngay lúc này trong bụng lại đau kịch liệt. Phương Chứng thấy mặt chàng mồ hôi đầm đìa, bèn nói:

- Lệnh Hồ chương môn, trong huyết Đan điền đau buốt không chịu nổi, nên dùng nội công tâm pháp của Phong tiên bối truyền thụ, thử dẫn lượn quanh.

Mười mấy luồng chân khí dị chủng trong nội thể của Lệnh Hồ Xung đang xung đột với nhau, quấy rầy vô cùng, nếu thêm dẫn đường lượn quanh thì có khác gì dẫn đao tự chém, đau càng đau hơn. Nhưng dù sao cũng đau đến cực điểm rồi, chàng không kịp suy nghĩ kỹ hậu quả, dựa theo đúng phép vận chân khí, quả nhiên chân khí xung đột dữ dội, bụng dưới càng đau cơ hồ không chịu nổi, nhưng vận chuyển mấy lần, mười mấy luồng chân khí giống như mạch suối chảy về sông, tuy vẫn còn đau buốt như trước nhưng không xung đột loạn xạ nữa.

Nghe Phương Chứng đại sư từ từ nói:

- Lệnh Hồ Xung chương môn phái Hằng Sơn; Xung Hư đạo nhân, chương môn phái Vô Đang; Phương Chứng chương môn phái Thiếu Lâm cung nghinh đợi Nhật Nguyệt giáo Nhậm giáo chủ đại giá.

Thanh âm của lão không vang dội, nhưng từ từ nói ra lại vang đi rất xa.

Lệnh Hồ Xung ngấm vận nội lực tâm pháp thấy có hiệu nghiệm. Chàng ngồi xếp bằng, mắt nhìn xuống mũi, mũi quán tâm, tay trái đặt lên ngực, tay phải đặt lên bụng, dựa theo pháp môn của Phương Chứng truyền thụ mà luyện. Chàng luyện tâm pháp này chỉ mới

mấy ngày, tuy có Phương Chứng mỗi ngày tương tận giải rõ, nhưng tu luyện còn nông cạn. Lúc này dựa theo phương pháp mà dẫn đi, mười mấy luồng chân khí đi chung lại có thể từ từ qui tụ lại, chàng không dám chệnh mảng tập trung ngưng thần dẫn khí, lúc đầu còn nghe tiếng cổ nhạc, đến sau thì không còn nghe gì nữa.

Phương Chứng thấy Lệnh Hồ Xung chuyên tâm luyện công, mặt lộ vẻ tươi cười. Tai nghe tiếng cổ nhạc rất lớn, giáo chúng Nhật Nguyệt giáo tung hô:

- Nhật Nguyệt thần giáo văn thành võ đức, trạch bị thương sinh. Thánh giáo chủ đại giá đến Hằng Sơn đây!

Qua một lúc sau, tiếng cổ nhạc từ từ đến gần.

Sơn đạo lên ngọn Kiến Tinh rất dài, giáo chúng Nhật Nguyệt giáo cước bộ tuy nhanh, đi một lúc rất lâu mà tiếng cổ nhạc cũng chỉ đến lưng chừng núi. Những người môn hạ chính giáo mai phục các nơi Hằng Sơn trong lòng đều thầm chửi:

- Tên giáo chủ thối tha này thật lấu cá, đâu có người chết mà thối kèn tò te làm gì?

Những người dự bị nghênh địch thì tim nhảy loạn xạ, ai cũng dự tính là giáo chúng Ma giáo đánh từ chân núi đánh lên, liền nhảy ra ác đấu một trận, sau khi giết được một tốp giáo chúng, đợi địch nhân đến càng đông, thế càng lúc càng mạnh thì tất cả liền níu dây tuột xuống thâm cốc. Nhưng không ngờ

Nhậm Ngã Hành làm bộ dạng giống như hoàng đế ngự giá tuần du, thổi kèn giống trống lên núi, mọi người không tiện động thủ trước, nhưng lòng càng lo lắng hồi hộp hơn.

Qua một lúc sau, Lệnh Hồ Xung cảm thấy những luồng chân khí dị chủng trong huyết Đan điền dần dần bị đè xuống, sự đau đớn giảm dần, lòng vui mừng liền nghĩ: Nhậm giáo chủ sắp lên đến đỉnh núi rồi ư? Chàng a một tiếng, nháy phốc lên. Phương Chứng mỉm cười hỏi:

- Đỡ chút nào chưa?

Lệnh Hồ Xung hỏi:

- Động thủ rồi sao?

Phương Chứng nói:

- Hay lắm!

Soạt một tiếng, chàng xuất trường kiếm ra. Nhưng thấy bọn Phương Chứng, Xung Hư không ai cầm binh khí, bọn nữ đệ tử Nghi Hòa, Nghi Thanh đã xếp thành mấy hàng ở trước khoảng sân Vô Sắc am, chuẩn bị bày kiếm trận Hằng Sơn, nhưng trường kiếm vẫn còn đeo sau lưng, chàng mới nghĩ Nhậm Ngã Hành chắc chưa lên núi. Lệnh Hồ Xung liền cười ha hả, tra kiếm vào vỏ.

Sau khi tiếng chuông, trống, kèn dừng lại thì tiếng tiêu, hồ cầm vang lên. Chàng thầm nghĩ: Nhậm giáo chủ thật bày vẽ, làm dàn nhạc du dương, giáo chủ đại nhân gia đại giá lên núi rồi.

Lệnh Hồ Xung càng thấy lão cổ quái bao nhiêu thì càng cảm thấy ớn lạnh bấy nhiêu. Trong tiếng nhạc du dương, hai hàng giáo chúng Nhật Nguyệt giáo từng cặp sóng vai lên núi. Trước mắt mọi người sáng lòa, thấy giáo chúng ai ai cũng đều mặc cẩm bào màu lục đen mới tinh, lưng mang đai trắng bóng loáng, trước mặt tổng cộng khoảng bốn chục người, người nào tay cũng bung mâm, trên mâm phủ lụa, không biết để thứ gì. Bốn chục người này lưng không đeo đao kiếm. Khi lên đến nơi, bọn họ dừng lại từ xa. Tiếp theo một đội cổ nhạc hai trăm người đi lên, cũng đều mặc cẩm y, tiếng tiêu dùi dật vẫn không ngừng tấu. Sau nữa là toán người thổi kèn hiệu, đánh trống, tiếng thanh la, nã bạt, chuông cùng nổi lên.

Lệnh Hồ Xung rất khoái, thâm nghĩ: Đợi lát nữa đánh nhau mà có chiêng trống phụ họa, há không phải như một màn tuồng trên sân khấu?

Trong tiếng nhạc, giáo chúng Ma giáo từng tốp đi lên. Những người này hiển nhiên sắp hàng theo thứ bậc, màu sắc y phục cũng không giống nhau, đội áo vàng, áo lục, áo lam, áo đen, áo trắng; đều có viền hoa xung quanh, so với y phục đào hát còn lòe loẹt hơn nhiều, nhưng lưng của người nào cũng mang đai trắng. Người lên núi khoảng ba bốn ngàn.

Xung Hư thâm nghĩ: Thừa lúc bọn họ chưa tập hợp đủ, liền xông ra đánh thì chúng ta sẽ chiếm được phần tiện nghi, nhưng đôi phương trang thần lộng quý, muốn

cái gì tiên lễ hậu binh. Nếu chúng ta động thủ ngay thì quá nhỏ nhen.

Lão thấy Lệnh Hồ Xung khoái chí cười hì hì không để ý gì hết, còn Phương Chứng thì vẫn thản nhiên. Lão thầm nghĩ: Nếu ta mà lộ ra vẻ hoang mang thì họ cho là ta khiếp nhược.

Sau khi các giáo chúng chia từng tốp đứng ổn định lại, mười trưởng lão đi lên núi, chia thành hai bên tả hữu, mỗi bên đứng năm vị. Tiếng nhạc đột nhiên dừng lại, mười trưởng lão cùng tung hô:

- Nhật Nguyệt thần giáo văn thành võ đức, trạch bị thương sinh, thánh giáo chủ giá đáo.

Một cỗ kiệu lớn màu lam được khiêng lên núi. Cỗ kiệu này do mười sáu người khiêng, di chuyển vừa nhanh vừa vững vàng. Cỗ kiệu giống như một cao thủ khinh công tuyệt vời, nhẹ nhàng lướt lên núi, dù thấy mười sáu người khiêng kiệu này người nào cũng có võ công không tầm thường. Lệnh Hồ Xung chăm chú nhìn, thấy trong đám người khiêng kiệu có cả bọn Tổ Thiên Thu, Hoàng Bá Lưu, Kế Vô Thi. Chàng đoán rằng Lão Đầu Tử do quá lùn, không cách nào cùng khiêng kiệu với bọn Tổ Thiên Thu được, nếu không thì chắc cũng bị bức làm tên khiêng kiệu rồi. Lệnh Hồ Xung tức tối, thầm nghĩ: Bọn Tổ Thiên Thu đều là hào kiệt đương thời, Nhậm giáo chủ lại bức bọn họ làm chuyện ti tiện như phu khiêng kiệu. Lão coi anh hùng thiên hạ như kẻ nô bộc, thật khiến người ta tức muốn bẻ ngược.

Hai bên kiệu lam đều có một người, bên trái là Hường Vấn Thiên, bên phải là một lão già. Lão già này trông rất quen. Lệnh Hồ Xung sững sốt khi nhận ra lão là Lục Trúc Ông, người dạy hắn gậy đàn trong thành Lạc Dương. Người này gọi Doanh Doanh là cô cô, cho nên chàng ngộ nhận cho rằng Doanh Doanh là một lão bà bà. Từ khi rời khỏi Lạc Dương, chàng không gặp lão nữa, hôm nay lão lại cùng Nhậm Ngã Hành lên ngọn Kiến Tịch. Tim Lệnh Hồ Xung đập loạn xạ, thầm nghĩ: Tại sao không thấy Doanh Doanh?

Đột nhiên chàng nghĩ đến một chuyện, thấy giáo chúng Nhật Nguyệt giáo ai ai cũng mang đai trắng, giống như là để tang. Chẳng lẽ Doanh Doanh thấy phụ thân thống lãnh giáo chúng tấn công đánh Hằng Sơn, cô cố can gián nhưng không được nên tự sát rồi ư?

Máu nóng trong ngực Lệnh Hồ Xung trào lên, huyết Đan điền nhói đau, hắn liền muốn xông ra hỏi Hường Vấn Thiên, nhưng nghĩ Nhậm Ngã Hành đang ở trong kiệu nên hắn kìm lại.

Ngọn Kiến Tịch tụ tập đến mấy ngàn người bỗng yên lặng không một tiếng động. Cổ kiệu dừng lại, ánh mắt của mọi người đều nhìn hướng về rèm kiệu, chỉ đợi Nhậm Ngã Hành bước ra.

Bỗng nghe trong Vô Sắc am vọng ra tiếng cười nói xí xa xí xô. Một người lớn tiếng nói:

- Mau tránh ra, để cho ta ngồi đi.

Người khác nói:

- Đừng tranh giành nhau, từ lớn đến nhỏ luân phiên ngồi vào bảo ý cứu long này.

Đó chính là thanh âm của Đào Hoa Tiên và Đào Chi Tiên.

Phượng Chứng, Xung Hư, Lệnh Hồ Xung kinh hãi biến sắc. Không biết Đào Cốc lục tiên chui vào Vô Sắc am hồi nào, đang tranh nhau ngồi vào bảo ý, nếu ngồi lâu cơ quan phát động dẫn đến thuốc nổ thì biết làm sao?

Xung Hư vội chạy vào am. Nghe lão lớn tiếng quát:

- Mau đứng dậy! Cỗ ghế này là chỗ dành riêng cho Nhậm giáo chủ Nhật Nguyệt giáo, các vị không được ngồi.

Thanh âm của Đào Cốc lục tiên vọng từ trong am ra:

- Tại sao không được ngồi? Ta cứ ngồi!

- Mau đứng dậy, đến phiên ta ngồi.

- Cái ghế này ngồi rất đã, nó mềm mềm mát mát giống như ngồi trên mông của người mập.

- Người từng ngồi trên mông người mập rồi ư?

Lệnh Hồ Xung biết Đào Cốc lục tiên đang tranh nhau ngồi ghế, mỗi người ngồi một lúc thì sẽ đè xuống cơ quan lò xo dẫn đến mấy vạn cân chất nổ chôn ở ngoài Vô Sắc am sẽ phát tác, thì trên ngọn Kiến Tinh, Nhật Nguyệt giáo và quần hào phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hằng Sơn đều thành tro bụi hết. Lúc đầu

chàng muốn xông vào am để ngăn cản bọn họ, nhưng không biết tại sao, trong lòng chàng lại muốn chất nổ phát tác nổ tung hết tất cả. Doanh Doanh đã chết thì chàng không còn muốn sống nữa, mọi người trong nháy mắt cùng táng mạng hết, há không hay sao? Chàng liếc mắt, bỗng thấy Nghi Lâm nhìn mình trân trân, nhưng ánh mắt cô vừa chạm ánh mắt chàng liền né đi. Lệnh Hồ Xung thầm nghĩ: Nghi Lâm tiểu sư muội tuổi còn trẻ như vậy, lại cũng bị tan xương nát thịt, há không đáng tiếc sao? Nhưng trên đời này ai cũng phải chết. Dù hôm nay mọi người an nhiên vô sự, qua một trăm năm nữa, thì những người bây giờ ở trên ngọn Kiến Tinh này cũng biến thành một đống xương trắng mà thôi.

Đào Cốc lục tiên vẫn không ngắt tranh biện:

- Người đã ngồi hai lần rồi còn ta chưa ngồi lần nào hết.

- Lần thứ nhất ta mới đặt mông xuống thì bị lôi ra nên đâu có tính.

- Ta có một ý kiến, sáu huynh đệ chúng ta cùng ngồi vào cái ghế này xem có được không?

- Tuyệt lắm, tuyệt lắm! Mọi người cùng ngồi. Ha ha!

- Người ngồi trước!

- Người ngồi trước, ta ngồi ở trên.

- Lớn ngồi trên, nhỏ ngồi dưới.

- Không, lớn ngồi trước! Tuổi càng nhỏ càng ngồi cao nhất.

Phương Chứng đại sư thấy nguy cơ chỉ trong khoảnh khắc, lại không thể lên tiếng khuyên can, sợ tiết lộ cơ quan. Lão liền bước nhanh vào điện, lớn tiếng nói:

- Có quý khách ở ngoài, không được tranh biện, dừng ôn!

Hai tiếng “dừng ôn” này, lão vận công phu Kim Cang thiền sư tử hống là nội công chí cao vô thượng của phái Thiếu Lâm, một luồng kinh lực nhắm đúng vào Đào Cốc lục tiên mà phát tới.

Xung Hư đạo trưởng cảm thấy đầu choáng váng, suýt chút nữa té ngã. Đào Cốc lục tiên đã hôn mê bất tỉnh. Xung Hư vui mừng, xuất thủ như gió, khiêng hai người ngồi trên ghế ra trước, liền điểm huyết đạo sáu người rồi lôi cả sáu đến dưới bàn thờ Quan Thế Âm Bồ Tát. Lão cúi người xuống lắng tai nghe bên ghế có gì lạ không, may mà không có gì khác lạ. Lão cảm thấy tay chân mềm nhũn, đầu ướt đẫm mồ hôi, chỉ cần Phương Chứng vào chạm một chút thuốc dẫn phát tác thì tất cả đều chết hết.

Xung Hư và Phương Chứng sóng vai đi ra nói:

- Mời Nhậm giáo chủ vào am dùng trà.

Nhưng rèm kiệu vẫn không lay động, trong kiệu vẫn không có động tĩnh gì. Xung Hư tức giận, thâm nghĩ: Lão ma đầu thật xác láo! Ta, Phương Chứng đại sư và Lệnh Hồ chưởng môn đều có địa vị tôn cao trong

vô lâm đương thời, đứng ở đây hầu người mà người vẫn không đếm xỉa tới.

Nếu không phải trong ghế cừu long có phục cơ quan thì lão đã cầm trường kiếm xông ra, hát rèm kiệu lên, động thủ với Nhậm Ngã Hành. Lão lại nói một lần nữa nhưng trong kiệu vẫn không có người đáp lại.

Hương Vấn Thiên cúi người, áp tai vào kiệu, nghe chỉ thị của người trong kiệu, gật đầu liên tục, rồi đứng thẳng lên nói:

- Nhậm giáo chủ tể giáo nói: Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm, Xung Hư đạo trưởng phái Võ Đang, hai vị tiên bối vô lâm đứng đợi ở đây, thật không dám nhận. Sau này giáo chủ sẽ đích thân lên Thiếu Lâm, Võ Đang để bồi tội.

Hương Vấn Thiên lại nói:

- Nhậm giáo chủ nói: Hôm nay giáo chủ đến Hàng Sơn là chỉ để tương hội với Lệnh Hồ chưởng môn thôi, mời một mình Lệnh Hồ chưởng môn vào trong am tương kiến.

Lão nói xong, vẫy tay ra hiệu, mười sáu tên kiệu phu liền khiêng kiệu vào trong Quan Âm đường, đặt xuống. Hương Vấn Thiên và Lục Trúc Ông cùng vào, rồi cùng với những người khiêng kiệu lùi ra, trong am chỉ còn lại cổ kiệu thôi.

Xung Hư thâm nghĩ: Chuyện này có điều kỳ lạ, không biết trong kiệu có ẩn giấu cơ quan gì.

Lão nhìn Phương Chứng và Lệnh Hồ Xung. Phương Chứng không giỏi ứng biến, không biết phải làm thế nào, mặt hiện ra vẻ hoang mang. Lệnh Hồ Xung nói:

- Nhậm giáo chủ muốn gặp một mình vân bối, xin hai vị đợi ở đây một lát.

Xung Hư nói khē:

- Phải cẩn thận.

Lệnh Hồ Xung gật đầu, bước vào trong am. Vô Sắc am chỉ là một tòa ngôi nhỏ, trong Quan Âm đường mà có người nói to thì bên ngoài nghe cũng không rõ. Lệnh Hồ Xung nói:

- Vân bối Lệnh Hồ Xung bái kiến Nhậm giáo chủ.

Nhưng không nghe Nhậm giáo chủ nói gì, đột nhiên Lệnh Hồ Xung a lên một tiếng. Xung Hư giật mình kinh hãi, sợ Lệnh Hồ Xung gặp phải độc thủ của Nhậm Ngã Hành. Lão bước một bước muốn xông vào tương cứu nhưng liền nghĩ: Lệnh Hồ huynh đệ kiếm thuật tinh thâm, vô địch đương thời, lúc huynh đệ vào am có cầm trường kiếm, không đến nỗi trong một chiêu đã bị Nhậm lão ma đầu chế ngự. Nếu không may gặp phải độc thủ thật, thì ta có chạy vào động thủ cũng không cứu được huynh đệ. Mong sao Nhậm lão ma đầu chưa giết Lệnh Hồ huynh đệ là tốt nhất, nếu Lệnh Hồ huynh đệ đã gặp độc thủ, lão ma đầu ở một mình trong Quan Âm đường, tất sẽ ngồi lên bảo ghế cứu long, ta mà xông vào thì sẽ làm hỏng đại sự.

Hỏi 160

Nhật Nguyệt giáo chủ bây giờ là ai?

Nhất thời lão thấp thỏm không yên. Lão thầm nghĩ: Nhậm lão ma đầu không chừng đã ngồi lên ghế rồi, qua một lúc nữa, thuốc dẫn phát động, trên đỉnh ngọn Kiến Tinh này sắp nổ tung hết một nửa. Nếu bây giờ ta lánh đi thì không khỏi để lộ vẻ khiếp nhược, bị bọn Hương Vân Thiên nhìn thấy, có thể lên tiếng báo động, không khỏi làm hỏng mọi chuyện. Nhưng nếu chất nổ phát tác, thân thủ ta có nhanh đến mấy cũng tránh không kịp, vậy phải làm sao ?

Lão vốn tính kế rất chu tất. Nhật Nguyệt giáo vừa tấn công lên đỉnh thì tiếp chiến thế nào, rút lui ra sao, bàn tính lúc Nhậm Ngã Hành ngồi lên ghế cứu long thì môn hạ của ba phái Hằng Sơn, Vô Đang, Thiếu Lâm đều đã lùi xuống thâm cốc. Không ngờ Nhật Nguyệt giáo lên không động thủ, lại chơi cái gì tiên lễ hậu binh, Nhậm Ngã Hành muốn tương hội với một mình

Lệnh Hồ Xung ở trong am, cục diện hoàn toàn biến đổi ngoài sự tiên liệu. Tuy lão rất cơ trí, nhưng nhất thời lúng túng không biết nên làm gì.

Phương Chứng đại sư biết cục diện rất căng thẳng, lão cũng rất lo lắng cho sự an nguy của Lệnh Hồ Xung. Nhưng lão tu luyện rất tinh thâm, lòng rất thông đạt, chỉ cảm thấy sự sinh tử vinh nhục, họa phúc thành bại, kỳ thực cũng không phải là đại sự quan trọng. Mưu sự tại nhân, thành sự tại thiên, kết cục như thế nào là thiện nghiệp do mỗi người tạo ra, không thể cưỡng cầu mà được. Cho nên, lòng lão tuy mơ hồ cảm thấy bất ổn, nhưng vẫn thản nhiên, thuốc nổ có phát tác thật, cái thân xác này có bị hủy đi, đó cũng là cách rời bỏ cuộc sống ô uế này, đâu có gì phải sợ?

Chuyện chôn thuốc nổ dưới ghế cửu long rất cơ mật, chỉ có Phương Chứng, Xung Hư, Lệnh Hồ Xung cùng bọn Thanh Hư, Thành Cao và tay chôn thuốc nổ biết mà thôi. Bây giờ họ đều ở giữa lưng chừng núi đợi, chỉ chờ trên đỉnh núi phát nổ thì liền cho địa lôi nổ tiếp. Trên ngọn Kiến Tinh, những người còn lại không ai biết gì cả. Môn hạ ba phái Thiếu Lâm, Võ Đang, Hằng Sơn chỉ đợi Nhậm Ngã Hành và Lệnh Hồ Xung ở trong Vô Sắc am nói to tiếng, động thủ, thì liền rút kiếm đối phó với giáo chúng Nhật Nguyệt giáo.

Xung Hư đứng ngoài canh gác rất lâu, không thấy trong am có động tĩnh gì liền vận nội công lắng tai nghe, loáng thoáng dường như Lệnh Hồ Xung nói khẽ câu gì, lão mừng thầm:

- Thì ra Lệnh Hồ Xung vẫn an nhiên vô sự.

Lòng lão vừa phân tâm thì nội công không vận được tinh thuần, nhất thời không nghe được gì nữa, lại lo lắng vừa rồi lão chỉ theo ý mình, lòng mong gì thì tai nghe suy luận ra vậy, chưa chắc đúng là thanh âm của Lệnh Hồ Xung, nếu không thì tại sao lão không nghe được tiếng của hắn?

Qua một lúc lâu sau, nghe Lệnh Hồ Xung gọi:

- Hướng đại ca, xin Hướng đại ca vào đưa Nhậm giáo chủ ra khỏi am.

Hướng Vấn Thiên đáp dạ, rồi cùng với Lục Trúc Ông dẫn mười sáu phu kiệu đi vào trong Vô Sắc am, khiêng kiệu ra. Giáo chúng Nhật Nguyệt giáo đứng ngoài am cùng cúi người nói:

- Cung nghinh thánh giáo chủ đại giá.

Cổ kiệu khiêng đến chỗ cũ, đặt xuống. Hướng Vấn Thiên nói:

- Dâng lễ vật thánh giáo chủ tặng cho phương trượng chùa Thiếu Lâm.

Hai tên giáo chúng mặc cấm y bưng hai cái mâm đi đến trước mặt Phương Chứng cúi người dâng mâm lên.

Phương Chứng thấy trong một cái mâm đựng một xâu chuỗi trầm hương rất cũ, mâm kia đựng một bộ kinh cũ viết tay, trên bìa loằng ngoằng chữ Phạn. Lão biết là kinh Kim Cang, bất giác vui mừng. Lão nghiên cứu Phật pháp rất tinh thâm, đối với kinh Kim Cang

cũng rất tâm đắc, nhưng lão chỉ được đọc bản dịch Trung văn của cao tăng Cửu Ma La thời Đông Tấn, trong đó có nhiều chỗ khó hiểu. Bình sinh lão khát khao muốn nhìn thấy nguyên tác bằng chữ Phạn để đối chứng, nhưng đã tìm khắp Trung Nguyên mà không có được, bây giờ vừa thấy lão vui mừng cực độ, chấp tay cúi người nói:

- A Di Đà Phật, lão nạp được bảo kinh này, cảm kích vô lượng.

Lão cung kính đưa hai tay ra bưng bộ kinh Kim Cang chữ Phạn, sau đó mới lấy râu chuổi. Lão nói:

- Xin kính đa tạ Nhậm giáo chủ hậu tứ, thật không biết lấy gì báo đáp.

Hương Vấn Thiên nói:

- Giáo chủ tề giáo nói, tề giáo đối với anh hùng thiên hạ từng vô lễ, rất lấy làm xấu hổ. Phương Chúng đại sư không trách, tề giáo đã cảm kích vô cùng rồi.

Lão nghiêng đầu nói:

- Dâng lễ vật của Nhậm giáo chủ tặng cho đạo trưởng chương môn phái Võ Đang.

Hai tên giáo chúng mặc cấm y đáp dạ rồi đi ra, đến trước mặt Xung Hư đạo nhân cúi người dâng mâm lên.

Hai người chưa đi đến gần thì Xung Hư thấy trong một mâm để ngang một thanh trường kiếm, lúc hai người đến gần lão chăm chú nhìn kỹ, thấy vỏ kiếm bám đầy gỉ đồng, dây tơ khảm lên hai chữ triện. Xung Hư không nhận được ồ lên một tiếng. Sư tổ Trương Tam

Phong sáng lập phái Võ Đang thường dùng thanh bội kiếm tên là Chân Võ kiếm, xưa nay là bảo vật trấn sơn của phái Võ Đang. Hơn tám chục năm về trước, mấy cao thủ trưởng lão Nhật Nguyệt giáo ban đêm đánh lên núi Võ Đang, lấy mất bảo kiếm và cả bộ Thái Cực quyền kinh là thủ thư của Trương Tam Phong. Trận ác đấu đó hảo thủ phái Võ Đang chết ba cao thủ hạng nhất, tuy cũng giết được bốn trưởng lão của Nhật Nguyệt giáo nhưng một quyển kinh và một thanh kiếm chưa đoạt lại được. Cái đại nhục này của phái Võ Đang, hơn tám chục năm nay, mỗi đời chưởng môn lúc lâm chung đều để lại di huấn, nhất định phải đoạt lại cho được. Nhưng Hắc Mộc Nhai thành lữ rất thâm nghiêm, phái Võ Đang đã nhiều lần công khai lẫn ngầm ngấm ngấm đoạt lại nhưng đều không đoạt được mà mỗi lần còn mất hết mấy mạng trên Hắc Mộc Nhai. Không ngờ thanh kiếm lại xuất hiện trên ngọn Kiến Tĩnh. Xung Hư liếc mắt nhìn mâm kia, trong mâm để sờ sờ một bộ sách mỏng viết tay, giấy đã hoen ố chuyển sang màu vàng, ngoài bìa viết bốn chữ "Thái Cực quyền kinh". Xung Hư đạo nhân ở núi Võ Đang thấy qua không ít thủ bút của Trương Tam Phong, lão vừa thấy thủ bút thì biết ngay đây chính là chân tích của Thái Cực quyền kinh.

Lão đưa hai tay run run, cầm lấy thanh trường kiếm, tay phải nắm chuôi kiếm, nhẹ nhàng rút kiếm ra một nửa, cảm thấy hàn khí xông lên mặt. Lão biết Tam Phong tổ sư lúc về già kiếm thuật như thần, nhưng rất ít khi sử kiếm, khi bị bức phải cùng người động thủ, cũng chỉ dùng mộc kiếm, thiết kiếm tầm thường. Thanh Chân Võ kiếm này là binh khí tổ

sư dùng thời trung niên để quét sạch quần tà, oai chấn giang hồ, là một lợi khí rất bén. Lão sợ bị Nhậm Ngã Hành lừa gạt, mới mở Thái Cực quyền kinh xem, quả nhiên là sách của Tam Phong tổ sư. Lão đặt quyển kinh thư lại trong mâm, quỳ xuống đất, hướng về quyển kinh và thanh kiếm lay tám lay, rồi đứng dậy nói:

- Nhậm giáo chủ khoan hồng đại lượng, khiến cho di vật của tổ sư gia Võ Đang trở về Chân Võ quán, Xung Hư có tan thân cũng khó báo được đại đức này.

Lão nhận quyển kinh và thanh kiếm, lòng quá khích động, hai tay run lên bần bật. Hương Ván Thiên nói:

- Giáo chủ tể giáo nói, ngày trước tể giáo đắc tội với phái Võ Đang rất hổ thẹn, hôm nay ngọc bích đã trở về nước Triệu, mong toàn phái Võ Đang lượng thứ.

Xung Hư nói:

- Nhậm giáo chủ nói quá khách khí.

Hương Ván Thiên lại nói:

- Dâng lễ vật thánh giáo chủ tặng cho Lệnh Hồ chương môn phái Hằng Sơn.

Phương Chứng và Xung Hư trầm nghĩ: Không biết lão tặng cho Lệnh Hồ chương môn lễ phẩm quý giá gì đây?

Hai chục giáo chúng mặc cảm y bước lên, mỗi người bưng một cái mâm đi đến trước Lệnh Hồ Xung. Trong các mâm đựng đầy những dụng cụ thường dùng

như áo, mũ, giày, hũ rượu, chén uống rượu, chén uống trà, tuy rất tinh xảo nhưng rõ ràng không có vật gì kỳ lạ. Chỉ có một cái mâm để một ống tiêu bằng ngọc, một mâm để một cây cổ cầm tương đối quý giá, nhưng so với lễ vật tặng cho Phương Chứng và Xung Hư thì không thể sánh được.

Lệnh Hồ Xung cung tay nói:

- Đa tạ.

Chàng lệnh cho Vu Tẩu phái Hằng Sơn nhận lấy.

Hương Vấn Thiên nói:

- Giáo chủ tệ giáo nói, lần này đến Hằng Sơn làm phiên các vị thật áy náy. Mỗi vị sư thái xuất gia phái Hằng Sơn, giáo chủ tặng một bộ áo mới, một thanh trường kiếm, mỗi vị sư tử sư muội tục gia tặng một hộp trang điểm, một thanh trường kiếm, mong các vị vui lòng nhận. Tệ giáo đã mua ba ngàn mẫu ruộng dưới chân núi Hằng Sơn, tặng cho Vô Sắc am làm ruộng canh tác. Bây giờ xin cáo từ.

Lão nói xong, hướng về Phương Chứng, Xung Hư, Lệnh Hồ Xung xá dài rồi quay người toan bước đi.

Xung Hư gọi:

- Hương tiên sinh!

Hương Vấn Thiên quay người lại cười hỏi:

- Đạo trưởng có gì dặn bảo?

Xung Hư nói:

- Được quý giáo chủ hậu tứ, không công mà nhận lộc, lòng bần đạo rất áy náy, không biết... không biết...

Lão nói liên hai lần “không biết” nhưng không nói tiếp được nữa, lão muốn hỏi là “không biết có dụng ý gì”, nhưng câu này lão không hỏi ra được. Hương Vấn Thiên cười, cung tay nói:

- Vật trả về chủ, đó là lý đương nhiên. Đạo trưởng hà tất phải áy náy?

Lão quay người hô:

- Giáo chủ khởi giá.

Tiếng nhạc tấu lên, mười trưởng lão dẫn đường, mười sáu người khiêng kiệu đi. Phía sau là đội tù và, đội trống, đội cổ nhạc, phía sau nữa là giáo chúng các đường nối nhau xuống núi.

Xung Hư và Phương Chứng cùng nhìn Lệnh Hồ Xung đều nghĩ: Tại sao Nhậm giáo chủ lại thay đổi một cách kỳ quặc? Chuyện này chỉ có một người biết thôi.

Nhìn vẻ mặt của Lệnh Hồ Xung, hai lão không suy ra điều gì hết, thấy chàng dường như vừa vui mừng vừa đau lòng. Giáo chúng Nhật Nguyệt giáo đi một lúc thì tiếng nhạc dừng lại, tiếng tung hô cái gì “Thiên thu vạn tải thống nhất giang hồ” không còn vang lên nữa, thật là lúc đến thì diễu võ dương oai, lúc đi thì cuốn cờ lặng trống.

Xung Hư nhin không được, hỏi:

- Lệnh Hồ huynh đệ, Nhậm giáo chủ bỗng nhiên tốt bụng, chắc là nể cái mặt to bằng trời của huynh đệ. Không biết... không biết...

Lão muốn hỏi "không biết lão nói huynh đệ cái gì" nhưng lão liền nghĩ, chuyện này nếu Lệnh Hồ Xung muốn nói thì đương nhiên sẽ nói, nếu hắn không muốn nói thì có hỏi nhiều cũng vô ích thôi, nên lão nói hai lần "không biết" liền im lại.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Xin hai vị tiên bối tha thứ, vừa rồi vân bối đã hứa với Nhậm giáo chủ chuyện này tạm thời giữ kín. Nhưng cũng không có gì bí mật lắm, rồi đây hai vị cũng sẽ biết.

Phương Chứng cười ha hả nói:

- Một trận đại họa đã không xảy ra, thật là phước cho võ lâm. Xem cử chỉ của Nhậm giáo chủ hôm nay, đối với các phái chính giáo ta thật không có ý thù địch, hóa giải vô số sát kiếp, thật là đáng mừng.

Xung Hư không cách nào dò tìm được nguyên nhân, lòng bứt rứt khó chịu, nghe Phương Chứng nói vậy, cũng cảm thấy rất có lý, bèn nói:

- Không phải lão đạo quá lo, nhưng Nhật Nguyệt giáo trá ngụy vô cùng, chúng ta nên cẩn thận là hơn. Nói không chừng Nhậm giáo chủ biết chúng ta có phòng bị, sợ thuốc nổ phát tác, nên hôm nay cố ý đến lấy lòng, đợi lúc chúng ta không đề phòng thì đánh lén. Hai vị có thấy như vậy không?

Phương Chứng nói:

- Chuyện này... lòng người khó lường, khó mà đề phòng được.

Lệnh Hồ Xung lắc đầu nói:

- Không đâu, nhất định không có chuyện đó đâu.

Xung Hư nói:

- Lệnh Hồ chương môn khẳng định không có chuyện đó thì hay quá rồi.

Nói vậy nhưng lòng lão không tin chắc như vậy. Qua một lúc sau, ở dưới núi báo tin lên, đoàn người Nhật Nguyệt giáo đã xuống gần đến chân núi, những người giữ đường không nhận được tín hiệu, nên không dám đánh giết, cũng chưa dẫn thuốc nổ vào địa lôi. Xung Hư sai người thông báo cho Thanh Hư và Thành Cao cắt đứt hết dây dẫn từ địa lôi đến ghế cứu long.

Lệnh Hồ Xung mời Phương Chứng và Xung Hư vào Vô Sắc am, nghỉ ngơi trong Quan Âm đường. Phương Chứng mở kinh Kim Cang chữ Phạm ra xem. Xung Hư vuốt ve thanh Chân Võ kiếm một lúc, đọc mấy câu Thái Cực quyền kinh, vui mừng vô hạn, những mối nghi kỵ trong lòng cũng dần dần tiêu hết.

Đột nhiên dưới bàn thờ có người nói:

- A, Doanh muội, là Doanh muội!

Người khác nói:

- Xung ca! Xung ca... Xung ca... Xung ca..!

Chính là thanh âm của Đào Cốc lục tiên. Lệnh Hồ

Xung giạt mình la lên một tiếng rồi nhảy nhồm lên. Nghe thanh âm dưới bàn thờ không ngừng phát ra:

- Xung ca, gia gia của tiểu muội, gia gia... gia gia lão nhân gia đã tạ thế rồi.

- Tại sao lại mất?

- Hôm ở trên ngọn Triều Dương Hoa Sơn, Xung ca xuống núi không lâu, bỗng nhiên gia gia tiểu muội từ trên Tiên Nhân Chương té xuống, Hưởng thúc thúc và tiểu muội đỡ gia gia dậy, nhưng không bao lâu, gia gia liền tắt thở.

- Vậy... vậy có người ám toán lão nhân gia sao?

- Không phải. Hưởng thúc thúc nói, gia gia lão nhân gia tuổi đã cao, ở dưới đáy Tây Hồ phải chịu khổ mười mấy năm, mấy năm gần đây gia gia lại dùng thứ nội công vô cùng bá đạo, cưỡng hành hóa trừ những luồng chân khí dị chủng trong cơ thể, thật rất tổn hao chân khí. Lần này vì tính toán tru diệt Ngũ Nhạc kiếm phái, lại tổn hao không ít tâm huyết. Gia gia lão nhân gia đã hưởng hết tuổi trời.

- Thật là không ngờ nổi.

- Ngày hôm đó ở trên ngọn Triều Dương, Hưởng thúc thúc và mười trưởng lão bàn bạc, cùng cử tiểu muội lên tiếp nhiệm giáo chủ Nhật Nguyệt thần giáo.

- Thì ra Nhậm giáo chủ là Nhậm đại tiểu thư chứ không phải là Nhậm lão tiên sinh.

Vừa rồi Đào Cốc lục tiên tranh nhau ngồi ghế cứu long, Phương Chứng dùng sư tử hồng là nội

công vô thượng của Phật môn để làm bọn họ hôn mê. Xung Hư sợ tiết lộ cơ mật nên đã điểm huyết đạo sáu người rồi nhét dưới bàn thờ. Không ngờ nội công của sáu người này thâm hậu, không bao lâu thì tỉnh lại, nghe cuộc đối thoại giữa Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh, nên bây giờ nói ra không sót một từ. Phương Chứng và Xung Hư nghe nói Nhậm Ngã Hành đã chết, Doanh Doanh tiếp nhiệm ngôi vị giáo chủ, thì hiểu ngay ra những chuyện khác, lòng vừa ngạc nhiên vừa vui mừng. Doanh Doanh tặng hai người trọng lễ, tặng cho Lệnh Hồ Xung là vật dụng quần áo giày dép làm tín vật giao hoán văn định của hai người.

Đào Cốc lục tiên mỗi người một câu nói liên tục không thôi:

- Xung ca, hôm nay tiểu muội lên Hàng Sơn thăm Xung ca, nếu để người chính giáo biết được thì họ sẽ cười cho.

- Vậy có gì ngại đâu? Doanh muội hay mắc cỡ quá.

- Không, tiểu muội không muốn người ta biết.

- Thôi được, ta hứa với Doanh muội sẽ không nói, được chưa?

- Tiểu muội dặn bọn họ rồi nhưng họ vẫn lớn tiếng hoan hô cái gì: “Văn thành vô đức, trạch bị thương sinh thánh giáo chủ”, cái gì “thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ” là vì muốn cho người khác biết và không nhìn ra chỗ sơ hở, chứ không phải vô lễ cuồng vọng với

phái Hằng Sơn của Xung ca, Phương Chứng phương trưởng và Xung Hư đạo trưởng dẫu.

- Vậy cũng không cần lo lắng, đại sư và đạo trưởng sẽ không biết đâu.

- Hơn nữa Nhật Nguyệt giáo và phái Hằng Sơn, Thiếu Lâm, Võ Đang hóa địch làm bạn, tiểu muội cũng không muốn để cho người ta nói đó là chủ ý của tiểu muội. Hảo hán trên giang hồ nhất định sẽ nói, vì tiểu muội... với Xung ca... thương nhau, ngay cả một trận tử chiến cũng bỏ, thì rất khó nghe.

- Hi hi, ta không sợ.

- Cái mặt Xung ca dày nên đương nhiên không sợ. Tin gia gia tạ thế, Nhật Nguyệt giáo giấu rất kín, chỉ nói là sau khi gia gia tiểu muội đến Hằng Sơn, cùng với Xung ca thương lượng một lúc thì hòa hảo, có vậy thì thanh danh của gia gia tiểu muội mới tốt. Đợi sau khi tiểu muội về đến Hắc Mộc Nhai mới phát đại tang.

- Phải, nữ tề ta phải đến khấu đầu điều hiếu mới được.

- Xung ca đến được thì đương nhiên rất hay. Ngày hôm đó ở trên ngọn Triều Dương Hoa Sơn, gia gia tiểu muội vốn đã chính miệng hứa gả tiểu muội cho Xung ca, nhưng... nhưng phải đợi sau khi tiểu muội mãn tang...

Lệnh Hồ Xung nghe sáu người này từ từ nói đến chuyện mình và Doanh Doanh bàn định chuyện thành hôn thì lớn tiếng nói:

- Đào Cốc lục tiên, các vị không ra đi, ở dưới gầm bàn nói năng lung tung thì tại hạ sẽ lột da, rút gân các vị.

Đào Cán Tiên buồn bã thở dài, bắt chước theo ngữ khí của Doanh Doanh nói:

- Tiểu muội lo cho Xung ca. Gia gia chưa truyền pháp môn hóa giải chân khí dị chủng cho Xung ca, kỳ thực gia gia có truyền cho cũng vô dụng. Chính gia gia, ôi!

Đào Cán Tiên cô khăn cổ hống, nói rất bi thương.

Phương Chứng, Xung Hư, Lệnh Hồ Xung cả ba người nghe cũng không khỏi có ý buồn bã. Nhậm Ngã Hành một đời quái kiệt, tuy bình sinh làm nhiều chuyện ác, nhưng kết cục đời lão như vậy, cũng không khỏi khiến người ta thở dài. Lệnh Hồ Xung có tình cảm đặc biệt với Nhậm Ngã Hành, tuy ghét lão tác oai tác quái, hoành hành bá đạo, nhưng cũng rất khâm phục văn tài võ lược của lão, nhất là tính cách không biết sợ hãi là gì, độc hành kỳ thị, hợp với tính của hắn. Chỗ khác nhau là chàng tuyệt không có tham vọng “thống nhất giang hồ” mà thôi.

Nhất thời trong lòng ba người cùng dấy lên ý nghĩ: Từ xa xưa hoàng đế, quan tướng, thánh hiền, hào kiệt, gian hùng đại đạo, nguyên hung cự ác cũng phải chết.

Đào Thực Tiên ép giọng nói:

- Xung ca, Xung ca...

Xung Hư muốn nghe bọn lão nói nữa, nhưng thấy mặt Lệnh Hồ Xung nhăn nhó khó coi, lão cười nói:

- Lục vị Đào huynh, vừa rồi lão có điều đặc tội. Nhưng các vị nói cũng đã đủ rồi, nếu còn chọc giận Lệnh Hồ chương môn, thì chương môn sẽ điểm Á huyết chung thân của các vị, chỉ e rằng các vị không nói được nữa đâu.

Đào Cốc lục tiên kinh hãi, cùng hỏi:

- Cái gì Á huyết chung thân?

Xung Hư nói:

- Á huyết chung thân đó hễ mà điểm rồi thì suốt đời thành câm, không còn nói được nữa. Còn như ăn cơm uống rượu thì cũng được.

Đào Cốc lục tiên cùng la:

- Nói năng là đệ nhất, còn ăn cơm uống rượu là thứ hai.

Xung Hư nói:

- Các vị muốn nói một câu cũng không được. Lệnh Hồ chương môn, chương môn nể mặt phương trượng đại sư và lão đạo, dùng điểm Á huyết chung thân của sáu vị. Phương trượng đại sư và lão đạo phụ trách bảo đảm sáu vị này ở dưới bàn thờ nghe lên chương môn và Nhậm đại tiểu thư nói chuyện, quyết không tiết lộ ra ngoài.

Đào Hoa tiên la lên:

- Oan quá, oan quá, bọn ta đâu phải là muốn nghe lên, lời nói chui lọt vào tai biết làm sao?

Xung Hư nói:

- Các vị nghe thì cũng nghe rồi, ai cũng không nên nói gì. Sau khi nghe rồi nói lung tung thì không được.

Đào Cốc lục tiên cùng nói:

- Được, được! Bọn ta không nói, bọn ta không nói nữa.

Đào Căn Tiên nói:

- Nhưng hai câu của thánh giáo chủ Nhật Nguyệt giáo đã sửa rồi, cũng không được nói sao?

Lệnh Hồ Xung lớn tiếng quát:

- Không được nói, không được nói!

Đào Chi Tiên xì xào:

- Không nói thì không nói, ngươi và Nhậm đại tiểu thư nói được mà bọn ta thì không được nói.

Xung Hư buồn bực:

- Tám chữ câu đó của Nhật Nguyệt giáo đã sửa rồi ư? Tám chữ đó đương nhiên là "Thiên thu vạn tải, thống nhất giang hồ". Nhậm đại tiểu thư làm giáo chủ, không muốn thống nhất giang hồ, thì không biết đổi thành cái gì?

Hồi 161

Khúc Tiểu ngạo từ dây vang mãi

Ba năm sau, một ngày nọ ở Cô Sơn Mai trang, Tây Hồ, Hàng Châu treo đèn kết hoa, cách bài trí thật lộng lẫy. Hôm đó chính là ngày Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh thành hôn.

Hiện nay, ngôi vị chưởng môn phái Hằng Sơn đã giao cho Nghi Thanh tiếp chưởng. Nghi Thanh hết sức khước từ, muốn nhường lại cho Nghi Lâm, nói là kiếm của Nghi Lâm đã trả đại thù cho phái Hằng Sơn, nên xứng đáng tiếp nhận ngôi vị chưởng môn. Nhưng Nghi Lâm không chịu. Cô bị nhiều người bức ép liền khóc òa lên. Mọi người theo lời đề nghị của Lệnh Hồ Xung trao quyền cho Nghi Thanh chấp chưởng quản lý môn hộ Hằng Sơn. Doanh Doanh đã từ ngôi giáo chủ Nhật Nguyệt giáo giao lại cho Hương Vấn Thiên tiếp nhiệm. Tuy Hương Vấn Thiên là nhân vật kiệt xuất, kiêu ngạo bất thuận, nhưng không có dã tâm thôn tính các phái

chính giáo, mấy năm nay trên giang hồ thái bình vô sự.

Hôm nay, hào sĩ giang hồ đến ăn mừng đầy chật Mai trang. Sau khi đại lễ yến tiệc xong, lúc đại náo tân phòng, quần hào muốn tân lang tân nương biểu diễn kiếm pháp. Hào sĩ đương thời đều biết kiếm pháp của Lệnh Hồ Xung tinh tuyệt, trong khách đến mừng lại có nhiều người chưa được thấy qua. Lệnh hồ Xung cười nói:

- Hôm nay động đao sử kiếm thì không hợp chút nào. Tại hạ và tân nương cùng tấu một khúc nhạc được chăng?

Quần hào liền hoan hô. Lệnh Hồ Xung lấy ra cây dao cầm và cây ngọc tiêu, đưa ngọc tiêu cho Doanh Doanh. Doanh Doanh không lột dải vải thêu hoa, đưa bàn tay xinh xắn đón lấy ống tiêu, dẫn cung tiếp thương, cùng hợp tấu với Lệnh Hồ Xung.

Điệu khúc hai người tấu chính là khúc *Tiểu ngạo giang hồ*. Trong ba năm nay, Lệnh Hồ Xung được Doanh Doanh chỉ điểm, tinh thông nghiên cứu cầm lý, đã tấu khúc này rất ý vị. Lệnh Hồ Xung nhớ đến ngày ở trong hoang sơn ngoại thành Hành Sơn, lần đầu nghe Lưu Chính Phong phái Hành Sơn và Khúc Dương trưởng lão Nhật Nguyệt giáo hợp tấu khúc này. Hai người tình thân thắm thiết, chỉ vì giáo phái bất đồng, không thể công khai làm bằng hữu với nhau, cuối cùng nắm tay nhau cùng chết. Hôm nay chàng được thành thân với Doanh Doanh, giáo phái khác nhau nhưng không ngăn cản được, so với người soạn

ra khúc nhạc này, đương nhiên may mắn hơn nhiều. Lại nghĩ đến hai vị Lưu - Khúc hợp soạn khúc nhạc này vốn đã có thâm ý xóa tan mối thù nhiều năm, bây giờ phu phụ hợp tấu, cuối cùng đã hoàn thành tâm nguyện của hai vị tiên bối Khúc - Lưu. Nghĩ đến điểm này cảm tiêu tấu lên rất hài hòa. Đa số quần hào không hiểu âm vị, nhưng nghe cũng cảm thấy tinh thần sảng khoái.

Khúc nhạc vừa dứt, quần hào vỗ tay hoan hô rồi từ từ lui ra khỏi tán phòng. Hỷ nương thỉnh an rồi xoay tay đóng cửa phòng lại.

Đột nhiên bên ngoài vách tường vang lên mấy tiếng hồ cầm du dương. Lệnh Hồ Xung vui mừng nói:

- Mạc Đại sư bá...

Doanh Doanh nói khẽ:

- Đứng lên tiếng.

Nghe tiếng hồ cầm miên man uyển chuyển, lại là khúc *Phụng cầu hoàng* nhưng ý thế lương nào nuốt vẫn không thay đổi. Lệnh Hồ Xung vui mừng vô hạn thầm nghĩ: Mạc sư bá quả nhiên còn sống, hôm nay sư bá đến tấu khúc nhạc này là chúc mừng tân hôn của ta và Doanh Doanh.

Tiếng đàn từ từ xa dần, đến lúc sau khúc nhạc chưa hết mà tiếng đàn đã không thể nghe được nữa.

Lệnh Hồ Xung xoay người lại, nhẹ nhàng vén tấm khăn che mặt cô ra. Doanh Doanh chúm chím cười,

dưới ánh đèn hồng phấn chiếu, thật là người đẹp như ngọc. Đột nhiên cô quát lên:

- Ra đây!

Lệnh Hồ Xung sững sốt, trầm nghĩ:

- Cái gì ra đây?

Doanh Doanh cười quát:

- Còn không chịu ra, ta tạt nước bây giờ.

Dưới gầm giường chui ra sáu người, chính là Đào Cốc lục tiên. Sáu người trốn dưới gầm giường, vì muốn nghe trộm tân lang và tân nương nói chuyện gì, để đến đại sảnh mà khoa trương với quần hào. Lệnh Hồ Xung trong lúc tâm thần say đắm không còn biết gì nữa. Doanh Doanh tinh tế, lại nghe được tiếng hơi thở rất khê của sáu lão. Lệnh Hồ Xung cười ha hả nói:

- Lục vị Đào huynh, suýt chút nữa lại mắc bẫy các vị rồi.

Đào Cốc lục tiên đi ra khỏi tân phòng, kẻ to miệng hô lô hô la:

- Thiên thu vạn tải, vĩnh vi phu phụ! Thiên thu vạn tải, vĩnh vi phu phụ.

Xung Hư đang ở trên hoa sảnh đàm đạo với Phương Chúng, nghe tiếng hô lô hô la của Đào Cốc lục tiên, không khỏi mỉm cười. Ba năm nay họ vẫn đề nén ở trong lòng, bây giờ mới được bung ra. Thì ra ngày hôm đó, Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh thể trong Quan Âm đường, mà Đào Cốc lục tiên lại nói là sửa tám chữ của Nhật Nguyệt giáo.

Bốn tháng sau, tiết xuân trăm hoa đua nở, cây cỏ tốt tươi, Lệnh Hồ Xung và Doanh Doanh còn đang hưởng tuần trăng mật, nắm tay nhau lên núi Hoa Sơn. Lệnh Hồ Xung muốn dẫn vợ cùng đi bái kiến thái sư thúc tổ Phong Thanh Dương, khấu tạ ơn đức truyền thụ kiếm pháp và nội công. Nhưng hai người đi khắp năm ngọn ba đỉnh của Hoa Sơn và các nơi u cốc, vẫn không phát hiện tung tích của Phong Thanh Dương.

Lệnh Hồ Xung không vui, Doanh Doanh nói:

- Thái sư thúc tổ là cao nhân ngoài cõi tục, thật là thần long thấy đầu mà không thấy đuôi, không biết vân du đến đâu rồi.

Lệnh Hồ Xung than:

- Thái sư thúc tổ cố nhiên kiếm thuật thần thông, nội công của sư thúc tổ lão nhân gia tu luyện cũng được coi là vô song đương thời. Ba năm rưỡi nay ta tu luyện nội công của lão nhân gia truyền thụ, cơ hồ hóa trừ hết chân khí dị chủng trong cơ thể.

Doanh Doanh nói:

- Vậy thì phải đa tạ Phương Chứng đại sư chùa Thiếu Lâm rồi, chúng ta đã không tìm thấy Phong thái sư thúc tổ, ngày mai chúng ta lên đường đi chùa Thiếu Lâm, để khấu đầu bái tạ Phương Chứng đại sư.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Phương Chứng đại sư thay Phong thái sư thúc tổ truyền thần công, hết lòng giảng giải chỉ dẫn, chẳng khác gì sư phụ, ta cũng nên đi tạ ơn.

Doanh Doanh cười giòn nói:

- Xung ca, đến bây giờ mà Xung ca còn chưa hiểu, nội công mà Xung ca học được là Dịch cân kinh của phái Thiếu Lâm đó.

Lệnh Hồ Xung ồ lên một tiếng rồi nhảy nhồm lên, nói:

- Đây... đây là Dịch cân kinh ư? Sao Doanh muội biết?

Doanh Doanh cười nói:

- Ngày hôm đó, tiểu muội nghe Xung ca nói nội công này là khẩu quyết của Phong thái sư thúc tổ sai Đào Cốc lục tiên đem đến nói lại cho Phương Chứng đại sư biết. Tiểu muội sinh nghi, thậm nghi nội công này tinh vi ảo diệu, lúc tu luyện nếu có chút nhầm lẫn, dễ bị tấu hỏa nhập ma, mất luôn tính mạng, làm sao có thể bảo Đào Cốc lục tiên truyền khẩu quyết lại được? Đào Cốc lục tiên ăn nói lời thôi không đâu vào đâu, làm sao rõ ràng được? Tuy Phương Chứng đại sư nói, có lẽ do Phong thái sư thúc tổ bức bọn họ phải học thuộc lòng, nhưng như vậy cũng rất mạo hiểm. Sau đó tiểu muội đi hỏi sáu vị nhân huynh này, bọn họ vẫn khẳng khẳng nói là chuyện đó có thật. Nhưng tiểu muội bắt bọn họ đọc thuộc mấy câu, một người thì nói đã quên sạch rồi, một người nói chỉ có thể nói cho Phương Chứng lão hòa thượng chứ không thể nói cho người khác nghe. Sáu người này nói thêm mấy câu nữa, thì càng mâu thuẫn, sơ hở cả trăm chỗ. Sau đó nói hớ ra, không chối cãi được, thú thật là Phương Chứng đại

sư vì muốn cứu tính mạng của Xung ca, nhưng không muốn cho Xung ca biết, nên mới nói là do Phong thái sư thúc tổ uỷ thác đại sư truyền công cho Xung ca, nếu Xung ca có hỏi, bảo bọn họ giấu nhem hết.

Lệnh Hồ Xung há hốc miệng, không nói được nửa lời. Doanh Doanh lại nói:

- Nhưng Phong thái sư thúc tổ bảo bọn họ truyền tin là có thật, bảo bọn họ báo cho Phương Chứng đại sư biết, nói Nhật Nguyệt giáo muốn đánh Hằng Sơn, xin hai phái Thiếu Lâm, Võ Đang cứu viện.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội xấu bụng ghê, đã biết sớm chuyện này mà hôm nay mới nói ra.

Doanh Doanh cười nói:

- Ngày hôm đó ở trong chùa Thiếu Lâm, tính nết của Xung ca quật cường. Phương Chứng đại sư muốn Xung ca bái sư, cải đầu Thiếu Lâm thì sẽ truyền thân công Dịch cân kinh cho Xung ca, nhưng nói gì Xung ca cũng không chịu, liền rũ tay áo đi ra khỏi cửa. Nếu Phương Chứng đại sư đề cập lại chuyện truyền thụ Dịch cân kinh nữa, thì sợ tính khí ngang bướng của Xung ca lại phát tác, thà mất mạng chứ không chịu học, há không phải là hồng bút sao? Cho nên đại sư đành phải giả danh được sự uỷ thác của Phong thái sư thúc tổ, để Xung ca cho rằng đây là nội công của phái Hoa Sơn thì sẽ học mà không nghi ngại gì.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Đứng rồi, Doanh muội vẫn không nói cho ta, cũng sợ cái tính trâu bò của ta phát tác, đột nhiên không luyện phải không? Bây giờ biết những luồng chân khí dị chủng của ta đã hóa giải hết mới nói ra sự thật.

Doanh Doanh lại cười, nói:

- Cái tính cứng đầu của Xung ca, ai cũng biết, đừng nên dính vào cho mệt.

Lệnh Hồ Xung thở dài, kéo tay cô nói:

- Doanh muội, lúc trước Doanh muội chịu xả thân ở chùa Thiếu Lâm vì muốn Phương Chứng đại sư truyền Dịch cân kinh cho ta. Tuy Doanh muội không chết, Phương Chứng đại sư lại chưa làm được chuyện Doanh muội yêu cầu. Đại sư là tiên bối vô lâm rất coi trọng lời hứa, cuối cùng vẫn đem môn thần công này truyền cho ta. Đây là công sức của Doanh muội đã dùng tính mạng để đổi lấy, dù ta không màng đến sự sinh tử, chẳng lẽ... chẳng lẽ ta không chút nào nghĩ đến Doanh muội mà không luyện sao?

Doanh Doanh nói khẽ:

- Tiểu muội cũng đã nghĩ đến điều đó, nhưng lòng vẫn sợ.

Lệnh Hồ Xung nói:

- Ngày mai chúng ta xuống núi đi chùa Thiếu Lâm. Đã học được Dịch cân kinh thì phải đến chùa Thiếu Lâm xuất gia làm hòa thượng thôi.

Doanh Doanh biết đại trượng phu lại đùa, bèn nói:

- Hòa thượng hoang đảng này, miếu lớn không thu, chùa nhỏ không nhận, thanh quy giới luật của chùa Thiếu Lâm nghiêm cẩn vô cùng, ở không đầy nửa ngày thì hòa thượng rượu thịt Lệnh Hồ Xung bị đuổi cổ ra khỏi chùa ngay.

Hai người nắm tay nhau, vừa đi vừa nói chuyện. Lệnh Hồ Xung thấy Doanh Doanh cứ nhìn bên này nhìn bên kia không thôi, dường như là cô đang tìm kiếm gì, bèn hỏi:

- Doanh muội đang tìm gì vậy?

Doanh Doanh nói:

- Tạm thời chưa nói được, đợi tiểu muội tìm ra thì dĩ nhiên Xung ca biết ngay. Lần này đến Hoa Sơn, không thể bái kiến Phong thái sư thúc tổ, thật là điều hối tiếc, nhưng nếu không gặp được người này thì cũng đáng tiếc lắm.

Lệnh Hồ Xung ngạc nhiên hỏi:

- Chúng ta phải gặp một người, người đó là ai?

Doanh Doanh mỉm cười không đáp, cô nói:

- Xung ca đem Lâm Bình Chi nhốt trong hắc lao dưới đáy Tây Hồ ở Mai trang, quả thật Xung ca sắp đặt rất thông minh. Xung ca hứa với tiểu sư muội của Xung ca phải chăm sóc suốt đời cho Lâm Bình Chi, hấn ở trong hắc lao, có cơm ăn áo mặc, không ai dám hại hấn, đúng là chăm sóc hấn cả đời. Tiểu muội đôi với một vị bằng hữu khác của Xung ca cũng muốn chiêu có một cách đặc biệt.

Lệnh Hồ Xung càng ngạc nhiên thầm nghĩ:

- Một vị bằng hữu khác của ta ư? Đó là ai?

Chàng biết thế tử hành sự luôn luôn ngoài sự tưởng tượng của mình, cô ta đã không chịu nói thì có hỏi nhiều cũng vô ích.

Tối hôm đó, hai người ở trong căn phòng cũ của Lệnh Hồ Xung, dưới ánh trăng hai người uống rượu thưởng trăng. Tuy Lệnh Hồ Xung đối diện cô vợ đẹp, nhưng trong lòng nghĩ đến vô số chuyện xưa, vẫn ngậm ngùi thương cảm, uống hết mười mấy bát rượu, chàng đã hơi ngà say. Đột nhiên mặt Doanh Doanh lộ vẻ vui mừng, cô để bát rượu xuống, nói khẽ:

- Chắc là hấn đến, chúng ta đi xem nào.

Lệnh Hồ Xung nghe trên ngọn núi đối diện có tiếng khí kêu, không biết ai đến, nhưng cũng theo cô ra khỏi phòng.

Doanh Doanh đi về hướng tiếng khí kêu, chạy nhanh đến sườn núi trước mặt. Lệnh Hồ Xung theo sau, dưới ánh trăng, chỉ thấy bảy tám con khí tụ lại một chỗ. Khí ở Hoa Sơn rất nhiều, Lệnh Hồ Xung không để ý lắm, nhưng thấy trong bảy khí rõ ràng có một người, nhìn rõ thì ra là Lao Đức Nặc. Chàng vừa vui mừng vừa tức giận, quay người muốn về phòng lấy kiếm. Doanh Doanh kéo cánh tay chàng, nói khẽ:

- Chúng ta đến gần một chút để xem cho rõ.

Hai người chạy đến gần mười mấy trượng, thấy Lao Đức Nặc bị cột vào giữa hai con khí to, bị hai con khí kéo tới léo lui, dường như lão không tự chủ được.

Lão là người có võ công nhưng đối với hai con khi lại hoàn toàn không có sức phản kháng.

Lệnh Hồ Xung ngạc nhiên hỏi:

- Tại sao lại vậy?

Doanh Doanh mỉm cười nói:

- Xung ca cứ xem đi rồi từ từ tiểu muội sẽ giải thích.

Tính con khi nóng nảy, cứ nhảy lên nhảy xuống không lúc nào yên. Lao Đức Nặc bị hai con khi lôi qua bên này, lại nhảy kéo sang bên kia, thỉnh thoảng kêu lên chí chóc, giơ móng vuốt cấu vào mặt lão. Lúc này Lệnh Hồ Xung đã nhìn rõ, thì ra tay phải của Lao Đức Nặc bị cột vào cổ tay trái của con khi, tay trái thì cột vào cổ tay con khi kia, hiển nhiên là dùng loại dây xích cột lại. Lệnh Hồ Xung đã hiểu hơn một nửa, bèn hỏi:

- Đây là kiệt tác của Doanh muội phải không?

Doanh Doanh hỏi:

- Xung ca thấy sao?

Lệnh Hồ Xung nói:

- Doanh muội phé võ công của Lao Đức Nặc rồi ư?

Doanh Doanh nói:

- Cũng không phải, đó là tự hấn làm nên tội nghiệt.

Bây khi nghe có tiếng người thì kêu chí chóc om sòm, bỏ chạy lúi theo Lao Đức Nặc lên đỉnh núi.

Lệnh Hồ Xung muốn giết Lao Đức Nặc để báo thù cho Lục Đại Hữu, nhưng thấy lão bị khổ sở như vậy còn hơn bị kiếm chém vào cổ, nên cũng để mặc lão, trong

lòng cảm thấy khoái chí về kiêu phục thù này, thầm nghĩ: Người này rất gian trá xảo quyệt, còn ác hơn cả Lâm sư đệ, phải để cho lão ném thêm nhiều cái khổ.

Chàng nói:

- Thì ra mấy ngày nay, Doanh muội muốn tìm hấn để cho ta xem.

Doanh Doanh nói:

- Hôm gia gia của tiểu muội lên ngọn Triều Dương, tên ti tiện này đến nịnh nọt lấy lòng, nói là đem Tịch tà kiếm phổ đến dâng tặng cho gia gia. Gia gia hỏi hấn có dụng ý gì, hấn nói muốn làm một chức trưởng lão của Nhật Nguyệt giáo. Gia gia không rảnh để nói nhiều với hấn, sai người đem hấn nhốt lại. Sau đó gia gia tạ thế, mọi người hốt hoảng, bận túi bụi, không ai để ý tới hấn, đem hấn lên Hắc Mộc Nhai. Qua mười mấy ngày, tiểu muội mới nhớ đến hấn, bảo hấn đến tra vấn, thì ra hấn tự luyện Tịch tà kiếm pháp không đúng lẽ lối, nên bị phế hết nội công của mình. Người này là hung thủ hại chết Lục sư đệ của Xung ca, mà Lục sư đệ của Xung ca lúc còn sống rất thích khi, cho nên tiểu muội bảo người bắt hai con khi to, cột vào hấn rồi thả lên núi Hoa Sơn.

Cô nói xong đưa tay nắm tay Lệnh Hồ Xung, than:

- Không ngờ Nhậm Doanh Doanh này lại cũng bị cột cả đời vào một con khi bự mà không dứt ra được.

Doanh Doanh nói xong chúm chím cười trông yêu kiều vô hạn.

Hết

MỤC LỤC

Hỏi 145	
<i>Lúc lâm tử, hát sơn ca Phúc Kiến</i>	5
Hỏi 146	
<i>Hắc Mộc Nhai giảng bầy Nhạc Bát Quân</i>	33
Hỏi 147	
<i>Đấu Tích tà, Độc Cô thủ thắng</i>	57
Hỏi 148	
<i>Hình phạt ngộ nghĩnh trên hang Thông Nguyên</i>	89
Hỏi 149	
<i>Tiểu ni cô thổ lộ chân tình</i>	113
Hỏi 150	
<i>Linh Quy các hào kiệt thụ hình</i>	135

Hồi 151	
<i>Độc kiếm pháp, trừ bọn gian tà</i>	159
Hồi 152	
<i>Lam Phượng Hoàng tìm đến đưa tin</i>	197
Hồi 153	
<i>Trong hậu động, lạc mất người tình</i>	221
Hồi 154	
<i>Mật hiệu "Cút con bà mày đi!"</i>	245
Hồi 155	
<i>Diên Bá Quang đánh hơi phụ nữ</i>	265
Hồi 156	
<i>Nhật Nguyệt giáo thừa nước đục thả câu</i>	287

Hỏi 157

Lại cương quyết không vào Thân giáo 325

Hỏi 158

Lên Hằng sơn, quân hùng kháng địch 341

Hỏi 159

Người trong kiệu sao không xuất hiện? 371

Hỏi 160

Nhật Nguyệt giáo chủ bây giờ là ai? 387

Hỏi 161

Khúc Tiểu ngạo từ đây vang mãi 403

NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC
18 Nguyễn Trường Tộ – Hà Nội
ĐT: 8.294685 – Fax: 8.294781

Chịu trách nhiệm xuất bản
NGUYỄN VĂN LƯU

Chịu trách nhiệm bản thảo
NGUYỄN CỬ

Biên tập

BAN BIÊN TẬP

Bìa và trình bày

AZ Design

Sửa bản in

PHÒNG TỔNG HỢP

**NHÀ XUẤT BẢN VĂN HỌC &
CÔNG TY VĂN HÓA PHƯƠNG NAM
PHỐI HỢP THỰC HIỆN**

Tiểu ngạo giang hồ - Tập 8

KIM DUNG

In 2000 cuốn, khổ 13 x 19cm tại Xi nghiệp in Công ty Văn hóa Phương Nam. Giấy chấp nhận đăng ký kế hoạch xuất bản số 1257 do Cục xuất bản cấp ngày 31/8/2004 và giấy trích ngang KHXB số 260/VHGP của Nhà xuất bản Văn học ngày 21/9/2004. In xong và nộp lưu chiểu quý I - 2005.

笑傲江湖

江

湖

金庸

Tieu Ngao Giang Ho

8 932000 1107705

Giá: 175.000 Đ
(gia tron bo 8 tap)